SØREN SVEISTRUP

CRIME

Omul de castane

CEA MAI BUNĂ CARTE A ANULUI
NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

Dacă ai găsit unul
înseamnă că EL
te-a ales.

FICTION CONNECTION

TREI

virtual-project.eu

SØREN SVEISTRUP

OMUL DE CASTANE

Original: *Kastanjemanden* (2018)

Traducere din limba daneză:
SIMINA RĂCHITEANU

virtual-project.eu

— 2020 —

Dragilor mei băieţi, Silas şi Sylvester

Marţi, 31 octombrie 1989

1

Frunzele aurii şi arămii plutesc lin, scăldate în soare, aterizând pe asfaltul umed care străbate pădurea ca un râu întunecat şi scânteietor. Când maşina oficială trece în viteză, frunzele se rotesc în aer preţ de o clipă, apoi se aşază peste mormanele lipicioase de la marginea drumului.

Marius Larsen eliberează pedala de acceleraţie şi încetineşte în intersecţie, amintindu-şi că trebuie să facă o sesizare către Administraţia Străzilor, ca să trimită aici maşina de măturat stradal. Dacă frunzele rămân prea mult timp pe jos, aderenţa drumului scade, iar astfel de lucruri pot costa vieţi omeneşti. Marius a spus-o de nenumărate ori. A fost poliţist timp de 41 de ani, iar în ultimii 17 a fost şeful secţiei de poliţie şi totuşi, în fiecare toamnă, este nevoit să le amintească asta. Dar nu se va întâmpla şi astăzi, fiindcă trebuie să se concentreze asupra discuţiei.

Marius Larsen butonează iritat, schimbând posturile radioului din maşină, dar nu găseşte ceea ce caută. Doar ştiri despre Gorbaciov şi Reagan şi speculaţii despre Căderea Zidului Berlinului. *Se apropie,* spun ei. *E posibil să intrăm într-o epocă nouă.*

Ştia de mult timp că acea conversaţie va trebui să aibă loc şi totuşi nu şi-a putut pune ordine în gânduri. Acum mai are doar o săptămână până când va ieşi la pensie, cel puţin asta crede soţia lui, dar este momentul să-i spună adevărul. Să-i spună că nu-şi poate părăsi locul de muncă. Să-i spună că s-a ocupat deja de aspectele practice ale problemei şi că a amânat decizia. Că, în orice caz, nu este pregătit să se întoarcă acasă, să se aşeze pe colţar şi să se uite la *Roata Norocului,* să adune frunzele din grădină sau să joace cărţi cu nepoţii.

I se pare uşor când repetă conversaţia în minte, dar Marius ştie foarte bine că ea se va supăra. Va fi dezamăgită, se va ridica de la masă, va ieşi din cameră, va începe să cureţe resturile de pe aragazul

din bucătărie şi, stând cu spatele la el, îi va spune că-l înţelege. Dar nu-l va înţelege. Prin urmare, când a auzit mesajul dat prin staţia radio a poliţiei, cu zece minute în urmă, a transmis colegilor că se va ocupa el de acea misiune, numai pentru a mai amâna puţin discuţia. În mod normal, s-ar enerva dacă ar trebui să străbată tot drumul acela, conducând dincolo de dealuri şi prin pădure până la ferma lui Ørum, pentru a le spune celor de acolo că trebuie să aibă mai multă grijă de animalele lor. În trecut, s-a întâmplat de mai multe ori ca porcii sau vacile să scape din ţarc şi să rătăcească pe câmpurile vecinilor, până când Marius însuşi sau unul dintre oamenii lui l-au obligat pe Ørum să se ocupe de situaţie. Dar astăzi nu se enervase. Bineînţeles, i-a rugat pe cei de la secţie să telefoneze mai întâi, atât la Ørum acasă, cât şi muncitorilor lui de pe feribot, însă din moment ce nu au primit răspuns din nicio parte, a virat sus, în dreptul şoselei principale, şi a pornit la drum.

Marius nimereşte un post de radio cu muzică daneză veche. Melodia *Den Knaldrøde Gummibåd* umple cabina vechiului Ford Escort, iar Marius dă volumul mai tare. Se bucură de toamnă, dar şi de drum. Pădurea cu frunzele ei aurii, arămii şi maronii, amestecându-se cu verdele permanent al coniferelor. Perspectiva unui sezon de vânătoare tocmai se iveşte la orizont. Coboară geamul, iar soarele îşi revarsă razele deasupra drumului, pătrunzând printre vârfurile copacilor. Pentru o clipă, Marius uită complet ce vârstă are.

Este linişte când ajunge la fermă. Coboară din maşină, trânteşte portiera şi imediat îşi dă seama că n-a mai fost de mult pe aici. Ferma aceasta întinsă este destul de dărăpănată. Ferestrele hambarului au crăpături, tencuiala de pe casă e scorojită, iar leagănul pustiu din curte, înconjurat de iarba necosită, este aproape înghiţit de castanii înalţi care înconjoară proprietatea. Curtea e doldora de frunze şi castane căzute pe pietriş, care se sfărâmă sub paşii lui, în timp ce se îndreaptă spre intrarea principală şi bate la uşă.

După ce bate de trei ori şi-l strigă pe Ørum, Marius îşi dă seama că nu-i va deschide nimeni. Nu zăreşte niciun semn de viaţă, aşa că scoate un caieţel, scrie un bilet şi-l pune în cutia poştală, în timp ce două ciori trec în zbor deasupra fermei şi dispar în spatele tractorului Ferguson, parcat în faţa hambarului. Marius a străbătut tot drumul până aici, dar a rămas cu mâna goală, iar acum este nevoit să conducă până la chei pentru a-l găsi pe Ørum. Dar asta nu-l mai scoate din pepeni. Pe când se întorcea la maşină, i-a venit o idee. Lui Marius nu prea îi vin idei, aşa, din senin, astfel că e o coincidentă fericită că a ajuns aici, în loc să meargă direct acasă pentru a purta discuţia. Ca un premiu de consolare, îi va oferi soţiei o excursie la Berlin. Ar putea să stea o săptămână, da, sau cel puţin un weekend, de îndată ce va putea să-şi ia liber. Vor merge cu maşina lor, vor simţi bătaia de aripi a istoriei, noua epocă, vor mânca găluşte cu varză murată, cum au făcut odată, cu mult timp în urmă, când au fost cu cortul în Munţii Harz, împreună cu copiii. Abia când ajunge înapoi la maşină îşi dă seama de ce stau ciorile în spatele tractorului. Se învârt în jurul unei chestii albe, livide şi diforme, şi abia când se apropie îşi dă seama că este un porc. Ochii nu mai au pic de viaţă în ei, dar corpul tresare şi se smuceşte, de parcă încearcă să sperie ciorile care stau în jurul lui şi mănâncă din gaura de glonţ scobită în ceafă.

★

Marius deschide uşa de la intrare. Holul este întunecat, iar el simte un miros de umezeală, mucegai şi ceva în plus, dar nu poate descifra ce anume.

— Ørum, sunt de la poliţie.

Nu primeşte niciun răspuns, dar aude apa curgând pe undeva prin casă, aşa că se duce în bucătărie. Fata e la vârsta adolescenţei. Poate 16-17 ani. Corpul ei ţeapăn este aşezat pe scaun, la masa din bucătărie, iar ce a mai rămas din faţa ei răvăşită se odihneşte în castronul cu fulgi de ovăz. Pe podeaua acoperită cu linoleum, de cealaltă parte a mesei, zace un alt corp

lipsit de viaţă. Şi el este adolescent, puţin mai în vârstă, şi are pieptul străpuns de o rană adâncă, prin împuşcare. Ceafa i se sprijină într-un mod straniu de aragaz. Marius Larsen înlemneşte. Desigur, a mai văzut persoane decedate, dar niciodată o privelişte ca aceasta, aşa că pentru o secundă paralizează, apoi îşi scoate pistolul din teaca de la şold.

— Ørum?

Marius merge mai departe, strigând, de data aceasta îndreptând pistolul înainte. Nici acum nu primeşte vreun răspuns. Marius găseşte următoarea victimă zăcând în baie, iar acum trebuie să-şi acopere gura ca să nu vomite. Apa curge de la robinetul din cadă, care a fost de mult umplută până la refuz. Se revarsă mai departe pe podeaua de mozaic, spre gaura de scurgere, amestecându-se cu sângele. Femeia dezbrăcată, care trebuie să fie mama, zace pe podea, într-o poziţie nefirească. Un braţ şi un picior sunt desprinse de trunchi. Mai târziu, în raportul de autopsie va scrie că a fost ciopârţită cu un topor, cu care a fost lovită în repetate rânduri. Mai întâi, în timp ce se afla în cadă, pe urmă, când se târa pe podea, în încercarea de a scăpa. Raportul va mai constata şi faptul că, la început, a încercat să se apere cu mâinile şi cu picioarele, care din această cauză au fost despicate. Figura ei este de nerecunoscut pentru că toporul a fost folosit pentru a-i strivi craniul.

Marius Larsen s-ar fi blocat în faţa acestei privelişti dacă, din senin, n-ar fi observat cu coada ochiului o mişcare. Pe jumătate ascuns sub perdeaua duşului, care este trântită în colţ, se întrezăreşte un alt corp. Marius ridică grijuliu perdeaua de duş. Este un băiat. Cu părul ciufulit, în jur de 10-11 ani. Zace fără suflare într-o baltă de sânge, dar un colţ al perdelei îi acoperă gura, care tresare uşor şi convulsiv. Marius se apleacă repede deasupra băiatului, trage complet perdeaua, îi prinde mâna inertă, căutându-i pulsul. Băiatul are tăieturi şi zgârieturi pe braţe şi pe picioare, tricoul şi chiloţii îi sunt pline de sânge, iar lângă capul său stă azvârlit

un topor. Marius găseşte pulsul băiatului şi se ridică în grabă.

Caută cu disperare telefonul în bucătărie şi-l găseşte lângă scrumiera plină, care se rostogoleşte pe covor; când i se răspunde de la secţia de poliţie, are mintea suficient de limpede pentru a transmite mesajul corect. Ambulanţă. Echipaj. Este urgent. Nici urmă de Ørum. Să pună oamenii în mişcare. Acum! Când închide telefonul, primul lui gând este să se întoarcă repede la băiat, dar apoi îşi aminteşte subit că mai trebuie să fie un copil, fiindcă băiatul avea o soră geamănă.

Marius se uită în jur şi se îndreaptă către intrare şi către scările ce duc la etaj. Când trece de bucătărie şi de uşa deschisă a pivniţei, se opreşte brusc, privind în jos. Auzise un sunet. Un pas sau un foşnet, dar acum este linişte. Marius scoate iar pistolul de serviciu. Deschide larg uşa şi coboară cu grijă scările înguste, până când picioarele ating prudent podeaua de beton. La început, ochii săi trebuie să se obişnuiască cu întunericul şi abia apoi Marius desluşeşte uşa deschisă a pivniţei, la capătul holului. Corpul său ezită, parcă atrăgându-i atenţia că ar trebui să se oprească aici. Să aştepte sosirea ambulanţei şi a colegilor; dar Marius e cu gândul la fetiţă. Când se apropie de uşă, observă că a fost spartă cu violenţă. Broasca şi balamalele zac aruncate pe podea, iar Marius intră într-o încăpere foarte puţin luminată de ferestrele murdare aflate în partea de sus a subsolului. Chiar şi aşa, simte imediat făptura aceea măruntă care se ascunde în colţ, sub o masă. Marius se grăbeşte într-acolo, coboară pistolul, se apleacă şi-şi îndreaptă privirea sub masă.

— Este în regulă. De-acum nu se va mai întâmpla nimic rău.

Nu vede chipul fetei, o vede doar tremurând şi lipindu-se şi mai mult de colţ, fără să-l privească.

— Mă numesc Marius. Sunt de la poliţie şi mă aflu aici ca să te ajut.

Fata rămâne temătoare pe loc, de parcă nici nu l-ar auzi, iar Marius devine brusc atent la restul camerei. Se uită în jurul său şi-i ia ceva timp să înţeleagă la ce a fost folosită. Marius se simte dezgustat. Apoi, prin deschizătura către camera alăturată, observă rafturile strâmbe din lemn. Priveliştea îl face să uite de fetiţă, în timp ce trece peste pragul uşii şi păşeşte înăuntru. Marius nu poate să vadă câte sunt, dar e limpede că sunt mai multe decât poate număra. Figurine de castane, bărbaţi şi femei. Şi animale. Mari şi mici, infantile şi sinistre, multe dintre ele neterminate şi diforme. Marius se holbează la ele, la numărul şi varietatea lor, iar figurinele mărunte de pe rafturi îl umplu de nesiguranţă. În acest timp, băiatul intră pe uşa din spatele lui.

Într-o fracţiune de secundă, Marius conştientizează că tehnicienii criminalişti trebuie neapărat să verifice dacă uşa pivniţei a fost spartă din exterior sau din interior. Într-o fracţiune de secundă, conştientizează că e posibil ca o fiinţă îngrozitoare să se afle încă în libertate, la fel ca animalele scăpate din cuşcă, dar când se întoarce către băiat, gândurile îi zboară departe, ca norii care se confundă cu cerul. Apoi toporul îl loveşte în maxilar şi totul se întunecă.

Luni, 5 octombrie, prezent

2

Vocea răsună în întunericul dens. Şopteşte încetişor şi o batjocoreşte – o ridică atunci când cade şi o răsuceşte în bătaia vântului. Laura Kjær nu mai vede nimic. Nu mai aude foşnetul frunzelor din copaci şi nici nu mai simte iarba rece sub picioarele sale. Singurul lucru rămas este vocea, care continuă să-i şoptească printre loviturile bastonului cu vârf rotunjit. Se gândeşte că, dacă încetează să mai opună rezistenţă, poate vocea va tăcea; dar nu tace. Continuă, la fel şi loviturile şi, în cele din urmă, femeia nu se mai poate mişca. Prea târziu simte zimţii ascuţiţi ai unei maşinării pe încheietura sa şi, înainte să-şi piardă cunoştinţa, aude sunetul electric al fierăstrăului, care începe să-i taie osul.

★

După aceea nu mai ştie cât timp a fost trează. Întunericul o înconjoară clipă de clipă. La fel şi vocea – parcă ar fi aşteptat ca ea să-şi vină în fire.

— Eşti bine, Laura?

Tonul este blând şi afectuos şi prea aproape de urechea ei. Dar vocea nu aşteaptă să primească vreun răspuns. Îi îndepărtează legătura de la gură câteva secunde, iar Laura Kjær se trezeşte implorând îndurare. Nu înţelege nimic. Ar face orice. De ce ea – ce anume a făcut?

Vocea îi spune că ştie foarte bine ce a făcut. Se apleacă deasupra ei, foarte aproape, şi îi şopteşte la ureche, iar Laura simte că vocea a aşteptat cu nerăbdare acea clipă. Trebuie să se concentreze pentru a auzi cuvintele, înţelege ce-i spune vocea, dar nu-i vine să creadă. Durerea este mai mare decât toate torturile la un loc. Nu poate fi asta. Nu *trebuie* să fie asta. Respinge cuvintele, de parcă ar fi doar o altă parte din nebunia care o înconjoară acum. Vrea să se ridice şi să lupte în continuare, dar corpul său cedează, iar ea începe să plângă isteric. A ştiut-o de o bună bucată de vreme, dar nu i-a venit să creadă că poate fi adevărat şi abia acum, când vocea i-a şoptit-

o, abia acum înţelege că e real. Vrea să strige tot ce-i poate ieşi pe gură, dar stomacul se întoarce pe dos şi îi vine să vomite, iar când simte că bastonul îi mângâie obrazul, îşi pierde şi bruma de putere rămasă şi se prăbuşeşte în întuneric.

Marţi, 6 octombrie, prezent

3

Începe să se lumineze afară, dar când Naia Thulin întinde mâna acolo jos şi-l împinge înăuntrul ei, el abia se dezmeticeşte din somn. Femeia îl simte înăuntrul ei şi începe să se mişte înainte şi înapoi. Îl prinde de umeri, iar mâinile lui încep să se trezească la viaţă, lent şi bâjbâind.

— Hei, stai puţin…

Încă este somnoros, dar Naia nu are răbdare. Asta avea chef să facă atunci când s-a trezit, aşa că mişcările ei devin mai insistente, se împinge cu şi mai multă putere, sprijinindu-se cu o mână de perete. Nu-i pasă că el stă incomod, nici că i se loveşte capul de tăblia patului, nu-i pasă de zgomotul făcut de tăblia patului când se izbeşte de perete. Rămâne total indiferentă. Continuă şi simte că el îi cedează, iar când ajunge la orgasm, îşi înfige unghiile în pieptul lui şi-i simte durerea şi plăcerea, apoi amândoi se liniştesc.

Zace o clipă fără răsuflare şi ascultă maşina de gunoi mişcându-se în curtea din spate. Apoi se îndepărtează şi se dă jos din pat, înainte ca mâinile lui să-i fi terminat de mângâiat spatele.

— E mai bine să pleci înainte să se trezească.

— De ce? Doar aude că sunt aici.

— Haide. Ridică-te.

— Numai dacă te muţi cu mine.

Îi azvârle cămaşa în faţă şi dispare în baie, iar el alunecă înapoi pe pernă, cu zâmbetul pe buze.

4

Este prima zi de marţi din octombrie. Toamna s-a lăsat târziu, dar astăzi cerul atârnă deasupra oraşului ca un plafon foarte coborât de nori cenuşii. Începe să plouă torenţial când Naia Thulin o ia la fugă dinspre maşină şi se strecoară prin trafic, traversând strada. Chiar dacă aude soneria telefonului mobil, nu-şi duce mâna către buzunarul hainei, după el. Mâna ei se află pe spatele fiicei, cât s-o poată împinge printre micile fisuri din traficul de dimineaţă. E foarte aglomerat. Marea preocupare a lui Le este să povestească despre jocul online *League of Legends,* joc pentru care este mult prea mică, dar despre care ştie totul şi pentru aceste cunoştinţe îl consideră pe un tânăr coreean pe nume Park Su marele ei idol.

— Ai şi cizmele de cauciuc cu tine, dacă mergeţi în parc. Şi ţine minte că bunicul vine să te ia, dar trebuie să traversezi singură strada. Te uiţi în stânga, te uiţi în dreapta…

— Apoi mă uit iar în stânga şi o să ţin minte să-mi iau haina reflectorizantă pe mine ca să mă vadă oamenii.

— Stai cuminte, să-ţi pot lega şireturile.

Au ajuns până în faţa şcolii, sub acoperişul adăpostului de biciclete, iar Thulin se apleacă, în timp ce Le încearcă să stea locului, cu cizmele în băltoace.

— Când ne vom muta cu Sebastian?

— N-am spus că ne vom muta cu Sebastian.

— Dar de ce nu mai e acasă dimineaţa dacă rămâne seara la noi?

— Dimineaţa adulţii sunt ocupaţi, iar Sebastian trebuie să ajungă la muncă.

— Ramazan are un frăţior şi acum are 15 poze în arborele genealogic, iar eu am doar trei.

Thulin aruncă o privire scurtă către fiica ei şi blestemă planşele acelea drăguţe cu arborii genealogici pe care profesorul de la clasă îi împodobeşte cu frunze de toamnă şi-i agaţă pe

pereţii sălii de clasă, aşa încât copiii şi părinţii pot veni să-i studieze. Pe de altă parte, este mereu recunoscătoare când Le îl consideră pe bunicul matern membru al familiei, chiar dacă, tehnic vorbind, nu este bunicul ei.

— Nu doar asta contează. Şi tu ai cinci poze în arborele genealogic, dacă numeri şi peruşul, şi hamsterul.

— Arborii celorlalţi nu conţin animale.

— Nu, ceilalţi copii nu sunt atât de norocoşi ca tine.

Le nu răspunde, iar Thulin se ridică.

— Poate că nu suntem mulţi, dar ne merge bine şi acesta e cel mai important lucru. Bine?

— Atunci îmi pot lua încă un peruş?

Thulin o priveşte şi se gândeşte de unde a început conversaţia şi în ce punct se află acum, întrebându-se dacă nu cumva fiica ei este mai isteaţă decât şi-a închipuit.

— Vorbim altă dată despre asta. Aşteaptă puţin.

Telefonul mobil a început iar să sune şi ştie că acum trebuie să răspundă.

— Voi fi acolo într-un sfert de oră.

— Nu vă grăbiţi, spune vocea de la capătul firului, care aparţine uneia dintre secretarele lui Nylander. Nylander nu poate ajunge la întâlnirea cu tine din dimineaţa asta, aşa că rămâne pe marţea viitoare. Dar trebuie să-ţi transmit că ar vrea să-l iei cu tine pe tipul cel nou, să mai înveţe una-alta cât timp va sta pe aici.

★

— Mamă, mă duc cu Ramazan la programul de dimineaţă.

Thulin priveşte cum fiica ei fuge spre copilul pe nume Ramazan. Le îi urmează foarte firesc pe ceilalţi membri ai familiei siriene, o femeie şi un bărbat, bărbatul purtând un nou-născut în braţe, şi încă doi copii, iar pentru Thulin oamenii aceştia seamănă cu nişte manechine parcă ieşite din paginile unui articol despre o familie-model, publicat într-o revistă de femei.

— Dar este a doua oară când Nylander anulează întâlnirea, care oricum durează *doar* cinci minute. Unde este acum?

— Din păcate, merge la o şedinţă privind bugetul departamentului. În plus, ar dori să ştie ce anume aţi vrea să discutaţi cu el.

Pentru o clipă, Thulin se gândeşte să spună că primele ei nouă luni la Serviciul de Investigaţii Criminale, aşa-numitul Serviciu Omoruri, au fost la fel de interesante ca o vizită la Muzeul Poliţiei. Că sarcinile de lucru sunt o porcărie, că nivelul tehnologic al departamentului este la fel de impresionant ca un Commodore 64, că abia aşteaptă să meargă mai departe.

— Sunt nişte mărunţişuri. Mulţumesc.

Încheie convorbirea telefonică şi-i face cu mâna fiicei sale, care intră alergând în incinta şcolii. Simte ploaia care a început să-i pătrundă prin haină, iar când se îndreaptă din nou spre drum îşi dă seama că acea întâlnire nu poate aştepta până marţi. Aleargă prin trafic, dar când ajunge la maşină şi deschide portiera, are brusc senzaţia că o priveşte cineva. De cealaltă parte a intersecţiei, peste şirul nesfârşit de maşini şi camioane, zăreşte o siluetă. Dar, după ce coloana de maşini trece, silueta dispare. Thulin alungă acea senzaţie şi intră în maşină.

5

Culoarul larg al Secţiei de Poliţie răsună sub paşii celor doi bărbaţi, în timp ce aceştia trec pe lângă un grup de asistenţi criminalişti care se îndreaptă în direcţia opusă. Şeful Serviciului Omoruri, Nylander, urăşte genul ăsta de conversaţii, dar ştie că probabil este singura şansă pe care o va avea astăzi, aşa că înghite în sec şi ţine pasul cu adjunctul secţiei de poliţie, în timp ce frazele plicticoase se ţin lanţ.

— Nylander, suntem nevoiţi să strângem cureaua. Acelaşi lucru e valabil pentru toate departamentele noastre.

— Mi s-au promis mai mulţi oameni.

— E o chestiune de sincronizare. Momentan, Ministerul Justiţiei acordă prioritate altor departamente, nu departamentului tău. NC3 trebuie să devină cel mai bun departament de informatică din Europa, iar din acest motiv sunt blocate resursele în alte părţi.

— N-ar trebui să afecteze şi departamentul meu. Am avut nevoie de personal dublu în ultimele…

— Nici eu nu am renunţat, dar tu tocmai ai primit întăriri.

— Nu am primit întăriri. E un singur detectiv, care va sta aici câteva zile şi asta doar fiindcă a fost trimis acasă de la Europol, cu un şut în fund; nu-l putem pune la socoteală.

— Probabil va rămâne ceva mai mult. Depinde de situaţie. Dar, pe de altă parte, ministerul ar fi putut să-ţi *taie* din personal, aşa că momentan trebuie să vedem latura pozitivă a resurselor disponibile. În regulă?

Adjunctul s-a oprit şi s-a întors către Nylander pentru a se asigura că mesajul este bine înţeles, iar Nylander tocmai urma să răspundă că, *la dracu', nu este deloc în regulă.* Are nevoie de personal şi i s-a promis că problema se va rezolva, în schimb tocmai a fost ignorat din cauza nenorocitului de program NC3, care este prescurtarea pretenţioasă a aşa-

numitului Centru Naţional de Criminalistică Cibernetică. Ideea de a se mulţumi cu un detectiv care a dat-o în bară şi care a căzut în dizgraţie la Haga este o batjocură birocratică monumentală.

— Ai o clipă liberă?

Thulin răsare în fundal, iar adjunctul secţiei de poliţie se foloseşte de întrerupere pentru a se strecura dincolo de uşa sălii de şedinţe, închizând-o în urma lui. Nylander aruncă o privire scurtă în urma acestuia, după care se întoarce pe unde a venit.

— Nu acum. Şi nici tu nu ai o clipă liberă. Verifică informaţiile pe care le are ofiţerul de gardă despre sesizarea din cartierul Husum. Îl iei cu tine şi pe tipul din Europol, să-l pui la treabă.

— Dar în legătură cu…

— Nu am timp pentru discuţia aia acum. Nu sunt orb în faţa calităţilor tale, dar eşti cea mai tânără persoană care a pus vreodată piciorul în departament, aşa că să nu-ţi închipui că vei deveni şef de echipaj sau ce voiai tu să ceri la acea întâlnire.

— Nu vreau să fiu şef de echipaj. Am nevoie de o recomandare pentru NC3.

Nylander se opreşte în pragul rotondei şi se uită la ea.

— NC3. Departamentul de Criminalistică Cibernetică…

— Ştiu *foarte bine* ce este. De ce?

— Fiindcă mi se pare că atribuţiile din NC3 sunt interesante.

— În comparaţie cu ce?

— Nu compar cu nimic. Aş prefera doar să…

— Practic, eşti abia la început. NC3 nu angajează personal care candidează la întâmplare, aşa că nu are niciun sens să soliciţi vreun post.

— Chiar ei m-au încurajat să solicit.

Nylander încearcă să-şi ascundă surprinderea, dar îşi dă seama imediat că ea spune adevărul. Se uită mirat la femeia scundă din faţa lui. Ce vârstă are? 29, 30, cam pe acolo? O vrăbiuţă venită de departe, care la prima vedere nu valorează prea mult. Îşi aminteşte foarte clar cum el însuşi a subestimat-o,

înainte să-şi înveţe lecţia. A stabilit de curând, în evaluarea personalului, care detectivi ai departamentului vor fi repartizaţi în echipajele A şi B, iar Thulin, în ciuda vârstei ei, a fost unul dintre primele nume repartizate echipajului A, în jurul căruia se va consolida departamentul, alături de detectivi veterani ca Jansen sau Ricks. Şi, de fapt, Nylander chiar o luase în considerare la numirea şefilor de echipaj. Nu era el vreun mare susţinător al femeilor detectiv, iar stilul ei inabordabil era o contrarecomandare, dar era mai inteligentă decât majoritatea şi îşi rezolvase cazurile într-un ritm care-i făcea pe detectivii experimentaţi să pară că bat pasul pe loc. Thulin probabil considera că nivelul tehnologic al departamentului este încă blocat în epoca de piatră. El era de aceeaşi părere şi ştia câtă nevoie are de astfel de pasionaţi de informatică, aşa ca ea, pentru ca departamentul să ţină pasul cu dezvoltarea modernă. De aceea s-a folosit cu mai multe ocazii de conversaţiile lor pentru a-i aminti că nu are suficientă experienţă, asigurându-se astfel că nu o va lua din loc.

— Cine te-a încurajat?

— Şeful – cum îl cheamă? Isak Wenger.

Nylander se întunecă la faţă.

— Mă bucur că am lucrat aici, dar aş vrea să mă înscriu cel târziu la sfârşitul săptămânii.

— O să mă gândesc.

— Atunci rămâne pe vineri?

Nylander îşi vede de drum. Preţ de o clipă, simte cum îl fixează cu privirea şi ştie că-l va căuta vineri pentru a primi acea recomandare. Aşadar, aici s-a ajuns. Departamentul lui a devenit un fel de incubator pentru elită, pentru noii favoriţi ai ministerului – NC3. Şi, în scurt timp, când va merge la şedinţa privind bugetul departamentului său, priorităţile îi vor fi din nou confirmate, sub forma cifrelor şi a limitărilor acestora. În iulie se împlinesc trei ani de când Nylander a acceptat funcţia de şef al departamentului, dar toată situaţia este acum în aer, iar dacă în viitorul apropiat nu se va întâmpla vreun

lucru bun, nici vorbă de acel salt profesional pe care şi-l imaginase.

6

Ştergătoarele de parbriz împing şiroaiele de apă în lături. Când lumina semaforului se face verde, maşina de serviciu iese din coloană şi se îndepărtează de reclamele de pe autobuze – plătite de spitalele private, cu oferte pentru operaţii la sâni, botox şi liposucţie –, îndreptându-se spre suburbii.

Radioul este pornit. Pălăvrăgeala moderatorilor şi ultimele melodii pop despre sex şi funduri lascive sunt pentru o clipă înlocuite de buletinul de ştiri, unde prezentatorul anunţă că, fiind prima marţi din octombrie, este şi ziua de deschidere a sesiunii parlamentare. Deloc surprinzător, ştirea principală este despre ministrul afacerilor sociale, Rosa Hartung, care revine în scaun după nefericita întâmplare cu fiica sa, întâmplare pe care toată ţara a urmărit-o cu respiraţia tăiată, timp de aproape un an. Însă, înainte ca prezentatorul de ştiri să treacă mai departe, străinul aşezat lângă Thulin reduce volumul.

— N-ai o foarfecă sau ceva de genul ăsta?

— Nu, n-am nicio foarfecă.

Pentru o clipă, privirea lui Thulin alunecă dinspre trafic spre bărbatul care stă lângă ea şi încearcă din răsputeri să deschidă ambalajul unui telefon mobil nou-nouţ. Fuma o ţigară, nu departe de maşină, când ea a coborât către garajul Secţiei de Poliţie. Înalt, cu postură dreaptă, dar şi puţin neglijent. Părul ud, dezordonat, încălţăminte marca Nike uzată şi udă leoarcă, pantaloni subţiri şi cu turul lăsat, o jachetă scurtă, care şi ea părea să fi făcut o plimbare prin ploaie. Bărbatul nu era îmbrăcat adecvat climei de acolo, iar Thulin s-a gândit că trebuie să fi venit direct din Haga cu hainele pe care le purta şi acum. Geanta de voiaj mică şi jerpelită de lângă el întărea acea impresie. Thulin ştia că aterizase la Secţia de Poliţie abia ieri, fiindcă tocmai auzise vreo doi colegi discutând despre el când şi-a băut cafeaua de dimineaţă la cantină. Un aşa-numit ofiţer de legătură, plasat la sediul central Europol din Haga,

care din senin a fost eliberat din funcţie şi căruia i s-a ordonat să meargă în Copenhaga pentru a da explicaţii, fiindcă într-un fel sau altul a dat-o în bară. Lucru care i-a adus vorbe dispreţuitoare din partea colegilor, deoarece, cu câţiva ani în urmă, relaţia dintre poliţia daneză şi Europol fusese serios zdruncinată de răspunsul negativ al Danemarcei la referendumul privind eliminarea unor prevederi legale ale Uniunii Europene.

Când Thulin l-a întâlnit la garaj, era pierdut în propriile gânduri, iar când s-a prezentat, el doar a întins mâna şi s-a prezentat scurt: „Hess”. Nu era prea vorbăreţ. De obicei, nici ea nu era prea vorbăreaţă, dar discuţia cu Nylander a decurs aşa cum trebuia. Era sigură că prezenţa ei în departament va fi curând de domeniul trecutului, aşa că n-o costa nimic să fie amabilă cu un coleg căruia nu-i mergea prea bine. După ce au intrat în maşină, i-a spus pe scurt ce ştia despre cazul primit, însă individul doar a dat din cap aprobator, afişând un minimum de interes. Ar spune că are undeva între 37 şi 41 de ani şi, cu aspectul său de băiat de cartier pe jumătate trecut, îi aminteşte de un actor, însă nu-şi poate da seama de care anume. Are un inel pe deget, posibil să fie o verighetă, dar instinctul îi spune că bărbatul este divorţat de mult timp sau pe cale să divorţeze. A discuta cu el e ca şi cum ar încerca să bată mingea la perete, dar dincolo de perete nu este nimic care să-i poată strica buna dispoziţie, în plus, chiar este interesată să colaboreze cu departamentele de poliţie transnaţionale, din care face parte şi bărbatul.

— Câtă vreme o să stai acasă?

— Doar vreo două zile. Îşi vor da seama de asta în scurt timp.

— Îţi place să lucrezi în Europol?

— Da, e grozav. Vremea e mai bună.

— E adevărat că departamentul vostru de Criminalistică Cibernetică recrutează hackeri pe care tot voi i-aţi depistat?

— Habar n-am, nu lucrez în departamentul respectiv. E în regulă dacă mă sustrag puţin, după ce terminăm cu locul crimei?

— Să te sustragi puţin?

— Doar vreo oră. Trebuie să-mi recuperez cheile de la apartament.

— Sigur că da.

— Mulţumesc.

— Dar, de obicei, eşti detaşat în Haga?

— Da, sau oriunde este nevoie de mine.

— Unde, mai exact?

— Depinde. Marsilia, Genova, Amsterdam, Lisabona…

Bărbatul se concentrează asupra ambalajului de telefon, ce plictisitor, dar Thulin bănuieşte că pălăvrăgeala ar putea să continue multă vreme. Tipul are un aer cosmopolit. Un fel de călător fără bagaj, într-o metropolă din care gloria a dispărut de mult. Asta dacă a existat vreodată.

— Cât timp ai fost plecat?

— Aproape cinci ani. O să împrumut asta.

Hess scoate un stilou din paharul aşezat între scaune, intenţionând să desfacă ambalajul cu el.

— Cinci ani?

Thulin este surprinsă. Majoritatea agenţilor de legătură despre care a auzit au un contract de doi ani. Unii îşi prelungesc contractul cu încă doi ani, cumulând în total patru ani. Dar nu a auzit niciodată de vreun agent de legătură care să fie plecat cinci ani.

— Timpul trece repede.

— Spune-mi, a fost din cauza reformei din poliţie?

— Ce anume?

— Faptul că ai plecat. Am auzit că mulţi au părăsit departamentul pentru că erau nemulţumiţi de…

— Nu, nu a fost din cauza asta.

— Şi atunci din ce cauză?

— Aşa, pur şi simplu.

Se uită la el. Scurt, îi întoarce şi el privirea, iar ea îi observă pentru prima dată ochii. Ochiul stâng este verde, cel drept este albastru. Nu este neprietenos când îi răspunde, dar lasă de înţeles că nu va spune mai multe. Thulin opreşte în dreptul unui ansamblu rezidenţial. Dacă vrea să joace rolul unui agent *macho* cu trecut misterios nu are decât. Mai sunt destui indivizi din ăştia la secţie, ar putea să formeze o întreagă echipă de fotbal.

★

Casa este albă şi bine întreţinută, construită în stil funcţionalist, cu garaj ataşat. Se află în mijlocul unui cartier de familii din Husum, cu garduri vii şi şiruri ordonate de cutii poştale în dreptul străzii. Aici se mută clasa mijlocie când îşi întemeiază o familie şi dacă le permite buzunarul. Pe drum sunt multe baraje şi dispozitive de limitare a vitezei, aşa că se circulă cu cel mult 30 de kilometri pe oră. În grădini sunt amplasate trambuline, iar pe strada umedă se întind urme de cretă colorată. Câţiva şcolari purtând cască şi haine reflectorizante trec cu bicicleta prin ploaie când Thulin opreşte şi parchează lângă maşinile patrulei de poliţie şi ale tehnicienilor criminalişti. Câţiva locatari stau sub umbrele şi discută, câţiva paşi mai încolo, în spatele unei bariere.

— O să răspund rapid.

Cu mai puţin de două minute în urmă, Hess a introdus o cartelă SIM în telefon şi a trimis un SMS, iar acum deja îl sună cineva.

— E în regulă, nu te grăbi.

Thulin iese afară în ploaie, iar Hess rămâne înăuntru şi poartă o convorbire în franceză. În timp ce aleargă pe poteca pietruită cu tradiţionalele dale de beton, îşi dă seama că probabil mai are un motiv în plus să se bucure că va pleca.

7

Vocile celor doi crainici de dimineaţă răsună în vila mare şi mondenă din cartierul Ydre Østerbro, în timp ce prezintă un nou subiect, aşezaţi la o ceaşcă de cafea, pe colţarul comod din studio.

— Aşadar, astăzi se deschide sesiunea parlamentară şi se dă startul unui nou an în politică. Întotdeauna este o zi foarte specială, dar de data aceasta este deosebit de interesantă pentru un politician aparte, şi anume ministrul afacerilor sociale, Rosa Hartung, care pe 18 octombrie şi-a pierdut fiica în vârstă de 12 ani. Rosa Hartung a avut o perioadă de concediu după ce fiica ei a fost…

Steen Hartung vine încoace şi opreşte televizorul plat fixat în perete, lângă frigider. Îşi adună schiţele arhitecturale şi instrumentele de scris de pe podeaua de lemn din bucătăria rustică de inspiraţie franceză, unde le împrăştiase.

— Haide, pregăteşte-te de plecare. Pornim şi noi după ce pleacă mama.

Fiul rămâne la masa enormă din bucătărie, mâzgălind în manualul său de matematică, înconjurat de resturi de la micul dejun. În fiecare marţi, Gustav face asta la ora nouă şi câteva minute şi, în fiecare marţi, Steen trebuie să-i spună că nu e momentul potrivit să-şi facă temele.

— Dar de ce nu pot să merg singur, cu bicicleta?

— Este marţi. După ore mergi la tenis, apoi vin să te iau. Ţi-ai pregătit echipamentul?

— *I have it.*

Tânăra bonă filipineză intră şi-i aduce o geantă de sport, gata pregătită, iar Steen o priveşte cu recunoştinţă în timp ce ea începe să facă curat.

— Îţi mulţumesc, Alice. Haide, Gustav.

— Toţi ceilalţi copii merg cu bicicleta.

Uitându-se pe geam, Steen observă maşina mare şi neagră care intră pe alee şi parchează în bălţile de afară.

— Tată, doar astăzi?

— Nu, facem ca de obicei. Acum soseşte maşina. Unde e mama?

8

Steen urcă treptele care duc la etajul întâi în timp ce îşi strigă soţia. Vila aristocrată, veche de un secol, are aproape 400 de metri pătraţi, iar el cunoaşte fiecare colţişor, doar a renovat-o cu mâna lui. Pe vremea când au cumpărat-o şi s-au mutat în ea conta să ai foarte mult spaţiu, dar acum casa era deja prea mare. Mult prea mare. O caută în dormitor şi în baie, înainte să observe că uşa de vizavi este întredeschisă. Ezită o clipă, apoi împinge uşa şi aruncă o privire în încăperea care a aparţinut odinioară fiicei lor.

Soţia lui, îmbrăcată de oraş, stă pe salteaua goală a patului de la perete. Îşi lasă privirea să alunece prin încăpere. De-a lungul pereţilor goi şi a cutiilor împachetate care sunt aşezate în colţ. Apoi se uită iar la ea.

— A sosit maşina.

— Mulţumesc…

Dă scurt din cap, aprobator, şi rămâne pe loc. Steen mai face câţiva paşi înăuntru şi simte frigul din încăpere. Abia acum observă că ea strânge în mâini un tricou galben.

— Te simţi bine?

Este o întrebare nepotrivită, fiindcă nu pare deloc să se simtă bine.

— Am deschis geamul ieri, apoi am uitat să-l închid şi am descoperit asta adineauri.

Dă din cap înţelegător, chiar dacă replica ei nu-i răspunde la întrebare. De jos, din hol, îşi aud fiul strigând că a sosit Vogel, dar niciunul dintre ei nu reacţionează.

— Nu-mi mai pot aminti mirosul ei.

Mâinile ei mângâie materialul galben al tricoului, pe care-l priveşte de parcă ar căuta ceva ascuns între firele ţesăturii.

— Ar trebui să mă străduiesc mai mult. Dar nu este aici. Şi nicăieri altundeva.

Se aşază lângă ea.

— Poate e bine. Poate e cel mai bine aşa.

— De ce să fie cel mai bine…? Nu e deloc bine.

El nu-i răspunde şi-i observă regretul când vocea i se domoleşte.

— Nu ştiu dacă pot să fac asta… Mi se pare greşit.

— Nu e greşit. E singurul lucru corect. Până şi tu mi-ai spus asta.

Fiul îi strigă iar.

— Ea ţi-ar fi spus să mergi mai departe. Ţi-ar fi spus că e în regulă. Ţi-ar fi spus că eşti teribil de bine.

Rosa nu răspunde. Pentru un moment, rămâne strângând tricoul. Apoi îi ia mâna, o strânge şi încearcă să zâmbească.

★

— OK, grozav, ne vedem.

Consilierul personal al Rosei Hartung întrerupe conversaţia telefonică, în timp ce ea coboară pe scări, îndreptându-se apoi spre hol.

— Am ajuns prea devreme? Să rog Casa Regală să amâne pe mâine ceremonia de deschidere?

Rosa zâmbeşte datorită energiei lui Frederik Vogel, gândindu-se că prezenţa lui aduce un contrast ciudat în casă. Când Vogel se află în apropiere, nu mai e loc de sentimentalisme.

— Nu, acum sunt gata.

— Bine. Vom parcurge programul. Am primit câteva întrebări – unele dintre ele sunt bune, altele, previzibile şi tipice presei…

— Discutăm în maşină. Gustav, ţine minte că este marţi, aşa că vine tata după tine. Şi sună-mă dacă e ceva. Bine, dragule?

— Ştiu.

Băiatul dă din cap obosit, iar Rosa reuşeşte să-l mângâie puţin pe păr înainte ca Vogel să-i deschidă uşa.

— Îl vei cunoaşte pe noul şofer şi apoi vom avea o discuţie despre ordinea şedinţelor de negociere…

★

Steen priveşte în urma lor din spatele geamului de la bucătărie şi încearcă să-i zâmbească încurajator soţiei, când aceasta îl salută pe noul şofer al ministerului şi se strecoară prin uşa din spate a maşinii. Când maşina o ia din loc, Steen simte un fel de uşurare.

— Nu plecăm odată?

Fiul său este cel care întreabă, iar Steen vede că deja şi-a îmbrăcat haina şi şi-a încălţat cizmele, acolo în hol.

— Da, vin acum.

Steen deschide frigiderul, scoate sticluţele de *bitter,* desface una şi o dă pe gât. Simte cum băutura îşi croieşte drum pe esofag în jos, până în stomac. Pune celelalte sticluţe în geantă, trânteşte uşa frigiderului şi-şi aminteşte de cheile maşinii, care se află pe masa din bucătărie.

9

Lângă casă, Thulin simte ceva, dar nu-şi bate capul. Acea senzaţie începe să-şi facă simţită prezenţa când, purtând mănuşi şi şoşoni de plastic peste pantofi, se deplasează prin holul întunecat, în care încălţămintea familiei este înşiruită meticulos sub cuierul cu haine. Imagini cu motive florale, foarte frumoase, sunt înrămate şi agăţate pe pereţii antreului, iar când pătrunde în dormitor, camera îi transmite imediat un aer foarte feminin şi inocent, colorată în nuanţe de alb şi crem, cu excepţia jaluzelelor trandafirii, care au rămas coborâte.

— Victima se numeşte Laura Kjær, 37 de ani, asistent stomatolog într-o clinică dentară din centrul oraşului Copenhaga. Se pare că mersese la culcare şi a fost luată prin surprindere. Băiatul ei în vârstă de nouă ani dormea în camera de la capătul holului, dar aparent nu a văzut şi nu a auzit nimic.

Thulin priveşte patul dublu în care s-a dormit pe o singură parte, în timp ce un ofiţer mai în vârstă, în uniformă, o pune la curent cu cele întâmplate. Veioza este dărâmată de pe noptieră şi zace pe covorul alb cu fire lungi.

— Când s-a trezit băiatul, casa era goală şi nu a găsit pe nimeni. Şi-a pregătit singur micul dejun, s-a îmbrăcat şi şi-a aşteptat mama, dar, când a văzut că nu mai apare, s-a dus la vecinul de alături. Vecinul a intrat în casă, a găsit-o complet goală, iar apoi a auzit un câine lătrând afară, pe terenul de joacă, unde ulterior a descoperit victima şi de unde ne-a sunat.

— Tatăl a fost contactat?

Thulin trece de ofiţer, aruncă o privire scurtă în camera copilului şi se întoarce în antreu, cu ofiţerul în urma sa.

— Conform soţiei vecinului, tatăl a murit de cancer cu vreo doi ani în urmă. Victima a cunoscut un alt bărbat şase luni mai târziu şi s-au mutat împreună aici, în casa ei. Tipul se află la un târg,

undeva pe insula Sjælland. L-am sunat când am ajuns, ar trebui să sosească în curând.

Prin crăpătura uşii de la baie, Thulin vede cele trei periuţe de dinţi electrice aşezate una lângă cealaltă, un set de papuci de casă ce stau pe gresie şi două halate de baie identice agăţate pe umeraşe. Iese din antreu şi intră în bucătărie, care dă într-o sufragerie, unde tehnicienii criminalişti îmbrăcaţi în salopete albe verifică deja urmele şi amprentele cu ajutorul aparaturii din trusele lor. Inventarul este la fel de comun ca întreg cartierul rezidenţial. Design scandinav, în mare parte de la Ikea şi Ilva, trei şervete goale pe masă, un bucheţel de toamnă cu ramuri decorative, într-o vază, perne pe canapea, iar pe masa din bucătărie, lângă chiuvetă, o singură farfurie adâncă având resturi de cereale cu lapte, cel mai probabil a băiatului. În sufragerie se găseşte o ramă foto digitală, care derulează într-un ritm constant imagini ale micii familii, lângă fotoliul gol de alături. Mama, copilul şi probabil partenerul. Zâmbesc şi par veseli. Laura Kjær este o femeie frumoasă şi slabă, cu părul lung şi roşcat, dar există o vulnerabilitate în privirea ei caldă şi plăcută. Este o casă frumoasă şi totuşi ceva îi displace lui Thulin.

— Sunt semne de spargere?

— Nu. Am verificat ferestrele şi uşile. Se pare că s-a uitat la televizor şi a băut un ceai înainte să meargă la culcare.

Thulin inspectează peretele bucătăriei, dar acolo sunt lipite orarul şcolar, calendarul, programul de funcţionare a bazinului de înot, o ofertă de tăiere a copacilor, o invitaţie la petrecerea de Halloween a proprietarului casei şi un memento pentru o consultaţie la secţia de pediatrie al Spitalului Universitar. În mod normal, tocmai la asta se pricepe Thulin: să observe detaliile care pot fi relevante. Fiindcă ea însăşi a fost obişnuită cu acest lucru. Să vină acasă, să descuie uşa de la intrare şi să observe semnele care hotărăsc dacă este o zi bună sau una proastă. Dar în cazul de faţă nu este nimic de observat. Doar o familie obişnuită şi poezia vieţii de

zi cu zi. Niciodată nu s-ar mulţumi cu astfel de lucruri şi, pentru o clipă, încearcă să se convingă că poate doar chestia asta îi displace la casă.

— Şi ce îmi puteţi spune despre computere, tablete, telefoane mobile?

— Din câte vedem, nu s-a furat nimic, iar oamenii lui Genz au colectat deja componentele hardware şi le-au trimis spre analiză.

Thulin dă din cap aprobator. Majoritatea cazurilor de violenţă domestică şi omucidere se rezolvă pe această cale. De regulă, există SMS-uri, un registru al apelurilor, e-mailuri sau corespondenţă pe Facebook, sugerând de ce situaţia s-a încheiat astfel, iar ea abia aşteaptă să pună mâna pe probe.

— Ce e mirosul ăsta de aici? Vomă?

Thulin remarcă brusc izul rânced şi acru care o urmărise în timp ce se plimba prin toată casa. Ofiţerul mai vârstnic are un aer vinovat, iar Thulin observă abia acum că este palid.

— Îmi cer scuze. Voi ieşi afară. Am crezut că sunt obişnuit cu… Dar îţi arăt acum drumul.

— Mă descurc singură. Doar dă-mi de veste când ajunge concubinul victimei.

Deschide uşa terasei, care duce spre grădina din spate, în timp ce ofiţerul dă din cap recunoscător.

10

Trambulina a avut şi zile mai bune, la fel şi mica seră năpădită de buruieni, aflată în stânga uşii de la terasă. La dreapta, vegetaţia umedă îmbracă peretele unui garaj de tablă extrem de practic, dar care nu se potriveşte în niciun fel cu stilul casei. Thulin se îndreaptă către fundul curţii. De cealaltă parte a gardurilor vii se întrezăresc reflectoare, ofiţeri în uniformă şi tehnicieni criminalişti îmbrăcaţi în alb, iar ea se furişează printre copaci şi tufişurile cu frunze aurii şi roşii ca focul, ajungând la un spaţiu de joacă natural. Un bliţ străfulgeră de mai multe ori în ploaie, lângă o căsuţă de joacă dărăpănată, iar în depărtare vede figura energică a lui Genz care cu aparatul său de fotografiat imortalizează detaliile de la locul faptei, dirijându-şi concomitent oamenii îmbrăcaţi în salopete albe.

— Până unde aţi ajuns?

Simon Genz îşi ridică privirea din vizorul aparatului de fotografiat. Are un aer serios, dar pe faţă îi apare un zâmbet când o zăreşte. Genz are probabil vreo 30 şi ceva de ani, este un tip agil despre care se zvoneşte că doar anul acesta a alergat la cinci maratoane. Pe deasupra, este cel mai tânăr şef pe care l-a avut vreodată departamentul de Criminalistică al Poliţiei, iar Thulin a descoperit că este unul dintre puţinii oameni de care poate să asculte. Isteţ, cu un aer uşor de tocilar şi cu o judecată sănătoasă, în care ea chiar are încredere. Uneori îl ţine la distanţă, însă doar fiindcă a întrebat-o dacă n-ar vrea să vină cu el la alergat, or, asta nu se va întâmpla. În cele nouă luni petrecute de Thulin în Departamentul de Criminalistică, Genz este singurul cu care a dezvoltat o oarecare relaţie, dar cel mai neatrăgător lucru pe care şi-l poate închipui este o relaţie amoroasă cu un coleg.

— Bună, Thulin. Nu prea departe. Plouă torenţial şi au trecut câteva ore de când s-a întâmplat.

— Nu au spus la ce oră putem aştepta un rezultat?

— Nu încă. Echipa de medicină legală este chiar după colţ. Dar ploaia a început cu puţin înainte de miezul nopţii, iar instinctul îmi spune că pe atunci s-a întâmplat totul. Dacă au fost lăsate urme pe pământ, sigur au fost spălate bine de tot, dar nu renunţăm. Vrei s-o vezi?

— Da, te rog.

Corpul neînsufleţit zace în iarbă, acoperit cu o pătură albă a Departamentului de Criminalistică. Este sprijinit de unul dintre cei doi stâlpi care susţin acoperişul căsuţei de joacă, iar locul mai că pare calm şi liniştit, datorită nuanţelor roşietice şi aurii ale plantelor căţărătoare ce domină desişul din fundal. Genz îndepărtează cu grijă pătura albă şi descoperă femeia. Aceasta stă prăbuşită ca o păpuşă de cârpe şi este dezbrăcată, cu excepţia chiloţilor şi a unui combinezon odată bej, dar care acum este îmbibat de ploaie şi pătat cu sânge închegat. Thulin se apropie şi se lasă pe vine, să poată vedea mai bine. Laura Kjær are bandă adezivă neagră înfăşurată în jurul capului. Banda este găurită în dreptul gurii înţepenite, încă deschisă, şi este înfăşurată de mai multe ori în jurul cefei şi a părului ud şi roşcat. Un ochi este scos, astfel că se poate privi până adânc în orbită, în timp ce celălalt ochi a rămas cu privirea înlemnită, îndreptată înainte. Pielea dezgolită, vânătă este străbătută de nenumărate zgârieturi, răni şi semne în urma loviturilor, iar picioarele desculţe sunt bătute până la sânge. Mâinile îi sunt îngropate într-o grămăjoară de frunze adunate în poală, strâns legate cu nişte benzi late de plastic, chiar deasupra încheieturilor. E nevoie de o singură privire pentru ca Thulin să înţeleagă de ce a cedat nervos ofiţerul senior. În mod normal, ea nu întâmpina nicio problemă la vederea cadavrelor. Munca în criminalistică necesită o raportare nesentimentală faţă de cel decedat, iar dacă nu-ţi poţi păstra sângele-rece, atunci trebuie să stai deoparte. Dar Thulin nu a mai văzut niciodată pe cineva atât de maltratat ca femeia sprijinită de stâlpul căsuţei de joacă.

— Cu siguranţă vei afla de la medicina legală, dar, după părerea mea, o parte din răni indică faptul că la un moment dat a încercat să scape de atacator, fugind printre copaci. Fie dinspre casă, fie spre casă. Dar era beznă şi trebuie să fi fost teribil de slăbită după amputaţie, care în mod cert a fost efectuată înainte să fie adusă în cele din urmă lângă căsuţa de joacă.

— Amputaţie?

— Stai aşa.

Cu mintea în altă parte, Genz îi întinde aparatul de fotografiat cu blitz ataşat. Se duce până lângă cadavru, se aşază pe vine şi foloseşte delicat lanterna pe post de levier pentru a ridica uşor încheietura legată a femeii. Rigiditatea caracteristică decesului este deja instalată, dar braţele înţepenite urmează în mod mecanic mişcarea de ridicare a lui Genz. Iar Thulin vede acum că mâna dreaptă a Laurel Kjær nu este îngropată în frunze, aşa cum a crezut. Mâna se termină grotesc chiar sub încheietură, unde o tăietură strâmbă, neuniformă, dezvăluie oase şi tendoane.

— Momentan, presupunem că trebuie să se fi întâmplat aici, afară, fiindcă nu am găsit urme de sânge nici în garaj, nici în casă. Evident, mi-am rugat echipajul să verifice meticulos garajul, în special în căutarea unor benzi de plastic, benzi adezive, instrumente de grădinărit şi de bricolaj, însă până acum nu avem niciun rezultat clar. La fel cum ne mirăm că încă nu am găsit mâna, dar continuăm căutările.

— Poate a fugit un câine cu ea.

E Hess, care tocmai traversează grădina şi trece de gardul viu. Se uită împrejur, chircindu-se în bătaia ploii, iar Genz îl priveşte cu surprindere. Dintr-un motiv sau altul, Thulin nu se enervează la auzul acelei remarci, chiar dacă ştie că ar avea tot dreptul.

— Genz, ţi-l prezint pe Hess. Va sta cu noi câteva zile.

— Bună dimineaţa. Bine ai venit.

Genz vrea să dea mâna cu Hess, însă Hess doar dă din cap aprobator, privind către casa de alături.

— A auzit cineva ceva? Vecinii?

O furtună zgomotoasă e pe cale să înceapă, iar trenul, parcă venit de nicăieri, traversează şinele ude ce străbat câmpul aflat dincolo de locul de joacă, aşa că Genz e nevoit să răcnească.

— Nu, din câte ştiu, nimeni nu a auzit nimic!

Trenurile urbane nu circulă atât de frecvent pe timpul nopţii, dar câteva trenuri de marfă trec pe aici.

Zgomotul făcut de tren se estompează, iar Genz o priveşte din nou pe Thulin.

— Mi-aş dori să am mai multe urme pentru tine, dar în momentul de faţă nu mai este niciuna, din câte văd. Doar acest cadavru, maltratat aşa cum nu am mai văzut vreodată.

— Ce e asta?

— Ce?

— Uite aici.

Thulin încă stă pe vine lângă cadavru şi arată cu degetul, iar Genz trebuie să se întoarcă ca să vadă despre ce e vorba. În spatele femeii decedate, prins de o grindă, deasupra căsuţei de joacă, se poate distinge un obiect care se leagănă în vânt, înfăşurat în propriul şnur. Genz întinde mâna sub grindă şi descâlceşte şnurul, care începe să se legene liber înainte şi înapoi. Cele două castane maro-închis sunt aşezate una peste cealaltă. Cea din partea de sus este mică, cea de jos este mai mare. În castana de deasupra, două găuri sunt scobite în loc de ochi. Cea de dedesubt are chibrituri înfipte în loc de mâini şi picioare. Este o figurină simplă, alcătuită din două bile şi patru beţişoare, nimic ieşit din comun; însă, pentru o fracţiune de secundă, lui Thulin îi stă inima în loc, fără să poată explica de ce.

— O figurină de castane. O putem interoga?

Hess îi aruncă o privire nevinovată. Aparent, umorul poliţist de tip clasic este la modă şi la Europol. Thulin nu răspunde. Ea şi Genz au un schimb de priviri, înainte ca Genz să fie deranjat de unul dintre oamenii săi cu o întrebare. Hess bagă mâna în haină după telefonul mobil, care iar începe

să sune şi în aceeaşi clipă din casă se aude un fluierat. Este ofiţerul căruia i se făcuse greaţă. Îi face semn lui Thulin. Ea se ridică. Aruncă o privire spre locul de joacă înconjurat de copacii cu frunze de aramă, dar nu mai e nimic de remarcat. Doar leagăne umede, turnuri pentru căţărat şi un teren pentru *parkour,* care pare trist şi părăsit, în ciuda nenumăraţilor ofiţeri şi tehnicieni criminalişti care se foiesc prin ploaie, cercetând zona. Thulin se întoarce spre casa în stil funcţionalist. Când trece pe lângă Hess, acesta vorbeşte din nou în franceză, în timp ce un alt tren urban trece zgomotos pe lângă ei.

11

În drum spre centru, în maşina ministerului, Vogel trasează liniile principale din programul zilei. Guvernul se întâlneşte la Palatul Christiansborg, unde miniştrii vor strânge rândurile şi de unde vor merge împreună până după colţ, la Capela Palatului, pentru a participa la slujba tradiţională. După aceasta, Rosa va merge să salute personalul ministerului său, cu sediul pe strada Holmens Kanal, chiar peste drum de Piaţa Palatului Christiansborg, după care se va întoarce la Palat pentru ceremonia de deschidere a sesiunii parlamentare.

Şi restul zilei este planificată în detaliu, dar Rosa face nişte corecţii, direct pe calendarul de pe iPhone-ul său. Nu este obligată să facă asta, din moment ce secretara se ocupă de toate aceste aspecte în locul ei, însă aşa preferă. Parcurgerea detaliilor o ajută să rămână ancorată în realitate şi să aibă impresia că păstrează lucrurile sub control. Mai ales astăzi. Da, când maşina coteşte spre Rigsdagsgården, nu-l mai ascultă pe Vogel. Drapelele daneze flutură în vârful clădirii, iar întreaga piaţă este împânzită de maşinile presei, parcate acolo. Ea aruncă o privire persoanelor care se află în piaţă, pregătindu-se sau transmiţând deja în direct, adăpostite sub umbrele şi luminate de bliţurile fotografilor.

— Asger, înaintăm până la intrarea din spate.

Noul şofer aprobă propunerea lui Vogel, dar Rosa nu este de acord.

— Nu. Lasă-mă aici.

Vogel se întoarce spre ea mirat, iar şoferul o priveşte în oglinda retrovizoare. Abia acum observă că, deşi este tânăr, cutele din jurul gurii îi conferă un aer foarte serios.

— Dacă nu fac asta acum, mă vor urmări toată ziua. Opreşte în faţa intrării şi lasă-mă acolo.

— Rosa, eşti sigură?

— Sunt sigură.

★

Maşina se apropie de bordură, iar şoferul ţâşneşte afară şi-i deschide portiera. Când coboară şi porneşte spre treptele principale ale Parlamentului, în jurul ei totul se desfăşoară cu încetinitorul: cameramanii care se întorc, jurnaliştii care se îndreaptă spre ea, chipurile cu guri deschise şi cuvinte distorsionate.

— Rosa Hartung, o clipă!

Realitatea o loveşte în plin. Mulţimea dinaintea ei explodează, camerele năvălesc în faţa ei, iar întrebările jurnaliştilor o asaltează. Rosa reuşeşte să urce două trepte şi priveşte mulţimea, absorbind totul. Vocile, lumina şi microfoanele, o căciulă albastră trasă peste o frunte ridată, un braţ fluturând, doi ochi negri din ultimul rând, care încearcă s-o urmărească.

— Doamnă Hartung, aveţi ceva de declarat?

— Cum vă simţiţi acum, că aţi revenit?

— Ne acordaţi câteva minute?

— Rosa Hartung, uitaţi-vă încoace!

Rosa ştie că multe luni a fost un subiect de discuţie în diverse şedinţe de redacţie şi cu atât mai mult în ultimele zile, dar nimeni nu a luat în calcul posibilitatea ca ea să intre pe uşa principală, aşa că sunt nepregătiţi. Tocmai din acest motiv Rosa a decis să facă acest gest.

— Înapoi! Doamna ministru va face o declaraţie.

Vogel s-a vârât în faţa ei, asigurându-se că oamenii sunt ţinuţi la distanţă. Mare parte dintre ei se conformează, iar Rosa le priveşte figurile, multe familiare.

— După cum ştim cu toţii, a fost o perioadă dificilă. Atât familia mea, cât şi eu suntem recunoscători pentru sprijinul primit până în prezent. Acum începe un nou an parlamentar şi e momentul să privim înainte, îi mulţumesc prim-ministrului pentru încrederea sa şi aştept cu nerăbdare să mă dedic sarcinilor politice care se află în faţa noastră. Sper că vom respecta cu toţii acest lucru. Mulţumesc.

Rosa Hartung o ia înainte şi urcă scările după Vogel, care încearcă să-i croiască drum.

— Dar, doamnă Hartung, sunteţi pregătită pentru această revenire?

— Cum vă simţiţi?

— Cum vă simţiţi când criminalul nu a dezvăluit locurile în care fiica dumneavoastră…

Vogel reuşeşte să pătrundă cu ea dincolo de uşile masive, iar când secretara o aşteaptă pe prag întinzându-i mâna este ca şi cum ar fi trasă la ţărm din valurile unei mări învolburate.

12

— După cum vezi, am schimbat puţin decorul, fiindcă am primit canapele noi, dar dacă preferi să revenim la vechiul decor…

— Nu, e în regulă. Îmi place că este nou.

Rosa tocmai a intrat pe uşa biroului său, în sala a patra a Ministerului Afacerilor Sociale. Sosirea la Christiansborg şi ceremonia religioasă ce a urmat au constituit prilejul multor reuniuni şi i s-a părut straniu să se îndepărteze de acea atenţie copleşitoare. Colegii din sală au îmbrăţişat-o, alţii au întâmpinat-o cu prietenie şi compasiune, iar ea s-a străduit să fie constant în mişcare, mai puţin în timpul ceremoniei religioase, când a încercat să se concentreze la predica episcopului. După aceea, Vogel a fost nevoit să discute cu diverşi reprezentanţi, aşa că Rosa, însoţită de secretară şi de câţiva asistenţi care au aşteptat-o, a traversat Piaţa Palatului, până la clădirea mare, gri-maronie a ministerului. Absenţa lui Vogel este bine-venită, fiindcă acum se poate dedica în voie întâlnirilor cu personalul şi discuţiilor cu secretara.

— Rosa, nu ştiu cum să mă exprim, aşa că sunt nevoită să te întreb direct: cum te simţi?

Abia acum este timpul şi locul potrivit pentru a discuta despre astfel de lucruri, iar Rosa îşi cunoaşte secretara suficient de mult ca să ştie că-i vrea tot binele. Liu are origini chineze, e căsătorită cu un danez, mamă a doi copii şi, în plus, unul dintre cei mai inimoşi oameni pe care-i cunoaşte, însă este nevoită să evite răspunsul la această întrebare indiscretă, la fel cum a procedat şi la Christiansborg, şi în biserică.

— Mă întrebi dacă sunt bine. În condiţiile de faţă, sunt bine, iar acum aştept să-mi reiau activitatea. Dar tu?

— Totul e bine. Cel mic are nişte colici. Iar cel mare… Dar totul e bine.

— Nu e cam gol peretele de acolo?

Rosa arată către perete, simţind cum Liu devine defensivă.

— Da, acolo erau fotografiile. Până la urmă, decizia îţi aparţine. Câteva erau cu voi toţi – împreună – şi n-am ştiut dacă vrei să rămână pe perete.

Rosa se uită în cutia de pe jos, aşezată lângă zid, şi recunoaşte suportul unei fotografii cu Kristine.

— Mă uit la ele mai târziu. Spune-mi câte ore de şedinţe voi avea astăzi.

— Nu multe. În curând vei întâmpina personalul, apoi urmează ceremonia oficială de deschidere, cu discursul prim-ministrului, iar după aceea…

— În regulă, dar prefer să încep de astăzi şedinţele. Să nu fie prea mare bătaie de cap, doar nişte întâlniri în timpul pauzelor, complet neoficiale. Pe drum încoace am încercat să trimit e-mailuri câtorva dintre persoanele în cauză, dar e-mailul nu funcţiona.

— Din păcate, încă nu funcţionează.

— Atunci trimite-l pe Engells la mine, îi voi spune cu cine vreau să vorbesc.

— Din păcate, Engells e plecat cu nişte treabă.

— Acum?

Rosa o priveşte şi conştientizează subit că sigur există un alt motiv pentru nesiguranţa şi nervozitatea secretarei. În mod normal, şeful de departament din Ministerul Afacerilor Sociale ar aştepta-o negreşit într-o zi ca aceasta, iar faptul că nu se află aici pare de rău augur.

— Da. A fost nevoit să plece, fiindcă… Îţi poate spune chiar el după ce se întoarce.

— De unde să se întoarcă? Ce se întâmplă?

— Nu ştiu exact. Şi oricum se va rezolva, dar, cum am spus…

— Liu, ce se întâmplă?

Secretara ministerială ezită şi pare foarte amărâtă.

— Îmi pare foarte rău. Am primit atât de multe e-mailuri încurajatoare, de la oameni care te susţin şi îţi doresc tot binele, aşa că nu înţeleg cum ar putea cineva să trimită aşa ceva.

— Ce să trimită?

— Nu am văzut cu ochii mei. Dar cred că e o amenințare. Din câte am înțeles de la Engells, era ceva despre fiica ta.

13

— Dar am vorbit cu ea seara trecută… Terminasem de mâncat şi apoi am telefonat acasă şi totul era ca de obicei.

Hans Henrik Hauge, partenerul Laurei Kjær, în vârstă de 43 de ani, stă pe un scaun din bucătărie, cu haina încă pe el şi strângând în pumn cheile de la maşină. Are ochii roşii de la plâns şi pare foarte confuz, privind pe fereastră, spre persoanele îmbrăcate în alb din grădină şi din spatele gardului, înainte de a-şi întoarce ochii spre Thulin.

— Cum s-a întâmplat?

— Încă nu ştim. Despre ce aţi vorbit la telefon?

Din bucătărie se aude un zdrăngănit, iar Thulin aruncă o privire tipului de la Europol, care se foieşte pe acolo, deschide dulapuri şi sertare. Femeia constată că individul se pricepe de minune s-o irite, chiar şi când nu spune nimic.

— Nimic special. Ce a spus Magnus? Aş vrea să-l văd.

— Îl vei vedea în curând. A spus ceva care să te pună pe gânduri, era îngrijorată sau…

— Nu. Am vorbit numai despre Magnus, iar apoi a spus că voia să meargă la culcare, fiindcă era obosită.

Vocea lui Hans Henrik Hauge este pe punctul de a se transforma în plâns. Este înalt, are o constituţie robustă, bine îmbrăcat, dar totodată pare un bărbat moale. Thulin se gândeşte că mai târziu ar putea fi complicat să efectueze interogatoriul, aşa că ar fi bine să se grăbească.

— Te rog să ne spui de câtă vreme vă cunoaşteţi.

— Un an şi jumătate.

— Eraţi căsătoriţi?

Thulin s-a uitat la mâinile lui Hauge şi a zărit un inel cu care începuse să se joace.

— Logodiţi. I-am dăruit un inel. Urma să călătorim în Thailanda, la iarnă, să ne căsătorim.

— De ce voiaţi să vă căsătoriţi în Thailanda?

— Amândoi am mai fost căsătoriţi. Aşa că ne-am dorit să fie ceva diferit.

— Pe ce mână purta inelul?

— Ce?

— Inelul. Pe ce mână îl purta?

— Pe dreapta, cred. De ce?

— Sunt doar nişte întrebări de rutină, dar e important să răspunzi. Ne poţi spune unde ai fost ieri?

— În Roskilde. Sunt programator. Ieri-dimineaţă am mers cu maşina până acolo şi urma să particip la târg până în după-amiaza aceasta.

— În concluzie, seara trecută ai fost însoţit de cineva?

— Da, am stat cu directorul adjunct al companiei noastre. M-am întors cu maşina la hotel, în jurul orei nouă. De acolo am sunat-o.

— De ce nu te-ai întors direct acasă?

— Conducerea companiei ne-a rugat să rămânem peste noapte. Urma să avem nişte şedinţe a doua zi, dimineaţa.

— Cum vă înţelegeaţi tu şi Laura? Aveaţi probleme?

— Nu. Ne mergea bine împreună. Ce fac oamenii ăia în garaj?

Ochii înlăcrimaţi ai lui Hauge rătăceau din nou pe geam afară, de data aceasta spre spatele garajului, unde doi criminalişti tocmai închideau o uşă în urma lor.

— Ne ajută să găsim potenţiale urme. Ai idee cine i-ar putea vrea răul?

Hauge face contact vizual, dar pare absent.

— Ţi-a ascuns ceva? Se întâlnea cu altcineva?

— Nu, în niciun caz. Acum aş vrea să-l văd pe Magnus. Trebuie să-şi ia medicamentul.

— Ce problemă are?

— Nu ştim. Sau… A fost la un consult, la Spitalul Universitar, iar medicii cred că e o formă de autism, aşa că i-au dat nişte anxiolitice. Magnus e un băiat bun, dar e foarte introvertit şi are doar nouă ani…

Lui Hans Henrik Hauge i se frânge iar vocea. Thulin se pregăteşte să continue cu întrebările, dar Hess i-o ia înainte.

— Dar spui că vă înţelegeaţi bine. Nu aveaţi nicio problemă?

— Asta am spus. Unde e Magnus? Vreau să-l văd acum.

— De ce aţi schimbat încuietoarea?

Cuvintele se aud din senin, iar Thulin îi aruncă o privire lui Hess. Întrebarea lui este nevinovată şi este lansată întâmplător, în timp ce scoate ceva dintr-un sertar al bufetului. O bucată de hârtie cu două chei simple lipite pe ea.

Hauge priveşte nedumerit spre Hess şi bucata de hârtie.

— Este o factură de la un lăcătuş. Scrie aici că încuietoarea a fost schimbată pe 5 octombrie, la ora 15:30. Aşadar, ieri după-amiază. Adică după ce ai pornit spre târg.

— Nu ştiu. Magnus şi-a aruncat cheile de vreo două ori şi am discutat despre asta. Dar nu ştiam că Laura a făcut…

Thulin se ridică să se uite la factură, luând-o din mâna lui Hess. Ar fi găsit-o şi ea în scurt timp, când urma să cerceteze interiorul, dar decide să profite de acel moment, chiar dacă e enervată.

— Nu ştiai că Laura a schimbat încuietoarea?

— Nu.

— Nu ţi-a spus nimic despre asta când aţi vorbit la telefon?

— Nu… sau, nu, nu cred.

— Există un motiv să-ţi fi ascuns asta?

— Sigur urma să-mi spună mai târziu. Ce importanţă are?

Thulin îl priveşte fără să răspundă. Hans Henrik Hauge o priveşte la rândul lui, cu ochii mari şi nedumeriţi. Apoi se ridică brusc, iar scaunul cade pe spate.

— Nu mă puteţi reţine aici. Am dreptul să-l văd pe Magnus. Vreau să-l văd în momentul acesta!

Thulin ezită. Îi face semn unui poliţist care aşteaptă ceva mai în spate, lângă uşă.

— În curând ţi se va lua o probă de ADN şi de amprente. Pentru noi este important, fiindcă ne ajută să distingem urmele celor din casă de cele străine. Înţelegi?

Hauge dă din cap aprobator, cu un aer absent, şi se duce cu poliţistul. Hess îşi dă jos mănuşile chirurgicale, îşi descheie haina şi înşfacă mica geantă de călătorie pe care o aşezase pe o bucată de plastic din hol.

— Ne vedem la Medicină Legală. Ar fi o idee bună să verificăm alibiul tipului.

— Mulţumesc, voi încerca să ţin minte asta.

Hess dă din cap indiferent şi iese din bucătărie, în timp ce un alt poliţist intră în încăpere.

— Vrei să vorbeşti cu băiatul? E în vecini, îl poţi vedea de la geam.

Thulin se duce la geamul dinspre casa vecinilor şi aruncă o privire peste gardul viu ofilit, cu vedere directă către o sufragerie cu geamuri mari de sticlă. Băiatul stă pe un scaun, în dreptul unei mese înalte, şi pare să butoneze o consolă de jocuri. Îl poate vedea numai din lateral, dar este suficient cât să sesizeze că figura şi mişcările lui au un aer mecanic şi distant.

— Nu spune prea multe, pare puţin înapoiat, vorbeşte destul de monosilabic.

Thulin analizează băiatul în timp ce-l ascultă pe poliţist şi, preţ de o clipă, rezonează cu situaţia aceea şi cu acel abis al singurătăţii în care ştie că băiatul înoată acum şi în care va înota în numeroşii ani ce vor urma, însă băiatul dispare în spatele unei doamne mai în vârstă, probabil soţia vecinului, care îşi face apariţia în verandă, urmată de Hans Henrik Hauge. Hauge izbucneşte în plâns când îl vede pe Magnus, se aşază în genunchi şi-l ia în braţe, în timp ce băiatul rămâne în aceeaşi poziţie, butonând consola.

— Să-l aduc încoace?

Poliţistul o priveşte nerăbdător pe Thulin.

— Am întrebat dacă…

— Nu, să-i lăsăm câteva clipe. Dar fii cu ochii pe concubin şi pune pe cineva să-i verifice alibiul.

Thulin se îndepărtează de geam, sperând că acest caz este atât de simplu pe cât pare. Cu ochii minţii vede dintr-odată imaginea figurinei de castane de lângă căsuţa de joacă. Din senin, transferul la NC3 nu mai constituie o motivaţie suficient de puternică.

14

De la ferestrele panoramice ale firmei de arhitectură ai o privelişte de ansamblu asupra oraşului. Mesele de lucru sunt aşezate ca nişte insuliţe în încăperea spaţioasă, cu luminatoare deasupra, lăsând impresia că încăperea se răstoarnă, pentru că majoritatea angajaţilor stau cu ochii în ecranul plat care atârnă din plafon, într-o parte. Steen Hartung urcă scările cu planşele după el, în timp ce, pe ecran, canalul de ştiri încheie reportajul cu imaginea soţiei sale care soseşte la Christiansborg. Majoritatea colegilor de muncă îi sesizează prezenţa şi pleacă în grabă, prefăcându-se că muncesc, în timp ce el se-ndreaptă spre biroul său. Doar Bjarke, partenerul său, afişează un zâmbet sfios.

— Salut. Ai o clipă?

Intră în birou, iar Bjarke închide uşa.

— Sunt de părere că se descurcă foarte bine.

— Mulţumesc. Ai vorbit cu clienţii?

— Da, le place.

— Şi atunci de ce nu am semnat contractul?

— Fiindcă firma activează în domeniul centurilor şi curelelor. Vor mai multe schiţe, dar le-am spus că ai nevoie de mai mult timp.

— Mai multe schiţe?

— Cum merg lucrurile acasă?

— Le pot livra rapid. Nu e nicio problemă.

Steen face ordine pe tablă pentru a găsi loc planşelor, din ce în ce mai iritat din cauză că partenerul său rămâne pe loc şi îl fixează cu privirea.

— Steen, pui prea multă presiune asupra ta. Oricine ar înţelege dacă ai lua-o mai uşor şi ţi-ai acorda mai mult timp. Delegă din sarcini celorlalţi. Exact pentru asta i-am angajat.

— Spune-i clientului că revin peste vreo două zile. Avem nevoie de acel contract.

— Dar nu asta contează cel mai mult. Steen, îmi fac griji pentru tine. Tot am impresia că…

— Steen Hartung la telefon.

Steen înşfacă telefonul de îndată ce aude soneria. Persoana de la capătul firului se prezintă drept secretara avocatului său, iar Steen îi întoarce spatele partenerului său pentru a-l face să părăsească biroul.

— Da, pot vorbi acum. Despre ce e vorba?

În reflexia ferestrei panoramice, Steen îşi vede partenerul ieşind greoi din birou, în timp ce vocea din receptor continuă:

— Vă sun în urma notei informative pe care aţi primit-o deja şi nu trebuie să daţi un răspuns chiar acum. Pot fi multe motive pertinente pentru a amâna decizia, însă acum, că ne apropiem de comemorarea tragediei, trebuie să vă amintim că aveţi dreptul de a invoca prezumţia de deces.

Dintr-un motiv sau altul, Steen se aştepta să audă cu totul altceva. Simte cum i se face rău şi, pentru o clipă, nu se poate mişca, rămânând cu privirea fixată pe propria reflexie de pe geamul ud.

— După cum ştiţi, se poate acţiona când persoana dispărută nu este găsită. Însă doar atunci când nu există nicio îndoială asupra deznodământului. Evident, dumneavoastră decideţi dacă vreţi să puneţi punct acum. Noi doar vă prezentăm alternativele, astfel încât dumneavoastră să puteţi spune că…

— Da, aş prefera să procedăm aşa.

Vocea din receptor amuţeşte preţ de o clipă.

— După cum am spus, nu trebuie să…

— Dacă reuşiţi să-mi trimiteţi documentele, le voi semna şi voi discuta cu soţia despre asta. Mulţumesc.

Duce telefonul de la ureche şi închide. Doi porumbei cu penele ude se împiedică unul de celălalt pe cornişa din exteriorul ferestrei înalte. Priveşte spre ei fără să-i vadă, iar când se mişcă, porumbeii se sperie şi-şi iau zborul.

Steen scoate din valiză o sticluţă de *bitter* şi varsă conţinutul în cana de cafea, apoi se concentrează asupra planşelor. Îi tremură mâinile şi trebuie să prindă creionul cu ambele mâini. Ştie că acesta este deznodământul adevărat şi şi-ar dori să pună punct

chiar acum. E un lucru mărunt, dar important. Morţii nu trebuie să-i pună în umbră pe cei vii. Asta au spus psihologii şi terapeuţii, şi fiecare celulă din corpul său îi spune că au dreptate.

15

— A sosit în dimineaţa asta, foarte devreme, pe adresa ta de e-mail oficială, de la parlament. Serviciul de Informaţii al Poliţiei încearcă să identifice expeditorul şi cu siguranţă va reuşi, însă probabil va dura ceva timp. Îmi pare sincer rău, spune Engells.

În timp ce Engells o aştepta în birou, Rosa tocmai îşi terminase vizitele prin minister, fiind întâmpinată de personalul său. Acum e aşezată la biroul de lângă geam, în timp ce şeful de departament o priveşte cu compasiune, lucru care i se pare de nesuportat.

— Am mai primit scrisori pline de ură. De regulă, de la nişte amărâţi. Nu avem ce să facem în privinţa asta.

— Aceasta este diferită. Mult mai crudă. Conţine imagini luate de pe pagina de Facebook a fiicei dumneavoastră, care de altfel a fost închisă când… când a dispărut. Asta înseamnă că mesajul vine de la o persoană care s-a interesat multă vreme de tine.

Informaţiile primite o zguduie pe Rosa, dar este foarte hotărâtă să ignore reacţia de şoc.

— Aş vrea să văd acest e-mail.

— A fost trimis mai departe, către Serviciul de Informaţii al Poliţiei şi către forţele de securitate, iar ei tocmai…

— Engells, tu nu dai niciun lucru mai departe înainte să-l copiezi în şapte exemplare. Aş vrea să-l văd.

Engells o priveşte şi ezită, dar îşi deschide mapa şi scoate o foaie, pe care o aşază pe masă. Ea ridică foaia. Iniţial, privirea Rosei rătăceşte puţin deasupra fragmentelor de culoare care încadrează inestetic pagina. Dar apoi pricepe. Recunoaşte *selfie*-urile frumoase ale Kristinei. Pe jos, în sala de sport, surâzătoare şi plină de transpiraţie. Pe drum spre plajă, conducând noua ei bicicletă montană. Bulgărindu-se cu Gustav, în grădina casei. Îmbrăcându-se în faţa oglinzii din baie. Sunt mai

multe poze, pline de zâmbete şi bucurie, iar Rosa simte cum dorul şi durerea o copleşesc, până când privirea ei ajunge deasupra cuvintelor care-i sunt adresate. *Bine ai revenit. Vei muri, curvo.*

Propoziţiile sunt scrise cu roşu şi formează un cerc deasupra fotografiilor, iar mesajul pare deosebit de răuvoitor, deşi pare scris de o mână nesigură de copil. Rosa se forţează să vorbească din nou pe un ton normal.

— Am mai primit prostii din astea şi înainte. De regulă, nu înseamnă nimic.

— Nu, dar cea de faţă…

— Nu mă voi lăsa speriată. Eu îmi fac treaba mea, iar Serviciile de Informaţii ale Poliţiei trebuie să şi-o facă pe-a lor.

— Vei avea o gardă de corp. Agenţii te vor proteja, în caz că…

— Nu, nu vreau niciun agent.

— De ce?

— Fiindcă nu cred că e nevoie. E-mailul este un scop în sine. E scris de un nemernic care se ascunde în spatele ecranului şi, pe deasupra, acum nu avem nevoie de aşa ceva acasă.

Engells o priveşte uşor surprins, cum face de fiecare dată în rarele ocazii când ea aduce vorba, în discuţiile lor, despre viaţa ei privată.

— Ca să putem merge mai departe, lucrurile trebuie să se desfăşoare într-un ritm normal…

— Engells, apreciez grija ta, dar, dacă nu mai ai altceva de spus, aş prefera să merg în sală, pentru discursul de deschidere al premierului.

— În regulă. Voi transmite mai departe mesajul tău.

Rosa se îndreaptă spre uşă, unde Liu o aşteaptă deja. Engells se uită în urma sa, iar Rosa îşi dă seama că el va rămâne acolo mult timp după plecarea ei.

16

Clădirea rectangulară cu capelă se află pe aglomeratul drum de legătură dintre Nørrebro şi Østerbro. De regulă, nu departe de intrare, viaţa forfoteşte. Maşini şi trecători grăbiţi şi, la numai o aruncătură de băţ, se aud voci vesele dinspre locurile de joacă şi rampele de *skateboarding* din Fælledparken. Dar în clădirea alungită, cu cele patru săli sterile de autopsie şi cu camerele frigorifice din subsol, este imposibil să nu ţi se amintească de moarte şi de volatilitatea lucrurilor. Locul pare ireal. Thulin a fost de mai multe ori la Institutul de Medicină Legală, dar de fiecare dată abia aşteaptă să treacă de uşa din capătul holului mult prea lung, pe care-l parcurge chiar în clipa de faţă. Tocmai a încheiat autopsia Laurei Kjær şi acum încearcă să dea de Genz. Mesageria vocală a tehnicianului criminalist o invită încă o dată să lase un mesaj, iar Thulin închide şi, pierzându-şi răbdarea, sună din nou. În mod normal, el are precizia unui ceas elveţian, iar Thulin nu l-a mai văzut vreodată întârziind cu ce avea de livrat. Mai mult, nu l-a văzut umblând fără telefon când ştia că trebuie să poată fi contactat. Genz a promis că-i face rost de stenogramele preliminarii ale corespondenţelor de pe e-mailul Laurei Kjær, precum şi de raportul SMS-urilor şi a apelurilor, totul până la ora 15:00. Acum este deja 15:30 şi nu are nicio veste.

★

Autopsia n-a adus nicio noutate. Evident, oaspetele din Europol – sau oricare i-o fi organizaţia-mamă – nu a sosit aşa cum au stabilit, iar Thulin nu a aşteptat nicio clipă, ci a solicitat departamentului de medicină legală să demareze procedurile. Rămăşiţele pământeşti ale Laurei Kjær se aflau pe masa de autopsie, în timp ce medicul legist parcurgea notele pe un ecran, făcând conversaţie despre neobişnuita aglomeraţie de astăzi, cauzată de diversele accidente rutiere, provocate

probabil de ploaia torenţială. Altfel, ca punct de pornire, conţinutul stomacului spunea că victima mâncase o cină alcătuită dintr-o supă de dovleac, salată de broccoli cu pui, posibil însoţite de o ceaşcă de ceai, însă aceasta ar fi putut fi ingerată ceva mai devreme. Ajunsă la capătul răbdării, Thulin l-a rugat pe legist să treacă la partea care-i putea fi de folos. Medicii legişti reacţionau întotdeauna tăios la astfel de cereri. *Thulin, e ca şi cum i-ai cere pictorului Per Kirkeby să-şi explice lucrările de artă,* dar ea a insistat. Încă nu primise răspunsurile pe care sperase să le obţină şi, în timp ce medicul legist îşi parcurgea observaţiile, sunetul stropilor de ploaie ce loveau acoperişul o făcea să se simtă ca într-un cavou.

— Se constată un număr mare de semne şi răni. Victima a suferit 50-60 de lovituri, aplicate cu un obiect contondent din oţel sau aluminiu. Nu pot spune ce fel de obiect contondent este, dar, după urme, pot conchide că în vârf are o bilă de mărimea unui pumn, iar bila este prevăzută cu ţepi mici şi apropiaţi, cu o lungime de aproximativ 2-3 milimetri.

— Ca un ciomag?

— Da, în principiu, dar *nu* este un ciomag. Am făcut diverse speculaţii, cum că ar putea fi o unealtă pentru grădinărit, dar nu am ajuns prea departe cu supoziţia asta. În plus, cătuşele de la mâini au împiedicat-o să se apere. Pe deasupra, a căzut de repetate ori la pământ, lucru care i-a provocat şi mai multe leziuni.

Thulin avea cele mai multe informaţii din conversaţia matinală cu Genz, motiv pentru care dorise să ştie dacă există vreun indiciu care să-l arunce sub suspiciune pe concubinul Hans Henrik Hauge.

— Da şi da, acestea au fost răspunsurile frustrante. Ancheta preliminară indică faptul că urmele ADN-ului lui sunt prezente pe chiloţi, combinezon şi pe corp, dar nimic mai mult decât s-ar fi aşteptat, presupunând că ea într-adevăr a dormit în patul comun.

— Viol?

Însă medicul legist a respins această posibilitate şi, în consecinţă, a negat o motivaţie de natură sexuală.

— Asta dacă nu iei în calcul că există o pornire de natură sexuală în acest act vindicativ foarte sadic.

Thulin l-a rugat să dezvolte această afirmaţie, iar medicul legist a menţionat că Laura Kjær fusese torturată.

— Făptaşul nu s-a ferit să-i savureze durerea în timp ce i-o provoca. Dacă făptaşul ar fi voit doar s-o ucidă, ar fi putut s-o facă mult mai repede. În tot acest timp, ea şi-a pierdut probabil cunoştinţa de câteva ori, iar părerea mea este că femeia a fost chinuită în jur de 20 de minute, înainte să i se scoată ochiul, lucru care i-a provocat moartea.

Nici rana cauzată de secţionarea mâinii drepte, care încă nu fusese găsită, nu a furnizat niciun indiciu crucial. Medicul legist a conchis că amputaţiile sunt cel mai frecvent văzute la persoane provenind din cercurile de rockeri. Totuşi, în aceste anturaje, adesea era vorba de anumite degete tăiate pentru plata vreunei datorii, iar amputaţia era de obicei făcută cu ajutorul unor foarfeci pentru tăiat carne, săbii de samurai sau alte instrumente asemănătoare. Nu şi în cazul acesta.

— Foarfecă pentru tunderea pomilor, foarfecă pentru gardurile vii? a întrebat Thulin, gândindu-se la uneltele găsite în garajul din Husum.

— Nu, sigur s-a folosit un soi de fierăstrău. Posibil un fierăstrău pentru decupat sau un fierăstrău circular. Cel mai probabil, funcţiona pe bază de baterii, având în vedere faptul că ucigaşul se afla afară, într-un spaţiu de joacă, şi a putut să acţioneze fără niciun impediment, iar prima mea presupunere este că lama era din diamant sau ceva similar.

— Lamă din diamant?

— Există diverse lame de fierăstrău, în funcţie de obiectul pe care vrei să-l tai. Lamele din diamant sunt cele mai rezistente şi de regulă se folosesc la tăierea gresiei, betonului, cărămizilor, fiind

disponibile în majoritatea magazinelor de bricolaj. Tăietura de aici a fost adâncă. Probabil, cealaltă parte a lamei avea zimţi mai solizi, motiv pentru care rana are un aspect mai brut şi mai uniform, spre deosebire de cum ar fi arătat dacă s-ar fi folosit o lamă cu zimţi mai mici. În orice caz, amputaţia i-a deteriorat considerabil starea.

Constatarea medicului legal, conform căreia Laura Kjær era în viaţă în timpul amputaţiei, a fost atât de tulburătoare, încât Thulin n-a mai auzit următoarele propoziţii, aşa că legistul a trebuit să le repete. Judecând după celelalte răni, Laura Kjær a mai încercat să scape, ameţită şi tot mai slăbită din cauza hemoragiei, până când a devenit atât de moale, încât a putut fi dusă cu uşurinţă până la locul de execuţie din faţa căsuţei de joacă. Pentru o clipă, Thulin şi-a imaginat femeia rătăcind prin beznă, cu cineva pe urmele ei, amintindu-şi cum odată, în copilărie, într-o vară când a fost în vizită la ferma unei prietene, a văzut o găină alergând încoace şi încolo după ce i se tăiase capul. Thulin a alungat acest gând şi a întrebat despre unghiile, gura şi juliturile victimei, însă, dincolo de cele deja menţionate, cadavrul nu avea nicio urmă de contact direct cu făptaşul. Totuşi medicul legist a subliniat că şi ploaia putea fi un factor care a condus la ştergerea acestor urme.

★

Thulin ajunge în dreptul uşii rotative şi este întâmpinată pentru a treia oară de mesageria vocală a lui Genz. De data aceasta îi lasă un mesaj concis care transmite foarte clar că trebuie s-o sune înapoi cât mai repede cu putinţă. Afară încă plouă torenţial, iar Thulin îşi îmbracă haina în timp ce-şi dă seama că este mai eficient să se întoarcă la Secţia de Poliţie.

Între timp s-a confirmat faptul că Hans Henrik Hauge, concubinul victimei, a fost luat cu maşina de la târgul de IT, ieri seara, în jurul orei 21:30, după ce băuse un pahar de vin alb împreună cu directorul adjunct şi doi colegi din Jylland, în cadrul unei

întâlniri pe tema unui nou *firewall.* Însă după aceea alibiul lui Hauge devenea nesigur. A fost cu certitudine cazat la motel, dar, cu toate acestea, nimeni nu putea să confirme dacă maşina lui neagră, o Mazda 6 break, rămăsese în parcare pe tot parcursul nopţii. Cel puţin în teorie, Hauge ar fi putut face un drum dus-întors până la casa din Husum. Cu toate acestea, o suspiciune întemeiată nu era suficientă pentru a putea face o investigaţie mai amănunţită asupra lui şi a maşinii sale, motiv pentru care Thulin şi Genz au nevoie cât mai rapid de rezultatele analizelor de laborator.

— Îmi cer scuze. A durat ceva.

Hess tocmai intrase pe uşa rotativă. Paşii lui au lăsat în urmă mici bălţi de apă, iar el îşi scutura haina udă leoarcă.

— Nu am reuşit să iau legătura cu agentul meu imobiliar. E totul în regulă?

— Da, totul e bine.

Thulin iese pe uşa rotativă fără să se mai uite înapoi. Când ajunge afară în ploaie, aleargă până la maşină, încercând să se ude cât mai puţin şi aude vocea lui Hess în urma ei.

— Nu ştiu cât de departe ai ajuns, dar pot să iau declaraţii de la locul de muncă al victimei sau…

— Nu, s-a făcut *deja,* nu-ţi bate capul cu asta.

Thulin îşi deblochează maşina şi se aşază înăuntru, însă chiar înainte să trântească portiera, Hess o ajunge din urmă şi se postează în mijlocul drumului. Stă zgribulit în ploaie şi o priveşte.

— Nu cred că ai înţeles ce am spus. Îmi cer scuze de întârziere, dar…

— Am înţeles *foarte bine.* Te-ai făcut de râs la Haga. Ţi s-a spus că trebuie să-ţi faci de lucru pe la Secţia de Poliţie până când primeşti undă verde să te întorci înapoi, dar nu te interesează absolut deloc, aşa că tragi de timp şi munceşti cât mai puţin cu putinţă.

Hess nu se dă la o parte. Stă pur şi simplu şi se uită la ea cu acea privire cu care ea încă nu s-a obişnuit.

— Astăzi nu ai avut o sarcină prea grea.

— Vreau să-ţi uşurez misiunea. Încearcă să-ţi baţi capul cu întoarcerea la Haga şi cu apartamentul tău, iar eu n-o să-i spun nimic lui Nylander. Bine?

— Thulin!

Thulin îşi întoarce privirea către uşa de la intrare, unde medicul legist stă sub o umbrelă.

— Genz spune că nu poate da de tine, dar că trebuie să mergi imediat la Departamentul de Criminalistică.

— De ce? Să mă sune!

— Trebuie să vezi ceva. Spune că trebuie neapărat să vezi, altfel vei crede că minte de îngheaţă apele.

17

Noul sediu al Departamentului de Criminalistică, construit în formă de cub, se află în partea de nord-vest a oraşului. Începe să se întunece în parcarea de lângă mesteceni, însă în laboratoarele de la etaj, de deasupra garajului spaţios, se lucrează intens.

— Dar aţi verificat SMS-urile, e-mailurile, apelurile?

— Personalul din departamentul IT încă nu a găsit nimic relevant, însă contează mai puţin decât ceea ce urmează să-ţi arăt.

Thulin îl urmează instant pe Genz, care i-a întâmpinat la recepţie, confirmând că ea şi Hess sunt vizitatorii săi. Hess insistase să participe, deşi era evident că făcea asta numai fiindcă nu avea voie să neglijeze ancheta. În maşină, pe drum încoace, bărbatul a frunzărit fără cea mai mică urmă de interes raportul medicului legist adus de Thulin, iar ea a considerat că nu era necesar să discute cu el despre asta. Drumul o iritase, la fel şi răspunsul criptic al lui Genz, dar nu era nicio şansă să afle mai multe înainte de a ajunge în laboratorul lui.

Pe tot drumul spre laborator se întind nişte ferestre mari de sticlă. Tehnicienii criminalişti roiesc în jurul meselor de lucru ca nişte albinuţe în halate albe. O sumedenie de aparate de aer condiţionat şi de termostate se asigură că temperatura şi umiditatea aerului sunt menţinute la cotele corespunzătoare pentru cercetările care au loc în acele laboratoare de sticlă. Aici, la Departamentul de Criminalistică, ajung probele de la locul faptei pentru a fi cercetate şi evaluate, urmând ca anchetatorii să tragă concluzii din informaţiile obţinute. Deseori, indiciile de natură tehnică determină direcţia unui caz, iar Thulin, deşi lucrează de puţin timp la Serviciul Omoruri, s-a obişnuit ca Departamentul de Criminalistică să facă o analiză minuţioasă a diverselor probe, cum ar fi articole de îmbrăcăminte, lenjerie de pat, covoare, alimente, vehicule, vegetaţie şi sol. Dar, în principiu,

lista este infinită. Aşa cum analizarea cadavrului şi consolidarea informaţiilor despre acesta cad în responsabilitatea medicului legist, tehnicienii criminalişti sunt responsabili de investigarea şi descoperirea urmelor de la locul faptei, dar şi de identificarea potenţialilor suspecţi. Medicina legală şi criminalistica sunt cele două discipline ştiinţifice care stau la baza unei anchete şi amândouă descoperă probele pe care procurorul le va folosi ulterior pentru a obţine condamnarea criminalului.

Începând cu anii ’90, Departamentul de Criminalistică a devenit responsabil şi de cercetarea amprentelor digitale, activitatea fiind atribuită unei echipe care analizează dispozitivele electronice ale victimei şi ale suspectului. Însă, odată cu interesul crescut pentru criminalitatea informatică globală, activitatea hackerilor şi a terorismului internaţional, această echipă a migrat încă din 2014, treptat, către NC3, pentru care Thulin abia aşteaptă să lucreze. Totuşi, din raţiuni practice, departamentul se ocupă încă şi de sarcinile mai mărunte, locale, cum ar fi cercetarea computerelor şi a telefoanelor mobile din casa Laurei Kjær.

— Dar celelalte urme? Dormitorul, garajul?

Agitată, Thulin şi-a impus poziţia în laboratorul enorm în care i-a condus Genz.

— Nu. Dar, înainte să spun mai multe, aş vrea să ştiu dacă ne putem baza pe colegul tău.

Genz a închis uşa şi se uită la Hess. Deşi se bucură că, din senin, Genz îşi exprimă atât de direct reticenţa faţă de străin, este totuşi luată prin surprindere.

— Ce vrei să zici?

— Urmează să vă spun ceva cu totul senzaţional şi nu-mi asum riscul ca informaţia să scape de sub control. Nu e ceva personal. Sper că înţelegi asta.

Ultima parte a afirmaţiei este adresată lui Hess, care nu schiţează vreun gest.

— Nylander l-a mobilizat în calitate de detectiv. Iar acum, fiind în sfârşit la faţa locului, vreau să cred că ne putem baza pe el.

— Thulin, vorbesc serios.

— Îmi asum răspunderea. Acum spune-mi ce ai aflat.

Genz ezită puţin, apoi se întoarce la tastatura sa. Una dintre mâini introduce cu repeziciune codul de acces, iar cealaltă mână se întinde după ochelarii de citit de pe birou. Thulin nu l-a mai văzut pe Genz în starea asta. Este serios şi exaltat în acelaşi timp, iar ea se aşteptase ca zâmbetul lui special să aibă altă cauză, nu doar amprenta care apare acum pe ecranul HD montat pe perete, deasupra impresionantei mese de lucru.

— Am găsit-o întâmplător. Am decis să analizăm orice urmă de amprente de pe căsuţa de joacă, lângă care a fost transportat cadavrul, în caz că făptaşul s-a sprijinit de stâlpi, şi-a rupt unghiile sau ceva de genul ăsta. Evident, a fost o misiune imposibilă. Era plină-ochi cu amprente, probabil de la toţi copiii care s-au jucat în căsuţă. Însă, din acelaşi motiv, am efectuat şi o analiză de rutină a figurinei, a omuleţului de castane, din moment ce se afla foarte aproape de cadavru.

— Genz, ce anume e atât de relevant cum spuneai?

— Amprenta a fost găsită pe castana din partea de jos. Pe aşa-zisul corp al figurinei. A fost singura amprentă lăsată. Nu ştiu dacă sunteţi conştienţi De asta, dar când e vorba de identificarea amprentelor, în mod normal încercăm să stabilim zece puncte ale amprentei propriu-zise ca să putem constata o potrivire. Din păcate, la această amprentă am reuşit să stabilim doar cinci puncte, fiindcă este pătată. Dar, în principiu, cinci puncte ar trebui să fie de ajuns. În orice caz, au fost de ajuns în diverse procese, în care…

— De ajuns pentru ce anume, Genz?

Genz tocmai le indica cele cinci puncte ale amprentei cu ajutorul pixului electronic şi al tablei digitale de pe masa de lucru, dar acum lasă deoparte pixul şi o priveşte pe Thulin.

— Scuze. De ajuns pentru a stabili faptul că amprenta de pe figurină – cele cinci puncte de care spuneam – coincide perfect cu amprenta Kristinei Hartung.

Informaţia o ia prin surprindere pe Thulin, care pentru câteva clipe uită să mai respire. Nu ştie ce se aştepta să audă de la Genz, dar în niciun caz nu credea că va fi vorba despre o informaţie dintr-o realitate total paralelă.

— Potrivirea a fost găsită de computer după ce a terminat de identificat cele cinci puncte. E un proces automat, deoarece materialul este comparat cu baza de date ce conţine mii de amprente din cazuri anterioare. În mod normal, sigur că am prefera să avem mai multe puncte. Adesea e vorba de zece puncte, dar, cum spuneam, cinci puncte sunt suficiente pentru…

— În cazul Kristinei Hartung s-a presupus că e moartă.

Enervată, Thulin continuă cu o voce iritată:

— Ancheta a conchis că a fost ucisă cu mai mult de un an în urmă. Cazul a fost închis, iar făptaşul a fost condamnat.

— Ştiu prea bine asta.

Genz îşi dă jos ochelarii de citit şi o priveşte.

— Tot ce spun este că amprenta…

— Sigur este o greşeală.

— *Nu* e o greşeală. Am analizat-o de nenumărate ori în ultimele trei ore pentru că nu voiam să spun nimic înainte de a fi sigur. Dar acum sunt sigur. Fiindcă aceste cinci puncte indică o potrivire.

— În ce program lucrezi?

Ceva mai în spate, Hess se ridică de pe scaunul pe care stătuse şi butonase telefonul mobil. Thulin observă că expresia i-a devenit alertă. Îl aude pe Genz explicând pe un ton discret în ce sistem dactiloscopic lucrează şi apoi îl aude pe Hess constatând că e vorba de acelaşi sistem folosit şi în Europol la identificarea exactă a amprentelor.

Genz se luminează, surprins şi bucuros că oaspetele cunoaşte sistemul, dar Hess nu-i

împărtăşeşte entuziasmul.

— Cine *este* Kristine Hartung? întreabă el direct.

Thulin îşi mută privirea de la amprenta ilustrată pe ecran la cei doi ochi, unul albastru, celălalt verde.

18

Ploaia se opreşte, iar terenurile de fotbal din jurul sălii de sport sunt pustii. Vede cum silueta singuratică iese dintre copaci şi traversează terenurile, în vreme ce gazonul artificial licăreşte sub reflectoare. Îşi dă seama că într-adevăr ea este abia când se apropie de zidul de beton din parcarea pustie. E îmbrăcată la fel ca în ziua dispariţiei şi are acelaşi mers pe care el îl ştie atât de bine şi prin care ar recunoaşte-o oricând între mii de alţi copii. Fata o ia la fugă când observă maşina, iar el îi vede zâmbetul larg când gluga îi alunecă de pe cap şi lumina se izbeşte de faţa ei. Obrajii ei sunt îmbujoraţi din cauza frigului, iar el îi simte mirosul încă de pe acum şi ştie întocmai ce va simţi când o va strânge la piept. Ea râde şi strigă la el, aşa cum a făcut-o de atâtea ori până acum, şi întreg corpul lui stă să explodeze când deschide portiera, o îmbrăţişează şi începe s-o învârtă la nesfârşit.

— Ce faci? Porneşte odată!

Portiera din spate se trânteşte cu putere. Steen Hartung tresare, buimăcit. Adormise în dreptul geamului de lângă volan. Fiul lui stă pe bancheta din spate, îmbrăcat în hainele de sport, cu geanta şi cu rachetele alături. Afară, alţi copii trec cu bicicletele pe lângă ei, râzând şi aruncându-i priviri lui Steen, care stă în maşină.

— Ai terminat…

— Porneşte odată.

— Doar să găsesc cheia.

Steen caută cheia, deschide portiera în bezna de afară, aprinde lumina dinăuntru şi într-un final găseşte cheia, care se află pe covoraşul de sub volan. Fiul se cufundă în scaun în timp ce ultimii copii trec pe lângă ei.

— Aşa… Aici era.

Steen trânteşte portiera.

— Cum a mers cu…

— Să nu mă mai duci cu maşina.

— Ce vrei să spui…

— Miroase în toată maşina.

— Gustav, nu ştiu ce…

— Şi mie mi-e dor de ea, dar eu nu beau!

Steen încremeneşte. Îşi plimbă privirea spre copacii de afară şi simte greutatea miilor de frunze moarte şi umede care-l îngroapă. În oglinda retrovizoare îşi poate vedea fiul, care se uită pe geam cu o privire fixă şi aspră. Are doar 11 ani, iar afirmaţia lui ar fi trebuit să fie comică, dar nu este. Steen ar vrea să spună ceva. Să spună că nu-i aşa, că băiatul se înşală, să râdă din toată inima şi să-i dea un răspuns amuzant, să-l facă şi pe el să râdă, fiindcă băiatul n-a mai râs de multă vreme.

— Îmi pare rău… Ai dreptate.

Privirea lui Gustav nu se îmbunează. Ochii îi sunt aţintiţi spre parcarea goală.

— Am greşit. O să-mi revin…

Nici acum nu primeşte vreun răspuns.

— Pot să înţeleg dacă nu mă crezi, dar vorbesc serios. Nu se va mai întâmpla. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te întristez. Bine?

— Acum am voie să mă joc cu Kalle înainte de masă?

Kalle este cel mai bun prieten al lui Gustav şi casa acestuia este în drumul lor. Steen mai aruncă o ultimă privire în oglinda retrovizoare, apoi răsuceşte cheia şi porneşte motorul.

— Da. Bineînţeles.

19

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— După aceea, opoziţia a continuat. A făcut mare zarvă – ţi-o aminteşti pe ochelarista aia frumoasă de la Alianţa Roşu-Verde?

Steen stă lângă soba cu gaz şi gustă mâncarea, dând din cap aprobator, cu un zâmbet pe buze. Radioul merge în fundal, iar Rosa se pregăteşte să-şi toarne un pahar cu vin roşu. Dă să-i toarne şi lui unul, dar el îi face semn că nu vrea.

— Te referi la cea care a băut prea mult la petrecerea de Crăciun şi a fost trimisă acasă?

— Da, la ea. Din senin, s-a ridicat în mijlocul sălii şi a început să-l porcăiască pe premier, în timp ce preşedintele Parlamentului a încercat în zadar s-o convingă să se aşeze la loc. Dar apoi a început să-l porcăiască şi pe *preşedinte.* Şi, înainte de asta, refuzase să se ridice când a intrat Maiestatea Sa, aşa că jumătate din sală a început s-o huiduie. În cele din urmă, s-a înfuriat atât de tare încât şi-a azvârlit hârtiile, care s-au împrăştiat prin toată sala, împreună cu stiloul ei şi cu tocul de ochelari.

Rosa începe să râdă şi Steen îi răspunde cu un zâmbet. Nu-şi mai aminteşte de când n-au mai stat împreună în bucătărie, discutând ca acum, dar trebuie să fi trecut multă vreme. Îşi alungă din minte celălalt gând. Acela la care nu-i poate zbura mintea; acela care o va întrista. Ochii li se întâlnesc şi, pentru o secundă, niciunul dintre ei nu spune nimic.

— Mă bucur că ai avut o zi bună.

Ea dă din cap aprobator şi termină paharul cu vin, puţin prea repede, după părerea lui, dar încă e zâmbitoare.

— Şi încă nu ai auzit despre noul purtător de cuvânt al Partidului Popular.

Telefonul ei mobil aşezat pe masă începe să sune.

— Dar îţi povestesc mai târziu. Merg să mă schimb cât discut puţin cu Liu despre o chestiune de pe agenda de mâine.

Îşi ia mobilul cu ea, iar el o aude vorbind în timp ce urcă scările care duc la etaj. Steen varsă boabele de orez în apa care fierbe şi, când se aude soneria din hol, nu e deloc surprins, doar ştie că e Gustav, care se întoarce de la Kalle şi nu îşi găseşte cheia de la intrare.

20

Când uşa vilei se deschide şi Thulin dă de figura lui Steen Hartung, regretă instant că se află acolo. Bărbatul poartă un şorţ legat de şold şi ţine o cană de măsurat lichide într-o mână. Privirea lui lasă de înţeles că aştepta pe altcineva când a deschis uşa.

— Steen Hartung?

— Da.

— Îmi cer scuze de deranj. Sunt de la poliţie.

Bărbatul se schimbă la faţă. În interiorul lui parcă se prăbuşeşte ceva sau parcă revine într-o realitate de care a uitat preţ de o clipă.

— Putem intra?

— Despre ce e vorba?

— Durează puţin. E mai bine să discutăm înăuntru.

★

Thulin şi Hess privesc sfioşi prin sufrageria spaţioasă, aşteptând în tăcere. Dincolo de uşile mari de sticlă ale terasei, peste grădină, s-a lăsat întunericul. Sub lumina lămpii marca Arne Jacobsen, masa este pusă pentru trei persoane, iar mirosul condimentelor gătite la foc mic se simte în aerul ce vine dinspre bucătărie. Dintr-odată, lui Thulin îi vine s-o ia la fugă pe uşă afară, înainte ca Steen Hartung să se întoarcă. Mijeşte ochii spre însoţitorul ei, care stă cu spatele la ea şi se uită împrejur, iar ea ştie că nu se poate aştepta la nici cel mai mic ajutor.

După discuţia cu Genz la Departamentul de Criminalistică, îl sunase pe Nylander, care părea iritat fiindcă fusese deranjat dintr-o şedinţă. N-a ajutat nici când i-a explicat de ce-l sunase. Iniţial, Nylander a fost sceptic, insistând că trebuie să fie o greşeală, dar când şi-a dat seama că Genz verificase chestiunea de 117 ori, a rămas fără cuvinte. În ciuda părerii sale negative despre departament, Thulin ştia foarte bine că Nylander nu era prost şi era limpede că a luat în serios informaţia primită. A spus că trebuie să existe o explicaţie logică, o legătură

firească despre care ei nu ştiau nimic şi, tocmai din acest motiv, i-a trimis la familia Hartung.

Hess n-a spus prea multe. Pe drum într-acolo, în maşină, ea i-a povestit despre cazul Kristinei Hartung. Era un caz vechi, anterior venirii sale în departament, dar care, în mod evident, a constituit un subiect de discuţie atât la Secţie, cât şi în presă, încă multă vreme după ce a fost închis. Şi probabil încă era discutat. Kristine Hartung era fiica Rosei Hartung, o doamnă politician şi ministru care tocmai revenise pe scena politică. Fata de 12 ani dispăruse abia de vreun an, în timp ce se întorcea de la sport. Geanta şi bicicleta ei au fost găsite într-o pădure şi, câteva săptămâni mai târziu, un tânăr pasionat de IT, Linus Bekker, a fost arestat. Avea mai multe condamnări pentru abuz sexual, iar şirul de indicii şi dovezi era copleşitor. În timpul unui interogatoriu la secţia de poliţie, delincventul a recunoscut că a abuzat-o sexual pe Kristine Hartung, după care a strangulat-o şi, în aceeaşi noapte, a dezmembrat cadavrul cu maceta găsită în garajul său şi mânjită cu sângele Kristinei Hartung. Conform spuselor sale, îngropase părţile corpului în mai multe locuri din nordul insulei Sjælland, dar Linus Bekker, care fusese diagnosticat cu schizofrenie paranoidă, n-a reuşit să indice poliţiei care sunt acele locuri şi, după încă două luni de căutări intensive, s-a renunţat din cauza gheţii care a făcut orice muncă de cercetare imposibilă. În primăvară, datorită atenţiei masive din partea presei, Linus Bekker a fost condamnat, primind cea mai strictă pedeapsă posibilă, detenţie într-o instituţie psihiatrică pe perioadă nedeterminată, ceea ce însemna că probabil bărbatul va rămâne închis 15-20 de ani sau chiar mai mult.

Thulin aude cum radioul este oprit, iar Steen Hartung revine din bucătărie.

— Soţia mea este la etaj. În caz că, poate, dacă aţi…

Steen Hartung se blochează şi îşi caută cuvintele.

— Dacă aţi găsit ceva… Aş vrea să ştiu înainte să afle soţia mea.

— Nu am găsit. Nu are nimic de-a face cu chestiunea asta.

Bărbatul o priveşte. Pe de o parte, pare uşurat, pe de altă parte, pare tot mai suspicios şi întrebător.

— Astăzi, în timp ce investigam scena unei alte crime, am găsit un obiect care pare să poarte amprenta fiicei dumneavoastră. Amprenta se regăseşte foarte clar pe o figurină de castane. Am adus o fotografie la care aş vrea să vă uitaţi puţin.

Thulin scoate o fotografie. Steen se uită confuz la ea, apoi o priveşte din nou pe Thulin.

— Nu suntem 100% siguri că *este* amprenta ei, dar probabilitatea este suficient de mare pentru a fi nevoiţi să investigăm de ce se află acolo.

Steen Hartung ridică fotografia lăsată de Thulin pe masă.

— Nu înţeleg. O amprentă…?

— Da. Obiectul a fost găsit într-un loc de joacă din Husum. Mai precis, adresa este strada Cedervænget numărul 7. Această adresă sau locul de joacă vă spun ceva?

— Nu.

— Dar o femeie pe care o cheamă Laura Kjær? Sau fiul ei, Magnus, sau un bărbat pe nume Hans Henrik Hauge?

— Nu.

— E posibil ca fiica dumneavoastră să fi cunoscut acea familie? Sau pe altcineva din zona respectivă – să se joace prin preajmă sau să meargă în vizită sau…

— Nu. Doar locuim aici. Nu înţeleg ce înseamnă asta.

Pentru o clipă, Thulin nu ştie ce să răspundă.

— Cu siguranţă există o explicaţie logică. Dacă soţia dumneavoastră este acasă, am putea să o întrebăm şi pe ea despre…

— Nu. Nu o veţi întreba nimic pe soţia mea.

Steen Hartung îi priveşte acum cu ostilitate.

— Îmi cer mii de scuze, dar e necesar să aflăm.

— Nu-mi pasă. Nu veţi vorbi cu soţia mea. Răspunsul meu va coincide cu al ei. Nu avem nicio

idee de ce s-a găsit amprenta ei acolo şi nici nu cunoaştem locul despre care vorbiţi, aşa că nu înţeleg de ce contează atât de mult!

Subit, Steen Hartung conştientizează că privirile lui Thulin şi Hess sunt îndreptate spre ceva aflat în spatele lui. Soţia coborâse scările, iar acum stă în hol şi-i priveşte.

Pentru câteva momente, nimeni nu spune nimic. Rosa Hartung intră în bucătărie şi ridică fotografia pe care Steen Hartung o aruncase de nervi. Thulin se gândeşte iar că-i vine s-o ia la goană pe uşă afară şi se enervează tot mai mult pe Hess, fiindcă acesta rămâne în spate, fără să scoată vreun cuvânt.

— Îmi cer scuze pentru deranj. Noi…

— Am auzit foarte bine.

Rosa Hartung priveşte fotografia cu figurina de castane, parcă sperând să găsească ceva. Soţul ei dă de înţeles că ar vrea să-i poftească afară.

— Vor pleca acum. Le-am spus că nu ştim nimic. Mulţumim pentru vizită.

— Le vindea jos, la drumul principal…

Steen Hartung se opreşte în tocul uşii şi întoarce privirea către soţia lui.

— În fiecare toamnă. Împreună cu colega ei de clasă, Mathilde. Obişnuiau să stea aici şi să facă o mulţime…

Rosa Hartung îşi mută privirea dinspre fotografie spre soţul ei, iar Thulin poate citi pe faţa acestuia că şi el îşi aminteşte.

— Cum le vindeau?

Hesse e cel care a pus întrebarea, venind mai aproape.

— Aveau un mic stand. Pentru trecători şi pentru maşinile care opreau. Mai făceau şi fursecuri şi limonadă. Puteai să le cumperi împreună cu câte o figurină…

— Au făcut asta şi anul trecut?

— Da… Au stat la masa de aici. Adunaseră castanele din grădină şi s-au distrat pe cinste. Vara organizau un fel de târg de purici… Dar cel mai distractiv i se părea toamna, când aveam timp să

facem totul împreună. Îmi aduc aminte foarte bine, fiindcă a fost în weekendul de dinainte…

Rosa Hartung se blochează.

— De ce e relevant?

— E un aspect pe care trebuie să-l cercetăm. În legătură cu un alt caz.

Rosa Hartung nu spune nimic. Soţul ei se află cu un pas în spate şi amândoi par că urmează să se prăbuşească. Hess stă şi-i priveşte, iar Thulin se întinde să ia fotografia, de parcă ar fi un plan de evacuare.

— Vă mulţumesc mult. Am aflat ce aveam nevoie. Ne cerem scuze pentru deranj.

21

Thulin aruncă o privire scurtă în oglinda retrovizoare, după Hess, şi porneşte. Afară, când ea a deschis portiera, el a aruncat o privire înapoi spre casă, spunând că vrea să plece. Ei îi convenea de minune.

Virează pe prima şosea secundară care iese din cartier şi, în drum spre oraş, dă două telefoane. Primul, către Nylander, care răspunde imediat. Probabil, aşteptase acest telefon. Soţia şi copiii lui se aud în fundal şi când îi povesteşte despre rezultatul vizitei la părinţii Kristinei Hartung, pare mulţumit de explicaţie. Înainte să închidă insistă să precizeze că informaţia trebuie să rămână confidenţială, aşa încât presa să nu răspândească nicio poveste ce ar putea să-i supere pe părinţi. Dar Thulin nu-l ascultă cu atenţie, doar s-a gândit de mult la asta.

După aceea îi telefonează persoanei care ocupă al treilea loc în arborele genealogic. Bărbatul pe care fiica sa îl numeşte bunic matern – Aksel cel mereu loial şi robust, căruia ea îi datorează totul. Se bucură să-i audă vocea şi să-i simtă calmul, iar el îi povesteşte că joacă un joc video sud-coreean foarte complicat din care nu înţelege o iotă. În fundal, Le întreabă dacă poate să doarmă la bunicul, iar Thulin cedează, chiar dacă nu are chef să fie singură diseară. Aksel îi simte asta în voce, iar ea se grăbeşte să spună că e în regulă, apoi încheie convorbirea. Privind pe geamul maşinii, vede familiile sosind acasă cu plasele de cumpărături şi simte o nelinişte pe care încearcă s-o alunge: la un stand de lângă drum, o fetiţă vinde o figurină de castane, iar figurina ajunge întâmplător într-un loc de joacă din Husum. Asta e, s-a terminat. Se hotărăşte şi coboară cu maşina spre Store Kongensgade.

★

Un vârstnic, îmbrăcat în haină de blană şi având un căţel în braţe, iese pe poartă şi o priveşte cu neîncredere când intră fără să sune. Urcă pe scara

lată, iar când ajunge la etajul întâi, aude muzică din apartament. Bate o singură dată, dar deschide uşa fără să mai aştepte şi dă buzna în holul larg. Sebastian ţine telefonul mobil în mână, tocmai a încheiat o convorbire, zâmbeşte surprins, încă îmbrăcat în costumul, care, în mod evident, este singura uniformă acceptată în domeniul său de activitate.

— Bună.

Thulin îşi aruncă haina de pe ea.

— Dezbracă-te, am jumătate de oră.

Mâinile ei coboară, îi desfac şliţul şi apoi trec la curea, când aude nişte paşi.

— Pe unde ai un tirbuşon, băiete?

Un domn în vârstă, cu trăsături mai pronunţate, deschide uşa şi apare cu o sticlă de vin şi, când muzica se opreşte puţin, Thulin aude multitudinea de voci din sufragerie.

— El este tatăl meu. Tată, ea este Naia.

Sebastian le face cunoştinţă şi zâmbeşte, în timp ce doi copii joacă leapşa, alergându-se de la intrare până în bucătărie.

— Încântat de cunoştinţă. Draga mea, vino încoace!

Până se dezmeticeşte Thulin, se trezeşte înconjurată de mama şi de celelalte rude ale lui Sebastian. După cele trei încercări de a refuza invitaţia, îşi dă seama că n-are încotro. Va trebui să mănânce alături de ei.

22

Plouă foarte mărunt şi becurile fluorescente ale parcărilor de biciclete luminează un capăt al terenului de baschet. Copii cu trăsăturile celor din Orientul Mijlociu, uzi leoarcă de la ploaie, se opresc câteva secunde şi urmăresc silueta, apoi continuă jocul. Parcul Odin din Ydre Nørrebro nu are prea mulţi locuitori albi, aşa că e bătător la ochi când apare câte un danez nativ. Deseori, e vorba de ofiţeri de poliţie, în uniformă sau în civil, dar de regulă sosesc în perechi, niciodată singuri, ca silueta care acum se îndreaptă către o proprietate rezidenţială aflată la marginea complexului sportiv, ţinând în mână o plasă cu mâncare la pachet.

Hess urcă scările exterioare până la etajul al treilea, apoi traversează pasajul spre ultima uşă de la etaj. În faţa celorlalte uşi stau saci de gunoi, biciclete şi ambalaje, iar printr-o fereastră întredeschisă se aud voci în arabă, însoţite de aroma exotică a condimentelor, care pe Hess îl duce cu gândul la cartierul tunisian din Paris. În faţa ultimei uşi, la numărul 37C, se pot vedea o masă de grădină veche şi un scaun deteriorat din plastic alb. Hess se opreşte şi scoate cheia.

Apartamentul este cufundat în întuneric, aşa că aprinde lumina. Sunt două camere, iar geanta de voiaj ponosită stă lângă un perete, unde a pus-o după ce mai devreme în cursul aceleiaşi zile administratorul îi înmânase cheia. Apartamentul fusese închiriat până nu de mult unui student bolivian, dar tânărul s-a întors acasă în aprilie şi, după spusele administratorului, de atunci nu a mai reuşit să găsească niciun chiriaş. Dar nici nu-i de mirare. Bucătăria are o masă, două scaune, un blat cu două farfurii, o pardoseală neregulată şi găurită şi patru pereţi goi şi pătaţi. Niciun obiect personal, doar televizorul vechi şi rablagit din colţ, care, în ciuda aspectului antic, încă funcţionează, fiind conectat la abonamentul TV al asociaţiei de locatari.

Nu a fost cazul să renoveze, doar el era mereu plecat, iar chiriaşii au plătit chiria la termen, an de an, aşa că bărbatul a putut păstra apartamentul. Hess îşi scoate haina, lasă jos tocul de pistol şi ţigările şi îşi pune haina la uscat pe spătarul unui scaun. Pentru a treia oară într-o jumătate de oră îl sună pe François la numărul stabilit, dar nu răspunde nimeni, iar Hess nu lasă niciun mesaj vocal.

În timp ce stă la masă şi deschide ambalajul de carton în care se află mâncarea vietnameză, porneşte televizorul. Mănâncă fără poftă nişte tăieţei cu pui şi butonează agitat, schimbând canalele până când nimereşte un post de ştiri ce difuzează fotografiile zilei – Rosa Hartung în Palatul Christiansborg. O voce prezintă povestea fiicei acesteia, care a dispărut, fiind victima lui Linus Bekker. Hess butonează mai departe şi se opreşte la un documentar despre păianjenii sud-africani, cunoscuţi pentru că-şi mănâncă mama imediat după ce ies din ouă. Documentarul nu-i spune nimic, dar, pe de altă parte, nici nu-i influenţează şirul gândurilor în încercarea de a afla cum poate să se întoarcă la Haga cât mai repede.

★

Hess avusese parte de două zile dramatice. În timpul weekendului, fusese eliberat din funcţie de către Freimann, şeful său din Europol, acţiunea având efect imediat. Poate nu a fost total neaşteptat, dar reacţia fusese exagerată. În ochii lui Hess, cel puţin. În cele din urmă, decizia a fost distribuită în sistem, zvonurile au ajuns cu rapiditate până la Copenhaga, iar duminică seara a primit ordin să se întoarcă acasă pentru a da explicaţii. La întâlnirea de luni dimineaţă de la Secţia de Politie, şefii danezi nu au crezut în varianta lui cu privire la cele întâmplate şi i s-a amintit că întreg contextul este unul nefericit, din moment ce poliţia daneză avea deja o relaţie tensionată cu Europolul în urma faimosului rezultat negativ al referendumului. Cu alte cuvinte, Hess nu a contribuit la îmbunătăţirea colaborării, aflată deja la mila Europolului. De fapt, unul dintre şefi a

subliniat faptul că situaţia devenise jenantă, iar Hess a încercat să adopte o atitudine spăsită; apoi i s-a întocmit o listă a păcatelor: probleme de natură disciplinară, manifestate sub forma discuţiilor neproductive cu superiorii, absenţe nemotivate, lipsa bunului-simţ, acuzaţii de consum de alcool şi călătorii nejustificate în capitale europene, adăugându-se şi teoria-umbrelă a superiorilor săi despre epuizare. El a obiectat, susţinând că discuţia era ca o furtună într-un pahar cu apă şi că era ferm convins că evaluarea va fi în favoarea lui. În mintea lui se şi vedea îmbarcat la bordul avionului către Haga, cu decolare la ora 15:55, unde îşi confirmase deja locul şi, dacă zborul n-ar fi avut nicio întârziere, ar fi trebuit să se poată trânti pe canapeaua de acasă, la etajul al doilea pe Zeekantstraat, exact la ţanc pentru a vedea meciul din Liga Campionilor dintre Ajax Amsterdam şi Dortmund. Dar apoi a căzut bomba. Până la rezolvarea situaţiei, Hess se va prezenta la datorie la fostul său departament, Serviciul de Investigaţii Criminale. Începând cu dimineaţa următoare, la Sediul Poliţiei. Hess nu adusese mai nimic cu el în Copenhaga. La plecare, îşi aruncase în geamantan doar strictul necesar şi, după şedinţa aceea dezastruoasă, a fost dus să se reculeagă la hotelul Mission de lângă Staţia Centrală, de unde tocmai plecase. A dat un prim telefon colegului său, François, să-i explice situaţia şi să se pună la curent cu ce se mai întâmpla în Haga. François era un francez chel, în vârstă de 41 de ani, originar din Marsilia, a treia generaţie de poliţişti din familie, călit, dar bun cât e ziua de lungă şi totodată singurul coleg la care Hess ţinea şi în care avea încredere. François îi povestise că evaluarea fusese demarată, că-l va ţine la curent şi-l va acoperi cât de bine poate, însă în acelaşi timp erau nevoiţi să coordoneze informaţiile oferite, aşa încât rapoartele individuale să nu arate că au o înţelegere. Dacă toată situaţia s-ar transforma într-un caz oficial, atunci conversaţiile telefonice le-ar putea fi ascultate, aşa că era o idee bună să-şi procure alte telefoane mobile

în acest scop. După discuţie, Hess a băut o doză de bere din minibar şi a încercat să dea de administratorul care se afla în posesia cheii de la apartament. Nu era cazul să i se factureze mai multe nopţi de cazare la hotel decât era strict necesar. Dar biroul administratorului era închis, iar Hess a adormit pe patul din hotel, cu toate hainele pe el, în timpul înfrângerii ruşinoase cu 0-3 a echipei Ajax Amsterdam în faţa germanilor.

Păianjenii tocmai îşi terminau de devorat mamele când îi sună noul telefon mobil. Engleza lui François nu e prea grozavă, aşa că Hess vorbeşte mereu în franceză cu el, chiar dacă franceza sa este stricată şi învăţată pe genunchi.

— Cum a fost prima zi de muncă? este primul lucru pe care vrea să-l afle François.

— Super.

Se coordonează repede, aşa încât François înţelege ce vrea Hess să scrie în raportul său, iar François îi dă ultimele noutăţi despre mersul lucrurilor. Când termină de discutat, Hess sesizează că francezul se simte apăsat.

— Ce e?

— Oricum nu vrei să auzi aşa ceva.

— Haide, spune odată.

— Acum gândesc cu voce tare: de ce nu vrei să o iei mai uşor şi să rămâi puţin în Copenhaga? Cu siguranţă te vei întoarce, dar poate toată chestia asta îţi face bine. Să te distanţezi. Să-ţi încarci bateriile. Să întâlneşti nişte daneze frumuşele şi…

— Ai dreptate, nu vreau să aud asta. Ce-ar fi să-ţi finalizezi raportul şi să i-l trimiţi lui Freimann cât mai repede?

Hess închide telefonul. Perspectiva de a fi nevoit să rămână în Copenhaga devine, de-a lungul zilei, din ce în ce mai insuportabilă. Cei aproape cinci ani în Europol n-au fost tocmai floare la ureche, dar totul mergea mai bine decât aici. În principiu, un ofiţer de legătură detaşat de poliţia daneză ar putea să stea pur şi simplu la birou, cu ochii într-un

calculator de la sediul central, dar Hess, la scurt timp după sosirea sa, a fost vânat pentru a deveni detectiv într-o echipă mobilă transnaţională. În medie, a avut cam 150 de zile de călătorie pe an. Mereu apărea un caz nou în locul vechiului caz. Berlin s-a transformat în Lisabona, Lisabona s-a transformat în Calabria, Calabria s-a transformat în Marsilia şi cam aşa s-au desfăşurat lucrurile. Întrerupte doar de nişte şederi scurte în Haga, unde avea o locuinţă la dispoziţie. Contactul cu sistemul danez era păstrat printr-o raportare ocazională, în care trebuia să treacă în revistă ameninţarea criminalităţii organizate în nordul Europei, în special în Scandinavia şi Danemarca. De regulă prin e-mail şi rareori prin Skype, iar acest contact periferic îi convenea de minune lui Hess. La fel şi sentimentul de a nu fi aşezat la casa sa. Cu timpul, s-a împăcat cu ideea că aparatul politic european era un colos cu picioare de lut, cu o mulţime de bariere juridice şi politice care, de fiecare dată când te loveai de ele, păreau tot mai greu de depăşit. Era epuizat? Da, poate. Ca detectiv, vedea tot timpul noi exemple de injustiţie organizată, ticăloşie şi moarte. Cerceta urme, aduna dovezi şi ţinea un şir infinit de interogatorii în diverse limbi, dar deseori acuzaţiile erau date uitării de politicienii care nu puteau să cadă de acord dincolo de graniţele naţionale. Pe de altă parte, Hess a avut voie să-şi poarte de grijă aşa cum a dorit. Sistemul era imens şi labirintic, dar, cu puţină viclenie, orice era posibil. Asta până de curând, înainte de sosirea unui nou şef în departamentul său – Freimann, un birocrat mai tânăr, din fosta Germanie de Est, care a văzut o oportunitate în cooperarea poliţiei europene şi începuse să eficientizeze lucrurile. Acum până şi ideea unui weekend pe o insulă pustie în compania lui Freimann începuse să-i pară atractivă după prima zi de muncă în Copenhaga.

Altfel, ziua a început tolerabil. A evitat orice întâlnire cu eventualii foşti colegi de la Secţia de Poliţie şi a fost trimis pe teren încă de dimineaţă.

Femeia detectiv cu care a fost plasat în echipă era mai isteaţă decât majoritatea şi în mod evident nu dădea doi bani pe prezenţa lui, lucru care-l avantaja. Dar o crimă aparent uşor de rezolvat, într-un cartier rezidenţial, s-a complicat subit din cauza unei amprente şi, înainte să se dezmeticească bine, s-a trezit într-o casă în care durerea s-a impregnat în pereţi ca un fum negru şi gros, motiv pentru care-i venea să fugă de acolo, urlând cât îl ţineau plămânii.

După vizita la familia Hartung avea nevoie de aer. Ceva continua să-l supere – şi nu era doar durerea. Era un detaliu. Ceva care încă nu se materializase într-un gând sau poate tocmai se transformase într-un gând, urmat de o mulţime de întrebări pe care conştiinţa sa abia trezită le-a respins cât colo, aşa încât să nu fie nevoit să acţioneze în vreun fel.

Hess a străbătut străzile pline de apă, făcând un ocol prin oraşul pe care nu-l mai cunoştea. Construcţii de sticlă şi metal pretutindeni, lucrări rutiere care dezvăluie un oraş în schimbare – în principiu, o simplă capitală europeană, ca toate celelalte, dar mult mai mică, mai joasă şi mai sigură decât majoritatea capitalelor aflate mai la sud. Familii vesele cu copii sfidau toamna şi ploaia, căutând adăpost în parcul Tivoli, dar mormanele de frunze căzute sub castanii de lângă lacuri l-au dus cu gândul la Laura Kjær. Imaginea unui paradis al siguranţei, parcă decupată din vederi, a început să se destrame, iar pe lângă Podul Reginei Louise amintirile au început să iasă la suprafaţă ca nişte fantome mici şi neastâmpărate şi s-au risipit abia când a ajuns la Ydre Nørrebro.

Hess ştie că poate să rămână indiferent. Nu ţine de datoria lui. Peste tot e plin de nebuni, în fiecare zi sunt părinţi care-şi pierd copiii, la fel cum sunt şi copii care-şi pierd părinţii. A văzut-o de atâtea ori până acum, în variate oraşe şi ţări, pe atâtea chipuri diferite, de care nici nu încearcă să-şi amintească. Probabil peste câteva zile va apărea şi apelul de reconciliere de la Haga, aşa că rămâne indiferent la întâmplările de astăzi. Va urca într-un avion, într-un

tren sau într-o maşină şi va accepta orice caz, unul după celălalt, numai ca timpul să treacă mai repede.

Hess îşi dă seama că privirea lui apatică e îndreptată spre perete. Înainte ca neliniştea să-l cuprindă din nou, aruncă la gunoi cutia de carton cu resturile de tăieţei şi se duce spre uşă.

23

Vocea lui Bob Constructorul inundă sufrageria lui Nehru Amdi, iar micuţii stau în faţa ecranului şi ascultă cu fascinaţie sfaturile înţelepte ale personajului animat. Când cineva bate la uşă, Nehru Amdi tocmai pregăteşte miel cu curry şi spanac pentru soţia sa şi cei patru copii ai lor. Soţia îl informează răcnind că vorbeşte la telefonul mobil, tocmai discută despre afaceri cu verişoara sa, aşa că Nehru trebuie să se ocupe de asta singur-singurel. Deschide uşa iritat, cu şorţul prins la şold, iar în faţa lui se află bărbatul alb de la apartamentul 37C, pe care Nehru îl văzuse deja ceva mai devreme.

— Da?

— Mă scuzaţi că vă deranjez, dar aş vrea să îmi zugrăvesc apartamentul. 37C.

— Să vă zugrăviţi apartamentul? Acum?

— Da, vă rog. Administratorul a spus că dumneavoastră sunteţi mâna lui dreaptă şi că ştiţi unde pot găsi vopseaua şi instrumentele de zugrăvit.

Nehru observă că ochii bărbatului au culori diferite, unul este verde şi celălalt este albastru.

— Dar nu puteţi să zugrăviţi aşa, din senin. Lucrurile astea nu se fac fără acordul proprietarului, iar dânsul este plecat.

— Eu *sunt* proprietarul.

— *Dumneavoastră* sunteţi proprietarul?

— Mai bine îmi daţi cheia. Instrumentele sunt în subsol?

— Da, acolo sunt, dar s-a făcut seară. Nu puteţi vopsi acum, mai ales dacă aveţi becuri şi cabluri electrice. Aveţi aşa ceva?

— Nu, dar acum am timp, răspunde bărbatul, pierzându-şi răbdarea. Rămân în Copenhaga doar vreo două zile şi aş vrea să aranjez apartamentul ca să-l pot scoate la vânzare. Aşadar, dacă nu este vreo problemă, îmi puteţi da cheile?

— Nu am voie să dau altcuiva cheia de la subsol. Aşteptaţi puţin în hol, vin imediat.

Bărbatul dă din cap aprobator şi pleacă. Soţia lui Nehru coboară puţin telefonul mobil şi-i aruncă soţului său o privire lungă, în timp ce acesta începe să caute cheia. Niciun bărbat alb în toate minţile nu deţine de bunăvoie o proprietate în parcul Odin, darămite să mai şi locuiască acolo, aşa că ar trebui să fie precaut.

★

Trafaletul rulează în sus şi-n jos de-a lungul peretelui, lăsând nişte pete mari pe cartonul întins pe podea. Când Nehru intră pe uşă cu o altă găleată cu vopsea, bărbatul scufundă trafaletul în găleata de lângă el, apoi îşi vede de lucru, cu transpiraţia scurgându-i-se pe faţă.

— A mai rămas o singură găleată cu vopsea, dar mă grăbesc, aşa că trebuie să verificaţi dumneavoastră dacă are acelaşi cod de culoare.

— Nu contează, doar albă să fie.

— Ba contează. Trebuie să aibă acelaşi cod.

Nehru dă jos de pe masă haina bărbatului pentru a face loc găleţii, voind să-i verifice codul. Iese la iveală un pistol, iar Nehru îngheaţă.

— E în regulă. Sunt poliţist.

— Sigur că da, spune Nehru, făcând o jumătate de pas în spate, spre uşă, în timp ce se gândeşte la privirea soţiei sale.

Bărbatul îşi flutură insigna de poliţie, ţinând-o cu vârful degetelor deja pline cu vopsea albă.

— Serios. Chiar sunt poliţist.

Nehru se potoleşte puţin la vederea insignei, în vreme ce bărbatul înalt începe să împingă din nou trafaletul în sus şi în jos.

— Agent în civil? Folosiţi apartamentul pentru supravegheri?

Parcul Odin este deseori descris ca un focar de răspândire a bandelor infracţionale şi a teroriştilor islamici, aşa că întrebarea lui Nehru nu este deloc neîntemeiată.

— Nu, e pur şi simplu al meu. Nu efectuez nicio supraveghere. Dar lucrez în străinătate, aşa că va

trebui să scap de el. Lasă uşa deschisă când pleci, să circule aerul.

Răspunsul îl dezarmează pe Nehru. Încă se miră de cum a reuşit bărbatul să cumpere un apartament în zona parcului Odin, dar e liniştitor că vrea să se descotorosească de Nehru. Foarte danez şi normal. Nehru îi mai aruncă o privire, dar nu se poate apropia. Bărbatul cel înalt zugrăveşte ca un cal nărăvaş. De parcă ar fi pe viaţă şi pe moarte.

— Apăsaţi mult prea tare. Văd cum trafaletul…

— Nu, e în regulă.

— În plus, nu vedeţi nimic fără bec.

— E în regulă.

— Opriţi-vă. Dacă nu vă ajut, veţi fi dezamăgit de rezultat.

— Nu voi fi dezamăgit, vă asigur.

Dar Nehru a pus deja mâna pe mâner şi stă cu ochii pe trafalet, în timp ce bărbatul îl ţine strâns.

— Mă gândeam eu. Trebuie schimbat. Îl schimb imediat.

— Nu, e în regulă.

— Nu e în regulă. Sunt zugrav cu vechime, iar meseria mă obligă.

— Ascultă ce spun, vreau doar să vopsesc…

— Meseria mă obligă! Dacă se poate mai bine, aşa trebuie să facem. Îmi pare rău, dar nu am de ales.

În cele din urmă, bărbatul îi cedează trafaletul. Pentru o clipă, are o privire deznădăjduită, de parcă Nehru i-ar fi luat raţiunea de a trăi. Iar Nehru încearcă să dispară cât mai repede cu trafaletul, înainte ca bărbatul să se poată răzgândi.

Întors în apartamentul său, Nehru găseşte îndată nişte veioze şi, într-o găleată din fundul dulapului din hol, un trafalet nou. Soţia sa stă la masa din bucătărie împreună cu copiii şi nu-l poate înţelege. Locatarul de la 37C ar trebui să se descurce singur până când ei termină de mâncat.

— Poate te duce de nas şi, cine ştie, o fi vreun neisprăvit pe care primăria l-a adus în blocul nostru.

Nehru nici nu mai încearcă să-i explice că, dacă te apuci de zugrăvit, trebuie s-o faci aşa cum trebuie.

Cu toate lucrurile la subraţ, închide uşa în urma sa. Dă să ridice trafaletul de pe ziarul aşezat peste preş, unde îl lăsase, însă descoperă că individul de la 37C plecase în fugă pe lângă terenul de baschet, dispărând complet din complexul rezidenţial.

Pentru o clipă, Nehru nu pricepe nimic. Apoi se gândeşte că oamenii din zilele noastre nu mai au niciun pic de respect unii faţă de ceilalţi şi poate că soţia a avut dreptate spunând că e un neisprăvit adus de primărie. În orice caz, e grozav că bărbatul vrea să vândă locuinţa.

24

Spre marea sa uimire, Thulin a început încet-încet să se distreze la cina din apartamentul de lux aflat pe Store Kongensgade. Sebastian are o familie renumită şi înstărită, tatăl lui fiind un personaj impunător. În urmă cu aproape zece ani a fost numit judecător la Înalta Curte, astfel că în prezent Sebastian şi fratele mai mare au preluat şi conduc firma de avocatură. Dar asta nu înseamnă sub nicio formă că fraţii sunt de acord în toate. S-a văzut foarte clar la cină. Comentariile neoliberale cam contondente despre stat şi societate, pe care fratele mai mare le lansează peste masă sunt urmate instant de replicile isteţe ale lui Sebastian. Cumnata reaminteşte sarcastic faptul că fratele mai mare şi-a pierdut de tot inima de când a obţinut diploma de avocat. Tatăl lui Sebastian a vorbit cu Thulin despre activitatea ei în cadrul Serviciului Omoruri şi a lăudat-o pentru iniţiativa de a candida pentru un post în NC3, care în mod sigur reprezintă viitorul învechitului Serviciu de Investigaţii Criminale. Din contră, fratele mai mare consideră că niciunul dintre cele două departamente nu va mai exista când – să sperăm – întreg serviciul de poliţie va fi privatizat. Şi chiar în timpul servirii felului principal începe să întrebe insistent ce-i lipseşte lui Sebastian de nu-şi doreşte Thulin să se mute cu el.

— Nu e suficient de bărbat ca să-ţi ofere ce doreşti?

— Ba da, este. Doar că prefer să-l exploatez sexual în loc să stric toată chestia printr-o relaţie de cuplu.

La auzul acestui răspuns, soţia fratelui mai mare izbucneşte în râs, atât de brusc încât împroaşcă puţin vin roşu pe cămaşa albă a soţului ei, marca Boss, iar el începe imediat să tamponeze pata cu şervetul de masă.

— Să ciocnim pentru asta, spune ea şi goleşte paharul, înainte ca restul să-i poată urma exemplul.

Sebastian îi zâmbeşte lui Thulin, iar mama acestuia o mângâie uşor pe mână.

— În orice caz, ne bucurăm că te-am cunoscut şi ştiu că şi Sebastian se bucură.

— Mamă, calmează-te.

— Dar nu am spus nimic!

Mama lor are ochii lui Sebastian. Aceeaşi aură călduroasă şi misterioasă pe care Thulin a observat-o când, cu mai mult de patru luni în urmă, se afla în sala de judecată, pentru un caz pe care-l ancheta. În calitate de magistrat, Sebastian Valeur era ca o maşină Tesla nou-nouţă, tocmai scoasă din fabrică şi expusă într-un muzeu cu autoturisme de epocă. Dar prejudecăţile legate de aroganţa lui s-au dovedit a fi greşite. Fiind avocatul din oficiul al unui somalez suspect, şi-a apărat clientul fără niciun fel de aere. Ba chiar a reuşit să-l convingă să-şi recunoască vinovăţia în privinţa infracţiunii domestice pe care o comisese. După proces, Sebastian a prins-o în afara clădirii şi, deşi n-a reuşit s-o invite în oraş, ea tot s-a simţit atrasă de el. Într-o după-amiază târzie, pe la început de iulie, a apărut neanunţată la biroul de avocatură de pe Amaliegade şi când au rămas singuri în birou i-a dat jos pantalonii. Nu s-a gândit că relaţia se va dezvolta, dar sexul fusese surprinzător de bun, iar Sebastian a înţeles că ea nu căuta o relaţie romantică. Acum, când o vede chicotind la o cină alături de familia sa mică şi excentrică, acel aspect al relaţiei pare mai puţin înfricoşător ca de obicei.

Un telefon mobil sună foarte zgomotos şi opreşte discuţia de la masă, iar Thulin e nevoită să scoată mobilul din buzunar şi să răspundă.

— Alo, da.

— Sunt Hess. Unde e băiatul acum?

Thulin se ridică şi se îndreaptă spre hol pentru a rămâne singură.

— Băiatul?

— Băiatul din Husum. Trebuie să-l întreb ceva, chiar acum.

— Nu poţi vorbi cu el acum. În urma examinării medicale, s-a tras concluzia că probabil e în stare de şoc, aşa că fost internat la Urgenţe.

— Unde la Urgenţe?

— De ce?

— Nu contează. Aflu eu.

Convorbirea se întrerupe. Thulin rămâne cu telefonul în mână. Vocile de la masă îşi continuă pălăvrăgeala, dar ea nu mai aude. Când Sebastian apare şi o întreabă dacă s-a întâmplat ceva, ea şi-a luat deja haina şi urmează să iasă pe uşă.

25

Când Thulin intră în Centrul de Psihiatrie Pediatrică al Spitalului Glostrup, holurile sunt pustii şi slab luminate. După ce ajunge la recepţie, îl vede pe Hess discutând cu o asistentă mai în vârstă, într-un birou din apropiere. Vocile celor doi se strecoară pe sub uşa sălii de sticlă în care se află. Vreo doi adolescenţi în încălţăminte de piele întoarsă se opresc să vadă ce se întâmplă. Thulin îşi croieşte drum printre ei şi bate la uşă.

— Intră.

Hess o observă şi merge după ea, în timp ce asistenta se uită cu nemulţumire în urma lui.

— Voi sta de vorbă cu băiatul, dar nu ştiu ce idiot le-a promis că nu va mai fi deranjat astăzi.

— *Eu* le-am promis asta. Despre ce vrei să vorbeşti cu el?

Îl priveşte pe Hess, ale cărui mâini şi faţă sunt pătate cu vopsea albă.

— Băiatul a fost deja interogat azi şi dacă nu-mi spui despre ce e vorba nu poate fi ceva important.

— Sunt doar câteva întrebări. Dacă o poţi convinge pe asistentă, îţi promit că mâine dau un telefon şi anunţ că sunt bolnav.

— Mai întâi spune-mi ce vrei să-l întrebi.

26

Saloanele Centrului de Psihiatrie Pediatrică sunt perfect identice cu cele de la adulţi, dar în toată secţia sunt plasate insuliţe cu jucării şi cărţi, scăunele şi măsuţe pentru copii. Diferenţa este minoră, fiindcă interiorul tot sec şi trist pare, însă Thulin ştie din propria experienţă că există secţii de pediatrie mult mai rele decât cea de aici.

În cele din urmă, asistenta iese din sufrageria ce aparţine de salonul băiatului şi-l ignoră pe Hess, uitându-se ţintă la Thulin.

— I-am spus că durează doar cinci minute. Dar să ştiţi că nu vorbeşte prea mult, de când a venit aici nu a prea vorbit. Până la urmă, este dreptul lui. Sunteţi de acord cu asta?

— Da, e în regulă.

— Vă cronometrez.

Asistenta se uită la ceasul de pe mână şi priveşte iritată în urma lui Hess, care deja apasă clanţa uşii.

★

Magnus Kjær nu-şi ridică privirea când cei doi intră în cameră. Stă în pat, sub plapumă, iar în poală are un laptop cu logoul spitalului. Este un salon pentru o singură persoană. Perdelele sunt trase, o lampă stă aprinsă pe noptieră, iar ecranul calculatorului luminează faţa băiatului.

— Bună, Magnus. Îmi cer scuze că te deranjăm. Eu sunt Mark, iar ea este…

Hess îi aruncă o privire scurtă lui Thulin, care încearcă să se obişnuiască cu gândul că şi Hess are un prenume.

— Naia.

Băiatul nu-i salută, iar Hess se duce lângă pat.

— Ce faci? Mă pot aşeza puţin?

Hess se aşază pe scaunul de lângă pat, în vreme ce Thulin rămâne în picioare. Ceva o face să simtă că trebuie să păstreze distanţa faţă de amândoi. Nu poate spune ce anume, dar simte că aşa e corect.

— Magnus, aş vrea să te întreb ceva. Dacă-mi dai voie. Ce zici, Magnus, îmi permiţi?

Hess îl priveşte pe băiat, care nu reacţionează, iar Thulin se gândeşte că e o pierdere de timp. Toată atenţia băiatului este îndreptată spre ecran şi spre tastatură, pe care degetele aleargă agitat. Arată de parcă şi-ar fi creat o bulă în jurul său, iar Hess ar putea să-i pună întrebări până mâine-dimineaţă, fără să primească vreun răspuns.

— Ce joci? Merge bine?

Băiatul nu răspunde, dar Thulin recunoaşte repede jocul *League of Legends,* văzut de atâtea ori pe ecranul fiicei ei.

Hess ridică mâna, făcându-i semn să tacă, în timp ce stă cu ochii pironiţi în ecranul băiatului.

— Joci *Summoner's Rift.* Harta asta e preferata mea. Cine e eroul tău, *Lucian Purificatorul?*

Băiatul nu răspunde, aşa că Hess arată cu degetul spre simbolurile din partea de jos a ecranului.

— Dacă joci cu Lucian, o să poţi face un *upgrade.*

— Am făcut deja. Aştept nivelul următor.

Vocea băiatului este mecanică şi monotonă. Hess începe iar să-i dea indicaţii.

— Ai grijă, vin minionii. Nexus o să fie cucerit dacă nu iei atitudine. Activează magia, să nu pierzi bătălia.

— Nu pierd. Am activat deja magia.

Thulin îşi ascunde uimirea. Pentru colegii pe care i-a cunoscut la secţia de poliţie, jocurile pe calculator sunt un fel de chineză, dar nu şi pentru Hess. Îl priveşte pe Magnus şi simte că asta-i cea mai frumoasă conversaţie a băiatului pe ziua de azi. Apoi se gândeşte că poate acelaşi lucru e valabil şi pentru bărbatul care stă pe scaun lângă el şi pare sincer preocupat.

— Joci bine. Când iei o pauză, aş vrea să-ţi dau o altă misiune. E uşor diferită de *LoL.* Va trebui să-ţi foloseşti toate *skill*-urile.

Magnus închide imediat ecranul şi aşteaptă fără să-l privească în ochi. Hess scoate trei fotografii din buzunarul de la piept şi le aşază pe plapumă, în faţa

băiatului, întoarse cu faţa în jos. Thulin îl priveşte cu mirare şi face câţiva paşi spre ei.

— Nu aşa ne-am înţeles. Nu ai zis nimic de fotografii.

Dar Hess o ignoră şi nu-şi dezlipeşte ochii de pe băiat.

— Magnus, o să întorc imediat fotografiile, una câte una. Ai zece secunde să te uiţi la fiecare fotografie şi să-mi spui dacă e vreo diferenţă faţă de cum ar trebui să fie. Dacă vezi ceva ce n-ar trebui să fie acolo. Ceva ciudat, ceva în plus. Ca şi cum s-ar fi strecurat un cal troian în compoziţie. Bine?

Băiatul de nouă ani dă din cap aprobator şi priveşte hotărât spre fotografiile aşezate pe plapumă. Hess întoarce prima fotografie. Este o secţiune a bucătăriei din Cedervænget, mai exact, una înfăţişând câteva rafturi cu condimente şi pastilele anxiolitice ale băiatului. Probabil luate de Genz şi oamenii lui din departamentul de Criminalistică. Thulin conştientizează subit că, înainte de a veni încoace, Hess trebuie să fi trecut pe la secţie pentru a lua fotografiile, iar asta o face să fie şi mai precaută.

Privirea lui Magnus sare de la un detaliu la altul, analizează mecanic imaginea, dar apoi scutură din cap. Hess îi zâmbeşte recunoscător şi întoarce următoarea imagine. Încă o fotografie irelevantă, de data aceasta ilustrând un colţ al sufrageriei, unde se află în prim-plan vreo două reviste de femei şi un covor rulat. În fundal, un pervaz pe care stă rama foto digitală, încadrând o fotografie a băiatului. El repetă procesul mecanic şi apoi scutură din cap. Hess întoarce ultima imagine. O secţiune a căsuţei de joacă. Thulin se îngrozeşte şi se grăbeşte să se asigure că nu se vede nicio urmă din Laura Kjær. Fotografia este făcută dintr-un unghi ce surprinde leagănele şi frunzele arămii ale copacilor din fundal. Dar, după o singură secundă, băiatul îşi trece degetele deasupra figurinei de castane de sub grinda căsuţei, în colţul din dreapta-sus. În clipele de tăcere, Thulin priveşte degetul băiatului şi resimte tăcerea ca pe un nod în stomac.

— Eşti sigur? Nu ai mai văzut-o niciodată?

Magnus scutură din cap.

— Am fost cu mama în parc, ieri, înainte de cină. Nu era nicio figurină de castane.

— Grozav… Eşti isteţ. Ştii cumva cine a agăţat-o acolo sus?

— Nu. Am terminat misiunea?

Hess îl priveşte şi se ridică.

— Da, mulţumesc… Ai fost de mare ajutor, Magnus.

— Mama nu se întoarce?

Hess se blochează şi nu ştie ce-ar trebui să răspundă. Băiatul nu şi-a ridicat deloc privirea, iar întrebarea rămâne în aer prea mult timp, până când Hess îl ia de mână şi-l priveşte în ochi.

— Nu, nu se întoarce. Acum, mama ta se află altundeva.

— În cer?

— Da. Acum e în cer. Într-un loc mai bun.

— Mai vii să te joci cu mine?

— Sigur că da. În altă zi.

Băiatul deschide laptopul, iar Hess trebuie să-i dea drumul la mână.

27

Hess stă cu spatele la ieşire şi fumează, în timp ce vântul ridică fumul printre clădiri şi copaci. În faţa lui se află parcarea întinsă şi întunecată, cu copacii bătrâni şi negri, ale căror rădăcini se încovoaie sub asfalt şi ale căror trunchiuri ţâşnesc înapoi în sus prin acoperiş, împletindu-se. Când uşile de sticlă automate se deschid în faţa ei, Thulin vede o ambulanţă dând buzna în parcare şi intrând în garaj.

După vizita în salon, Thulin a fost nevoită să discute cu asistenta, ca să încheie socotelile. Şi ca să se asigure că băiatul va avea parte de cea mai bună îngrijire. Hess a plecat înainte ca ea să termine de vorbit cu asistenta, dar când iese afară în parcare îl vede acolo şi se bucură că a aşteptat-o.

— Ce se va întâmpla cu el?

Fiindcă îl cunoaşte pe Hess de nici 24 de ore, întrebarea sună ciudat, dar nu se îndoieşte de intenţiile lui.

— Autorităţile sociale au preluat cazul. Din păcate, nu are alte rude, aşa că probabil vor ajunge la o soluţie împreună cu tatăl vitreg. Bineînţeles, presupunând că tatăl vitreg nu e vinovat.

Hess se uită la Thulin.

— Crezi că e vinovat?

— Nu are niciun alibi. Şi, în 99% din cazuri, concubinul sau soţul e făptaşul. Discuţia de mai devreme nu a adus nicio noutate.

— Nu?

Hess o priveşte în ochi şi continuă.

— Dacă băiatul spune adevărul, figurina de castane a fost adusă la locul faptei probabil în după-amiaza sau noaptea crimei. E mai mult decât ciudat. Nu e plauzibil să spunem că, total întâmplător, cineva a cumpărat figurina de la tejgheaua fetiţelor acum un an, nu-i aşa?

— Nu e obligatoriu ca infracţiunile să fie legate între ele. Tatăl vitreg ar fi putut să-şi omoare

partenera, iar băiatul se poate înşela în privinţa figurinei. Nu există nicio legătură.

Hess vrea să spună ceva, dar apoi se abţine şi striveşte ţigara cu piciorul.

— Nu. Poate că nu.

Îşi ia rămas-bun destul de abrupt, iar Thulin îl priveşte cum traversează parcarea. Deschide gura să întrebe dacă vrea să-l lase în oraş, dar o rafală de vânt doboară ceva în spatele ei. Thulin se întoarce şi se uită la bila maroniu-verzuie, acoperită de ţepi, care se scurge în adâncitura tăviţei pentru ţigări, amestecându-se cu altele asemenea ei. Îşi dă seama despre ce e vorba. Ridică privirea spre un castan cu ramurile în bătaia vântului, se uită la toate celelalte bile maronii-verzui, pline cu ţepi, gata să iasă din coajă, şi şi-o imaginează pe Kristine Hartung cum confecţionează figurine de castane acasă, la masa din sufragerie. Sau cu totul altundeva.

Luni, 12 octombrie, prezent

28

— Nu am de gând să repet. M-am întors cu maşina la hotel şi m-am dus la culcare, iar acum vreau să ştiu când mă pot întoarce acasă, cu Magnus!

Încăperea îngustă de la capătul holului lung al Serviciului Omoruri este prea luminată şi sufocantă, iar Hans Henrik Hauge plânge şi-şi frământă mâinile. Are îmbrăcămintea mototolită şi miroase a transpiraţie şi urină. S-au scurs şase zile de la găsirea Laurei Kjær şi în curând se împlinesc două zile de când Thulin a decis să-l ţină în arest. Judecătorul le-a acordat poliţiştilor 48 de ore pentru a găsi dovezi în sprijinul acuzaţiilor, dar momentan nu au reuşit. Thulin este convinsă că Hauge ştie mai multe decât spune, dar bărbatul nu e prost. Informatician, cu studii la Universitatea Danemarca de Sud, e de modă veche şi modul lui de a lucra în IT e previzibil, dar nu ineficient. S-a tot mutat dintr-un loc în altul şi susţine că ăsta era unul dintre avantajele de a lucra ca programator *freelance,* cel puţin până când a cunoscut-o pe Laura Kjær şi a obţinut o slujbă permanentă într-o companie IT cu număr mediu de angajaţi, amplasată la malul mării, la Kalvebod Brygge.

— Nimeni nu poate să confirme că ai rămas la hotel luni seara şi nimeni nu ţi-a observat maşina în parcarea hotelului până a doua zi dimineaţă, la ora şapte. Unde ai fost?

Când a fost arestat, Hauge a invocat dreptul la un avocat din oficiu. O femeie tânără, tăioasă şi plăcut parfumată, purtând nişte haine pe care Thulin nu şi le-ar permite niciodată. Femeia ia cuvântul.

— Clientul meu afirmă în continuare că a rămas la hotel întreaga noapte. V-a spus de mai multe ori, pe un ton calm, că nu are nimic de-a face cu această crimă. Prin urmare, dacă nu aveţi informaţii noi, vă rog să-l eliberaţi cât mai repede cu putinţă.

Thulin îl priveşte lung pe Hauge.

— Adevărul este că nu ai niciun alibi şi, în ziua în care te-ai dus la târg, Laura Kjær şi-a schimbat yalele de la casă fără acordul tău. De ce?

— V-am spus *deja.* Probabil că Magnus a aruncat un set de chei…

— Fiindcă avea pe altcineva?

— Nu!

— Dar te-ai enervat când ţi-a spus la telefon că a schimbat yalele…

— *Nu a* spus că a schimbat yala…

— Iar boala lui Magnus probabil v-a deteriorat relaţia. Pot să înţeleg că te-ai fi enervat dacă ţi-ar fi spus din senin că şi-a găsit pe altcineva.

— Nu ştiu de existenţa unei alte persoane şi niciodată nu m-am enervat pe Magnus.

— Aşadar erai nervos pe Laura?

— Nu, nu eram nervos pe…

— Dar a schimbat yala fiindcă nu-i mai păsa de tine, asta ţi-a spus la telefon. Te-ai simţit trădat, doar ai făcut atât de multe pentru ea şi băiat, aşa că te-ai întors acasă…

— Nu m-am întors acasă…

— Ai bătut la uşă sau la geam, iar ea a deschis fiindcă nu voia să-l trezeşti pe băiat. Ai încercat să discuţi cu ea – i-ai amintit de inelul de logodnă de pe deget…

— Nu e adevărat…

— …inelul pe care i l-ai dat. Dar ea a rămas rece şi indiferentă. V-aţi dus în grădină, dar acolo ţi-a spus să te duci dracului. Relaţia voastră se terminase – nu aveai dreptul la nimic – nu aveai voie să-l vezi pe băiat pentru că nu contai câtuşi de puţin şi, în cele din urmă…

— Nu e adevărat, vă spun!

Thulin observă cum avocata îl priveşte agitată pe Hauge, care iar îşi frânge mâinile şi îşi învârte inelul de pe deget.

— Discuţia asta nu duce nicăieri. Clientul meu şi-a pierdut logodnica şi mai trebuie să ţinem cont şi de băiat, prin urmare e inuman să-l mai ţineţi în arest. Clientul meu vrea să se întoarcă acasă cât mai

repede, să poată avea grijă de băiat de îndată ce este externat din…

— Vrem să ne întoarcem acasă, ce mama dracului! Cât aveţi de gând să ne mai ţineţi casa ocupată? Ce naiba, lăsaţi-ne odată în pace!

Ceva din izbucnirea lui Hauge o uimeşte pe Thulin. Nu e prima dată când programatorul de 43 de ani îşi pierde răbdarea din cauză că poliţia a sigilat şi a cercetat casa. Din punctul ei de vedere, e în interesul lui Hauge ca poliţia să aibă suficient timp la dispoziţie pentru identificarea urmelor existente. Pe de altă parte, casa a fost analizată de atâtea ori, în lung şi lat, iar dacă Hauge încerca să ascundă ceva, ar fi găsit de mult orice indiciu. Prin urmare trebuie să se împace cu gândul că bărbatul se gândeşte doar la binele copilului.

— Clientul meu va arăta înţelegere faţă de cercetările voastre, vă asigur. Dar poate să plece?

Hans Henrik Hauge o priveşte încordat pe Thulin. Ea ştie că trebuie să-l elibereze şi în scurt timp va fi nevoită să-l informeze pe Nylander că încă nu au făcut niciun progres în cazul Laurei Kjær. Fără îndoială, Nylander îi va spune din scurt că ar face bine să se grăbească şi să nu mai irosească timpul şi resursele umane ale poliţiei. În plus, probabil ar întreba-o pe unde naiba umblă Hess. Pe bună dreptate. Thulin nu are un răspuns la ultima întrebare. De marţi seara, când s-au despărţit la Spitalul Glostrup, Hess nu a făcut mai nimic şi, în mare parte, a venit şi a plecat după bunul plac. În weekend a sunat să se intereseze de caz şi, judecând după zgomotele auzite în fundal, părea să se afle într-un magazin de bricolaj. În orice caz, în jurul lui se vorbea despre vopsit şi coduri de culoare şi, după ce au vorbit la telefon, ea a avut senzaţia că el o sunase numai pentru a lăsa impresia că se implică. Bineînţeles, nu se gândea să-i spună toate astea lui Nylander, dar absenţa bărbatului îl va enerva cu siguranţă aproape la fel de mult ca faptul că nu izbutiseră să reţină vreun suspect. Niciuna dintre variante nu era în avantajul lui Thulin acum, când, la

finalul discuţiei, voia să insiste asupra recomandării pentru NC3, despre care nici nu a avut timp să discute vineri, aşa cum se înţeleseseră.

— E liber să plece, dar casa este sigilată până când se încheie ancheta, aşadar clientul dumneavoastră va trebui să găsească o altă soluţie.

Avocata îşi închide cu satisfacţie mapa şi se ridică. Thulin observă că Hauge ar fi voit să protesteze, dar privirea sugestivă a avocatei îl reduce la tăcere.

29

Mestecenii înalţi, cu frunze aurii, se clatină periculos în bătaia vântului când Hess soseşte şi parchează maşina de serviciu chiar în faţa intrării principale a Departamentului de Criminalistică. Când ajunge sus la recepţia de la etajul întâi, preîntâmpină orice protest scoţând insigna şi explicând că a fost chemat. O secundă mai târziu, Genz apare într-un halat alb şi-l priveşte pe Hess cu mirare.

— Am nevoie de ajutor la un experiment. Nu durează mult, dar îmi trebuie o cameră cât de cât sterilă şi un tehnician care ştie să folosească un microscop.

— Cam toţi ştim să facem asta. Despre ce e vorba?

— Mai întâi trebuie să ştiu dacă mă pot baza pe tine. Cel mai probabil, nu e cine ştie ce descoperire şi nici nu merită să pierdem prea multă vreme cu ea, dar nu vreau să risc ca informaţia să scape de sub control.

Genz, care până acum l-a privit pe Hess cu scepticism, începe să zâmbească.

— Dacă te referi la ce ţi-am spus ieri, sper că înţelegi că trebuia să fiu precaut.

— Şi acum eu sunt cel precaut.

— Vorbeşti serios?

— Vorbesc serios.

Genz aruncă o privire peste umăr, de parcă şi-ar fi amintit de mulţimea de documente de pe birou.

— Dacă e relevant şi dacă se încadrează în limitele legii.

— Cred că se încadrează. Numai să nu fii vegetarian. Unde îmi pot parcă maşina?

★

Ultima poartă cu deschidere automată a clădirii se ridică şi, după ce Hess intră cu maşina, Genz apasă un buton, iar poarta se închide la loc, împrăştiind în aer frunzele căzute. Încăperea are dimensiunile unui

atelier auto. Este unul dintre spaţiile pe care departamentul le foloseşte la cercetarea autovehiculelor şi, chiar dacă nu vor cerceta o maşină, lui Hess îi convine de minune. Pe tavan sunt nişte lămpi puternice cu neon şi podeaua are orificiu de scurgere.

— Şi ce vom analiza?

— Dacă vrei, apucă de celălalt capăt.

Hess deschide portbagajul, iar Genz scoate un fluierat de mirare când priveşte în jos şi vede leşul palid ce zace inert în fundul portbagajului, înfăşurat într-o folie transparentă de plastic.

— Ce-i ăsta?

— Un porc. Are în jur de trei luni, l-am cumpărat din Copenhaga, unde a stat într-o cutie frigorifică până acum o oră. Să-l transferăm pe masă.

Hess apucă piciorul din spate al porcului, iar Genz ridică şovăitor picioarele din faţă. Împreună, reuşesc să care porcul de-a lungul peretelui şi să-l aşeze pe masa metalică. Pântecul îi este spintecat, toate organele au fost scoase, iar privirea lipsită de viaţă a animalului se loveşte de peretele din faţă.

— Nu cred că înţeleg. Chestia asta n-ar trebui să aibă vreo relevanţă şi, dacă e o glumă, chiar nu am timp de aşa ceva.

— Nu e o glumă. Prietenul nostru de aici are 45 de kilograme, la fel ca un preadolescent. Are un cap şi patru membre şi, deşi cartilajele, muşchii şi oasele diferă într-o anumită măsură de cele umane, ar putea fi un termen rezonabil de comparaţie a instrumentului, după ce terminăm de cioplit.

— De *cioplit?*

Genz îl priveşte neîncrezător pe Hess, care se întorsese la maşină şi care acum ia de pe bancheta din spate un dosar şi un obiect alungit, bine învelit. Pune dosarul sub braţ şi smulge învelitoarea de pe obiect, scoţând la iveală o macetă lungă de aproape un metru.

— Asta vom analiza după ce terminăm. Maceta este aproape identică cu aceea găsită la criminalul din cazul Hartung şi aş vrea să pornim de la

descrierea oferită de acesta în timpul audierilor. Împrumut un şorţ de aici.

În timp ce ia un şorţ de pe cuier, Hess aşază pe masă arma şi dosarul cu cazul Kristinei Hartung, în dreptul lui Genz. Genz se uită la raport, apoi iar către Hess.

— Dar de ce? Nu credeam că acum este relevant cazul Hartung. Thulin mi-a spus că…

— Nu este relevant. Dacă ne întreabă cineva, doar tăiem un porc de Crăciun, să-l punem în congelator. Vrei să începi tu sau încep eu?

★

Să-l fi întrebat cu câteva zile mai devreme, Hess nici nu şi-ar fi putut imagina că va ajunge să dezmembreze un porc. Însă ce s-a întâmplat acum l-a făcut să vadă dintr-un unghi complet diferit investigarea felului în care a fost ucisă Laura Kjær. N-a avut nimic de-a face cu neliniştea resimţită după ce l-a vizitat pe Magnus la Spitalul Glostrup. Dacă o figurină de castane cu amprenta Kristinei Hartung a fost lăsată la locul crimei în intervalul în care s-a comis crima este cu siguranţă vorba de o coincidenţă extremă. Însă pe drum spre casă, în trenul luat de la spital, a încercat să analizeze încă o dată întregul caz. În principiu, nu a pus la îndoială faptul că fetiţa familiei Hartung a fost ucisă şi dezmembrată cu un an în urmă, conform informaţiilor primite de la Thulin. Nu era simplu să lucrezi în poliţia daneză – ştia asta din experienţă –, iar gradul de minuţiozitate al Serviciului Omoruri şi procentul înalt de cazuri elucidate o plasau în elita europeană. Viaţa umană încă însemna ceva în ţara asta – mai ales când era vorba despre un copil şi cu atât mai mult când era vorba despre copilul unui parlamentar important. Kristine Hartung, fiind fiică de ministru, cu siguranţă s-a pornit o anchetă de amploare ce a solicitat formarea unei echipe alcătuite din asistenţi criminalişti, tehnicieni criminalişti, specialişti în genetică medico-legală, forţe de intervenţie şi, evident, Serviciul de Informaţii al Poliţiei. Crima împotriva fetiţei a fost probabil interpretată ca un

posibil atac la adresa democraţiei, motiv pentru care sigur s-au pus în funcţiune toate pârghiile necesare. Aşadar, Hess a avut încredere completă în anchetă şi în rezultatele acesteia. La momentul respectiv, rămâneau doar acea coincidenţă bizară şi neliniştea pe care o simţea când a ajuns în bârlogul lui din zona parcului Odin.

Cu trecerea zilelor, cazul a urmat parcursul firesc determinat de suspiciunea faţă de concubinul Hans Henrik Hauge, iar Hess s-a împăcat cu situaţia respectivă. Ancheta era în mâinile lui Thulin şi ea muncea din greu, în mod evident cu intenţia de a pleca din departament şi de a fi promovată. În plus, părea pur şi simplu inabordabilă, dar, pe de altă parte, în afară de vizitele spontane la Magnus Kjær, implicarea sa a fost trecută cu vederea, aşa că a profitat de mai multe ocazii pentru a se face nevăzut. În primul rând, s-a ocupat de raportul pentru şeful său de la Europol, raport pe care i-l trimisese şi lui François. După câteva modificări, rapoartele amândurora au fost trimise mai departe şi, câtă vreme Hess aştepta evaluarea şefului său german, a început să-şi aranjeze apartamentul. În speranţa că se va întoarce cât de curând în sistem, a luat legătura cu un agent imobiliar. Chiar cu mai mulţi, de fapt. Primii trei agenţi contactaţi nu au fost interesaţi să-şi adauge apartamentul în portofoliu. Cel de-al patrulea a fost interesat, dar l-a prevenit că perioada de aşteptare putea fi mai lungă, din moment ce cartierul nu avea cea mai bună reputaţie.

— Dacă nu cumva eşti islamist sau te-ai săturat de viaţă.

Ultima parte era părerea personală a agentului imobiliar. Bineînţeles, adjunctul băgăcios al administratorului s-a implicat în procesul de renovare, speculând costul zugrăvitului, dar, cu toate acestea, proiectul avansa.

Însă noaptea trecută s-a întâmplat ceva. Mai întâi a primit un apel de la Haga. O secretară i-a spus în engleză, pe un ton foarte rece, că Freimann ar vrea să susţină o teleconferinţă cu el a doua zi, la ora 15,

aşa că Hess trebuia să se gândească la perspectiva unei comunicări. Şi-a folosit buna dispoziţie ca resursă de energie pentru zugrăvirea podului, pe care altfel ar fi amânat-o. Din păcate, a rămas fără carton, aşa că l-a rugat pe adjunct să aducă un teanc de ziare vechi din subsol, pentru a acoperi podeaua. Dar, de îndată ce a terminat treaba din zona blatului de la bucătărie, cum stătea el cocoţat pe scară, s-a uitat în jos şi privirea i-a căzut pe figura Kristinei Hartung, de pe unul dintre ziare.

Tentaţia a fost prea mare, aşa că a ridicat ziarul cu degetele pline de vopsea. „Unde e Kristine?" scria în titlu şi curând a fost nevoit să caute continuarea articolului, pe care a găsit-o printre ziarele de pe podeaua din baie. Era un articol de prima pagină, din 10 decembrie, anul trecut. Materialul prezenta un rezumat al cazului, în legătură cu căutarea încă fără niciun rezultat a cadavrului Kristinei Hartung. Ancheta propriu-zisă fusese închisă, dar articolul a găsit o oportunitate bună de a mistifica, într-o manieră sensibilă, sfârşitul Kristinei Hartung. Cu o lună în urmă, în timpul unui interogatoriu, inculpatul Linus Bekker a recunoscut abuzul sexual, crima şi dezmembrarea corpului, dar părţile trupului încă nu fuseseră găsite, iar articolul era însoţit de fotografii alb-negru în care echipajele căutau prin păduri. Au fost citate unele surse anonime din poliţie, spunând că era posibil ca membrele să fi fost dezgropate şi mâncate de vulpi, bursuci şi alte animale, motiv pentru care încă nu se găsise nicio urmă. Dar Nylander, şeful de la Omoruri, era optimist, deşi a declarat că vremea le-ar putea pune beţe în roate. Jurnalistul l-a întrebat pe Nylander dacă era posibil ca mărturia lui Linus Bekker să fi fost falsă, din moment ce nu s-a găsit nicio urmă, dar Nylander a respins această posibilitate: pe lângă mărturia lui Linus Bekker existau dovezi clare ale crimei şi dezmembrării, dar Nylander nu a dorit să dea mai multe detalii în articol.

Hess a încercat să continue zugrăvitul, dar în cele din urmă a trebuit să accepte că era nevoit să dea o

fugă până la secţia de poliţie. Atât pentru a lua maşina de serviciu pe care a doua zi se gândea s-o folosească pentru a transporta un aparat de lipit parchetul de la magazinul Silvan, cât şi pentru liniştea sa sufletească.

Coridoarele erau pustii – era duminică seara, aproape ora zece –, iar el a avut norocul să-l prindă pe ultimul angajat din administraţie. Stând în faţa unui ecran din cel mai îndepărtat capăt al departamentului întunecat, acesta l-a ajutat să acceseze baza de date, cu condiţia de a consulta doar cazul Laurei Kjær. Însă imediat ce angajatul a dispărut de lângă el, a căutat detalii despre Kristine Hartung.

A găsit extrem de multe informaţii. Aproape 500 de persoane au fost interogate. Sute de locuri au fost supuse cercetărilor şi nenumărate obiecte au fost trimise mai departe pentru analize de laborator. Dar Hess s-a hotărât să caute un rezumat al rechizitoriului împotriva lui Linus Bekker, iar asta i-a uşurat căutarea. Problema era că informaţiile citite nu i-au adus liniştea sufletească pe care o căuta. Din contra.

Primul lucru, cu care nu şi-a bătut capul, era constatarea faptului că Linus Bekker a intrat în atenţia poliţiei în baza unui pont anonim. Linus Bekker a fost intervievat înainte, printr-o procedură de rutină, fiindcă avea o condamnare pentru agresiune sexuală, dar nu s-a ajuns nicăieri şi abia atunci s-a făcut o descoperire. Un pont al cărui autor nu a fost găsit. Următorul lucru care-i dădea bătăi de cap lui Hess era insistenţa cu care Linus Bekker susţinea că nu-şi poate aminti locurile exacte în care a îngropat părţile corpului, chipurile pentru că a făcut-o pe întuneric şi aflându-se într-o stare puternică de confuzie.

În ceea ce priveşte dovezile împotriva lui Linus Bekker, în urma pontului anonim, s-a făcut o descoperire crucială: în garajul de lângă locuinţa sa, un studio din Bispebjerg, s-a găsit arma cu care se presupune că a fost dezmembrată Kristine Hartung,

aceasta fiind în mod evident acea dovadă clară despre care Nylander nu a dorit să vorbească în articolul din ziar. Arma, o macetă de 90 de centimetri, a fost analizată de specialiştii în genetică medico-legală şi, odată confruntat cu faptul că pe armă existau categoric urme de sânge de la Kristine Hartung, Linus Bekker a recunoscut crima. A explicat cum ar fi dus-o pe fată cu maşina în pădure, unde ar fi doborât-o, molestat-o şi strangulat-o. După aceea ar fi împachetat cadavrul în portbagaj şi s-a întors acasă, să ia o macetă şi o sabie din garaj. Totuşi a insistat că şi-ar fi pierdut cunoştinţa în repetate rânduri, motiv pentru care îşi amintea doar frânturi din cele întâmplate. Credea că-şi aminteşte faptul că se lăsase întunericul pe când conducea cu cadavrul în portbagaj, până când a ajuns într-o pădure din Nordsjælland. Acolo ar fi săpat o groapă, ar fi dezmembrat cadavrul, îngropând o parte, probabil trunchiul. Apoi a mers mai adânc în pădure şi a îngropat celelalte rămăşiţe altundeva. Având analiza specialiştilor, care nu lăsa nici cea mai mică urmă de îndoială asupra faptului că maceta fusese folosită la dezmembrarea Kristinei Hartung, cazul era soluţionat.

Cu toate acestea, tocmai analiza armei l-a făcut pe Hess să meargă în Kødbyen în această dimineaţă. La întoarcere, s-a oprit la un magazin de pescuit şi vânătoare de lângă Gammeltorv, pe care-l ţinea minte de pe vremea când era detectiv în cadrul Serviciului Omoruri. Magazinul încă vindea arme atât de exotice, încât Hess s-a mirat că aşa ceva era legal. Aici a găsit maceta care, deşi nu era exact ca aceea din cazul Kristinei Hartung, avea totuşi aproximativ aceeaşi lungime, era făcută din acelaşi material şi avea, în mare, aceeaşi greutate şi curbură. Nu fusese prea sigur cărui expert să-i ceară ajutorul pentru experiment, însă, din moment ce ştia că Genz avea o reputaţie bună şi chiar era cunoscut în rândul experţilor din Europol, l-a ales pe el. În plus, Hess nu era dornic să intre în contact cu vechile sale cunoştinţe.

★

Dezmembrarea porcului se apropia de sfârşit. După ce a desprins încă un membru – de data aceasta unul din faţă – de restul corpului, cu două lovituri puternice şi precise, aplicate în dreptul omoplatului, Hess şi-a şters fruntea de transpiraţie, îndepărtându-se de masa metalică.

— Şi acum ce facem? Am terminat?

Genz, care a ţinut porcul, lasă picioarele şi corpul animalului şi se uită la ceas, în timp ce Hess ridică lama în lumina becului, pentru a vedea ce concluzii poate trage din impactul dintre lamă şi oase.

— Încă nu. Trebuie curăţat şi apoi sper că ai un microscop foarte bun.

— Pentru ce? Încă nu înţeleg ce urmează să facem.

Hess nu răspunde. Cu precauţie, îşi plimbă vârful degetelor de-a lungul lamei macetei.

30

Thulin derulează cu frustrare materialul de pe ecranul din faţa sa, şi rămăşiţele digitale ale Laurei Kjær defilează într-o succesiune rapidă. Specialiştii IT ai Departamentului de Criminalistică i-au pus la dispoziţie trei foldere separate, conţinând SMS-uri, schimburi de e-mail şi postări pe Facebook. Deja parcursese probele de mai multe ori în săptămâna anterioară şi habar nu avea ce anume ar trebui să urmărească, dar Hauge tocmai fusese eliberat, iar ancheta nu avea nicio direcţie clară. Adineauri, când a intrat pe uşa deschisă a zonei de birouri, i-a rugat pe cei doi asistenţi criminalişti care urmau s-o ajute în acel caz să facă un rezumat cu alternativele pentru Hauge, aşa încât în scurt timp să poată include toate informaţiile în raportul pe care urma să-l înainteze lui Nylander.

— Profesorul de sprijin al băiatului ar fi o posibilitate, spune unul dintre ei. S-a intersectat cu Laura Kjær, fiindcă starea băiatul trece brusc de la introversiune la agresivitate şi violenţă. Acesta spune că la vreo două şedinţe i-a sugerat mamei că ar fi mai bine să-şi ducă băiatul la o şcoală specială, dar e posibil ca relaţia lor să fi evoluat de-atunci.

— În ce sens să evolueze? întreabă Thulin.

— Poate că mama a început să-şi facă de cap cu profesorul, dar, într-o seară, acesta apare neanunţat la ea acasă pentru o distracţie rapidă, iar de aici ştim continuarea.

Thulin ignoră argumentele aduse şi încearcă să se concentreze la puzderia de litere şi structuri frazeologice care curg de-a lungul ecranului într-un ritm rapid.

★

Specialiştii IT au avut dreptate spunând că activitatea de pe internet a Laurei Kjær în perioada premergătoare crimei era neinteresantă, în sensul că nu dezvăluia nicio urmă a vreunui conflict. Doar multe trivialităţi, inclusiv între ea şi Hans Henrik

Hauge. Prin urmare, Thulin a cerut acces la SMS-urile, e-mailurile şi postările pe Facebook ale Laurei Kjær, din urmă cu doi ani, când îi murise soţul. A intrat în baza de date de pe calculatorul Secţiei de Poliţie, folosind codul pe care Genz i-l dăduse la telefon. În plus, folosindu-se de această ocazie, o întrebase despre evoluţia anchetei în urma descoperirii extraordinare a amprentei Kristinei Hartung. Deşi Genz era îndreptăţit să întrebe, Thulin s-a enervat că i s-a adus iar aminte de acest lucru şi i-a dat de înţeles că exista deja o explicaţie logică, aşa că nu era un lucru cu care să-şi piardă timpul. Mai târziu şi-a regretat reacţia. Genz era unul dintre puţinii criminalişti care se deranjau să se mai intereseze de desfăşurarea anchetelor, aşa că s-a gândit că poate ar trebui să ia în considerare invitaţia la alergat.

Evident, Thulin n-a parcurs în detaliu fiecare probă, câteva elemente fiindu-i suficiente pentru a-şi forma o părere despre ce fel de persoană fusese victima. Problema era că nu le folosea la absolut nimic. La numai câteva zile după crimă, a făcut o vizită la locul de muncă al Laurei Kjær, fără a afla nimic în plus faţă de ce ştia deja de pe Facebook şi e-mail. În clinica stomatologică aflată pe una dintre îngrijitele străzi pietonale ale capitalei, colegii îndureraţi şi tulburaţi au confirmat numai că Laura Kjær era o familistă convinsă, foarte preocupată de fiul său. A suferit mult când şi-a pierdut soţul, cu vreo doi ani în urmă, fiindcă moartea acestuia l-a făcut pe băiatul plin de viaţă să devină tăcut şi introvertit. Nu se descurca singură, iar o colegă mai tânără i-a sugerat mai multe platforme de *online dating,* unde putea să găsească iar dragostea. A încercat să întâlnească mai mulţi bărbaţi, întâi prin aplicaţiile de tip *swipe,* ca Tinder, Happn şi Candidate, despre care Thulin ştia deja din e-mailurile găsite. Cu toate acestea, Laura Kjær n-a reuşit să găsească un bărbat interesant pentru o relaţie de lungă durată, aşa că a început să caute pe portalul *My Second Love,* unde, după câteva

tentative nereuşite, a dat peste Hans Henrik Hauge. Spre deosebire de candidaţii anteriori, Hauge avea suficient spaţiu să-l primească şi pe fiul ei, Magnus, în casa sa, iar Laura părea să fie foarte îndrăgostită şi fericită că avea din nou o viaţă de familie. Dar, pe măsură ce Magnus a devenit tot mai dificil de gestionat, subiectul acesta şi-a făcut loc printre discuţiile lor zilnice despre tratarea rădăcinilor şi albirea dinţilor, iar Laura Kjær a devenit tot mai preocupată de găsirea unor specialişti care să-i poată ajuta băiatul, ale cărui tulburări fuseseră diagnosticate drept o formă de autism.

N-au reuşit să-i facă pe colegii Laurei Kjær să spună ceva negativ despre Hauge, care din când în când o aştepta pe Laura după muncă. Aparent, fusese un mare sprijin pentru ea şi se îngrijise cu multă răbdare de bunăstarea băiatului. Mai mulţi colegi erau de părere că Laura ar fi cedat psihic dacă el nu i-ar fi fost alături. Cu toate acestea, în ultimele săptămâni fusese mai puţin comunicativă decât de obicei în ceea ce-l priveşte pe băiat. În vinerea dinaintea crimei a cerut o zi de concediu ca să petreacă mai mult timp cu el. În plus, îşi confirmase prezenţa la un eveniment organizat în weekend, urmând să meargă cu nişte colegi la un curs de formare profesională, în Malmö, unde urmau să se cazeze peste noapte.

Thulin ştia că SMS-urile înregistrate în ultimele zile pe telefonul Laurei Kjær confirmau cursul evenimentelor. În timpul programului de muncă, Hauge îi scrisese că-l îngrijorează felul în care se izolează şi lasă orice deoparte pentru a fi alături de băiat, dar Laura Kjær i-a răspuns cu reticenţă sau nu i-a răspuns deloc. Totuşi Hauge nu a arătat niciun semn de furie din cauza aceasta. În încercările sale repetate de a-i capta atenţia, i s-a adresat răbdător cu expresii ca „iubirea vieţii mele”, „scumpete”, „ursuleţ” şi alte apelative care lui Thulin îi făceau greaţă.

Prin urmare, Thulin se aşteptase şi chiar sperase că vor găsi o altă latură a lui Hauge când, după

arestarea lui preventivă, a obţinut un mandat pentru a verifica şi istoricul *lui* de apeluri şi date. Dar până şi acolo a fost dezamăgită. Din materialul disponibil reieşea că bărbatul era dedicat muncii sale şi chiar apreciat în compania de IT de la Kalvebod Brygge, însă, în afară de Laura şi Magnus, se preocupa cel mai mult de casă şi grădină, inclusiv de garaj, pe care el însuşi îl construise, de la temelie până la final. Pe pagina de Facebook a lui Hauge timpul parcă stătuse în loc: avea doar o poză cu el îmbrăcat în salopetă de lucru, stând în grădină lângă o roabă, împreună cu Laura şi Magnus, şi nicăieri nu găseai vreun detaliu suspect. Nici măcar tendinţa obişnuită de a căuta filme porno pe internet. Thulin îl întrebase pe Hauge despre lipsa interesului său faţă de reţelele sociale, iar bărbatul îi răspunsese într-unul dintre primele interogatorii că stătea suficient cu ochii în ecran la muncă şi, prin urmare, prefera să se concentreze pe alte lucruri după serviciu. Prezenţa sa paşnică era susţinută de colegi şi de cercul de apropiaţi şi nimeni nu observase nimic neobişnuit, nici la târgul IT, nici înainte.

Apoi Thulin a participat la cercetările făcute de Genz şi de criminalişti: maşina lui Hauge, o parte din îmbrăcămintea şi încălţămintea lui au fost confiscate şi analizate, în caz că existau urme de sânge de la Laura Kjær sau orice altă suspiciune din noaptea crimei. Dar nu a fost cazul şi, când Genz a anunţat-o pe Thulin că nici banda adezivă de pe gura Laurei Kjær şi nici cătuşele de plastic de pe încheieturile ei nu se potriveau cu cele pe care Hauge le ţinea pe rafturile din garaj, speranţa a început să se risipească. Nici ciocanul, nici fierăstrăul folosite la amputaţie nu au fost găsite şi nici mâna tăiată.

★

Thulin se deconectează şi ia o decizie. Nylander mai are de aşteptat raportul promis şi, când se ridică şi-şi ia haina, întrerupe discuţia celor doi asistenţi criminalişti despre profesorul de sprijin.

— Lăsaţi profesorul, rămâneţi la Hauge. Parcurgeţi din nou înregistrările de supraveghere a traficului rutier şi căutaţi maşina lui Hauge pe traseul dinspre târg spre Husum, între orele 22 şi 7 dimineaţa.

— Maşina lui Hauge? Dar le-am analizat *deja.*

— Mai analizaţi-le o dată. Sunaţi-mă dacă găsiţi ceva. Merg să mai discut o dată cu angajatorii lui Hauge.

Thulin se îndepărtează de protestele celor doi când, din senin, Hess apare la uşă.

— Ai o clipă?

Pare grăbit şi aruncă o privire spre ofiţerii din fundal.

Thulin trece pe lângă el.

— Nu, nu prea.

31

— Îmi cer scuze că n-am venit de dimineaţă. Înţeleg că Hauge a fost eliberat, dar poate că nici nu contează. Trebuie să mai discutăm despre amprenta aceea.

— Amprenta nu e relevantă.

Thulin parcurge în viteză coridorul lung, cu Hess vorbind în urma sa.

— Băiatul a spus că figurina nu a fost acolo înainte de crimă. Trebuie să verifici dacă sunt şi alte persoane care pot confirma asta. Persoane care locuiesc în zonă, persoane care poate au văzut ceva.

Thulin se apropie de scările în spirală. Îi sună telefonul mobil, dar nu încetineşte, ci îl lasă să sune în timp ce porneşte pe scări în jos, cu Hess după ea.

— Nu, fiindcă *am găsit* explicaţia. În plus, la noi în departament se consideră că trebuie să ne folosim timpul pentru cazurile *nerezolvate,* nu pentru cazurile care *sunt* rezolvate.

— Despre asta urmează să vorbim. Aşteaptă şi tu o secundă, ce mama dracului!

Thulin ajunge la baza scărilor din clădirea deja pustie, când simte că Hess o apucă de umăr, forţând-o să se oprească. Se eliberează din strânsoare, în timp ce el arată cu degetul spre un grafic, iar ea îşi dă seama că e vorba de un rezumat al cazului.

— Conform analizei de atunci, nu s-a găsit nicio urmă de pulbere de oase pe arma folosită de Linus Bekker la dezmembrarea Kristinei Hartung. Avea urme ale sângelui ei şi s-a presupus că, împreună cu explicaţia criminalului, erau destul pentru ca dezmembrarea să pară posibilă.

— Despre ce dracu’ vorbeşti? De unde ai raportul ăla?

— Vin de la Criminalistică, unde Genz m-a ajutat cu un experiment. Când rupi şi tai oasele, indiferent ce fel de oase, pe armă rămân fragmente microscopice de pulbere de oase. Uită-te la imaginea mărită a macetei pe care am folosit-o la experiment.

Este practic imposibil să înlături particulele de pulbere, indiferent cât de mult cureţi arma. Dar la analiza medico-legală de atunci s-au găsit doar urme de sânge. *Niciun pic* de pulbere de oase.

Hess i-a întins lui Thulin câteva coli cu prim-planuri ale unor mici particule de pe o suprafaţă metalică, probabil a macetei care şi ea apare într-un prim-plan. Dar ei îi cad ochii pe părţile de corp dintr-o altă fotografie.

— Ce e acolo, în fundal? Un porc?

— A fost un experiment. Nu e o dovadă, dar important e că…

— Dacă ar fi avut vreo importanţă, s-ar fi menţionat la momentul respectiv, nu crezi?

— Nu era important la momentul respectiv, dar s-ar putea să fie acum, când a apărut o amprentă!

Uşa de la intrare se deschide şi vântul rece dă năvală înăuntru, odată cu două siluete ce se apropie râzând. Unul este Tim Jansen, un detectiv impozant, care de regulă apare numai împreună cu escorta sa, colegul Martin Ricks. Jansen este vestit pentru replicile ascuţite şi rutinate, dar Thulin îl ştie drept un porc misogin şi-şi aminteşte foarte clar cum, într-un antrenament de luptă din iarna trecută, a trântit-o la pământ şi i-a dat drumul abia după ce i-a tras un cot în torace. În acelaşi timp, Jansen este detectivul care, împreună cu partenerul său, l-a făcut pe făptaş să-şi recunoască vina în cazul Kristinei Hartung, iar Thulin a rămas cu impresia că în departament au fost ridicaţi pe un piedestal.

— Bună, Hess. Ai venit acasă, în concediu?

Jansen îşi dublează salutul cu un zâmbet nevinovat, iar Hess nu răspunde. Nu zice nimic până când colegii se îndepărtează, iar Thulin ar vrea să-i spună că precauţia lui este ridicolă.

— Poate că nu e nimic serios. Doar sângele ei era pe armă şi mie îmi este indiferent, dar tu trebuie să mergi la şeful tău, să afli ce ar trebui făcut, spune el, privind-o fix.

Thulin nu se deranjează să-i spună asta, dar, după vizita făcută lui Magnus la Spitalul Glostrup, a intrat

şi ea în baza de date şi a parcurs cazul Hartung. Doar pentru a se asigura că nu a rămas nimic la care ar trebui să fie atentă şi, din punctul ei de vedere, chiar nu rămăsese nimic. În afară de gândul că vizita ei şi a lui Hess trebuie să fi fost foarte dureroasă.

— Şi îmi spui asta fiindcă eşti expert în cazurile de omucideri datorită experienţei tale de la Haga?

— Nu, îţi spun pentru că…

— Mai bine nu te amesteca. Să nu-ndrăzneşti să devii vocal şi să te amesteci în durerea oamenilor, fiindcă unii şi-au făcut treaba, în timp ce tu nu ţi-ai făcut-o pe a ta.

Hess se uită la ea. Din privirea lui îşi dă seama că e surprins. Are circumstanţe atenuante: faptul că a fost atât de pierdut în propriile gânduri, încât nu a înţeles că face mai mult rău decât bine, iar asta nu ajută la nimic. Ea se îndreaptă spre uşă, când o voce răsună în hol.

— Thulin, specialiştii IT încearcă să dea de tine!

Thulin se uită pe scări în sus, la asistentul criminalist care coboară cu un telefon în mână.

— Spune-le că-i sun eu în scurt timp.

— E important. Tocmai a venit un mesaj pe telefonul mobil al Laurei Kjær.

Thulin simte că Hess îşi revine şi întoarce capul către asistentul criminalist, aşa că ia telefonul pe care i-l întinde asistentul.

La celălalt capăt al firului este un specialist IT. Un tip tânăr, al cărui nume nu-l reţine. El vorbeşte repede şi neglijent în timp ce explică pe scurt circumstanţele.

— E vorba de telefonul victimei. Întotdeauna trimitem o notificare de dezabonare către compania de telefonie odată ce finalizăm cercetările, dar durează câteva zile şi, din moment ce încă e activ şi fiindcă putem…

— Spune-mi despre ce mesaj e vorba.

Thulin se uită afară la curtea cu coloane, la frunzele arămii care se răsucesc în aer şi simte privirea lui Hess în ceafă, în timp ce specialistul IT citeşte mesajul. Simte curentul rece ce pătrunde pe

uşa întredeschisă şi se trezeşte întrebând dacă l-au identificat pe expeditorul mesajului.

32

Întâlnirea cu Gert Bukke, liderul coaliţiei, începuse de numai cincisprezece minute, dar Rosa Hartung simte că lucrurile nu sunt deloc în regulă.

Ultimele zile la Palatul Christiansborg au fost pline şi propunerile pentru diverse segmente din bugetul politicii sociale pentru anul următor au fost vehiculate încoace şi încolo, între ministerul ei şi biroul lui Bukke. Chiar ea şi Vogel au lucrat până noaptea târziu pentru a ajunge la un compromis sociopolitic care să mulţumească atât coaliţia, cât şi guvernul, dar toată agitaţia aceasta i-a prins bine Rosei. Timp de şase zile a încercat să dea uitării şocul provocat de vizita celor doi agenţi de poliţie, aşa că şi-a investit toată energia în obţinerea unui acord în privinţa politicii sociale, conform aşteptărilor premierului. Este extrem de important pentru ea să se ridice la înălţimea aşteptărilor acestuia, fiindcă, în primul rând, ea însăşi îi garantase că era capabilă să-şi îndeplinească sarcinile de ministru. Lucru care poate nu era complet adevărat, dar pentru Rosa era crucial să revină în joc. Din fericire, în timpul săptămânii nu au survenit alte ameninţări sau întreruperi, iar ea şi-a închipuit că lucrurile mergeau în direcţia bună. Cel puţin până în momentul de faţă, când se află în sala de şedinţe de lângă Sala Parlamentului, faţă în faţă cu Gert Bukke. Acesta aprobă politicos prezentarea foarte implicată a lui Vogel, referitoare la modificarea amendamentelor, dar Rosa vede că el, de fapt, este mai preocupat să mâzgălească pe caieţelul său cu foi de matematică. Când ia cuvântul, este surprinsă.

— Înţeleg ce spuneţi, însă trebuie să mă consult cu coaliţia.

— Dar aţi făcut deja asta. De mai multe ori, nu?

— Şi am s-o fac din nou. Nu aşa era vorba?

— Oricum coaliţia face exact ce spuneţi dumneavoastră, domnule Bukke. Trebuie să ştiu

dacă există vreo posibilitate să cădem de acord înainte de…

— Rosa, cunosc procedura. Dar, aşa cum am spus…

Rosa îl priveşte ridicându-se. Ştie că mesajul lui Bukke, în traducere liberă, înseamnă că vrea să tragă de timp, dar ea nu înţelege de ce. Relaţiile lui Bukke şi sprijinul din partea alegătorilor nu fac ca situaţia ei să fie una strălucită. Dacă Bukke ajunge la o înţelegere cu ea, ar putea s-o facă doar ca să câştige mai multă libertate de mişcare.

— Bukke, am vrea ajungem la un acord, însă nu ne mai putem lăsa şantajaţi. Suntem în negocieri de aproape o săptămână şi am făcut concesiile cerute, dar nu putem…

— După cum văd eu lucrurile, prim-ministrul a pus presiune *pe noi,* dar nu-mi pasă, voi aştepta cât timp am nevoie.

— Ce presiune?

Gert Bukke se aşază la loc şi se apleacă spre ea.

— Rosa, te apreciez. Şi-ţi înţeleg pierderea suferită. Dar, sincer să fiu, mi se pare că ai fost introdusă în ecuaţie ca să faci lucrurile să se mişte mai repede. Or, noi nu jucăm după cum ni se cântă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— În anul în care ai lipsit, guvernul a făcut numai gafe. Acum se străduie să transforme codul fiscal într-o pomană electorală şi-şi pune în mod conştient cel mai popular ministru – adică pe tine – să joace rolul lui Moş Crăciun, aşa încât Guvernul să-şi recâştige votanţii la timp ca să fie reales.

— Bukke, nu am fost „pusă” ca să recâştig alegătorii. Eu însămi am cerut asta.

— Bine, hai să zicem că e aşa.

— Şi dacă tu crezi că această propunere e o pomană electorală, atunci trebuie să discutăm puţin. Suntem în plină guvernare şi trebuie să colaborăm încă doi ani, aşa că singurul lucru care mă interesează este găsirea unei soluţii care să mulţumească ambele părţi. Mi se pare că tragi de timp.

— Nu trag de timp. Spun doar că există nişte obstacole: eu le am pe ale mele, cu siguranţă le ai şi tu pe ale tale, prin urmare se înţelege că obiectivul este mai greu de atins.

Bukke zâmbeşte diplomat, iar Rosa rămâne cu privirea aţintită asupra lui. În zadar a încercat Vogel să îndulcească situaţia. Dar mai face o încercare.

— Bukke, dacă am fi dispuşi să mai tăiem puţin din…

Dar Rosa presimte ce urmează şi se ridică brusc.

— Nu, ne oprim aici. Să-i dăm timp să se consulte cu coaliţia.

Rosa îşi ia rămas-bun şi iese pe uşă, înainte ca Frederik Vogel să mai poată spune ceva.

★

În foaierul Palatului Christiansborg roiesc o sumedenie de vizitatori însoţiţi de ghizi care arată spre tavan, discutând despre tablourile celor ce au fost şefi de stat de-a lungul timpului. Dimineaţa, când a sosit, Rosa a observat autobuzele turistice şi coada de la controlul de securitate. Susţine accesul publicului în clădirea Guvernului, dar ca să poată ajunge la ministerul ei îşi croieşte drum prin mulţime cu o oarecare încordare. Vogel o ajunge din urmă pe la jumătatea drumului.

— Vreau să-ţi aduc aminte că depindem de sprijinul lui Bukke. Partidul lui face parte din grupul de susţinere a guvernului în Parlament. Nu poţi reacţiona în felul ăsta. Nici măcar pentru că a adus în discuţie argumente de natură personală.

— Nu are nimic de-a face cu asta. Am pierdut o săptămână absolut degeaba. Planul lui este să lase impresia că nu reuşesc să-mi duc la capăt sarcina primită, aşa încât negocierile să se ducă pe apa sâmbetei, iar noi să fim obligaţi să facem o remaniere a guvernului sau chiar alegeri anticipate.

Rosa a înţeles foarte clar că Bukke s-a săturat să colaboreze cu guvernul. Probabil i s-a oferit un viitor mai atrăgător în tabăra opoziţiei. Dacă guvernul va fi obligat să demisioneze şi se vor organiza alegeri anticipate, partidul lui Bukke va avea libertatea de a

intra într-o nouă alianţă. Iar afirmaţia „le ai şi tu pe ale tale” probabil sugerează că intenţionează ca lipsa rezultatelor să cadă în cârca Rosei.

Vogel se uită la ea în timp ce merg.

— Crezi că are vreo ofertă de la opoziţie? Dacă aşa stau lucrurile, când părăseşti negocierile în felul acesta, îi dai un motiv bun să ia în considerare oferta şi nu ştiu dacă premierului îi va păsa de asta.

— Nu părăsesc nimic. Dar, dacă Bukke încearcă să ne preseze, suntem nevoiţi să-i răspundem cu aceeaşi monedă.

— Cum să facem asta?

Rosa îşi dă seama că a făcut o mare greşeală. De când a revenit în politică, a evitat presa. Le-a cerut colegilor din minister să refuze politicos, dar ferm, toate solicitările de interviu. Pe de o parte, fiindcă ştia care va fi adevăratul subiect al interviurilor, pe de altă parte, fiindcă prefera să investească acel timp în negocieri. Dar poate mai mult din primul motiv. Vogel încercase s-o convingă să se răzgândească, dar ea rămăsese pe poziţii. Iar acum, când vede situaţia din exterior, înţelege că lipsa ei de vizibilitate ar putea deveni o vulnerabilitate dacă se ajunge la o cădere a guvernului.

— Programează nişte interviuri. Cât de multe încap până la finalul zilei. Propunerea noastră în ceea ce priveşte politica socială trebuie rostită şi auzită cât mai frecvent – asta va pune presiune pe Bukke.

— Sunt de acord. Dar dacă vei apărea în presă, va fi imposibil ca interviurile să se rezume la politică.

Rosa nu apucă să răspundă. Simte o lovitură puternică în umăr – o colegă se lovise de ea – şi e nevoită să se sprijine de perete ca să nu cadă.

— Hei, ce faci!?

Vogel o prinde de mână în timp ce se întoarce spre femeia care aruncă o privire înapoi, fără a se deranja să se oprească. Poartă o vestă matlasată şi un hanorac roşu, a cărui glugă este trasă peste cap. Rosa abia reuşeşte să vadă ochii întunecaţi ai femeii,

înainte ca aceasta să dispară din câmpul vizual, probabil pentru a prelua un grup de vizitatori.

— Ce proastă! Eşti bine?

Rosa dă din cap aprobator şi-şi vede de drum. Vogel îşi scoate telefonul.

— Le programez imediat.

În timp ce Vogel contactează primul reporter, cei doi o iau pe scări în jos. Rosa aruncă o privire în urmă, dar nu o mai poate vedea pe femeia cu grupul de vizitatori. I se pare că are ceva cunoscut, dar nu-şi aminteşte unde sau când a mai văzut-o.

— Eşti gata în cincisprezece minute pentru primul interviu?

Vocea lui Vogel o readuce cu picioarele pe pământ, iar Rosa îşi uită iar ideea.

33

Vântul de toamnă se ridică spre cer şi suflă ameninţător în prelatele fluturânde prinse pe schelele din Jarmers Plads, care e complet paralizată de trafic. Maşina de serviciu albă, cu girofar deasupra, intră în viteză pe trotuar şi depăşeşte clădirea în ruine, dar apoi rămâne blocată în spatele unui camion al primăriei, care adună grămezi de frunze umede.

— Trebuie să fie mai precis. Unde e semnalul acum!?

Thulin se află la volan şi aşteaptă nerăbdătoare ca tehnicienii să răspundă prin staţia radio, în timp ce încearcă să depăşească acel camion.

— Şi detaliile expeditorului?

— Nu avem niciun detaliu. Mesajul a fost trimis de pe un telefon mobil cu cartelă *pre-pay* neînregistrată, dar v-am trimis mesajul, să-l vedeţi cu ochii voştri.

Thulin apasă cu forţă pe claxon şi găseşte o portiţă în coloana de maşini, aşa că accelerează, în vreme ce Hess, care stă pe scaunul din dreapta, citeşte SMS-ul de pe ecranul telefonului său.

Omuleţule de castane, haide, vino înăuntru. Omuleţule de castane, haide, vino înăuntru. Mi-ai adus tu azi în traistă – mi-ai adus nişte castane? Eu îţi foarte mulţumesc…

— E dintr-un cântecel pentru copii. „Omuleţule de mere, haide, vino înăuntru”. Dar „Omuleţul de mere” poate fi înlocuit cu „Omuleţul de prune”, „Omuleţul de castane” sau cu orice vor copiii. Duceţi-vă dracului!

Thulin apasă iar pe claxon şi depăşeşte o furgonetă. Hess se uită la ea.

— Cine ştie că am găsit figurina de castane la locul crimei? S-a menţionat undeva, într-un raport, o analiză sau…

— Nu. Nylander a avut grijă să nu fie menţionată nicăieri.

Thulin ştie prea bine de ce întreabă Hess. Dacă s-ar fi scurs vreo informaţie despre figurina de castane cu amprenta Kristinei Hartung, diverşi netoţi ar fi trimis tot felul de mesaje. Dar nu pare să fie cazul aici. Mai ales că SMS-ul este trimis tocmai către numărul de telefon al Laurei Kjær, iar acest gând o face să vorbească iar prin staţia radio.

— Şi ce facem acum? Încotro să mergem?

— Semnalul coboară pe Christian IX's Gade şi se pierde, probabil, înăuntrul vreunei clădiri. E tot mai slab.

Semaforul e roşu, dar Thulin intră pe trotuar şi accelerează în intersecţie, fără să se mai uite în stânga şi în dreapta.

34

Când Thulin şi Hess ies din maşină şi coboară în fugă pe rampă, depăşesc un şir de maşini captive în coloană, înainte de barieră. Ultimul mesaj indică faptul că vehiculul din care este emis semnalul telefonului mobil a dispărut pe aceeaşi rută, dar parcarea subterană este aproape plină. Este luni, în miezul zilei, iar oamenii intră şi ies din maşini. Familii cu plase mari cu cumpărături şi cu dovleci, care în scurt timp vor fi decoraţi pentru Halloween. Din difuzoare se aude muzică *muzak,* întreruptă numai de o voce care anunţă cu entuziasm ofertele excelente de toamnă, de la parter.

Thulin aleargă direct către cabina de sticlă a paznicului de parcare, aflată în capătul subsolului. Un bărbat tânăr stă cu faţa întoarsă în lateral şi tocmai urmează să pună nişte dosare la locul lor, într-un dulăpior.

— Sunt de la poliţie. Spune-mi…

Thulin vede că agentul de pază are căşti în urechi şi reacţionează abia când îi bate cu putere în geam şi-şi arată insigna.

— Spune-mi ce maşini au intrat în ultimele cinci minute!

— Nu am astfel de informaţii.

— Doar le vezi pe ecran, serios acum!

Thulin arată cu degetul înspre peretele cu ecrane mai mici, chiar în spatele tipului, care se prinde foarte greu că e vorba de ceva urgent.

— Derulează imaginile, grăbeşte-te!

N-au mai găsit nicio urmă a acelui semnal după ce a dispărut în clădire, dar dacă Thulin va vedea ce maşini au intrat în ultimele cinci minute, atunci va vedea şi numerele de înmatriculare şi astfel va putea să identifice persoanele care ar putea fi implicate. Dar momentan agentul de pază încă încearcă să găsească telecomanda.

— În orice caz, îmi aduc aminte de un Mercedes, o maşină de curierat şi câteva maşini personale…

— Haide, haide, haide!

— Thulin, semnalul se îndreaptă spre Købmagergade!

Thulin se întoarce spre Hess, care ţine telefonul la ureche pentru a urmări indicaţiile de pe dispozitivul de urmărire şi aleargă în zigzag, printre maşini, îndreptându-se spre scări. Se întoarce spre agentul de pază din cabină, care într-un final a găsit telecomanda.

— Nu mai contează. Arată-mi camerele din magazin. Cele de la parter, îndreptate spre ieşirea dinspre Købmagergade!

Agentul de securitate arată cu degetul spre cele trei ecrane din partea de sus, iar Thulin urmăreşte încordată imaginile alb-negru. O puzderie de oameni trec unii pe lângă ceilalţi la parterul magazinului, ca o armată de furnici. La început nu distinge mai nimic, dar apoi reuşeşte să surprindă o siluetă. Având o direcţie mai clară decât ceilalţi şi îndreptându-se direct spre ieşirea dinspre Købmagergade. Silueta se deplasează cu spatele la camera de supravegheat. Îmbrăcată la costum şi cu părul închis la culoare, aceasta dispare după o coloană, iar Thulin o ia la fugă.

35

Erik Sejer-Lassen merge la doar trei paşi în urma femeii şi-i poate simţi parfumul. Ea are vreo 30 şi ceva de ani, poartă o fustă neagră şi dresuri negre, iar zgomotul făcut de tocurile înalte ale pantofilor Louboutin îl scoate din minţi în timp ce o urmăreşte în apropierea magazinului Victoria's Secret. Este foarte îngrijită, are exact trăsăturile care îi plac lui – sânii mari şi talia îngustă – şi-şi imaginează că probabil lucrează într-un loc ticsit cu oglinzi, uleiuri, pietre încinse şi altele asemenea, cu care îşi ţine de urât până când o să fie luată sub aripa vreunui tip bogat. Îşi imaginează ce ar vrea să-i facă, s-o lipească de o uşă, să-i ridice fusta şi să i-o bage pe la spate, în timp ce o trage de părul lung şi platinat, făcând-o să ţipe. Probabil că ar avea acces la tărâmul promis dacă ar invita-o la un restaurant la modă sau într-un club de noapte monden, unde s-ar hlizi impresionată şi şi-ar uda lenjeria de fiecare dată când el ar folosi cardul platinum. Dar nu asta îşi doreşte el – şi nu asta merită ea. Simte că telefonul mobil a început să-i sune şi, când bagă mâna în geantă şi verifică repede ecranul, îşi vine în fire.

— Ce?

Tonul său este rece şi ştie că soţia simte asta. El este aşa cum este numai din cauza ei. Se opreşte şi se uită în jur după femeia cu pantofii Louboutin, dar aceasta a dispărut deja în mulţime.

— Iartă-mă dacă te deranjez.

— Ce vrei? Nu pot vorbi acum. Ţi-am mai spus asta.

— Aş vrea doar să ştiu dacă e OK să merg cu fetiţele până la mama. Şi să rămân la ea peste noapte.

Devine bănuitor.

— De ce ai vrea să faci aşa ceva?

Ea tace câteva secunde.

— Nu am mai văzut-o de mult. Şi dacă oricum nu eşti acasă…

— Nu vrei să fiu acasă, Anne?

— Ba da, evident că vreau. Dar ai spus că astăzi o să lucrezi până târziu, aşa că…

— Aşa că ce, Anne?

— Îmi pare rău… Atunci rămânem acasă… Dacă ţi se pare o idee proastă…

Ceva din atitudinea ei îl enervează. O nuanţă a vocii ei – în care nu are încredere. Şi-ar dori ca lucrurile să nu fie aşa, şi-ar dori atât de mult, şi-ar dori să dea timpul înapoi şi să facă totul altfel. Dar apoi aude subit sunetul tocurilor pe podeaua de marmură şi, când se întoarce, o vede pe femeia cu pantofi Louboutin ieşind de la un stand cu cosmetice, cu o plasă arătoasă în mână, şi îndreptându-se apoi către liftul din dreptul ieşirii dinspre Købmagergade.

— E în regulă. Puteţi să mergeţi.

Erik Sejer-Lassen întrerupe convorbirea şi ajunge la lift înainte ca uşile să se închidă.

— Mă luaţi şi pe mine?

E singură în lift şi-l priveşte mirată, cu faţa ei de păpuşă. Îl măsoară rapid din priviri, iar el simte cum ochii femeii se plimbă de la figura lui la părul închis la culoare, la sacoul şi pantofii scumpi. După care-i răspunde cu un zâmbet larg:

— Sigur că da.

Erik Sejer-Lassen intră în lift. Reuşeşte să-i zâmbească, să apese butonul şi să se întoarcă spre femeie, chiar înainte ca bărbatul cu o figură sălbatică să oprească uşile cu mâna şi să-l izbească de peretele de oglindă, lipindu-l cu nasul de sticla rece. Femeia ţipă îngrozită. El simte greutatea bărbatului în spate, mâinile care-l percheziţionează şi, pentru un moment, întrezăreşte culoarea ochilor acestuia şi se gândeşte că, probabil, e nebun.

36

Clientul nu înţelege mare lucru din schiţele făcute, iar Steen a priceput asta. A încercat de multe ori să-i explice, dar situaţia asta îl enervează la culme, deoarece clientul şi-a transformat propria ignoranţă într-o virtute şi tot insistă ca Steen să gândească „original", „netradiţional" şi *„aut of the box"*.

Împreună cu Bjarke, partenerul său, se află în sala de conferinţe, aşteptând ca, încă o dată, clientul să analizeze schiţa şi să-şi expună cu delicateţe părerea. Steen îşi priveşte pe furiş ceasul. Întâlnirea ar fi trebuit să se termine şi deja trecuseră cinci minute de când ar fi trebuit să fie în maşină, în drum spre şcoală. Dar clientul are 23 de ani, este un multimilionar din domeniul IT, e îmbrăcat ca un puşti de 15 ani, cu un hanorac cu glugă, jeanşi rupţi şi tenişi albi în picioare, iar Steen simte că individul abia ştie să scrie cuvântul „funcţionalism" – şi asta numai dacă porneşte funcţia de verificare ortografică a iPhone-ului său nou-nouţ, pe care l-a aşezat pe masă şi pe care-l butonează neîncetat.

— Băieţi, schiţa asta are cam puţine detalii.

— Nu, data trecută ai spus că are prea multe detalii.

Steen observă că Bjarke începe să se enerveze şi se grăbeşte să calmeze discuţia.

— Nu e nicio problemă, putem oricând să punem detaliile înapoi.

— Oricum, tre' să fie mai multe *pang,* mai multe *kapow.*

Steen aşteptase această remarcă, aşa că scoate teancul cu schiţe mai vechi.

— Astea sunt ultimele schiţe. Aveau *pang* şi *kapow,* dar ai spus că sunt prea multe.

— Da, parcă. Sau poate erau prea puţine.

Steen se uită la tip, care-i priveşte cu un zâmbet larg.

— Poate că toată treaba asta-i prea banală. Faceţi schiţă după schiţă – faceţi ce naiba ştiţi voi mai bine,

da’ rezultatu-i tot aiurea; şi faza e că tre’ să fie mai *no strings attached.* Pricepeţi ce vreau să spun?

— Nu, nu pricep. Dar, dacă e de vreun folos, putem să amplasăm pe alee nişte figurine roşii din plastic, în formă de animale, şi să transformăm toată recepţia într-o corabie de piraţi.

Bjarke izbucneşte într-un râs mult prea zgomotos ca să mai pară inofensiv, dar tânărul Rege Soare nu prinde ideea.

— Poate-i o idee bună. Sau pot apela la concurenţă, dacă nu veniţi cu un *take* mai bun, înainte de *deadline*-ul din seara asta.

La scurt timp după aceea, când e deja în maşină şi conduce spre şcoală, Steen sună la biroul de avocatură şi spune că încă nu a primit certificatul care atestă prezumţia de deces. Secretara pare surprinsă şi-şi cere scuze, iar Steen o întrerupe cam brusc, dar ea înţelege mesajul şi promite să îndrepte situaţia.

Ajuns la intrarea principală a şcolii, avea deja trei sticluţe de *bitter* la bord. Însă de data aceasta şi-a amintit să mestece gumă şi a condus mai mulţi kilometri cu geamurile deschise. Constată că Gustav nu-l aşteaptă lângă copaci, ca de obicei, aşa că-l sună pe mobil, dar degeaba. Brusc, nici nu mai ştie dacă a ajuns prea devreme sau prea târziu. Curtea şcolii e pustie, iar Steen se uită la ceas. Intrase rareori în şcoală. De fapt, nici nu-şi mai amintea când a intrat ultima dată şi, atât el, cât şi Gustav, ştiu că e mai bine să aştepte afară. Dar acum Gustav nu e acolo. Peste jumătate de oră, Steen ar trebui să se întoarcă la birou ca să revizuiască schiţele Regelui Soare, aşa că deschide agitat portiera şi coboară din maşină.

37

Uşa clasei lui Gustav este larg deschisă, dar sala este pustie. Steen merge mai departe, considerându-se norocos că a ajuns în timpul orei, nu în timpul pauzei. Pe holuri nu este nicio privire curioasă şi, când trece pe lângă sălile de clasă gălăgioase ale grupelor de grădiniţă, aproape reuşeşte să ignore ornamentele din crenguţe de toamnă şi figurinele de castane. Vizita făcută de poliţie în seara aceea a fost un adevărat coşmar. Amprenta. Sentimentul care a încolţit înăuntrul lui când a înţeles ce voiau să spună. Speranţa care-şi croia drum, îmbinându-se cu o stare de confuzie. El şi Rosa şi-au dorit de-atâtea ori un nou început, dar acum au fost luaţi pe nepregătite. Au mai discutat despre asta – că, pur şi simplu, aşa stăteau lucrurile –, că de dragul lui Gustav trebuiau să fie cât mai puternici pentru a gestiona toate situaţiile ce le puteau aminti de fiica lor. Indiferent sub ce formă vor apărea. Îşi spuseseră unul celuilalt că, înainte de toate, viaţa merge înainte şi, chiar dacă Steen simţea privirea dogoritoare a figurinei de castane când intra în sufragerie, era foarte hotărât să nu se lase afectat.

Steen se opreşte brusc. Abia după câteva clipe conştientizează că în camera alăturată sunt adunaţi colegii fetiţei. Nu-i mai văzuse de mult, dar le recunoaşte chipurile.

Stau liniştiţi şi lucrează în grupe la măsuţele albe aşezate în cerc pe covorul maroniu. Dar de îndată ce primul elev îl observă, în doar câteva secunde privirile tuturor elevilor se îndreaptă spre el. Toată lumea tace. Preţ de o clipă stă acolo, neştiind ce să facă, dar apoi se răsuceşte şi se întoarce pe unde a venit.

— Salut.

Se întoarce către fetiţa care stă singură la cea mai apropiată masă, cu un teanc de manuale în faţă, şi abia atunci îşi dă seama că e Mathilde. Pare să mai fi

crescut. E mai serioasă, îmbrăcată în negru şi-i zâmbeşte blând.

— Îl căutaţi pe Gustav?

— Da.

A văzut-o de mii de ori, fusese la ei acasă atât de des, încât o trata ca pe propria fiică, dar acum lucrurile s-au schimbat, iar el nu-şi găseşte cuvintele.

— Clasa lui a plecat de ceva timp, dar se vor întoarce curând.

— Mulţumesc. Ştii unde s-au dus?

— Nu.

Steen se uită să vadă cât e ceasul, deşi ştie foarte bine cât e.

— O să-l aştept în maşină.

— Ce mai faceţi?

O priveşte pe Mathilde şi încearcă să zâmbească. E una dintre întrebările acelea atât de periculoase, dar a fost întrebat atât de des, încât ştie că pur şi simplu trebuie să răspundă repede.

— Bine. Suntem cam ocupaţi, dar suntem bine. Tu ce mai faci?

Ea dă din cap aprobator şi încearcă să zâmbească, dar pare tristă.

— Îmi pare rău că nu am mai venit în vizită.

— Nu fi tristă. Suntem bine.

— Bună, Steen. Te pot ajuta cu ceva?

Steen se întoarce către profesorul Jonas Kragh, care tocmai vine spre ei. Are 40 şi ceva de ani, e îmbrăcat în jeanşi şi într-un tricou negru şi strâmt. Privirea lui e prietenoasă, dar alertă şi cercetătoare, iar Steen ştie bine cărui fapt i se datorează acest lucru. Întreaga clasă a fost foarte afectată de cele întâmplate şi, de atunci, şcoala a încercat să-i ajute pe elevi să proceseze toată această experienţă. Profesorul a fost în tabăra celor care considerau că elevii n-ar trebui să participe la slujba de înmormântare, care din motive evidente a fost oficiată abia la câteva luni după dispariţia Kristinei. Conform profesorului, participarea ar fi făcut mai mult rău decât bine, fiindcă ar fi redeschis o rană veche care începuse să se vindece. Asta i-a spus lui

Steen la momentul respectiv. Între timp, profesorul se răzgândise, spunând că fiecare elev trebuie să decidă dacă vrea sau nu să participe şi, în mare, cam toţi colegii Kristinei au mers.

— Nu, e în regulă. Tocmai plecam.

Când Steen ajunge înapoi la maşină, aude cum clopoţelul sună de pauză. Închide portiera în urma sa şi încearcă să se concentreze ca să poată detecta figura lui Gustav printre copiii care ies pe uşa principală. Ştie că a procedat corect, dar vederea lui Mathilde i-a răscolit din nou gândurile, iar el îşi aminteşte cuvintele ultimului terapeut: durerea este o iubire rămasă fără casă, o durere cu care trebuie să trăieşti, forţându-te să mergi mai departe. Îl aude pe Gustav aşezându-se pe scaunul din faţă şi povestind că profesorul de daneză i-a dus cu forţa la biblioteca şcolii pentru a-i obliga să împrumute cărţi pe care să le citească în timpul liber şi din acest motiv a întârziat. Steen ar vrea să dea din cap înţelegător, să pornească maşina şi să se avânte în trafic, dar rămâne pe loc şi simte nevoia să intre iar în şcoală. Clopoţelul anunţă sfârşitul pauzei, iar el se împotriveşte acelei porniri. Ştie că acest gest se află dincolo de limita pe care singur şi-a impus-o, dar, dacă n-o face acum, s-ar putea să n-o mai întrebe niciodată pe Mathilde. Totodată, acea întrebare poate dezvălui ceva important, poate mai important decât orice altceva pe lume.

— S-a întâmplat ceva?

Steen deschide portiera.

— Am ceva de făcut. Rămâi aici.

— Ce vrei să faci?

Steen trânteşte portiera şi se îndreaptă spre intrare, în timp ce frunzele se rotesc în jurul lui.

38

— Ce dracu' faceţi? Vreau o explicaţie, izbucneşte Erik Sejer-Lassen.

Thulin deschide aplicaţia de mesaje a telefonului mobil Samsung Galaxy şi parcurge încă o dată lista de SMS-uri, în timp ce Hess îi goleşte geanta lui Erik Sejer-Lassen pe canapeaua luxoasă din piele de culoare albă.

Sunt în biroul bărbatului, la ultimul etaj al clădirii. În timp ce *muzak*-ul din complexul comercial şi mulţimile de oameni se luptă pentru un loc la etajele de mai jos, nivelul superior este rezervat în exclusivitate companiei de investiţii a lui Erik Sejer-Lassen, fiind transformat într-un birou cu privelişte impresionantă. Lumina zilei se stinge la orizont şi, în faţa peretelui de sticlă dinspre hol, angajaţii stau adunaţi şi murmură, cu figuri îngrijorate, privind cum directorul lor tocmai a fost scos din lift într-o manieră absolut scandaloasă.

— Nu aveţi niciun drept să faceţi asta. Ce faceţi cu telefonul meu?

Thulin îl ignoră şi-i opreşte telefonul mobil, apoi se uită la Hess, care tocmai cotrobăie prin geantă.

— Mesajul nu e acolo.

— Poate l-a şters. Ni s-a spus că semnalul încă vine din direcţia asta.

Hess desface coletul alb de la 7-EIeven, aflat şi el în geantă, în timp ce Erik Sejer-Lassen face un pas spre Thulin.

— N-am făcut nimic. Dacă nu vă căraţi dracului de aici, va trebui să explicaţi…

— Ce relaţie ai cu Laura Kjær?

— Cu cine?

— Laura Kjær, 37 de ani, asistent stomatolog, tocmai i-ai trimis un SMS pe telefonul mobil.

— Nu am auzit niciodată de ea!

— Ce-ai făcut cu celălalt telefon mobil?

— Am unul singur!

— Ce-i în pachetul ăla?

Thulin vede cum Hess tocmai scoate din geantă un pachet alb, de dimensiune A5, căptuşit pe dinăuntru, şi-l îndreaptă spre Erik Sejer-Lassen.

— Habar n-am, tocmai l-am primit! Mă întorceam de la o şedinţă şi am primit un SMS de la curier, spunându-mi că am un pachet de la 7-Elev… Hei!

Erik Sejer-Lassen observă că Hess desigilează pachetul primit.

— Ce faci? Ce dracu' se întâmplă aici?

Hess se opreşte brusc şi scapă dintr-odată pachetul, care cade pe canapeaua albă. Deschizătura pachetului este suficient de largă, iar Thulin întrezăreşte punga transparentă de plastic, cu pete uscate, şi un vechi telefon mobil marca Nokia, care clipoceşte înăuntru. Dar telefonul mobil este prins cu bandă adezivă de un obiect gri şi foarte straniu, iar Thulin doar după ce vede inelul de pe deget înţelege că au în faţă mâna amputată a Laurei Kjær.

Erik Sejer-Lassen îi priveşte total bulversat.

— Ce dracu' e aia?

Thulin şi Hess fac un schimb rapid de priviri, iar Hess se duce spre bărbat.

— Acum ar trebui să te gândeşti foarte bine. Laura Kjær…

— Oameni buni, chiar nu ştiu nimic!

— Cine ţi-a trimis pachetul?

— Abia l-am primit! Nu ştiu…

— Unde ai fost săptămâna trecută, luni seara?

— Luni seara?

Discuţia aprinsă dintre Hess şi Sejer-Lassen se estompează în urechile lui Thulin, care aruncă o privire prin biroul bărbatului. Instinctul îi spune că discuţia este irelevantă. Încurcătura pare plănuită cu atenţie. Ca şi cum cineva râde de ei, văzându-i cum se învârt în cerc ca nişte insecte închise într-un borcan, iar ea încearcă să înţeleagă de ce se află acolo şi de ce locul pare totodată şi corect, şi greşit.

Cineva a trimis intenţionat acel SMS pentru a-i atrage acolo. Cineva a dorit ca ei să urmărească semnalul telefonului Nokia şi să găsească mâna dreaptă a Laurei Kjær chiar aici, la Erik Sejer-

Lassen. Dar de ce? Nu ca să-i ajute şi, aparent, nici pentru că Erik Sejer-Lassen ar putea deţine vreo informaţie importantă. Şi atunci de ce să-i conducă tocmai la el?

Privirea lui Thulin cade pe o fotografie frumos înrămată, înfăţişându-i pe Erik Sejer-Lassen, alături de soţie şi copii, cu toţii aşezaţi în dreptul bibliotecii stil Montana, iar Thulin îşi dă seama ce motiv malefic s-ar putea ascunde în spatele acestei acţiuni.

— Unde e soţia ta?

Întrerupţi de Thulin, Hess şi Erik Sejer-Lassen se opresc din vorbit şi se uită spre ea.

— Soţia ta! Unde se află acum?

Erik Sejer-Lassen scutură din cap cu neîncredere, în timp ce Hess îşi mută privirea de la Thulin spre fotografia de familie de pe bibliotecă, iar ea îşi dă seama că se gândeşte la acelaşi lucru. Erik Sejer-Lassen ridică din umeri şi râde.

— Habar nu am. Sigur e acasă. De ce?

39

E cea mai mare casă din piaţa din Klampenborg şi, de când ea, soţul ei şi cei doi copii ai lor s-au mutat acolo cu doar câteva luni în urmă, Anne Sejer-Lassen şi-a făcut un obicei să se oprească din alergat în faţa porţii masive de metal şi să parcurgă la pas ultima bucată de traseu, traversând poteca pietruită ce duce până la casă şi respirând adânc pentru a-şi regla pulsul. Dar nu şi azi. După ce şi-a făcut curaj să-l sune pe Erik, acum fuge cât poate de tare ca să ajungă acasă şi nu se opreşte pe poteca pietruită, ci continuă să alerge prin dreptul tufişurilor tunse graţios, pe lângă fântâna de alabastru şi pe lângă Land Rover. Nu-i pasă că poarta a rămas deschisă, fiindcă ştie că în curând va ieşi pe ea pentru ultima oară. Tocmai o sunase pe bonă să-i spună că le-a luat deja pe Lina şi Sofia de la grădiniţă, după programul de *after-school.* Când ajunge la scările de piatră şi câinele apare din grădină, lătrând-o jucăuş, îl mângâie în grabă, scoate cheia de sub ghiveci şi descuie.

În casă începuse să se lase întunericul. Aprinde lumina înainte să oprească alarma de pe ecranul telefonului. Îşi descalţă în grabă încălţămintea de alergat şi urcă cu hotărâre scările, cu câinele pe urmele ei. Ştie foarte clar ce va lua cu ea, s-a gândit de nenumărate ori ce lucruri va împacheta. Din camera copiilor, aflată la primul etaj, pune mâna pe cele două grămezi de haine din fundul dulapului, pregătite în avans, iar din baie îşi aminteşte să ia periuţele de dinţi şi borsetele de voiaj. Când îi sună telefonul mobil, pe ecran apare numele soţului, dar nu-i răspunde. Dacă se grăbeşte acum, poate să-l sune mai târziu şi să-i spună că nu i-a răspuns fiindcă era la volan. Iar el probabil se va prinde abia a doua zi, când va descoperi că nu sunt la mama ei. Se grăbeşte, îndeasă hainele fetiţelor în geanta neagră de voiaj care deja e pregătită în dormitor, plină cu hainele ei şi cele trei paşapoarte roşii.

Închide geanta şi coboară repede pe scări, ajunge în sufrageria cu fereastră panoramică şi cu privelişte spre pădure şi abia apoi îşi dă seama ce a uitat. Trânteşte geanta pe podeaua din sufragerie, pune telefonul peste geantă şi urcă în fugă scările, până la etajul întâi. În camera copiilor se lăsase întunericul. Cotrobăie febril pe sub plăpumi şi pe sub paturi, dar abia când se uită spre pervaz reuşeşte să zărească indispensabilii ursuleţi panda, doi la număr. Se bucură că i-a găsit atât de repede şi aleargă pe scări în jos, gândindu-se să nu-şi uite portofelul şi cheile de la maşină. Ambele sunt în bucătărie, pe masa rustică din lemn chinezesc. După ce le ia, se întoarce spre sufragerie şi înlemneşte.

Locul în care tocmai şi-a lăsat geanta de voiaj, în mijlocul camerei, este gol. Nici urmă de geantă sau de telefonul mobil. Doar lumina albăstruie a felinarului din grădină, care pătrunde înăuntru prin uşile terasei, prinse de scândurile lăcuite, unde acum se află o mică figurină de castane. Pentru o clipă, nu pricepe absolut nimic.

Poate e o figurină făcută de fete împreună cu bona şi poate că Anne şi-a lăsat geanta de voiaj în altă parte. Dar apoi îşi dă seama că nu aşa stau lucrurile.

— Alo…? Erik, tu eşti?

În casă e linişte. Nu primeşte niciun răspuns şi când se uită la câinele care începuse să mârâie, acesta se întoarce spre ceva aflat în bezna din spatele ei.

40

Când se deschide uşa, profesorul tocmai vorbeşte despre istoria internetului, de la Tim Berners-Lee la Bill Gates şi Steve Jobs. Din banca sa de lângă fereastră, Mathilde îşi îndreaptă privirea spre uşă şi, spre mirarea sa, îl vede pe tatăl Kristinei. Cu o privire confuză, acesta îşi cere scuze pentru deranj şi parcă abia acum conştientizează că a uitat să bată la uşă.

— Aş vrea să vorbesc puţin cu Mathilde. Doar două secunde.

Mathilde se ridică înainte ca profesorul să poată reacţiona. Simte că acesta nu e prea încântat de situaţie şi ştie foarte bine de ce.

După ce ajunge în spaţiul comun şi închide uşa în urma ei, Mathilde îşi dă seama că nu este în regulă ceva. Încă îşi aminteşte foarte limpede acea zi de acum un an, când el a trecut pe la familia ei ca să vadă dacă ştia unde era Kristine. Fetiţa a încercat să fie de ajutor, dar şi-a dat seama că răspunsul ei i-a provocat tatălui şi mai multă nelinişte, deşi el susţinea că în mod sigur Kristine s-a întors acasă cu vreo altă prietenă.

Lui Mathilde încă îi venea greu să înţeleagă faptul că prietena ei, Kristine, nu mai trăia. Uneori, când se gândea la ea, avea impresia că totul fusese un vis. Avea impresia că pur şi simplu Kristine s-a mutat şi continua să trăiască altundeva – şi, evident, Mathilde va putea să râdă iar alături de ea, într-o bună zi. Dar când trecea întâmplător pe lângă Gustav, la şcoală, sau în rarele ocazii când îi zărea pe Rosa sau pe Steen, îşi dădea seama că n-a fost un vis. Îi cunoştea atât de bine! Îi făcuse mare plăcere să meargă pe la ei şi o întrista nespus să vadă cum i-a devastat durerea. Ar face orice să-i ajute, dar acum, când stă pe hol cu Steen, îi este puţin teamă, fiindcă simte că acesta nu este în apele lui. Pare confuz şi abătut şi-i duhneşte respiraţia când îşi cere scuze, spunându-i că trebuie să afle ce s-a întâmplat toamna trecută,

când cele două au făcut împreună figurine de castane la ei acasă.

— Figurine de castane?

Mathilde nu ştia la ce fel de întrebare să se aştepte din partea lui, dar tocmai acea întrebare o sperie şi mai mult, fiindcă la început nu înţelege la ce se referă.

— Vreţi să ştiţi cum le-am făcut?

— Nu. Care dintre voi a făcut figurinele – ea sau tu?

Mathilde are un lapsus, iar el o priveşte agitat.

— Trebuie neapărat să aflu.

— Cred că amândouă.

— Doar crezi?

— Nu, chiar aşa a fost. De ce?

— Adică şi ea a făcut figurine? Eşti sigură?

— Da. Le-am făcut împreună.

Din privirea lui, îşi dă seama că spera să primească un alt răspuns şi, dintr-un motiv sau altul, se simte vinovată.

— De fiecare dată veneam la voi acasă şi le făceam acolo şi…

— Da, ştiu asta. Şi apoi ce făceaţi cu ele?

— Apoi ieşeam afară, la marginea drumului, şi le vindeam. Cu fursecuri şi…

— Cui le vindeaţi?

— Nu ştiu. Oricui voia să cumpere. De ce este…

— Bine, bine, dar le vindeaţi celor cunoscuţi sau au fost şi alţii?

— Nu ştiu…

— Ar trebui să-ţi aminteşti dacă au mai fost şi alţii.

— Dar nu-i cunoşteam…

— Era cineva străin sau cineva pe care-l cunoştea? Cui vindeaţi?

— Nu ştiu…

— Mathilde, poate fi important!

— Steen, ce se întâmplă aici?

Profesorul iese din clasă, dar tatăl Kristinei îi aruncă doar o privire scurtă.

— Nimic. Durează numai o…

— Steen, vino puţin.

Profesorul vine până în faţa Matildei şi încearcă să-l ia pe tatăl Kristinei cu el, dar acesta se împotriveşte.

— Dacă ai ceva important să-i spui lui Mathilde, trebuie s-o faci aşa cum se cuvine. A fost o perioadă dificilă pentru toată lumea, în special pentru voi, dar şi pentru colegii de clasă.

— Sunt doar câteva întrebări. Durează o secundă.

— Aş vrea să ştiu despre ce e vorba, altfel va trebui să te rog să pleci.

Când profesorul îl priveşte întrebător pe tatăl Kristinei, acesta pare să se tempereze. Steen se uită confuz la Mathilde, iar el abia acum vede că restul elevilor îi privesc prin uşa deschisă.

— Îmi pare rău. Nu voiam să…

Steen se opreşte şi face stânga-împrejur. Mathilde observă că tot atunci el îl vede pe Gustav stând în celălalt capăt al încăperii, de unde îl priveşte lung. Gustav nu spune nimic, doar îşi fixează tatăl cu privirea, iar apoi se răsuceşte şi dispare iar. Steen se duce după el şi chiar când ajunge la colţ Mathilde reacţionează.

— Staţi puţin!

Steen se întoarce lent, iar fetiţa se duce până la el.

— Îmi pare rău că nu îmi pot aminti tot ce s-a întâmplat.

— Nu contează. Scuze.

— Dar, dacă stau să mă gândesc mai bine, îmi aduc aminte că anul trecut nu am făcut figurine de castane.

El stă cu privirea în pământ. Întregul corp pare aplecat, purtând parcă o povară invizibilă. Însă când aude răspunsul fetei, îşi ridică ochii, întâlnindu-i pe ai copilei.

41

Al şaptelea interviu tocmai s-a încheiat, iar Rosa străbate grăbită holul ministerului împreună cu Engells, când îi sună telefonul mobil. În timp ce se îmbracă vede pe ecran numele soţului, dar nu are timp să răspundă dacă vrea ca şeful de departament s-o pună la curent cu cifrele ultimului raport ministerial.

Toate interviurile au mers bine. A vorbit despre nevoia de a lua toate măsurile necesare şi a subliniat că are foarte multe aşteptări faţă de colaborarea cu partidul de sprijin. În concluzie, o serie de declaraţii menite să-l facă pe Bukke să bată în retragere. A răspuns întrebărilor mai personale, chiar dacă efortul a stors-o de energie. „Cum vă simţiţi acum, că v-aţi întors?", „Cum vi s-a schimbat viaţa?" şi „Cum puteţi trece peste o situaţie atât de dificilă?" Ciudat a fost faptul că tânărul reporter care i-a adresat ultima întrebare a presupus că Rosa ar fi trecut peste moartea fiicei sale pentru simplul fapt că se întorsese la postul de ministru.

— Grăbiţi-vă. Dacă vrem ca doamna ministru să ajungă la timp, trebuie să discutăm pe drum.

Liu aşteaptă nerăbdătoare lângă lift şi preia raportul de la Engells, care printr-o bătaie pe umăr îi urează succes Rosei.

— Unde e Vogel? întreabă Rosa.

— Ne întâlnim cu el afară. Spunea că trebuie să treacă pe la TV2 mai întâi.

Acceptaseră două interviuri transmise în direct la ştiri. Primul la *DR Byen,* următorul la TV2, iar orarul este foarte strict. Intră în liftul care-i duce la ieşirea din spate a ministerului, de unde şoferul îi poate lua mai uşor decât de la intrarea principală, de obicei foarte aglomerată. Liu apasă butonul pentru parter.

— Cabinetul prim-ministrului este la curent cu mersul lucrurilor, dar Vogel a spus că nu-şi doresc să intri în conflict cu Bukke.

— Nu intrăm în conflict cu Bukke, însă noi trebuie să ţinem frâiele, nu el.

— Transmit doar ce a spus Vogel. Contează foarte mult cum veţi reacţiona acum. Presa scrisă e una…

— Ştiu ce am de făcut, Liu.

— Înţeleg foarte bine asta, însă e o transmisiune în direct şi vor pune şi alte întrebări, nu doar despre politică. Vogel m-a rugat să vă amintesc de faptul că presa se aşteaptă să vorbiţi despre revenirea în funcţie. Cu alte cuvinte, vor pune întrebări personale, iar Vogel n-a putut obţine nicio garanţie în acest sens.

— Trebuie să-mi asum asta. Dacă dau înapoi, ne-am străduit degeaba. Unde e maşina?

Rosa iese din lift şi trece de agenţii de securitate care păzesc uşa din spate, cu Liu în urma sa. Acum, cele două stau afară, în vântul care bate pe Admiralgade, dar maşina oficială nu le aşteaptă acolo, aşa cum ar trebui. Rosa observă că Liu e surprinsă, dar, ca întotdeauna, încearcă să lase impresia că situaţia e sub control.

— Aşteaptă aici, îl găsesc imediat. Deseori parchează în curtea din spate când are o pauză.

Liu păşeşte alert pe aleea pavată, se uită în toate direcţiile şi scoate din geantă telefonul mobil. Mobilul Rosei sună din nou şi ea răspunde în timp ce-şi urmează secretara. Vântul este rece şi, plimbându-se pe Boldhusgade, are vedere directă înspre Christiansborg, aflat de cealaltă parte a canalului.

— Alo, dragule. N-am prea mult timp. Sunt pe drum spre *DR* şi va trebui să mă pregătesc în maşină.

Semnalul este prost, iar ea nu aude mai nimic. El pare supărat şi confuz şi, iniţial, Rosa înţelege doar cuvintele „important” şi „Mathilde”. Ea repetă ce a spus mai devreme şi încearcă să-i spună că nu-l aude aproape deloc, dar el insistă să-i relateze ceva. La poarta curţii din spate o vede pe Liu cum vorbeşte foarte hotărâtă cu noul şofer, care dintr-un motiv sau altul nu le-a aşteptat cu maşina pregătită.

— Steen, nu e un moment prea bun. Trebuie să închid.

— Ascultă-mă!

Ca din senin, semnalul revine, iar vocea lui Steen se aude foarte clar.

— Le-ai spus poliţiştilor că fetele au făcut figurine de castane. E posibil să te fi înşelat?

— Steen, nu pot vorbi acum.

— Tocmai am vorbit cu Mathilde. Ea spune că *nu* au făcut omuleţi de castane toamna trecută. Au făcut doar animăluţe şi păianjeni şi orice altceva, dar nu omuleţi de castane. Cum e posibil ca amprenta Kristinei să fie pe o astfel de figurină? Înţelegi ce vreau să spun?

Rosa se opreşte, fiindcă vocea lui Steen se întrerupe iar.

— Alo? Steen?

Simte un nod în stomac, dar legătura este slabă şi în scurt timp se aude acel *bip* care anunţă întreruperea convorbirii. Se îndreaptă şovăitor spre Liu, care tace şi se uită fix spre curtea din spate. Liu îşi ridică privirea când şoferul o bate uşor pe braţ, arătându-i-o pe Rosa.

— Haideţi, luăm un taxi.

— Trebuie să-l sun pe Steen. De ce nu putem lua maşina?

— Vă spun pe drum. Haideţi.

— Ce s-a întâmplat?

— Haideţi, trebuie să ne grăbim!

Dar este prea târziu. Rosa vede maşina oficială. Parbrizul e spart. Litere mari, deformate, sunt scrise cu roşu pe capotă. Arată de parcă ar fi scrise cu sânge, iar ea înlemneşte când îşi dă seama ce cuvânt formează ele: UCIGAŞ.

Liu o înşfacă şi o ia de acolo.

— I-am spus să anunţe agenţii de securitate. Trebuie să plecăm.

42

Conturul pădurii se înalţă în întunericul din faţa lor, iar Thulin reuşeşte să încetinească puţin când Hess îi arată numărul casei. Ea coteşte şi intră pe aleea din faţa casei ce seamănă mai degrabă cu un conac. Are o viteză atât de mare, încât maşina dă năvală pe pietriş. Conduce chiar până în faţa intrării, dar Hess deschide portiera şi coboară înainte ca maşina să se oprească definitiv. Ea vede uşurată că patrula locală pe care o chemase se află deja în faţa casei şi, când urcă în fugă pe treptele de piatră şi intră apoi în hol, un ofiţer de poliţie tocmai coboară pe scări, venind de la etajul întâi.

— Am verificat toată casa. S-a întâmplat ceva în sufragerie.

— Thulin!

Thulin intră în sufragerie şi primul lucru pe care-i pică ochii este pata de sânge de pe perete, apoi câinele care zace inert pe podea, cu craniul zdrobit. Mobila este răsturnată, una dintre ferestrele panoramice este spartă, iar pragul uşii şi podeaua sunt pline de sânge. Pe jos zac aruncaţi doi ursuleţi de pluş. O geantă neagră de voiaj este ascunsă după o uşă şi chiar lângă, pe podea, este un telefon mobil.

— Trimite echipajul şi câinii în pădure, acum!

Hess stă în dreptul uşii de la terasă, se agită şi dă ordine poliţistului care dă din cap, năuc, apoi îşi scoate telefonul mobil. Un scaun de grădină e amplasat în faţa uşii, ca s-o blocheze, dar Hess dă un picior uşii, care se deschide, iar Thulin aleargă după el, spre pădure.

43

Anne Sejer-Lassen aleargă cât poate de repede prin întuneric şi crengile copacilor o lovesc peste faţă. Simte cum acele de pin şi rădăcinile îi împung tălpile desculţe, dar continuă să alerge, se forţează până când face febră musculară la picioare şi începe să aibă crampe. Speră neîncetat că va reuşi să desluşească vreun contur prin pădurea pe care o cunoaşte atât de bine, dar în jur e o beznă totală şi doar respiraţia ei se aude, împreună cu crengile care-i trosnesc sub picioare, dând-o de gol.

Se opreşte lângă un copac masiv. Se lipeşte de scoarţa rece şi umedă şi încearcă să-şi ţină respiraţia şi să asculte foşnetele din pădure. Inima stă să-i sară din piept şi e pe cale să izbucnească în plâns. I se pare că aude voci în depărtare, dar nu se poate orienta şi, dacă strigă, urmăritorul ar putea s-o audă. Ştie că a parcurs o distanţă nu tocmai neînsemnată şi încearcă să-şi dea seama dacă urmăritorul a reuşit să se deplaseze cu acelaşi ritm şi în aceeaşi direcţie. Alergase nebuneşte, iar acum, când se uită în urma sa, nu vede nicio urmă de lanternă, nu aude niciun sunet şi nicio mişcare în bezna dimprejur. Or, asta *trebuie* să însemne că a scăpat.

Undeva mult mai în faţă, printre copaci, zăreşte o lumină. Mişcarea lentă a razei formează un arc de cerc şi, la scurt timp, i se pare că aude un sunet îndepărtat de motor. Apoi înţelege instantaneu unde se află. Lumina probabil provine de la farurile unei maşini ce merge pe drumul îngust, care începe de sus, de la ruta ocolitoare, şi continuă până jos, la malul apei. Îşi încordează muşchii, îşi face curaj şi începe să alerge. Are cam 150 de metri până la drum, dar ştie exact unde e deschizătura, încât să poată ieşi în faţa maşinii. Încă 50 de metri, după care va putea să strige. Acum mai are doar 30 de metri şi, chiar dacă maşina se află în mers, şoferul ar trebui să-i poată auzi vocea, iar urmăritorul va fi nevoit să renunţe.

Simte însă cum bățul o pocnește din față. Ceva îi răneşte obrazul, ceva lipicios, şi înţelege imediat că urmăritorul cel mai probabil stătuse în faţa ei, aşteptându-i reacţia. Simte cum se loveşte de pământ şi gustul de metal i se răspândeşte în gură. Disperată, se ridică în genunchi, dar imediat bara de metal cu vârf rotunjit o loveşte iar peste faţă, iar ea cade în patru labe şi începe să plângă cu sughiţuri.

— Te simţi bine, Anne?

Vocea îi şopteşte la ureche, dar, înainte să poată răspunde, o ploaie de lovituri se abate asupra ei. În secundele dintre lovituri, se trezeşte scâncind şi întrebând de ce. De ce ea? Ce a făcut? Când vocea îi spune despre ce e vorba, simte cum o părăsesc toate puterile. O cizmă îi lipeşte braţul la pământ şi simte o lamă ascuţită pe încheietura mâinii. Cedează şi cere să-i fie cruţată viaţa. Nu atât pentru ea, cât pentru copii. Silueta pare să se gândească puţin, iar Anne simte o mângâiere pe obraz.

44

În timp ce Thulin o strigă pe femeie prin bezna totală din pădure, raza lanternei ei dansează printre copacii uzi şi saltă peste buturugi şi crengi. În faţa ei, mult mai la stânga, Thulin îl aude pe Hess făcând acelaşi lucru şi îi vede raza lanternei, care avansează constant. Deja au alergat mai mulţi kilometri şi Thulin vrea să strige din nou când simte o durere în picior, care o trânteşte la pământ. Se afundă în întuneric şi bâjbâie cu disperare după lanternă, care a căzut pe undeva. Se ridică în genunchi, îşi afundă mâinile în frunzişul umed şi începe să pipăie în jurul său. Apoi simte dintr-odată prezenţa cuiva şi se opreşte. Silueta stă complet nemişcată şi o analizează din celălalt capăt al sursei de lumină. Se află la doar 20 de metri mai încolo şi este aproape una cu întunericul.

— Hess!

Strigătul ei răsună în pădure şi încearcă să-şi scoată pistolul din teaca de pe umăr, în timp ce Hess aleargă spre ea cu lanterna aprinsă. Când ajunge acolo, ea stă cu pistolul îndreptat spre siluetă, iar Hess, gâfâind, luminează spre aceasta.

Anne Sejer-Lassen atârnă de un gard. Două crengi îi sunt petrecute pe sub braţe şi îi ţin corpul în aer. Picioarele desculţe sunt spânzurate deasupra pământului, iar capul este căzut peste piept, aşa încât părul ei răvăşit îi acoperă faţa. Când Thulin se apropie, descoperă ce detaliu a indus-o în eroare. Braţele lui Anne Sejer-Lassen sunt prea scurte. Ambele mâini au dispărut. Apoi observă ceva: figurina de castane care este înfiptă până în carne, în umărul stâng al lui Anne Sejer-Lassen. Lui Thulin i se pare că figurina zâmbeşte.

Marţi, 13 octombrie, prezent

45

Afară continuă să plouă. Şiruri lungi de poliţişti îmbrăcaţi în negru cercetează pădurea cu lanternele îndreptate spre pământ, iar un elicopter survolează neîncetat zona, luminând de sus coroanele copacilor. Hess şi colegii lui sunt în acţiune de aproape şapte ore şi e trecut de miezul nopţii. Trei şefi de echipaj au cartografiat regiunea şi au împărţit pădurea în cinci zone distincte, fiecare dintre ele fiind cercetată amănunţit de poliţişti echipaţi cu lanterne Maglite şi însoţiţi de câini.

S-a încercat blocarea tuturor intrărilor şi ieşirilor imediat după găsirea corpului neînsufleţit al lui Anne Sejer-Lassen şi s-au amplasat blocaje rutiere în dreptul mai multor rute de ieşire. Maşinile au fost oprite şi călătorii au trebuit să răspundă unui set de întrebări, dar Hess se teme că totul va fi în zadar. Au ajuns prea târziu şi încă sunt cu mult în urmă. Ploaia a început la scurt timp după sosirea lor în pădure şi eventualele urme – lăsate de paşi, de cauciucuri sau de orice altceva – sunt deja şterse şi are impresia că au de-a face cu o fantomă ce are vremea la degetul ei mic. Se gândeşte la trupul neînsufleţit al lui Anne Sejer-Lassen, se gândeşte la figurina de pe umărul ei şi se simte ca un spectator adus cu forţa la teatru, căutând ieşirea, în timp ce în faţa sa se desfăşoară un spectacol bizar. Hainele îi sunt ude leoarcă şi tocmai se întoarce din extremitatea nordică a pădurii, pe una dintre principalele cărări marcate pe hartă de şefii de echipaj. Un poliţist mai tânăr a ieşit din *formaţie* şi urinează în spatele unui copac, iar Hess îl ia la rost fiindcă nu s-a dus măcar în afara perimetrului de investigaţie. Ofiţerul se întoarce grăbit, iar Hess îşi regretă ieşirea. Se simte ruginit. Corpul său nu mai e în formă, gândurile îi ţâşnesc pline de confuzie. A trecut mult prea multă vreme de când nu a mai avut un astfel de caz, sau, mai degrabă, n-a avut niciodată unul. În momentul acesta ar trebui să stea confortabil şi să se uite la fotbal, în faţa televizorului din micul

său apartament din Haga, sau să fie pe drum, într-o altă misiune banală pe undeva prin Europa. Dar acum se-nvârte printr-o pădure la nord de Copenhaga, unde plouă torenţial, iar potopul îi lipeşte pe toţi de pământ.

Hess se întoarce la locul faptei, unde câteva reflectoare mari luminează paravanul şi proiectează umbre lungi dinspre criminaliştii îmbrăcaţi în alb care forfotesc printre copaci. Cu câteva ore în urmă, cadavrul lui Anne Sejer-Lassen fusese dat jos şi transportat la Departamentul de Medicină Legală pentru a fi analizat, dar el o caută pe Thulin. O vede întorcându-se din partea de vest a pădurii, cu părul ud şi răvăşit, ştergându-şi urmele de noroi de pe faţă, în timp ce încheie o conversaţie telefonică. Ea îl observă pe Hess, privirile li se intersectează şi femeia scutură din cap, în semn că n-au găsit nimic în partea de vest.

— Dar tocmai am vorbit cu Genz.

Când tehnicianul criminalist a sosit în pădure, după găsirea lui Anne Sejer-Lassen, Hess l-a luat la o parte şi l-a rugat să sigileze figurina de castane şi s-o ducă imediat în laborator, ca să poată obţine un rezultat rapid. Hess o priveşte pe Thulin printre picăturile de ploaie şi, înainte ca ea să spună ceva, îşi dă seama ce rezultat a reieşit în urma analizelor făcute de Genz.

46

Este în plină după-amiază. De la fereastra camerei de intervenţie, aflată la al doilea etaj al Secţiei de Poliţie, Nylander poate să-i vadă pe vulturii libertăţii de exprimare pândind în faţa curţii cu coloane, cu toate telefoanele mobile, aparatele de fotografiat şi microfoanele lor. În ciuda numeroaselor avertizări emise către toţi angajaţii, el constată regulat că sistemul are scurgeri importante şi nici ziua de azi nu face excepţie. La numai 12 ore de la găsirea cadavrului din pădure, primele întrebări ale presei au început să speculeze o legătură cu uciderea Laurei Kjær, în Husum, chipurile pentru că „surse din poliţie" au vorbit sub protecţia anonimatului despre o asemenea posibilitate. Şi, de parcă asediul presei n-ar fi suficient, Nylander are şi un apel de la directorul adjunct al Poliţiei, însă momentan poate să o ia din loc, transmiţându-i concis că va reveni în scurt timp cu un telefon. Acum, ancheta e importantă, iar el se întoarce nerăbdător spre Thulin, care tocmai îi dă raportul despre echipajul de detectivi.

Majoritatea au fost la faţa locului noaptea trecută şi abia au prins câteva ore de somn, dar, luând în considerare gravitatea situaţiei, toţi rămân treji fără comentarii pentru raportul lui Thulin.

Şi Nylander avusese o noapte lungă. Primise apelul despre găsirea lui Anne Sejer-Lassen ieri-seară, în timpul unei cine la Societatea Daneză de Management, la un restaurant de pe Bredgade. Întâlnirea avusese câteva mize distincte şi reprezentase un bun prilej de socializare, dar a primit apelul şi a părăsit petrecerea tocmai când se servea tiramisu. De fapt, el nu era nevoit să meargă pe teren şi să inspecteze locul faptei. Avea oameni pentru asta, dar făcea acest lucru din principiu, în primul rând pentru a da un exemplu bun şi, în plus, pentru a fi mereu asigurat. La cel mai mic cusur, se creează deja o breşă care poate deschide calea unui viitor

atac, iar Nylander este prea inteligent ca să rişte aşa ceva. A văzut nenumăraţi şefi şi oficiali neglijenţi în carieră, ulterior prinşi cu pantalonii în vine, şi asta doar fiindcă puterea li se urcase la cap. În cazul Laurei Kjær din Husum, a lipsit în mod excepţional de la locul faptei din cauza şedinţelor pentru stabilirea bugetului şi când, mai târziu, Thulin i-a telefonat, informându-l că s-a găsit amprenta Kristinei Hartung, s-a gândit că e mâna justiţiei divine. Prin urmare, seara trecută, Nylander a plecat de la restaurant cât ai zice peşte, fără să se enerveze. Până la urmă, desertul anunţa momentul în care fiecare începea să petreacă după bunul plac. Nylander ştie că-i va depăşi pe toţi, dar asta presupune să fie mereu gata de acţiune şi să ştie mereu care e pulsul lucrurilor, în caz că lucrurile încep s-o ia razna. Or, el s-a asigurat deja. După un raid efectuat la locul faptei, în pădure, a derulat în minte diversele scenarii, dar încă n-a reuşit să pună la cale o strategie, din simplul motiv că toată povestea era absolut incredibilă. În dimineaţa aceasta a trecut personal pe la Genz, la Departamentul de Criminalistică, în speranţa că prezenţa amprentelor va fi clarificată drept o eroare de interpretare, dar nu s-a întâmplat aşa. Genz i-a explicat că în ambele cazuri existau suficiente puncte comune pentru ca potrivirea cu Kristine Hartung să fie plauzibilă, aşa că singurul lucru pe care Nylander îl ştie cu certitudine este că trebuie să navigheze corect dacă vrea să evite orice coliziune.

— Ambele victime aveau spre 40 de ani, amândouă au fost luate prin surprindere în propriile case. Conform analizelor medico-legale din momentul de faţă, cele două femei au fost bătute şi ucise cu un baston, a cărui lovitură le-a străpuns ochiul şi a ajuns până la creier. În cazul primei victime, mâna dreaptă a fost tăiată cu fierăstrăul, în cazul celei de-a doua victime au fost tăiate atât mâna dreaptă, cât şi stânga şi se presupune că ambele femei erau încă în viaţă la momentul amputaţiei.

Grupul de detectivi analizează fotografiile cadavrului, pe care Thulin tocmai le-a răspândit de-a lungul meselor, şi câţiva nou-veniţi se încruntă şi întorc privirea în altă parte. Nylander a văzut şi el fotografiile, dar nu a avut aceeaşi reacţie. Pe vremea când a început să lucreze în poliţie, îl mira faptul că lucrurile de soiul ăsta nu-l afectau ca pe mulţi dintre colegii săi. Acum îl considera un avantaj.

— Ce informaţii avem despre arma crimei? întrerupe el cu nerăbdare prezentarea lui Thulin.

— Nimic concludent. Un obiect contondent neidentificat, un fel de baston prevăzut cu o bilă de metal, cu nişte ţepi mici. Nu este un ciomag, dar principiul e acelaşi. În ceea ce priveşte amputaţiile, cel mai probabil e vorba despre un fel de fierăstrău electric, pe bază de baterie, cu lamă de diamant sau ceva similar. Cercetările preliminare indică faptul că acelaşi instrument a fost folosit în ambele…

— Şi SMS-ul trimis pe telefonul mobil al Laurei Kjær? Cine e expeditorul?

— Mesajul a fost trimis de pe un telefon mobil Nokia, model vechi, cu o cartelă SIM neînregistrată, care se poate cumpăra de oriunde. Nu am progresat în ceea ce priveşte telefonul Nokia, care a fost legat de mâna dreaptă a Laurei Kjær, fiindcă nu există alte informaţii despre acel SMS, iar numărul de fabricaţie a fost ars cu un ciocan de lipit, spune Genz.

— Dar curierul care a ieşit cu pachetul şi pe care l-aţi urmărit prin semnalul telefonului mobil sigur trebuie să aibă informaţii despre expeditor, nu?

— Da, aşa este. Singura problemă este că expeditorul pare să fie Laura Kjær.

— Ce?

— Departamentul lor de relaţii cu clienţii susţine că o persoană a sunat ieri-dimineaţă, cam pe la ora micului dejun. Persoana a cerut un curier pentru un colet de la Laura Kjær, la intrarea principală de pe Cedervænget numărul 7, în Husum. Care este adresa Laurei Kjær. Pachetul era pregătit pentru livrare, împreună cu plata numerar pentru transport, când a

sosit curierul, în jurul orei 13. Curierul a dus coletul cu maşina până la centrul comercial şi l-a livrat la parterul sediului 7-Eleven, cu care firma lui Erik Sejer-Lassen are contract de preluare a coletelor. Curierul nu are mai multe detalii şi pe plic nu am găsit decât amprenta curierului, a angajatului 7-Eleven şi a lui Sejer-Lassen.

— Dar persoana care a chemat curierul?

— Agentul de relaţii cu clienţii nu-şi mai aminteşte dacă a sunat un bărbat sau o femeie.

Thulin scutură din cap.

— Prima noastră suspiciune s-a îndreptat către Hans Henrik Hauge, concubinul Laurei Kjær, dar el are un alibi. Departamentul de medicină legală susţine că uciderea Annei Sejer-Lassen a avut loc în jurul orei 18 şi, conform avocatei sale, la momentul respectiv Hauge se afla în parcarea din faţa cabinetului de avocatură, stând de vorbă cu ea şi plângându-se de faptul că încă nu am eliberat casa.

— Şi nu avem nimic? Martori, apeluri, orice?

— Încă nu. Şi nici nu pare să existe vreo legătură între victime. Locuiesc în zone foarte diferite, au anturaje foarte diferite şi, cel mai probabil, nu există niciun numitor comun, în afara celor două figurine de castane şi a amprentelor, aşa că va trebui să începem cu…

— Ce fel de amprente?

Nylander îi aruncă o privire scurtă lui Jansen, cel care a pus întrebarea şi cel care se aşază mereu lângă credinciosul său partener, Martin Ricks. Nylander simte privirea lui Thulin aţintită asupra sa, fiindcă el sublimase că vrea să vorbească despre acel aspect.

— În ambele cazuri, o figurină de castane a fost amplasată asupra victimei sau în imediata ei apropiere. În ambele cazuri, figurina de castane purta o amprentă şi, conform cercetărilor dactiloscopice, aceasta poate coincide cu cea a Kristinei Hartung.

Tonul lui Nylander este intenţionat unul tăios şi lipsit de dramatism şi, pentru o clipă, nimeni nu spune nimic. Apoi Tim Jansen şi alţi câţiva încep să

şuşotească uimiţi. Mirarea acestora se răspândeşte, transformându-se într-o confuzie dublată de îndoială, iar Nylander intervine.

— Ascultaţi aici. Departamentul de Criminalistică tocmai efectuează cercetări suplimentare, aşa că nu vreau să tragem vreo concluzie pripită, cât timp nu ştim mai multe. Acum nu ştim, de fapt, nimic. Poate că amprentele respective n-au nicio relevanţă, aşa că, dacă îndrăzneşte careva să sufle o vorbă despre descoperire, dincolo de aceşti patru pereţi, mă voi asigura că respectivul nu-şi va mai putea face meseria. M-am făcut înţeles?

Nylander s-a tot gândit cum să abordeze situaţia. Este arhisuficient că au două crime neelucidate. Poate chiar săvârşite de aceeaşi persoană – chiar dacă lui Nylander îi este greu să accepte această variantă. Şi, câtă vreme există până şi cea mai mică urmă de îndoială asupra identităţii amprentei, n-ar trebui să încurce lucrurile. Cazul Kristinei Hartung este una dintre cele mai reuşite „afaceri” ale lui Nylander. La un moment dat, credea că acest caz îl va costa întreaga carieră, dar apoi a apărut scăparea oferită de arestarea lui Linus Bekker. Nu au găsit corpul neînsufleţit al fetei, dar, din motive logice, nu puteau prelungi ancheta. Făptaşul nu a fost în stare să indice locurile în care ar fi îngropat cadavrul, dar a recunoscut crima şi au avut suficiente probe pentru a-l condamna.

— Dar veţi fi nevoiţi să redeschideţi cazul Hartung.

Nylander şi toţi ceilalţi întorc capetele să vadă cine a vorbit şi privirile se îndreaptă spre tipul de la Europol. Până acum a fost tăcut şi invizibil, preocupat de fotografiile care au circulat prin toată sala. Poartă aceleaşi haine de cu o zi înainte, părul îi e vraişte, dar vorbeşte rapid şi concis, chiar dacă arată ca o persoană care a stat vreo săptămână în pădure.

— O amprentă poate reprezenta o coincidenţă. Două amprente, în niciun caz. Dacă *este* într-adevăr

amprenta Kristinei Hartung, concluzia anchetei despre dispariţia ei poate fi greşită.

— Ce dracu’ spui acolo?

Tim Jansen s-a întors atent către Hess, de parcă tocmai i s-ar fi cerut să dea înapoi salariul pentru o lună de muncă.

— Jansen, mă ocup eu de asta.

Nylander prevede cum va evolua atmosfera generală şi tocmai asta vrea să evite. Dar Hess ia cuvântul înainte ca Nylander să-şi continue fraza.

— Nu ştiu mai multe decât voi. Dar cadavrul Kristinei Hartung nu a fost găsit, iar cercetările de atunci ar putea să nu fie suficiente pentru a-i constata moartea. Acum a apărut o amprentă şi spun doar că asta ridică anumite semne de întrebare.

— Nu, Hess, nu asta spui. Spui că poate noi nu ne-am făcut treaba suficient de bine.

— Nu e nimic personal. Dar două femei au fost ucise şi, dacă vreţi să preveniţi şi alte crime, trebuie să…

— Nu pentru mine e ceva personal. Cu siguranţă, nici pentru ceilalţi 300 de poliţişti implicaţi în soluţionarea cazului. Dar este destul de amuzant că primim critici de la cineva care tocmai a intrat pe uşă trimis acasă de la Haga.

Răspunsul lui Jansen îi face pe câţiva colegi să zâmbească. Dar Nylander se uită la Hess fără să clipească. Auzise ce a zis Hess, dar nu a mai auzit nimic din ce s-a spus după aceea.

— Ce dracu’ vrei să spui – cum adică dacă vrem să prevenim şi alte crime?

47

Tipa care avea funcţia de ofiţer de comunicare în Secţia de Poliţie încearcă să-l consilieze, dar el anticipează deja scenariul şi-i spune că se descurcă singur. În mod normal, i-ar fi acordat mai multă atenţie, fiindcă o plăcuse de când îşi făcuse apariţia în departamentul lui, dând tuturor sfaturi utile. Acum coboară scările clădirii şi vrea să folosească timpul rămas din tură pentru a-şi limpezi gândurile, înaintea întâlnirii cu presa. În cazul ăsta, cei trei ani ai ei la Facultatea de Studii Media a Universităţii din Njalsgade, petrecuţi cu *cafe latte* şi sex fără obligaţii, nu-l ajută cu nimic. Cu atât mai puţin după şedinţa îngrijorătoare cu Hess şi Thulin, la el în birou.

Înainte să meargă spre curtea cu coloane, Nylander este informat că doamna ministru Rosa Hartung a găsit o oră liberă şi acum se îndreaptă spre Secţia de Poliţie, iar el dă instrucţiuni foarte stricte pentru ca doamna ministru şi soţul ei să fie conduşi înăuntru pe uşa din spate şi să fie primiţi numai de el în persoană.

Hess a propus ca el, Nylander şi Thulin să meargă în birou după şedinţa de *briefing,* pentru ca discuţia să continue în privat. Aici, Hess a pus pe tablă fotografiile cu Laura Kjær şi Anne Sejer-Lassen de la locurile crimelor.

— Primei victime îi lipseşte o mână. Următoarei victime îi lipsesc ambele mâini. Poate criminalul intenţiona s-o mutileze şi mai mult pe Anne Sejer-Lassen, dacă nu l-am fi deranjat noi. Dar dacă scopul a fost tocmai să găsim victimele aşa cum le-am găsit?

— Nu înţeleg. Nu am timp, spune pe scurt, îi zice Nylander.

Thulin, care în mod evident fusese chemată de Hess în şedinţă, îi arătase cele două fotografii în prim-plan ale figurinelor de castane, la care Nylander se uitase deja inconştient.

— O figurină de castane e compusă dintr-un cap şi un corp. Corpul are ochi, făcuţi cu o sulă sau alt obiect ascuţit, iar corpul are patru scobitori, care reprezintă mâinile şi picioarele figurinei. Dar una dintre figurine nu are nicio mână. Şi nici picioare nu are.

Nylander a rămas tăcut, holbându-se la figurinele de castane şi la mâinile trunchiate din fotografii. Pentru o clipă, i s-a părut ca o poveste pentru copii mici şi nu ştia dacă ar trebui să râdă sau să plângă.

— Doar nu spuneţi ce cred eu că spuneţi.

Era un gând bolnav. Ar trebui să fii aproape bolnav mintal ca să înţelegi apropoul, dar Nylander a înţeles dintr-odată ce a vrut Hess să spună în şedinţă, când a menţionat că ar fi cazul să prevină mai multe incidente. Nu i-a răspuns nimeni, dar gândul că un criminal ar putea să-şi facă propria figurină din carne şi oase l-a tulburat profund.

Hess a avut iar curajul să spună că ar trebui să redeschidă cazul Hartung. În tot acest timp a folosit persoana a doua plural când s-a referit la anchetă – „sunteţi nevoiţi să” şi „trebuie să luaţi în calcul posibilitatea” –, până când Nylander i-a dat de înţeles două lucruri. În primul rând, Hess făcea parte din departament în exact aceleaşi condiţii ca restul detectivilor şi, conform surselor lui Nylander, nimeni nu se lupta pentru revenirea sa la Haga. Din contra. În al doilea rând, încă nu se punea problema redeschiderii cazului Hartung. Indiferent ce relevanţă vor avea amprentele găsite, cazul Hartung fusese soluţionat. Cineva a recunoscut fapta şi s-a dictat o condamnare, aşa că sub nicio formă nu vor deschide o nouă anchetă în acea direcţie. Exact din acest motiv, Nylander a hotărât că va purta personal discuţia cu familia Hartung, informându-i despre găsirea noilor amprente. Nu era nevoie să exagereze cu descoperirea, cu atât mai mult cu cât Serviciul de Informaţii al Politiei îl înştiinţase că doamna ministru a avut destule bătăi de cap, din moment ce mai multe persoane necunoscute o şicanau şi cu

puţin timp în urmă i-a fost spart parbrizul maşinii oficiale, care a fost apoi mânjită cu sânge de animal.

Nylander nu a considerat necesar să-i implice pe Hess şi pe Thulin. Ba chiar l-a trimis pe Hess afară ca să poată vorbi cu Thulin în privat. Pur şi simplu, a întrebat-o direct dacă Hess era suficient de inteligent ca să fie implicat în caz, iar întrebarea nu era neîntemeiată. Dintr-un dosar vechi, aflase despre motivul tragic pentru care Hess, la vremea lui, a părăsit departamentul şi, chiar dacă bărbatul acumulase multă experienţă în Europol, problemele lui cu autoritatea indicau că vremurile sale bune au apus.

Deşi nu dădea doi bani pe el, Thulin a răspuns afirmativ. Apoi Nylander a informat-o că ea şi Hess vor continua lucrul la caz cu condiţia ca, dacă Hess crea cea mai mică problemă, ea să-l informeze imediat. Nylander a adăugat că momentan recomandarea pentru NC3 va avea de aşteptat cel puţin până se linişteau lucrurile, ştiind că Thulin va pricepe că era condiţionată de loialitatea ei. Iar el tocmai asta voia să sublinieze.

Nylander iese pe uşa Secţiei de Poliţie şi se îndreaptă spre vulturii care stau acolo, aşteptând şi sperând să le cadă ceva de la geam. El a propus să dea declaraţii aici şi nu la o conferinţă de presă, fiindcă din faţa clădirii este mai uşor să faci stânga-împrejur şi să te întorci la loc sigur. Dar când bliţurile îl asaltează, se simte în largul său şi-şi dă seama că i-a lipsit toată această atenţie. Da, poate că-şi pune fundul la bătaie, dar sunt şi potenţiale câştiguri. Toată lumea va vrea să discute cu el în zilele următoare, iar notorietatea cazului ar putea fi acea şansă mult aşteptată de Nylander. Dacă ceva merge prost ar putea fi şi mai convenabil să-l aibă la mână pe Mark Hess.

48

Plânsetul celor două fetiţe aflate la primul etaj pune stăpânire pe toate încăperile apartamentului mare şi proaspăt renovat. Se aude chiar şi în bucătărie, unde Erik Sejer-Lassen stă la impunătoarea masă din lemn chinezesc, purtând aceleaşi haine ca ieri, când mâna Laurei Kjær a fost găsită în pachetul din biroul său. Lângă el, Hess îşi dă seama că bărbatul nu a dormit deloc de atunci. Are ochii roşii şi umflaţi, cămaşa murdară şi mototolită, casa e plină de jucării aruncate pe jos, iar pe aragazul din spatele său zace un teanc de vase murdare. Hess vede că din celălalt capăt al mesei Thulin încearcă să stabilească un contact vizual cu bărbatul, dar e în zadar.

— Mai uită-te o dată la fotografie. Eşti sigur că soţia ta nu o cunoaşte pe această femeie?

Erik Sejer-Lassen se uită la fotografia Laurei Kjær, dar mintea îi e în altă parte.

— Dar pe cea de aici? Doamna ministru Rosa Hartung. Nu cumva ţi-a vorbit soţia ta despre ea, poate a întâlnit-o pe vreuna dintre ele sau chiar pe amândouă…?

Thulin îi pune în faţă fotografia Rosei Hartung, dar Sejer-Lassen scutură apatic din cap. Hess o vede cum încearcă să-şi ascundă iritarea şi o înţelege foarte bine. Este deja a doua oară săptămâna asta când stă faţă în faţă cu un văduv care pare complet absent în timpul interogatoriului.

— Sejer-Lassen, avem nevoie de ajutor. Sigur o să-ţi vină vreo idee. Avea vreun duşman, se temea de cineva sau…

— Chiar nu ştiu mai multe. Nu avea niciun duşman. Se ocupa doar de casă şi de copii…

Thulin respiră adânc şi continuă cu întrebările, dar Hess are impresia că Erik Sejer-Lassen chiar spune adevărul. Încearcă să facă abstracţie de plânsetul copiilor şi deja regretă că, mai devreme, la Secţia de Poliţie nu i-a spus lui Nylander să-l excludă din caz.

Pe de altă parte, nici nu mai era cale de întoarcere. Dimineaţa s-a trezit buimac în apartamentul său din parcul Odin, după doar trei ore de somn, în mintea sa derulându-se obsesiv un film despre figurine de castane şi bucăţi de cadavre umane. La scurt timp după aceea a apărut şi adjunctul administratorului ca să-l certe pentru că lăsase uneltele de zugrăvit şi aparatul de lustruit parchetul exact în mijlocul coridorului comun. Hess chiar n-a mai avut timp să se gândească şi la chestiile astea. Pe drum spre Secţia de Poliţie, a sunat la sediul din Haga şi a încercat să se scuze pentru lipsa de implicare în conferinţa telefonică avută cu Freimann. Răceala secretarei nu lăsa loc niciunui dubiu. Nu s-a mai deranjat să clarifice motivul neglijenţei sale. În schimb, s-a grăbit să străbată aglomeraţia matinală din Staţia Centrală pentru a ajunge la secţie, voind să vadă detaliile din fotografiile cu cadavrul lui Anne Sejer-Lassen. Se hotărâse de la început că nu au niciun motiv de îngrijorare dacă se poate constata că există urme de tăieturi şi în alte locuri, nu doar pe mână. Dacă existau mai multe urme concrete ale uneltei folosite la amputarea mâinilor, poate nu va fi cazul să-şi bată capul cu gândul bolnav cu care s-a trezit în minte în acea dimineaţă. Dar niciun semn nu sugera că ucigaşul ar fi încercat să amputeze şi alte părţi ale corpului. Ca să se asigure, Hess a telefonat Departamentului de Medicină Legală. Ofiţerul medico-legist e de părere că instrumentul folosit la amputarea mâinilor a fost utilizat la ambele crime, iar asta îi confirmă temerile lui Hess. Nu ştie dacă se va adeveri profeţia sa privind următoarele crime, dar senzaţia rău-prevestitoare s-a tot amplificat. Înainte să-şi dea seama ce piste noi ar trebui urmărite, şi-ar dori să poată opri timpul în loc şi să aprofundeze cazul Kristinei Hartung. Dar Nylander a pus piciorul în prag, aşa că el şi Thulin au fost trimişi la reşedinţa familiei Sejer-Lassen, unde încă nu făcuseră niciun progres.

Le-a luat două ore să cerceteze conacul şi terenul pe care se afla acesta. Mai întâi au constatat că

dispozitivele de supraveghere video din partea de nord a casei, orientate spre pădure, fuseseră scoase din funcţiune. Din momentul în care Anne Sejer-Lassen s-a întors acasă de la alergat şi a dezactivat alarma, oricine ar fi putut să se caţăre pe gard şi să intre în casă. Vecinii nu au observat nimic, lucru foarte plauzibil, de altfel, din moment ce micile palate erau aşezate la o distanţă atât de mare unul de altul, încât, fără nicio urmă de exagerare, agenţii imobiliari puteau spune că e o zonă izolată.

În timp ce Genz şi tehnicienii criminalişti erau ocupaţi cu cercetarea amănunţită a grădinii, a sufrageriei şi a holului pentru a găsi posibile urme, Thulin şi Hess au urcat la etajul întâi pentru a verifica încăperile, sertarele şi dulapurile care puteau să spună ceva despre viaţa lui Anne Sejer-Lassen. Etajul întâi avea nouă încăperi, dacă puneai la socoteală spa-ul şi dressingul. Hess nu era specialist în materie de obiecte de lux, dar numai televizorul marca B&O din dormitor părea să coste cam cât vreo două apartamente din parcul Odin. Ca dovadă a gustului rafinat, ferestrele impresionant de mari nu aveau nicio perdea sau draperie. Tocmai de aceea Hess s-a întrebat dacă nu cumva ucigaşul a profitat de accesul vizual excelent către Anne Sejer-Lassen, ale cărei tabieturi le-ar fi putut studia din întunericul grădinii, unde acum ploua de rupea.

Şi în celelalte camere de la etajul întâi au cercetat cu atenţie interiorul şi obiectele: dressingul lui Anne Sejer-Lassen părea să fie într-o ordine desăvârşită, cu şiruri întregi de pantofi cu toc, rochii, pantaloni proaspăt călcaţi, toate aşezate pe rafturi de lemn dispuse uniform, iar dresurile şi lenjeria fuseseră împărţite în sertare, într-o ordine la fel de desăvârşită. Baia alăturată arăta ca într-un complex hotelier de cinci stele, cu două lavoare, o cadă îmbrăcată în faianţă italiană şi o zonă separată, cu spa şi saună. Pe pereţii din camera copiilor erau pictate animale din junglă, inspirate din cărţile scriitorului Hans Scherfig. Picturile murale încadrau cele două pătuţuri, care, de altfel, aveau vedere către

un cer înstelat, căci pe tavan erau pictate planete şi rachete spaţiale rătăcind prin cosmos.

În ciuda tuturor cercetărilor, nu au reuşit să explice de ce Anne Sejer-Lassen a fost luată prin surprindere în propria casă, făptaşul ducând-o apoi într-o pădure şi tăindu-i ambele mâini.

Aşa că s-au concentrat asupra interogării lui Erik Sejer-Lassen, care le-a povestit cum a cunoscut-o pe Anne, la liceul din Ordrup. După ce amândoi şi-au finalizat studiile la Şcoala de Business din Copenhaga, s-au căsătorit şi au pornit într-o călătorie în jurul lumii, după care s-au stabilit mai întâi în Noua Zeelandă, apoi în Singapore. Erik s-a ocupat de investiţiile sale în diverse companii de biotehnologie, dar Anne îşi dorea o familie şi copii. Au făcut două fete şi, când fiica cea mare urma să înceapă şcoala, s-au mutat înapoi în Danemarca, mai întâi cu chirie, într-una dintre construcţiile noi din zona Islands Brygge, unde au locuit până când au reuşit să achiziţioneze casa din Klampenborg, aflată nu departe de cartierul în care a copilărit Erik. Hess presupune că stilul de viaţă al familiei era plătit integral de Erik şi, deşi Anne a studiat designul interior, poliţistul avea impresia că ea se mândrea cu statutul de mamă, cu întreţinerea căminului şi cu organizarea de mici reuniuni pentru cercul lor de amici, care în principal erau prietenii lui Erik. În plus, un asistent criminalist a fost trimis în Helsingør, unde locuia mama lui Anne Sejer-Lassen, şi din rezumatul discuţiei Hess a înţeles că Anne a crescut cu mijloace foarte modeste, şi-a pierdut tatăl destul de devreme şi încă din copilărie şi-a dorit să-şi întemeieze propria familie. Cu lacrimi în ochi, mama lui Anne a povestit că nu-şi vedea fiica şi nepoatele cât de des şi-ar fi dorit şi era de părere că Erik Sejer-Lassen nu dădea doi bani pe ea. De regulă îşi vedea fiica şi nepoatele când Erik era la muncă sau, rareori, când fiica ei venea cu fetiţele în vizită. Avea impresia că relaţia de putere dintre Anne şi Erik era cam disproporţionată, dar Anne şi-a apărat întotdeauna soţul şi a refuzat să-l părăsească, iar

mama a înţeles că ar face bine să se abţină dacă vrea să-şi mai vadă fiica. Lucru care, după incidentele de ieri-seară, nu se va mai întâmpla niciodată.

Ceasul digital de pe unul dintre cele două cuptoare mari din bucătărie, marca Smeg, îşi schimbă ora încă o dată, iar Hess se forţează să asculte interogatoriul lui Thulin, încercând să ignore plânsetele de la etaj.

— Soţia ta a pregătit o valiză. Tocmai ieşea pe uşă şi-i spusese deja bonei că le va lua ea pe fete de la şcoală. Unde se ducea?

— Am spus deja. Se ducea la mama ei, unde plănuia să rămână peste noapte.

— Nu pare să fie aşa. În valiză a pus paşapoartele şi haine pentru cel puţin o săptămână, aşa că spune-ne unde se ducea, de fapt? De ce voia să fugă?

— Nu voia să fugă.

— Ba da, aşa cred, şi nimeni nu pleacă fără un motiv. Aşa că ori îmi spui de ce voia să fugă, ori obţin un mandat ca să-ţi analizăm în detaliu telefonul mobil şi traficul de date, poate aşa găsim motivul.

Erik Sejer-Lassen arată primele semne de agitaţie.

— Mă înţelegeam bine cu soţia mea. Dar noi – sau eu, mai bine zis – am avut nişte probleme.

— Ce probleme?

— Am avut nişte aventuri. Nimic semnificativ. Dar… poate că a aflat.

— Spui că ai avut nişte aventuri. Cu cine?

— Mai multe.

— Cine, cum? Femei, bărbaţi?

— Femei. La întâmplare. Câteva pe care le-am întâlnit sau cărora le-am scris printr-un portal online. Nimic semnificativ.

— De ce ai făcut asta?

Erik Sejer-Lassen ezită.

— Nu ştiu. Uneori, viaţa nu este aşa cum ai sperat.

— Ce vrei să spui?

Sejer-Lassen priveşte în gol. Hess se regăseşte în ultima lui frază, dar nu poate să nu se întrebe ce alte

speranţe o fi având de la viaţă un tip ca Sejer-Lassen, dacă nu o soţie-trofeu, o familie tradiţională şi colivia asta poleită de cel puţin 35 de milioane de coroane.

— Când şi cum ar fi putut soţia ta să afle despre aventuri? continuă Thulin iritată.

— Nu ştiu, dar m-aţi întrebat despre…

— Erik, am analizat telefonul mobil al soţiei tale, e-mailurile şi conturile de pe reţelele de socializare. Dacă ar fi aflat despre cele povestite, în mod logic, ar fi vorbit cu cineva despre infidelitatea ta. Poate chiar cu tine, cu mama ei sau cu o prietenă, dar nu există nicio referire la aşa ceva.

— Păi…

— Prin urmare, nu din cauza asta voia să fugă. Aşa că te mai întreb o dată: de ce voia soţia ta să te părăsească? De ce a pregătit o valiză şi…

— Nu ştiu! M-ai întrebat ce motiv ar fi putut să aibă şi, la naiba, ăsta e singurul care-mi trece prin minte!

Accesul de furie al lui Erik Sejer-Lassen pare pentru un moment o reacţie exagerată. Pe de altă parte, probabil că bărbatul nu se mai poate controla. A fost o zi lungă. Hess nu vede ce sens ar mai avea să continue interogatoriul, aşa că intervine.

— Mulţumim, ne oprim aici. Dacă îţi mai aminteşti ceva, să ne contactezi imediat. Bine?

Erik Sejer-Lassen aprobă recunoscător şi, chiar dacă Hess se întoarce cu spatele ca să-şi ia haina, observă că intervenţia sa nu-i convine lui Thulin. Din fericire, o voce îi sare în ajutor.

— Pot să ies cu fetele să cumpărăm îngheţată?

Bona a coborât cu cele două fetiţe, ambele îmbrăcate de oraş. Hess şi Thulin au audiat-o deja. O văzuse pe Anne doar ieri-dimineaţă, după care şi-a petrecut prima parte a zilei la Biserica Filipineză. Anne a sunat-o după-amiaza, spunându-i că va merge singură după fete. Era evident că era extrem de respectuoasă faţă de familia Sejer-Lassen, dar şi faţă de poliţie, iar Hess presupune că permisul ei de şedere nu e tocmai în regulă. Pe cea mică o ţine în

braţe, pe cea mare, de mână. Fetele sunt leşinate de atâta plâns şi au ochii roşii, iar Erik Sejer-Lassen se ridică în picioare şi se îndreaptă spre ele.

— Da, bună idee, Judith. Mulţumesc.

Când toţi patru se duc spre ieşire, Erik Sejer-Lassen îşi mângâie una dintre fiice pe păr şi îi zâmbeşte forţat celeilalte.

— Eu decid când se termină interogatoriul.

Thulin vine lângă Hess şi se postează astfel încât el să nu-i poată evita privirea sfredelitoare a ochilor căprui.

— Până la urmă, eram cu el ieri, când a fost atacată soţia lui. Evident că nu el a făcut-o.

— Căutăm un numitor comun pentru cele două crime. Una dintre victime şi-a schimbat yala, cealaltă probabil voia să fugă…

— Eu nu caut un numitor comun. Caut un ucigaş.

Hess dă să se ducă în sufragerie, ca să vadă la ce concluzie au ajuns criminaliştii, dar Thulin i se pune în cale.

— Hai să spunem lucrurilor pe nume: ai o problemă cu asta? Să lucrăm împreună, noi doi, să ne coordonăm?

— Nu, n-am nicio problemă. Decât să ne certăm ca doi proşti, hai mai bine să ne împărţim sarcinile.

— Deranjez?

Uşa glisantă albă dinspre hol se deschide şi Genz răsare de după ea, în salopetă albă şi cu o valiză în mână.

— Strângem acum. Nu vreau să dezamăgesc pe nimeni, dar avem la fel de puţine piste ca în cazul Laurei Kjær. Cele mai evidente urme sunt nişte stropi de sânge, în nişte crăpături din podeaua de pe coridor. Dar urmele nu sunt noi şi nu se potrivesc cu grupa de sânge a lui Anne Sejer-Lassen. Aş presupune că n-au nicio relevanţă.

În hol, în parchetul din spatele lui Genz, se poate vedea cum urma verzuie este evidenţiată de lanternele fluorescente, iar criminaliştii fac fotografii.

— De ce sunt urme de sânge pe parchetul din coridor?

Thulin îi adresează întrebarea lui Sejer-Lassen, care se întorsese din bucătărie şi, apatic, începuse să dea la o parte jucăriile.

— Dacă sunt lângă scările ce duc la etaj, ar putea fi ale Sofiei, fiica noastră cea mare. A căzut, şi-a spart nasul şi şi-a rupt clavicula. A fost internată acum câteva luni.

— E credibil. Hess, apropo, îţi transmit salutările comitetului de petreceri al departamentului. Şi mulţumesc pentru carnea de porc.

Genz dispare în spatele celorlalţi cosmonauţi îmbrăcaţi în alb şi închide uşa glisantă în urma sa. Lui Hess îi vine o idee şi-l priveşte pe Erik Sejer-Lassen cu un nou val de interes, dar Thulin i-o ia înainte.

— La ce spital a fost internată Sofia?

— La Spitalul Universitar. A stat acolo vreo două zile.

— La ce secţie a spitalului?

Hess a pus întrebarea. În mod clar, faptul că ambii detectivi devin brusc interesaţi de acest subiect îl derutează pe Sejer-Lassen, care a rămas în mijlocul încăperii, cu o tricicletă în mână.

— Pediatrie. Cred. Anne s-a ocupat de chestia asta şi a dus-o pe fetiţă la control. De ce?

Niciunul dintre ei nu-i răspunde. Thulin porneşte spre intrarea principală şi Hess ştie că nici de data asta nu are voie să conducă maşina.

49

Cine vizitează Secţia de Pediatrie a Spitalului Universitar de pe Blegdamsvej se opreşte şi se minunează de peretele cu nenumăratele desene făcute de copii, unele mari, altele mici, dar toate foarte colorate. Hess nu face excepţie. Locul acela inspiră o imensă poftă de viaţă şi la fel de multă durere, iar Hess rămâne neclintit în faţa peretelui cât timp Thulin se duce la recepţie să-şi anunţe sosirea.

Când au auzit replica lui Erik Sejer-Lassen referitoare la internarea fiicei sale la pediatrie, amândoi şi-au amintit de bileţelul lipit pe avizier, în bucătăria Laurei Kjær. Pe drum spre oraş, Hess a telefonat la spital, de unde i s-a confirmat că atât băiatul Laurei Kjær, cât şi fiica cea mare a lui Anne Sejer-Lassen au fost internaţi acolo. Dar asistenta cu care a stat de vorbă nu a putut să le ofere informaţii utile, nici să le spună dacă cei doi copii au fost internaţi în aceeaşi perioadă. Aşa că au venit aici. Spitalul Universitar era singurul element comun găsit şi oricum era în drum spre secţie. Până acum, ziua nu le adusese niciun rezultat concludent. Nici mesajul primit de la Nylander nu-i ajutase prea mult: spune că Rosa Hartung şi soţul ei n-au oferit nicio informaţie nouă despre Anne Sejer-Lassen.

Hess vede că Thulin se întoarce de la recepţie, dar îi evită privirea întrebătoare şi se uită fix la termosul cu cafea, lăsat acolo pentru vizitatori.

— Încearcă să ia legătura cu directorul clinicii, care, conform registrului, a avut grijă de ambii copii.

— Discutăm acum cu persoana respectivă?

— Nu ştiu. Dacă ai altceva de făcut, nu mă deranjează.

Hess nu răspunde. Priveşte în jur, neliniştit. Holul şi spaţiul comun sunt amândouă pline de copii cu probleme. Copii cu julituri pe faţă, cu mâinile bandajate sau cu picioarele în ghips. Copii fără păr pe cap, copii în scaune cu rotile şi copii care se deplasează cu suporturi de perfuzii prinse de braţ.

Chiar în mijlocul acestora se află camera de joacă, cu ferestre mari şi o uşă albastră, decorată cu baloane şi crenguţe uscate de toamnă. Hess aude voci de copii cântând, aşa că se apropie de uşa întredeschisă. În încăpere se află câţiva copii mai mari care stau şi desenează într-un capăt, în timp ce un grup de copii mai mici stau în semicerc, pe taburetele colorate de plastic din celălalt capăt al sălii. Copiii aflaţi în semicerc cântă, cu feţele întoarse către o doamnă pedagog, care stă în genunchi în timp ce ţine sus o planşă pe care e desenat, foarte drăgălaş, un măr roşu.

Omuleţule de mere, haide, vino înăuntru. Omuleţule de mere, haide, vino înăuntru. Mi-ai adus tu azi în traistă – mi-ai adus tu nişte mere? Eu îţi foarte mulţumesc…

Doamna pedagog se uită aprobator la copii şi, după ce aceştia au pronunţat lung şi tare ultimul cuvânt al cântecelului de toamnă, ea înlocuieşte planşa cu alta, pe care e desenată o castană.

— Şi acum continuăm!

Omuleţule de castane, haide, vino înăuntru. Omuleţule de castane, haide, vino înăuntru. Mi-ai adus tu azi în traistă – mi-ai adus nişte castane? Eu îţi foarte mulţumesc…

Hess se înfioară la auzul cântecului. Când se îndepărtează de uşă, îşi dă seama că Thulin îl analizează.

— Dumneavoastră sunteţi părinţii lui Oscar, băiatul care e la radiografie?

O asistentă venise să-i întâmpine. Thulin, care soarbe cafea dintr-un pahar de plastic, se îneacă şi începe să tuşească.

— Nu, nu suntem, răspunde Hess. Suntem de la Poliţie. Aşteptăm să vină directorul clinicii.

— Din păcate, directorul încă este de gardă.

Asistenta e frumoasă. Are ochi negri şi strălucitori şi un păr lung şi negru, prins într-o coadă de cal. Are în jur de 30 de ani, dar expresia ei e cumva gravă, făcând-o să pară mai în vârstă.

— În acest caz, directorul trebuie să-şi întrerupă puţin treburile. Vă rugăm să-i transmiteţi că ne grăbim.

50

Directorul clinicii, domnul Hussein Majid, îi roagă să ia loc în sala personalului medical, printre ceşti albe de cafea, iPad-uri lipicioase, cutii cu îndulcitor, ziare pătate şi haine aruncate peste spătarele scaunelor. E la fel de înalt ca Hess, arată cam de 40 de ani, e bine îmbrăcat. Peste haine poartă un halat alb, descheiat, are un stetoscop la gât şi poartă ochelari negri, pătraţi. O verighetă de aur sugerează că, probabil, e căsătorit, dar nu lasă aceeaşi impresie când îi strânge mâna lui Thulin. Graba cu care directorul i-a strâns mâna lui Hess se transformă rapid într-un zâmbet şi într-o privire insistentă când bărbatul ajunge în faţa ei. Trec câteva secunde bune până când lui Hess îi trece prin cap că medicului i se pare atrăgătoare. El nu o privise astfel. Până acum i s-a părut cam enervantă, dar involuntar conştientizează că nu degeaba privirea discretă a medicului îi urmăreşte talia şi fundul când ea se întoarce să ia loc pe un scaun. Hess se întreabă dacă Hussein Majid s-a uitat la fel şi la Laura Kjær şi la Anne Sejer-Lassen când au venit la spital cu copiii lor bolnavi.

— Din păcate, sunt de gardă, dar vreau să vă ajut, dacă nu durează mult.

— Frumos din partea dumneavoastră. Mulţumim mult, răspunde Thulin.

Majid pune pe masă două registre şi telefonul mobil, oferindu-se totodată să-i toarne cafea lui Thulin, care acceptă, flirtând discret. Hess pare să fi uitat complet de ce se află acolo, însă îşi stăpâneşte iritarea şi se aşază pe scaun.

— După cum am spus, avem nişte întrebări despre Magnus Kjær şi Sofia Sejer-Lassen şi am vrea să ne spuneţi tot ce ştiţi.

Hussein Majid îi aruncă o privire şi-i răspunde foarte firesc, pe un ton autoritar şi prietenos, cel mai probabil destinat lui Thulin.

— Sigur. Într-adevăr, ambii copii au fost internaţi aici – dar pentru probleme diferite. Pot mai întâi să vă întreb care e motivul acestei discuţii?

— Nu.

— În regulă. Păi…

Medicul îi zâmbeşte complice lui Thulin, iar ea ridică din umeri, parcă scuzându-se pentru comportamentul lui Hess, care oricum continuă.

— Ce fel de tratamente au primit?

Majid întinde mâna spre fişele copiilor, fără a se mai deranja să le despăturească.

— Magnus Kjær a venit aici pentru un tratament de lungă durată, care a început acum vreun an. Echipele de pediatri au un rol de intermediar, transferând pacienţii spre secţiile corespunzătoare, aşa că specialiştii noştri de la Neurologie l-au pus pe Magnus sub observaţie şi apoi sub investigaţie pentru diagnosticul de autism. Pe de altă parte, Sofia Sejer-Lassen a fost internată pentru o fractură banală, după un accident petrecut acasă, acum câteva luni. Apoi a fost externată. Procedeul a fost relativ simplu, deşi a fost precedat de o perioadă de reabilitare, la secţia de Fiziologie.

— Dar ambii copii au ajuns la Secţia de Pediatrie, insistă Hess. Ştiţi dacă cei doi copii se cunoşteau? Sau dacă părinţii lor se cunoşteau?

— Din motive obiective, nu ştiu acest lucru, dar nu au avut nicio interacţiune facilitată de diagnosticul copiilor.

— Cine a venit cu copiii la control?

— Din câte îmi amintesc, în ambele cazuri au venit mamele, dar, dacă vreţi să ştiţi cu certitudine, va trebui să le întrebaţi pe ele.

— Dar acum vă întrebăm pe dumneavoastră.

— Da, şi eu tocmai v-am răspuns.

Majid zâmbeşte prietenos. Hess estimează că directorul are o inteligenţă peste medie şi se întreabă dacă acesta ştie că nimeni nu le mai poate întreba nimic pe mame.

— Dar dumneavoastră aţi interacţionat cu mamele când au venit la Secţie?

Thulin este cea care pune această întrebare nevinovată, iar directorul pare bucuros să se poată întoarce spre ea.

— Am fost în legătură cu mulţi părinţi, printre care şi cu ele. O parte importantă a slujbei noastre constă în a-i face pe părinţi să simtă că odraslele lor sunt pe mâini bune. Construirea unei relaţii bazate pe apropiere şi încredere poate fi crucială pe toată durata tratamentului. E benefică pentru toate părţile implicate. Mai ales pentru pacient.

Medicul îi zâmbeşte lui Thulin şi-i face cu ochiul, de parcă tocmai vrea să-i vândă o excursie romantică pentru două persoane în Maldive. Thulin îi întoarce zâmbetul.

— Aşadar nu este greşit să afirmăm că le cunoşteaţi pe mame destul de bine?

— Destul de bine?

Majid pare derutat, dar continuă să-i zâmbească lui Thulin. Mişcarea îl ia prin surprindere şi pe Hess, dar Thulin abia a început.

— Le-ai văzut în privat, te-ai îndrăgostit de ele sau doar te-ai culcat cu ele?

Majid încă zâmbeşte, dar ezită.

— Pardon, ce-aţi spus?

— Ai auzit foarte bine. Răspunde la întrebare.

— De ce mă întrebi aşa ceva? Despre ce e vorba?

— Momentan sunt doar nişte întrebări şi e important să ne spui adevărul.

— Vă pot răspunde foarte repede. În secţie, sunt internaţi cam cu 10% mai mulţi copii faţă de locurile disponibile. Când sunt de gardă, am doar câteva minute la dispoziţie pentru fiecare copil. Aşa că prefer să dedic acele minute nu mamelor, nu taţilor, nu poliţiştilor, ci copiilor.

— Dar mai devreme ai spus că relaţia apropiată cu mama e importantă.

— Nu, nu asta am spus şi nu-mi place ce insinuezi.

— Nu este nicio insinuare. O insinuare e ce ai făcut tu mai devreme, când mi-ai făcut cu ochiul şi

mi-ai vorbit despre apropiere, dar eu te-am întrebat, fără să insinuez nimic, dacă te-ai culcat cu ele.

Majid zâmbeşte neîncrezător şi scutură din cap.

— Atunci povesteşte-ne ce impresie ţi-au lăsat mamele.

— Erau nişte mame îngrijorate pentru copiii lor, aşa cum sunt toţi părinţii când ajung la spital. Dar, dacă veniţi cu astfel de întrebări, am lucruri mai importante de făcut.

Hussein Majid dă să se ridice, dar Hess îi aruncă în faţă medicului un ziar pătat cu cafea.

— Nu pleci nicăieri. Am venit aici cu un motiv, pe care probabil îl cunoşti. Momentan, eşti elementul comun în cazurile pe care le cercetăm.

Directorul se uită la fotografiile din pădure şi la titlurile care leagă cele două cazuri şi pare că se zguduie puţin.

— Dar nu *mai am* nimic de spus. Cel mai bine mi-o amintesc pe mama lui Magnus Kjær, fiindcă a stat aici o perioadă mai lungă. La neurologie au încercat să-i pună mai multe diagnostice, iar mama era foarte supărată că nimic nu era de ajutor, dar din senin a încetat să mai vină cu băiatul şi nu ştiu mai multe amănunte.

— A încetat să mai vină fiindcă i-ai făcut avansuri sau…

— Nu i-am făcut niciun avans! A sunat să ne spună că a primit o plângere de la autorităţile locale şi că voia să se ocupe de problema respectivă. Am crezut că se va întoarce, dar nu a făcut-o.

— Dar Laura Kjær îşi investea tot timpul în tratamentul fiului său. Trebuie să fi avut un motiv bun dacă nu a mai dorit să te vadă. Nu-i aşa?

— Nu pe *mine. Eu* nu am avut niciun amestec! După cum am spus, a fost vorba de o plângere.

— Ce plângere?

Hess este cel care insistă cu ultima întrebare, dar chiar acum asistenta cea tânără îşi strecoară capul pe uşă şi se uită la director.

— Mă scuzaţi că vă deranjez. Avem nevoie urgentă de un răspuns la salonul nouă. Pacientul

aşteaptă în faţa sălii de operaţie.

— Vin acum. Am terminat aici.

— Ce fel de plângere, am întrebat.

Hussein Majid se ridică şi-şi adună în grabă lucrurile de pe masă.

— Nu ştiu nimic. Mama băiatului mi-a spus că o persoană a contactat autorităţile locale şi a acuzat-o că nu se ocupă aşa cum trebuie de fiul ei.

— Cum adică? De ce anume a acuzat-o, mai exact?

— Habar nu am. Părea şocată şi ceva mai târziu a sunat un consilier local, voia informaţii despre băiat, informaţii pe care i le-am oferit. Despre tratament şi despre cum am încercat să rezolvăm problema. Mulţumesc şi la revedere.

— Eşti sigur că nu ai trecut pe la ea s-o consolezi puţin?

Thulin forţează puţin nota şi se ridică de pe scaun şi încearcă să se pună în drumul lui.

— Da, sunt sigur! Daţi-mi voie să plec, vă rog.

Şi Hess se ridică.

— Laura Kjær a spus cine a depus plângerea?

— Nu. Din câte îmi amintesc, era anonimă.

Directorul Hussein Majid o ocoleşte pe Thulin, cu fişele sub braţ. Când dispare după colţ, Hess aude iar vocile copiilor care cântă.

51

Când îi sună telefonul mobil, consilierul Henning Loeb tocmai îşi termină micul dejun în cantina aproape pustie din subsolul Primăriei din Copenhaga. Dimineaţa aceea fusese un calvar. Fusese surprins de ploaie în timp ce mergea pe bicicletă şi, când într-un sfârşit ajunsese la parcarea de biciclete de lângă intrarea din spate a primăriei, hainele şi încălţămintea îi erau deja ude leoarcă. Cu toate acestea, şeful Direcţiei de Protecţie a Copilului şi Tinerilor l-a rugat să ia parte la o şedinţă anunţată din scurt, cu o familie afgană şi cu avocatul acesteia, care voiau să conteste decizia municipalităţii de a-i evacua forţat.

Henning Loeb cunoştea în detaliu cazul, el fiind cel care propusese evacuarea forţată, dar a fost nevoit să stea încă o oră şi jumătate să le asculte plângerile. Majoritatea cazurilor de evacuare forţată ale municipalităţii privesc familiile de imigranţi, iar în cazul de faţă a fost nevoie de un interpret pentru şedinţă. Lucru care, bineînţeles, prelungeşte totul mai mult decât ar fi fost nevoie. Cazul era deja soluţionat, aşa că şedinţa era o pierdere de vreme: un tată imigrant a prezentat în repetate rânduri un comportament violent faţă de fiica sa de 13 ani, fiindcă iubitul ei era danez. Dar societatea democratică daneză se asigură că astfel de persoane violente au şi drepturi, prin urmare părerea lor trebuie ascultată. Aşa că, în timp ce la masă se lansau argumente din ambele părţi, Henning a fost nevoit să stea acolo dârdâind şi privind viaţa care se desfăşura dincolo de ferestrele primăriei.

După şedinţă, deşi Henning era încă ud, a fost nevoit să se ocupe de cazurile sale cu un ceas ticăindu-i în cap, fiindcă rămăsese în urmă cu munca pe ziua respectivă. Se afla la numai un interviu distanţă de o poziţie în mult mai structuratul şi bine mirositorul secretariat al Direcţiei de Dezvoltare Tehnologică şi Mediu, sus, la etajul al doilea, iar

discuţia cu pricina trebuia să aibă loc chiar în după-amiaza respectivă. Dacă va reuşi să recupereze timpul pierdut, va avea vreme să se pregătească. Şi, dacă discuţia va merge bine, curând va părăsi această corabie care se scufundă din cauza pasagerilor violenţi, incestuoşi sau psihotici veniţi de la talpa societăţii. I se părea corect să se ocupe de propunerile de dezvoltare urbană şi de înfrumuseţare a parcurilor, dar şi să se bucure de compania stagiarei roşcate de la arhitectură, care, indiferent de anotimp, umbla în fuste scurte şi zâmbea obraznic. Merita un bărbat pe cinste. Poate că nu Henning va avea onoarea să fie alesul ei, dar nimeni nu-i putea răpi şansa de a-i sta aproape – şi nici fanteziile aferente.

După câteva secunde, Henning regretă că a răspuns la telefonul mobil, pentru că nu mai poate scăpa de tipul de la criminalistică. Are exact tonul pe care Henning îl detestă din suflet. Autoritar şi imperativ. După doar câteva clipe îi spune foarte clar lui Henning că are nevoie de informaţii *chiar acum.* Nu în curând şi în niciun caz *mai târziu,* în cursul după-amiezii. Prin urmare, Henning este nevoit să lase baltă ce făcea şi să se întoarcă repede la calculatorul din birou.

— Spune-mi tot ce ştii despre un băiat pe nume Magnus Kjær.

Criminalistul are CNP-ul băiatului, iar Henning îşi porneşte calculatorul în timp ce explică faptul că este responsabil de sute de cazuri, prin urmare nu şi le poate aminti pe toate pe de rost, dacă detectivul ar avea vreo urmă de îndoială.

— Spune-mi ce scrie acolo.

Henning deschide dosarul electronic, ţinându-l puţin pe criminalist în aşteptare. Se pare că e chiar unul dintre cazurile sale şi, din fericire, e un dosar ce poate fi rezumat scurt şi la obiect.

— Aşa este, am avut un caz. S-a primit o plângere sau mai degrabă un e-mail anonim despre mama băiatului, Laura Kjær, care, conform reclamaţiei, nu era aptă pentru a avea grijă de băiatul său. Dar am

cercetat cazul fără să găsim vreo dovadă pentru acea afirmaţie, aşa că nu pot spune mai multe…

— As vrea să aud toate detaliile cazului. Acum.

Henning îşi înăbuşă un oftat. Poate să dureze mult, aşa că, în timp ce parcurge rezumatul cazului, se grăbeşte să-i spună criminalistului cea mai scurtă versiune posibilă.

Plângerea a fost înaintată pe e-mail, acum vreo trei luni, către Departamentul de Sesizări al Direcţiei. Un departament înfiinţat în toate municipalităţile la ordinul ministrului afacerilor sociale, ce permite cetăţenilor să facă sesizări anonime dacă descoperă vreun copil agresat. Nu se cunoaşte expeditorul. Pe scurt, se solicita ca băiatul să fie luat de lângă mama lui, fiindcă femeia era – şi citez – „o curvă egoistă”, închei citatul. Mai scria şi că singurele ei griji erau aventurile amoroase, ignorând astfel problemele băiatului, chiar dacă – şi citez din nou – „ar fi trebuit să se ocupe mai bine de el”, închei citatul. Conform e-mailului, dovezile necesare puteau fi găsite la domiciliu.

— Ce aţi găsit în casă?

— Nu am găsit nimic. Am respectat regulamentul şi am cercetat destul de amănunţit acuzaţia de neglijenţă. Am discutat atât cu băiatul introvertit, cât şi cu părinţii şocaţi – mama şi, probabil, tatăl vitreg. Dar acuzaţiile nu erau întemeiate şi, din păcate, astfel de glume proaste se întâmplă mai des decât am tinde să credem.

— Aş vrea să văd e-mailul. Îmi puteţi trimite o copie?

Henning se aştepta la această cerere.

— Da, sigur, imediat ce-mi prezentaţi un ordin judecătoresc. Şi dacă nu mai aveţi nimic de…

— Dar nu era nicio informaţie despre expeditor?

— Nu. Asta înseamnă termenul „anonim”. După cum am spus…

— De ce să fie o glumă proastă?

— Nu am *găsit* nimic. Oamenii folosesc serviciul de sesizări în primul rând pentru a face glume proaste. Întrebaţi-i numai pe cei de la Taxe şi

Impozite. Politicienii i-au încurajat pe oameni să intervină, chiar şi când nu se poate face nimic. Cine se mai gândeşte că există persoane care investesc timp şi resurse ca să cerceteze prostiile primite? În fine, după cum am spus, dacă nu mai aveţi nimic de…

— Ba da, am. Acum, dacă tot am reuşit să vă prind la telefon, vă rog să verificaţi dacă aţi primit vreo sesizare pentru alţi doi copii.

Criminalistul îi mai dă bietului Henning încă două CNP-uri, de data aceasta pentru două fetiţe, Lina şi Sofia Sejer-Lassen. Deşi familia stă acum în Klampenborg, ştie că până nu demult a locuit în zona Islands Brygge din Copenhaga; informaţiile cerute sunt din acea perioadă. În timp ce se uită la ceas, Henning tastează iritat datele în calculator. Încă are timp să se pregătească, asta dacă se grăbeşte puţin. Computerul îi arată într-un final rezultatele găsite pentru cele două CNP-uri, iar Henning parcurge cazul şi documentele din el, în timp ce criminalistul repetă codurile numerice personale. Henning e pe cale să spună că-şi aminteşte foarte bine cazul, fiindcă a fost tot al lui, dar apoi descoperă ceva ce până acum i-a scăpat. Răsfoieşte documentele, revine grăbit la cazul lui Magnus Kjær pentru a-şi verifica bănuiala şi textul din e-mailul anonim. Henning Loeb nu înţelege exact cum stau lucrurile, iar asta îl face să devină precaut.

— Nu, din păcate. Nu avem nimic. În orice caz, nu găsesc.

— Eşti sigur?

— Sistemul nu recunoaşte aceste CNP-uri. Mai era ceva? Fiindcă sunt foarte ocupat.

După aceea, Henning Loeb are o presimţire sumbră. Ca să se asigure, trimite imediat un e-mail departamentului de IT, spunând că sistemul a cedat, aşa că nu a putut să-i ajute pe poliţişti cu informaţiile cerute. Nu că ar fi relevant, dar nu ştii niciodată. Iar Henning se află la un singur interviu distanţă de o promovare, aşa că se ridică şi se îndepărtează de prostia asta. În mare grabă. Va ajunge la etajul al

doilea, la secretariatul Direcţiei de Dezvoltare Tehnologică şi Mediu şi poate chiar la roşcata cu pricina.

52

Lumina zilei a dispărut din cartierul rezidenţial din Husum. Felinarele stradale sunt acum aprinse pe străduţele special amenajate pentru siguranţa copiilor, cu limitatoare de viteză, iar potecile din grădini sunt luminate superb de becurile din bucătăriile aglomerate, în care oamenii stau de vorbă şi unde, probabil, pregătesc cina şi discută despre ziua aglomerată pe care au avut-o. Când Thulin coboară din maşina de serviciu pe strada Cedervænget, simte un miros de chiftele prăjite ieşind pe instalaţia de aerisire a unor vecini ai familiei Kjær. Doar casa albă în stil funcţionalist, cu garaj de tablă şi cu cifra şapte pe căsuţa poştală e scufundată în întuneric şi pare complet părăsită.

Thulin primeşte la telefon ultimele veşti proaste de la Nylander şi aleargă prin ploaie după Hess, până în faţa intrării principale.

— Ai cheia?

Hess întinde mâna. Înaintează până în dreptul uşii blocate cu obişnuitele benzi galben-negre care sigilează intrarea principală, iar Thulin scoate cheia din buzunarul hainei.

— Spui că autorităţile locale au cercetat cazul după ce au primit plângerea anonimă împotriva Laurei Kjær, dar nu au găsit niciun motiv solid pentru acele acuzaţii?

— Da, exact. Dă-te puţin la o parte. Îmi stai în lumină.

Hess îi ia cheia din mână şi încearcă să descuie uşa în lumina slabă a unui felinar stradal.

— Ce facem noi aici?

— Ţi-am spus. Vreau doar să văd casa.

— Am văzut *deja* casa. De mai multe ori!

Acum câteva clipe, când Thulin a stat de vorbă cu Nylander, şeful era deranjat de rezultatele zilei respective sau mai degrabă de lipsa lor şi nu înţelegea ce rost ar avea să meargă încă o dată la casa din Cedervænget. Thulin era de aceeaşi părere.

Era clar că Hans Henrik Hauge, după spusele avocatei sale, avea un alibi pentru momentul uciderii lui Anne Sejer-Lassen. Cu toate acestea, Thulin a acceptat propunerea şi acum se afla iar în faţa casei întunecate în care cu o săptămână în urmă începuse întreaga tragedie.

Hess îi povestise despre discuţia cu responsabilul de caz de la Primăria Capitalei, pe care-l sunase când mergea spre parcare, după interogarea medicului. Era în maşină, în faţa Spitalului Universitar, cu ploaia izbindu-se de parbriz, când a auzit despre e-mailul anonim ce o acuza pe Laura Kjær că e o mamă atât de groaznică, încât băiatul trebuie luat cu forţa din casă. Autorităţile locale au cercetat cazul, iar plângerea s-a dovedit a fi nefondată. A fost considerată o glumă proastă, iar interesul lui Thulin s-a oprit acolo. Era surprinsă că Laura Kjær i-a povestit medicului de la Spitalul Universitar despre plângere, dar pe de altă parte era de înţeles: Laura Kjær avea un băiat care, conform concluziilor trase de medici, suferea de autism, iar comportamentul băiatului, descris, spre exemplu, de oamenii de la şcoală, ar fi putut lăsa de înţeles că mama nu s-ar ocupa aşa cum trebuie de el. În urma acestui raţionament, oricine ar fi putut să anunţe autorităţile locale. În principiu, Laura Kjær nu avea de unde să ştie dacă plângerea anonimă a venit din anturajul său, de la şcoală sau de la colegii de muncă, aşa că nu era de mirare că a păstrat tăcerea. În mod evident, făcuse tot ce ar face orice mamă pentru copilul său şi, chiar dacă lui Thulin nu-i plăcea de Hans Henrik Hauge, era clar că tatăl vitreg a fost de mare ajutor. Deci cu ce-i ajuta că ştiau despre plângere? Responsabilul de caz a spus că nu se înregistrase o plângere similară pentru Anne Sejer-Lassen, prin urmare *nu exista* niciun element comun care să susţină urmărirea acelei piste.

Totuşi voia să vadă casa Laurei Kjær, iar pe drum Thulin a regretat că nu l-a exclus din anchetă încă de dimineaţă, la întâlnirea cu Nylander. Nu l-a ignorat pe Hess când a spus că ucigaşul abia a început. Şi ea

a simţit ameninţarea când se aflau în pădure, lângă cadavrul lui Anne Sejer-Lassen. Dar abordau ancheta foarte diferit, iar ea nu era prea încântată să facă pe informatorul şi să-i dea de veste lui Nylander dacă Hess ar lua-o în direcţia greşită, începând să sape în cazul Hartung. Nici măcar când lucrul ăsta îi condiţiona transferul la NC3.

— Căutăm un dublu ucigaş. Dacă tu spui că sunt şanse să urmeze şi alte crime, de ce pierdem timpul cercetând o casă care a fost deja analizată de la A la Z?

— Nu e nevoie să vii şi tu. De fapt, mai bine i-ai întreba pe vecini dacă ştiu cine ar fi putut face reclamaţia. În felul ăsta ne mişcăm mai repede, nu?

— De ce să-i întrebăm tocmai pe ei?

Când Hess deschide uşa, banda izolatoare se rupe şi alunecă în ploaie. Bărbatul închide uşa în urma sa, în timp ce ploaia cade torenţial, forţând-o pe Thulin să pornească în fugă spre prima casă.

53

Primul lucru pe care-l observă Hess după ce închide uşa este liniştea din casă. Ochii încearcă să se obişnuiască cu întunericul. După ce se chinuie fără succes să aprindă trei întrerupătoare diferite din hol, se gândeşte că probabil compania de electricitate a tăiat curentul. Casa e pe numele Laurei Kjær. Moartea ei a fost înregistrată şi au fost demarate nişte investigaţii judiciare.

Hess îşi scoate lanterna de buzunar şi-şi luminează calea prin hol şi mai departe, prin restul casei. Discuţia telefonică avută cu responsabilul de caz de la autorităţile locale încă îi răsună în minte. Adevărul e că nu ştie ce rost are toată această expediţie. Sau dacă are vreun rost. Ştie doar că trebuie să vadă casa. De altfel, interogarea medicului de la Spitalul Universitar a decurs bine. Iniţial a crezut că au ajuns în locul potrivit şi la persoana potrivită. Ambele victime au interacţionat cu directorul, iar intuiţia lui Hess – conform căreia elementul comun al cazurilor ar fi copiii – părea corectă. Dar apoi directorul a pomenit de reclamaţie.

Evident, expediţia nu avea sorţi clari de izbândă. În primul rând, proprietatea a fost cercetată de mai multe echipe de detectivi şi criminalişti. În al doilea rând, plângerea fusese depusă cu trei luni în urmă. Dacă era vreun lucru care trebuia găsit, cel mai probabil dispăruse deja. Dar cineva a făcut o plângere împotriva Laurei Kjær – cineva s-a interesat de situaţia ei şi a cerut imperativ ca băiatul să fie luat cu forţa de autorităţi, iar Hess speră că totuşi casa îi poate oferi nişte răspunsuri. Încă se văd urmele tehnicienilor criminalişti, pe care le observă când se plimbă pe coridor. Pe clanţe şi pe tocurile uşii sunt rămăşiţe ale pulberii albe de prelevat amprente şi diverse indicii încă au cartonaşe numerotate în dreptul lor. Hess trece din cameră în cameră şi ajunge într-o mică sală de oaspeţi, folosită probabil pe post de birou, dar care acum este straniu

de pustie. De pe birou lipseşte calculatorul care încă se află în custodia poliţiei. Deschide diverse sertare şi dulapuri, citeşte bileţele şi hârtii total irelevante, apoi merge mai departe, în baie şi bucătărie, unde repetă procedura. Dar nu găseşte nimic de interes. Ploaia ropoteşte pe acoperiş, iar Hess se întoarce, traversează holul şi ajunge în dormitor, unde patul a rămas nefăcut şi veioza – căzută pe covor. Ajunge la sertarul cu chiloţi al Laurei Kjær, tocmai când uşa se deschide şi apare Thulin.

— Niciun vecin nu ştie nimic. Nici nu au auzit despre reclamaţie. Însă toţi susţin că ambii părinţi au fost extrem de grijulii şi atenţi cu băiatul.

Hess deschide un alt dulap şi continuă să caute.

— Mă întorc. Trebuie să-l verificăm pe director, dar şi afirmaţia lui Sejer-Lassen despre aventuri. Ia cheia cu tine când termini.

— Bine. Ne vedem.

54

Thulin trânteşte uşa casei de pe Cedervænget numărul 7 intenţionat şi ceva mai tare decât e cazul. Fuge prin ploaie şi se fereşte din calea unui ciclist, după care ajunge la maşină şi se aşază la volan. Hainele îi sunt ude leoarcă după plimbarea din uşă în uşă, dar cel puţin va veni şi Hess la secţie când se va întoarce în oraş. N-au obţinut nimic de-a lungul zilei, nici măcar o singură pistă şi parcă ploaia şterge orice urmă în timp ce ei se învârt în cerc şi nu găsesc nimic.

Thulin pune cheia în contact, bagă maşina în viteză şi porneşte în grabă la drum. Va aduna toate mesajele, toate rezultatele de astăzi, dar cel mai mult îşi doreşte să ajungă înapoi la Secţie, să recitească dosarele. S-o ia de la capăt, să parcurgă totul din nou, să găsească un context. Poate să-i contacteze pe Hans Henrik Hauge şi pe Erik Sejer-Lassen, să-i întrebe ce ştiu despre directorul Hussein Majid, care le-a cunoscut pe ambele victime. Thulin se îndepărtează de Cedervænget şi urcă spre drumul principal, când o mişcare în oglinda retrovizoare îi distrage atenţia şi o face să frâneze.

În oglinda retrovizoare abia vede maşina parcată la 50 de metri în spatele ei. E ascunsă la poalele pinilor înalţi, la capătul drumului care iese în Cedervænget. Aproape se confundă cu copacii şi cu gardul viu ce dă spre locul de joacă. Thulin merge cu spatele, ajungând paralel cu maşina. Este o furgonetă neagră. Niciun semn distinctiv, nici măcar în interiorul maşinii. Dar ploaia se scurge pe capotă şi aburul slab care se ridică îi spune că motorul e cald şi că maşina a fost parcată acolo cu puţin timp în urmă. Thulin se uită în jur. În mod normal, dacă ai treabă la o casă parchezi în faţa ei, dar maşina asta zace într-un tufiş, la capăt de drum. O clipă se gândeşte să verifice plăcuţele de înmatriculare. Dar apoi îi sună telefonul mobil. Pe ecran vede că e Le.

Îşi dă seama că a uitat complet s-o ia de la bunicul, aşa că răspunde la telefon şi-şi vede de drum.

55

În comparaţie cu camera somptuoasă a fetiţei familiei Sejer-Lassen, camera lui Magnus Kjær este decorată foarte simplu. Dar chiar şi în lumina slabă a lanternei de buzunar, Hess observă că are un aspect plăcut. Covor pufos, perdele verzi. De tavan e prinsă o veioză din hârtie de orez. Pe pereţi sunt afişe cu Donald Duck şi Mickey Mouse şi pe rafturile albe sunt înşirate o mulţime de figurine de plastic din universuri magice, universuri în care, cel mai probabil, forţele binelui se luptă cu forţele răului. Pe birou se găseşte o cană cu creioane şi carioci colorate. Privind etajera din dreptul biroului, Hess conchide că pe Magnus Kjær îl interesează şi şahul. Detectivul ia câteva cărţi de pe raft şi se uită la ele, fără să ştie de ce. Camera îl face să se simtă în siguranţă, e poate cea mai reuşită din întreaga casă.

Hess observă patul şi, dând curs unui obicei mai vechi, se pune în genunchi şi luminează sub pat, deşi ştie că şi acolo au cercetat colegii săi. Un obiect e prins între perete şi marginea patului, dar, după câteva încercări, reuşeşte să-l scoată şi observă că e un simplu manual pentru jocul online *League of Legends,* lucru care-l face pe Hess să se simtă vinovat că nu l-a vizitat pe băiat la spital, aşa cum i-a promis.

Hess lasă manualul şi deja regretă că nu s-a întors în oraş cu Thulin. Informaţia despre reclamaţia anonimă promitea la un moment dat să fie acel detaliu care va arunca o lumină nouă asupra cazului, dar acum se simte ca ultimul prost, mai ales că în scurt timp va trebui să iasă afară în ploaie, până în staţie, unde va trebui să aştepte primul tren. Oboseala îşi spune cuvântul şi, preţ de-o clipă, se întreabă dacă să tragă un pui de somn în patul băiatului, unde e cald şi bine, sau dacă să meargă direct la Secţia de Poliţie şi să-l mintă pe Nylander că va trebui să plece la Haga diseară. Evident, ar putea pur şi simplu să spună adevărul. Că nu face

faţă sarcinii primite. Că toată povestea cu Kristine Hartung, amprenta şi tot restul rahaturilor n-au nimic de-a face cu el – că poate din cauza oboselii şi a lipsei de somn a venit cu teoriile dubioase despre bucăţi de cadavru şi figurine de castane. Cu un pic de noroc, Hess poate să prindă ultimul zbor de la ora 20:45 şi cel târziu mâine-dimineaţă va putea să cadă în genunchi în faţa lui Freimann. În momentul de faţă, gândul îi pare de-a dreptul tentant.

Hess aruncă o ultimă privire afară, spre grădină şi parc, unde a fost găsită Laura Kjær. Nu poate să vadă locul respectiv în altă lumină. În dreptul perdelei verzi, pe jumătate ascuns în întuneric, un teanc cu desene de copii, pe pagini A4, e prins de perete cu o piuneză. Pe prima foaie e desenată o casă – desen pe care Magnus Kjær trebuie să-l fi făcut cu vreo doi ani în urmă. Hess se duce până la el şi-l luminează cu lanterna. Contururile sunt rudimentare. Nouă-zece linii formează o casă cu uşă. Deasupra ei străluceşte soarele. Într-un moment de inspiraţie, Hess se uită şi la pagina următoare, dar se dovedeşte a fi tot un desen al unei case, de data aceasta vopsită în alb, mai bine conturată şi cu mai multe detalii. Hess îşi dă seama că desenele ilustrează casa funcţionalistă de pe Cedervænget, cea în care se află acum. Cel de-al treilea desen are acelaşi motiv: casa albă, soarele, dar acum apare şi un garaj. La fel se întâmplă şi cu desenele patru şi cinci, când Magnus a mai crescut şi e mai priceput la desen. Dintr-un motiv sau altul, Hess e impresionat de băiat şi începe să zâmbească. Până când ajunge la ultimul desen. Motivul e acelaşi. Casă, soare, garaj. Dar garajul are ceva ciudat. Dintr-odată, a devenit disproporţionat de mare şi ocupă mai mult spaţiu decât casa. Garajul e mai înalt decât toată casa. Pereţii sunt groşi şi negri şi întreaga simetrie e răsturnată.

56

Hess trânteşte uşa terasei în urma sa. Aerul e rece şi, în ploaia de afară, respiraţia i se transformă în aburi când îşi luminează calea pe gresia din grădină, în spatele casei. Când trece de colţul casei, ajunge la uşa garajului. Mirosul de chiftele persistă în aer şi dispare abia când deschide uşa. E pe cale să intre când observă că uşa fusese sigilată de către poliţie, dar sunetul obişnuit al bandei care se rupe nu se aude când o deschide. Hess hotărăşte că nu e relevant şi închide uşa în urma sa.

Garajul este spaţios şi are tavan înalt. Aproape şase metri în lungime şi patru metri în lăţime. Construit din materiale noi, cu schelet de oţel şi pereţi subţiri. Hess îşi aminteşte că a văzut acest tip în cataloagele magazinelor de bricolaj. E suficient de încăpător pentru a adăposti o maşină şi multe alte lucruri. O grămadă de containere de plastic transparente sunt depozitate acolo şi ocupă aproape toată podeaua de beton. Unele dintre acestea au roţi, altele sunt aşezate unele peste altele, în teancuri înalte, iar el îşi aminteşte de lucrurile sale personale care încă sunt aruncate laolaltă în cutii de carton şi pungi de plastic, într-un depozit din Amager, de acum 15 ani. În timp ce ploaia ropoteşte pe acoperiş, Hess se strecoară printre mormanele de pungi de plastic şi pătrunde mai adânc în interiorul garajului. Dar, din ce poate vedea la lumina lanternei de buzunar, containerele nu conţin nimic neobişnuit. Doar haine, covoare, jucării vechi, obiecte casnice, farfurii şi castroane, totul într-o ordine desăvârşită. De-a lungul unui perete lateral sunt atârnate, într-un şir impresionant, unelte de grădinărit, prinse de cârlige mari de aluminiu, întrerupte doar de un raft de oţel, cu şiruri de găleţi cu vopsea, haine de lucru şi diverse unelte pentru grădinărit. Dar nimic relevant. Un simplu garaj. Desenul lui Magnus era spectaculos, dar, odată ajuns la faţa locului, pare să fie doar un alt fapt care dovedeşte că Magnus Kjær e

un băiat disfuncţional şi, conform expertizei medicale, cu multe probleme.

Iritat, Hess face stânga împrejur pentru a se întoarce la uşă când simte că a păşit pe o suprafaţă denivelată, uşor ridicată faţă de podeaua de beton. Nu mult, poate doar câţiva milimetri. Hess luminează podeaua. Observă că stă cu pantofii pe un covoraş negru din cauciuc, aşezat peste podea. Covoraşul are cam jumătate de metru. E aşezat pe la mijlocul raftului de oţel, pare o suprafaţă de lucru confortabilă, doar nimeni nu s-ar sinchisi prea mult de un covoraş, darămite cineva ca Hess, care caută acul în carul cu fân. Se îndepărtează de covoraş şi intuiţia îi spune să se lase pe vine ca să-l tragă de acolo. Dar covoraşul nu poate fi clintit. Reuşeşte să-şi bage vârful degetelor sub el doar vreo doi-trei centimetri şi, pipăindu-l de-a lungul marginilor, simte o fisură subţire în betonul de pe jos, paralelă cu marginile covoraşului. Pe raft găseşte o şurubelniţă. Ia lanterna în gură şi o prinde bine între dinţi, înfige şurubelniţa sub marginea covorului, chiar în fisură, şi loveşte tare. Podeaua acoperită cu covoraşul lipicios se ridică puţin, iar Hess îşi strecoară degetele dedesubt şi găseşte o trapă.

Hess se uită neîncrezător la cârlig şi la pătratul negru din podeaua de beton. Pe partea interioară a trapei există un mâner, astfel încât să poată fi închisă de jos, iar Hess scoate lanterna din gură şi luminează gaura. Lumina pătrunde câţiva metri în adâncime, dar el poate să vadă doar contururile unei suprafeţe aflate la capătul scării, care e montată lângă peretele deschizăturii. Hess se aşază pe podeaua de beton, ia din nou lanterna în gură, pune un picior pe prima treaptă a scării şi începe să coboare. Nu are nici cea mai vagă idee ce va găsi, dar senzaţia de nelinişte îi sporeşte cu fiecare pas. Brusc, simte un miros aparte. Nasul său este inundat de un amestec ciudat, miroase a materiale de construcţii şi a ceva parfumat. Abia când simte teren solid sub picioare îşi dă drumul şi păşeşte pe acea suprafaţă, luminând în jur.

Camera nu e mare, dar este mai spaţioasă decât se aşteptase Hess. Are cam 12 metri pătraţi. Hess poate sta în picioare fără să dea cu capul de sus. De-a lungul panourilor sunt prize electrice, pereţi de beton văruiţi în alb, dar şi un parchet laminat, colorat ca o tablă de şah. Frumos şi curat. La o primă privire, camera nu are nimic înfricoşător, în afară de simplul fapt că există. Cineva a făcut măsurători şi a săpat în pământ. A cumpărat materiale, a montat şi instalat totul, acoperind apoi pivniţa cu o trapă grea care izolează fonic. Deşi Hess a lăsat trapa deschisă, sunetul ploii şi realitatea de deasupra sunt deja foarte departe. Îşi dă seama că în sinea lui s-a temut că va găsi aici părţi din cadavrul Kristinei Hartung, dar, spre uşurarea lui, camera e aproape goală. O canapea frumos vopsită în alb e amplasată pe podea, lângă o lampă ciudată cu trei picioare. Un şifonier alb înalt se întinde de-a lungul unui perete, cu un prosop agăţat de mânerul uşii. O pătură roşie atârnă la capătul peretelui, deasupra unui pat cu saltea şi un cearşaf alb. Se duce spre pat şi abia acum observă lămpile îndreptate spre el. Dar cutia de carton îi atrage atenţia. Dintr-un motiv sau altul, pe podea se găseşte o cutie de carton. Hess îngenunchează şi o luminează. Lucrurile din cutie sunt trântite grămadă, de parcă au fost puse înăuntru în grabă. Creme hidratante şi lumânări parfumate. Un termos, o cană murdară şi un lacăt. Cabluri şi echipament wireless. Foarte mult echipament wireless. Şi un laptop MacBook Air, care încă e conectat la un cablu ce traversează podeaua laminată şi duce până la veioza de pe noptieră. Abia acum îşi dă seama că nu e o veioză. E o cameră de filmat fixată pe un trepied şi, la fel ca veiozele, e îndreptată spre pat.

Hess simte că i se face rău şi ar dori să se ridice. Vrea să iasă de acolo, să ajungă sus, în ploaie. Dar privirea lui rămâne blocată. Brusc vede nişte dâre vagi de apă pe podeaua laminată, de cealaltă parte a noptierei. Le-ar fi putut lăsa chiar el, dar nu crede că sunt ale lui. Înainte să-şi poată duce gândul la capăt, ceva iese din şifonier, în spatele lui. Se trezeşte cu o

izbitură în ceafă, apoi urmează mai multe lovituri. Lanterna de buzunar îi cade din mână, vede raze de lumină străfulgerând tavanul, ca un caleidoscop. Primeşte câteva lovituri în faţă, iar gura i se umple de sânge.

57

Hess se răstoarnă peste noptieră, reuşind să se întoarcă pe jumătate. Încă e ameţit când loveşte cu piciorul în întuneric şi-şi nimereşte atacatorul, după care se prăbuşeşte pe pat şi se izbeşte cu capul de marginea acestuia. Durerea i se răsfrânge în maxilar. O ureche începe să-i ţiuie când se răsuceşte pe saltea ca să-şi redobândească echilibrul. Aude pe cineva lovindu-se de cutia de carton şi fugind spre scări, lucru care-i spune că trebuie să se ridice imediat. Reuşeşte s-o facă, dar nu vede nimic. Ameţit, se împiedică prin întuneric, pipăind cu mâinile aerul din faţa sa şi încercând să-şi amintească unde e scara. Se izbeşte de peretele dur de beton, i se julesc degetele, apoi simte cum ceva îl prinde de mâna stângă. Îşi simte atacatorul datorită mişcărilor rapide din faţa sa şi, brusc, picioarele şi mâinile sale îşi amintesc traseul care duce pe scări în sus. Când e aproape sus, întinde mâinile în întuneric şi apucă o gleznă, iar atacatorul se răstoarnă peste un teanc de containere de plastic şi începe să dea cu piciorul ca să-l lovească. Dar Hess nu-i dă drumul. Se târăşte mai sus şi, în întuneric, zăreşte dintr-odată MacBookul pe podeaua de beton. Apoi un toc de pantof îl loveşte de două ori în plină figură. Simte greutatea atacatorului care, cu o viteză surprinzătoare, îi pune un genunchi la gât şi-i împinge faţa spre podea. Reuşeşte să se târască afară din groapă cu jumătate de corp şi caută un sprijin la nimereală. Picioarele i se bălăngăne de parcă tocmai ar fi fost spânzurat şi simte că atacatorul se întinde după şurubelniţa pe care Hess, de prost ce e, a lăsat-o pe jos. Hess simte că urmează să-şi piardă cunoştinţa. I se întunecă privirea, dar aude o voce care-l strigă. Vocea lui Thulin. Ea îi strigă numele, poate din drum sau din casă, dar el, chiar dacă încearcă din răsputeri, nu-i poate răspunde. Zace pe podeaua rece a unui garaj, undeva la naiba-n praznic prin Husum, cu un individ de 100 de kilograme care-

i blochează respiraţia şi care nu se clinteşte deloc. Mâinile sale se zbat cu disperare şi, dintr-odată, simte ceva în palma dreaptă. Un obiect rece, din oţel, pe care nu-l poate smulge ca să se apere, aşa că-l prinde şi începe să tragă cu toată forţa. Oţelul cedează. O găligie infernală îl copleşeşte când raftul cu găleţi de vopsea se desprinde din perete şi se prăbuşeşte.

58

Thulin stă în uşa terasei şi, printre stropii de ploaie, priveşte grădina liniştită. L-a strigat deja de mai multe ori pe Hess. Întâi în casă, acum afară şi, cu fiecare încercare rămasă fără răspuns, se simte ca ultima fraieră. Nu contează că s-a întors din drum de îndată ce şi-a dat seama a cui putea fi furgoneta. Acum se enervează fiindcă Hess nu şi-a amintit să încuie uşa de la intrare când a plecat.

Thulin e pe cale să trântească la loc uşa terasei când aude hărmălaia din garaj. Păşeşte în curte şi mai strigă o dată. Pentru o clipă, crede că Hess bâjbâie aiurea pe acolo, dar apoi vede silueta întunecată alergând din capătul cel mai îndepărtat al garajului şi dispărând, prin ploaie, spre grădina din spate. După doar trei paşi, îşi scoate pistolul. Silueta se aruncă prin tufişuri şi fuge spre locul de joacă şi, deşi ea aleargă cât de repede poate, o pierde din vedere când ajunge în părculeţ. Se uită în jur, deja udă leoarcă şi abia trăgându-şi sufletul, iar zgomotul făcut de un tren de marfă ce se apropie o face să se întoarcă spre şine. Silueta a luat-o pe pantă în jos şi acum aleargă de-a lungul căii ferate, iar Thulin aleargă după ea, însă trenul de marfă se apropie din spate.

Trenul o depăşeşte şi claxonează, iar ea cade în iarbă. Silueta care aleargă în faţa ei aruncă o privire rapidă peste umăr şi, chiar înainte să fie lovită de tren, virează la stânga şi traversează şinele. Thulin se întoarce. Aleargă în direcţia opusă, spre capătul trenului, ca să poată traversa şinele şi să reia urmărirea. Dar şirul de vagoane cu marfă e lung şi, în cele din urmă, ea e nevoită să se oprească. Printre vagoane, vede figura sălbatică a lui Hans Henrik Hauge răsucindu-se înapoi, înainte să dispară printre copaci.

59

Maşinile de poliţie cu girofaruri pe plafon au blocat aleea îngustă la ambele capete şi cei mai ambiţioşi reporteri criminalişti şi-au făcut apariţia. Câţiva fotografi şi nişte dube TV, urmând să realizeze transmisiuni în direct de pe teren pentru următorul buletin de ştiri, chiar dacă nu vor primi alte informaţii de la poliţie, în afară de ce pot vedea cu ochii lor, dincolo de barieră. S-a înfiinţat şi un grup de locatari care, pentru a doua oară în numai o săptămână, se uită şocaţi spre casa funcţionalistă de la numărul 7. În mod normal, nu se întâmplă mare lucru în astfel de cartiere, în afară de petrecerile în aer liber şi sortarea deşeurilor, iar Thulin se gândeşte că incidentele din acea săptămână vor rămâne mulţi ani în amintirea locuitorilor.

Thulin a ieşit în strada din faţa casei ca s-o sune pe Le şi să-i ureze noapte bună, iar fetiţa a acceptat bucuroasă să petreacă încă o noapte la bunicul matern. Dar lui Thulin îi e greu să se concentreze asupra discuţiei şi, în timp ce Le îi povesteşte despre o nouă aplicaţie mobilă şi despre planurile de joacă împreună cu Ramazan, ea trece în revistă întâmplările din seara respectivă. Pe drum spre inelul metropolitan numărul 2 i-a trecut prin cap că furgoneta neagră putea să fie acea Mazda 6 a lui Hans Henrik Hauge şi e posibil ca bărbatul să se fi întors. Dar Hauge a reuşit să scape şi, după urmărire, l-a găsit pe Hess pe podeaua garajului, lovit şi răvăşit. Totuşi el şi-a venit în fire rapid şi a pus mâna pe MacBook. În mod evident, Hauge a uitat să-l ia. Ea a chemat criminaliştii, l-a informat pe Nylander şi l-a dat în urmărire pe Hans Henrik Hauge, momentan fără niciun rezultat.

Perimetrul este din nou împânzit de criminalişti îmbrăcaţi în salopete albe, de data aceasta roind în garaj şi prin faţa lui. Şi-au adus surse proprii de alimentare la curent şi în zonă au fost amplasate proiectoare cu lumină puternică. Un cort alb a fost

ridicat pe alee şi majoritatea containerelor de plastic din garaj au fost scoase afară, ca să uşureze accesul la încăperea de dedesubt. Thulin încheie discuţia cu fiica sa şi intră în garaj chiar când Genz iese din groapă, cu aparatul de fotografiat în mână. Când îşi scoate masca şi dă raportul, pare epuizat.

— Materialele folosite indică faptul că această pivniţă a fost construită concomitent cu ridicarea noului garaj. Săpătura nu e prea mare, aşa că Hauge a închiriat un excavator pentru îngroparea stâlpilor. L-ar fi putut folosi şi la săparea pivniţei. Probabil nu i-a luat mai mult de două zile, dacă a lucrat netulburat. Încăperea era izolată fonic când trapa era închisă – sigur Hauge a preferat să fie aşa.

Thulin ascultă tăcută, iar Genz continuă. Câteva dintre jucăriile lui Magnus Kjær au fost găsite în subsol, împreună cu creme, sticle cu suc, lumânări parfumate şi alte produse similare. Subsolul avea curent electric şi acoperire wi-fi. Până acum, cercetările nu au dezvăluit nicio altă amprentă, în afară de cele ale băiatului şi ale lui Hans Henrik Hauge, iar lui Thulin toată povestea asta i se pare de neimaginat. Până acum, doar în ziare a mai citit despre astfel de cazuri sau a văzut reportaje la ştiri. Josef Fritzl, Marc Dutroux sau ce alţi psihopată or mai fi acum. Îşi dă seama că până azi i s-a părut ceva total ireal.

— De ce avea wi-fi?

— Încă nu ştim. Hauge s-a întors să ia nişte lucruri, dar nu ştim ce anume. În schimb, am găsit nişte coduri într-un caiet aflat într-una dintre cutii. Lucru care indică faptul că ar fi folosit un sistem anonim de tipul *peer-to-peer.* Poate pentru transmisiuni în direct.

— Ce fel de transmisiuni?

— Hess şi echipa de criminalişti IT încearcă să acceseze laptopul cu care Hauge a încercat să fugă, dar nu au parola, aşa că va trebui să-l ducem la secţie ca să-l decodăm.

Thulin scoate mănuşile de unică folosinţă de pe mâinile lui Genz şi vrea să treacă de el ca să intre în

garaj, dar Genz îi pune o mână pe umăr.

— Poate ar trebui să-i laşi pe IT-işti să rezolve asta. Ne anunţă imediat ce găsesc ceva.

În ochii lui negri, Thulin poate citi că sfatul a fost unul prietenos. Vrea s-o menajeze, dar ea refuză şi coboară în subsol.

60

Thulin se strecoară pe scări. Păşeşte pe podeaua laminată şi se întoarce cu faţa spre camera subterană care acum este luminată din toate colţurile de lanterne puternice. Doi criminalişti îmbrăcaţi în alb vorbesc în şoaptă cu Hess, stând în jurul laptopului MacBook şi a echipamentului wi-fi de pe comodă.

— Aţi încercat să-l porniţi în *recovery mode?*

Hess se întoarce. Are un ochi vânăt, degetele sunt înfăşurate în tifon şi cu o mână ţine la ceafă o cârpă plină de sânge.

— Da, dar ni s-a spus că Hauge a pornit programul *FileVault,* aşa că nu-l pot deschide aici.

— Dă-te la o parte. O fac eu.

— Au spus că e mai bine să se ocupe ei…

— Dacă faceţi ceva greşit, aţi putea şterge din fişiere.

Hess se uită la ea, se îndepărtează de laptop şi le face semn criminaliştilor să facă acelaşi lucru. Thulin cunoaşte toate sistemele de operare şi, după ce butonează cu mănuşile de cauciuc, îi ia mai puţin de două minute să reseteze parola lui Hauge. Computerul se deschide şi pe ecran apare o imagine mare cu diverse figurine Disney. Goofy, Donald Duck şi Mickey Mouse. În partea stângă a ecranului sunt 12-13 foldere, purtând numele lunilor anilor.

— Deschide-l pe ultimul.

Thulin deja a dat dublu click pe ultimul folder, numit „Septembrie”. Se deschide o fereastră nouă care conţine cinci fişiere, fiecare cu simbolul „play”. Thulin deschide unul la întâmplare şi se uită la imaginile care apar. După 30 de secunde, înţelege că ar fi trebuit să-l asculte pe Genz.

61

Până acum, ştirile de la radio oferă doar nişte speculaţii şi câteva relatări, dar, bineînţeles, şi informaţii despre căutarea lui Hans Henrik Hauge. La un moment dat, melodia pop de la radio se transformă tot mai mult într-un omagiu adus sexului anal, aşa că Thulin decide să oprească aparatul. Nu are chef de vorbă şi îi convine că Hess e ocupat cu telefonul mobil.

De la Husum a pornit spre Spitalul Glostrup, unde Magnus Kjær încă era internat. Au ajuns în sala destinată personalului medical, unde au vorbit cu o doamnă doctor, informând-o despre întreaga situaţie, iar Thulin a găsit consolare în faptul că aceasta părea sincer şocată şi foarte grijulie faţă de băiat. După aceea Thulin i-a dat instrucţiuni despre cum să procedeze dacă Hans Henrik Hauge îşi va face apariţia pe acolo. Sub nicio formă nu avea voie să se apropie de Magnus Kjær. Lucru oricum foarte puţin probabil, din moment ce era pus sub urmărire. Din fericire, medicul a spus că băiatul era bine, date fiind circumstanţele, însă Thulin şi Hess s-au oprit oricum pe la salonul lui, în drum spre ieşire. Băiatul era în pat, dormea, iar ei l-au privit câteva clipe prin fereastra pătrată din uşă.

Copilul întâmpina diverse probleme de un an şi câteva luni şi diverşi medici i-au diagnosticat dificultăţile de comunicare drept autism. Din informaţiile pe care le are, Thulin deduce că, înainte să-i moară tatăl, iar mama să se cupleze cu Hauge, copilul a fost la fel de sănătos ca orice altul de vârsta lui. Hauge a ales-o tocmai pe ea pe portalul de întâlniri, posibil fiindcă menţionase că avea un băieţel. Detaliul care ar fi pus-o pe locul doi în ochii altor bărbaţi e motivul pentru care Hauge a ales-o tocmai pe ea. Din istoricul online al lui Hauge, Thulin ştia că acesta a contactat în special femei singure, cu copii, dar până acum nu acordase o importanţă prea mare acestui fapt. Pur şi simplu,

Hauge părea să-şi caute o parteneră de vârstă apropiată.

Din clipul văzut pe laptopul lui Hauge reieşea foarte clar cum l-a constrâns pe băiat să nu spună nimic. Stând pe saltea, în camera aceea de sub pământ, cu pătura roşie aproape suprarealistă atârnând în fundal, bărbatul îi amintea lui Magnus pe un ton pedagogic că sigur îşi dorea ca mama lui să fie fericită, nu tristă, ca după moartea tatălui. Apoi a adăugat pe un ton lejer şi foarte sigur că Magnus sigur nu-şi doreşte ca Hauge să-i facă vreun rău mamei sale.

Magnus nu s-a opus violului ce a urmat, pe care Thulin nu a vrut să-l vadă. Cu toate acestea, violul a avut loc şi ea ştia din istoricul online al lui Hauge că scena trebuie să fi fost distribuită sau transmisă pe internet. Desigur, fără discuţia de la început şi fără imaginile în care i se putea vedea faţa. Şi nu a fost singura dată. Nici vorbă.

Laura Kjær nu avea cum să ştie despre acele agresiuni, dar plângerea anonimă primită de autorităţile locale trebuie să fi reprezentat un semnal de alarmă pentru ea. A respins acuzaţia de neglijenţă, însă probabil a căzut pe gânduri. Cine ştie, poate bănuia ceva, fiindcă în perioada în care a primit reclamaţia şi-a sistat complet celelalte activităţi în afara casei, când băiatul nu era cu ea sau la şcoală. Poate se temea de Hauge. În orice caz, când a fost trimis la târg, ea a schimbat yala de la intrare. Din păcate, a fost în zadar. A fost ucisă, corpul ei a fost mutilat, iar lui Thulin nu i se pare că în ultimele două ore au făcut cine ştie ce progrese.

— Mulţumesc, la revedere.

Hess închide telefonul.

— Se pare că până mâine-dimineaţă nu-l găsim nici pe responsabilul de caz, nici pe altcineva din primărie care să ne poată spune mai multe.

— Tu crezi că ne interesează expeditorul anonim.

— Poate. Merită verificat.

— De ce nu crezi că Hauge a comis crimele?

Thulin ştie foarte bine care e răspunsul, dar nu poate să nu întrebe, iar Hess nu se grăbeşte să răspundă.

— O parte dintre indicii sugerează că ambele crime au fost comise de aceeaşi persoană. Poate că Hauge avea un motiv s-o ucidă pe Laura Kjær, dar nu şi pe Anne Sejer-Lassen. De altfel, pentru cea de-a doua are alibi. În plus, probele găsite în laptopul din subsol arată că Hauge e pedofil. Exploatarea sexuală a copiilor e zona lui de interes. Nu neapărat violenţa, amputarea membrelor sau uciderea femeilor.

Thulin nu răspunde. Toată mânia ei e îndreptată spre Hauge şi acum şi-ar dori să-l poată găsi exact pe *el.*

— Eşti bine?

Hess se uită la ea întrebător, dar ea nu are chef să discute mai mult despre Hauge şi despre fotografiile găsite pe laptopul lui.

— *Tu* să-mi spui dacă eşti bine.

El o priveşte puţin dezorientat şi, chiar dacă Thulin e cu ochii la drum, îi arată că un şiroi de sânge îi curge din ureche. Hess se şterge cu colţul unui prosop de bucătărie, în timp ce ea conduce spre blocul în care locuieşte. Brusc, lui Thulin îi vine o idee.

— Dar cum ar fi putut reclamantul să ştie despre agresiunile asupra lui Magnus Kjær, dacă nimeni altcineva nu a ştiut de ele?

— Nu ştiu.

— Şi dacă reclamantul ştia ce se petrece, poate chiar că mama nici nu-şi imaginează ce se întâmplă, de ce a omorât-o pe ea, nu pe Hauge?

— Nici asta nu ştiu. Dar când pui întrebarea aşa, poate… Poate că din punctul de vedere al reclamantului mama ar fi trebuit să ştie. Poate pentru că n-a reacţionat la plângere. În orice caz, nu destul de rapid.

— Sunt cam multe ipoteze.

— E destul de plauzibil. Şi dacă te gândeşti că responsabilul de caz a negat că ar exista o plângere

similară pentru Anne Sejer-Lassen, atunci lucrurile se potrivesc foarte bine.

Ca să-şi continue teoria, Hess respinge un apel primit pe telefonul mobil după ce verifică ecranul. Thulin opreşte maşina.

— Pe de altă parte, Anne Sejer-Lassen se pregătea să plece. Îşi luase copiii şi o geantă de voiaj. Şi acum, că ştim ce s-a întâmplat de fapt cu Magnus Kjær, ar fi o idee bună să verificăm dacă accidentul fiicei mai mari a lui Anne Sejer-Lassen a fost într-adevăr un accident sau un simptom pentru ceva total diferit.

Hess se uită la ea. Ea observă că Hess înţelege aluzia. El nu-i răspunde imediat, iar ea îşi dă seama că remarcile ei deja i-au împins gândurile într-o direcţie complet nouă.

— Ai spus că sunt prea multe ipoteze.

— Poate că nu sunt.

După cele descoperite în garajul Laurei Kjær li se pare destul de aiurea să zâmbească, dar Thulin nu se poate abţine. Umorul o distanţează de inimaginabil. Apoi, din senin, simte că au găsit o potenţială pistă. Cineva ciocăne în geamul lateral şi, când se uită afară, descoperă că Sebastian e în dreptul portierei şi o priveşte cu zâmbetul pe buze. Poartă costum şi un trenci negru. Într-o mână ţine un buchet de flori, înfăşurate în panglici şi celofan, iar în cealaltă mână – o sticlă de vin.

62

Thulin îşi deschide laptopul pe masa din sufrageria întunecată şi începe să parcurgă materialele adunate în timpul zilei de ceilalţi cercetători. Inclusiv notiţele despre Erik Sejer-Lassen. Sebastian plecase, exact asta îşi dorise să se întâmple, dar întâlnirea lor ar fi putut să decurgă mai bine.

„Asta se întâmplă dacă nu-mi răspunzi la telefon – rişti să apar la tine acasă" –, a tachinat-o el când au ajuns în apartament. Când a aprins lumina în bucătărie, locul părea cam dezordonat. Hainele ude leoarcă după cercetările nocturne din pădurea Klampenborg încă stăteau aruncate grămadă într-un colţ, iar pe masa din bucătărie era un castron cu iaurt uscat, de dimineaţă.

— De unde ai ştiut că urma să vin acasă chiar acum?

— Am riscat şi am avut noroc.

Situaţia de afară fusese stânjenitoare şi încă o enerva că nu observase la timp Mercedesul gri-închis al lui Sebastian, parcat în şirul de maşini din faţa uşii sale, oricum, nu înainte să-i bată în parbriz. Ea a coborât din maşină. La fel a făcut şi Hess, ca să se mute pe scaunul şoferului – stabiliseră că poate folosi maşina pentru a merge acasă. Pentru o clipă, el şi Sebastian au stat faţă în faţă, salutându-se scurt din cap, Sebastian mai energic şi Hess mai rezervat. După care Thulin s-a îndreptat spre uşă. Situaţia era complet irelevantă, totuşi o enerva faptul că Hess l-a întâlnit pe Sebastian şi a întrezărit o fărâmă din viaţa ei personală. Sau oare Sebastian o irita? Fusese ca o întâlnire cu o fiinţă de pe altă planetă. Dar tocmai asta îi plăcea la el.

— Uite cum stau lucrurile, trebuie să lucrez.

— El e noul tău partener? Cel care a fost trimis acasă din Europol?

— De unde ştii că e din Europol?

— Azi am luat micul dejun cu cineva de la procuratură. A spus în treacăt că un tip a dat-o în bară la Haga şi a fost trimis acasă, la Direcţia Omoruri. Aşa că am pus lucrurile cap la cap, doar îmi povestiseşi de prostul ăsta care tocmai a venit şi care nu vrea să facă nimic. Cum merge cu cazul?

Thulin a regretat că îi povestise despre Hess când o sunase de câteva ori în timpul săptămânii şi în weekend. Nu avusese timp să se vadă cu el din cauza cazului şi menţionase că era mai aglomerat decât de obicei, fiindcă noul ei partener nu era de niciun ajutor. Dar descrierea asta nu i se mai potrivea lui Hess.

— Am văzut la ştiri că s-a întâmplat ceva la prima scenă a crimei. De asta avea faţa aia de parcă l-ar fi călcat trenul?

Sebastian venise lângă ea, dar ea s-a dat la o parte.

— Trebuie să pleci. Am de citit o grămadă de lucruri.

Sebastian a încercat s-o mângâie, iar ea l-a respins. A încercat încă o dată, spunându-i că-i e dor de ea şi că o doreşte, i-a reamintit că fiica ei nu era acasă, aşa că puteau s-o facă unde aveau chef: pe masa din bucătărie, de exemplu.

— De ce nu? S-a întâmplat ceva cu Le? Ce mai face?

Dar Thulin nu avea niciun chef să vorbească despre Le, aşa că l-a rugat din nou să plece.

— Deci aşa stau lucrurile. Tu hotărăşti când şi cum, iar eu nu am niciun cuvânt de spus?

— Aşa au stat lucrurile dintotdeauna. Dacă nu te poţi împăca cu ideea asta, atunci îi punem punct.

— Pentru că ţi-ai găsit un tip mai amuzant?

— Nu, nici vorbă de aşa ceva. Mersi pentru flori.

Sebastian a izbucnit în râs, dar cu greu a reuşit să-l scoată afară, iar ea s-a gândit că rareori a dat pe cineva afară când a apărut cu flori şi vin. Poate era ciudat că tocmai *ea* a făcut asta, aşa că şi-a promis să-l sune a doua zi.

Thulin mănâncă jumătate de măr în faţa laptopului, înainte să-i sune telefonul mobil. E Hess.

După discuţia din maşină, au stabilit că el va verifica accidentul fetiţei din familia Sejer-Lassen, aşa că nu e un gest exagerat. Partea ciudată este c-o întreabă, pe un ton politicos, dacă deranjează.

— Nu, e în regulă. Ce vrei?

— Ai avut dreptate. Am vorbit cu cineva de la Centrul de Traumatologie al Spitalului Universitar. După episodul cu fractura de nas şi claviculă pentru care a fost internată fata cea mare, ambele fetiţe ale familiei Sejer-Lassen au fost tratate pentru accidente casnice. Atât când locuiau în zona Islands Brygge, cât şi în Klampenborg. Nimic nu sugerează un eventual abuz, dar e posibil ca fetele să fi fost abuzate. Poate în alt fel decât Magnus Kjær.

— Câte accidente?

— Încă nu am un număr total. *Prea* multe.

Thulin îi ascultă analiza. Când termină de povestit despre rapoartele de expertiză, senzaţia de greaţă avută în subsolul garajului revine. Nici nu mai aude bine după ce el sugerează că a doua zi ar trebui să facă o vizită la Primăria din Gentofte.

— Casa din Klampenborg a familiei Sejer-Lassen aparţine municipalităţii Gentofte şi, dacă în căsuţa poştală găsim o plângere anonimă la adresa lui Anne Sejer-Lassen, atunci am ajuns unde trebuie.

El încheie conversaţia cu un „Apropo, în caz că nu am spus-o deja, mulţumesc că te-ai întors din drum şi că m-ai găsit”, iar ea se trezeşte răspunzând: „În regulă, ne vedem”, după care închide telefonul.

După asta, nu reuşeşte să se liniştească. Decide să-şi mai distragă atenţia o vreme, bând un Red Bull din frigider, ca să nu pice de somn. Când se ridică, se uită pe fereastră, cu totul întâmplător.

De regulă, de la etajul al patrulea, Thulin poate să vadă priveliştea de deasupra acoperişurilor şi turnurilor din oraş, până aproape de lacuri. Dar schelele de pe construcţia rezidenţială din faţă ocupă mare parte din acea priveliştе încă de luna trecută, când au fost ridicate. Când este vânt puternic, la fel ca astă-seară, toate prelatele flutură, iar schelele se contractă şi scârţâie din toate articulaţiile lor

metalice, de parcă ar ameninţa să se prăbuşească. Însă acum Thulin se uită la silueta de acolo. Să fie o siluetă? În spatele prelatei de pe pasarela dintre schele, chiar în dreptul apartamentului ei, i se pare că vede o siluetă. Pentru o clipă, aceasta pare că se uită direct la ea. Thulin se gândeşte brusc la silueta care a măsurat-o din priviri în mijlocul traficului, când şi-a lăsat fiica în faţa şcolii, cu o săptămână în urmă. Instinctul îi spune că e vorba de aceeaşi persoană. Dar când vântul mai smuceşte încă o dată prelata, rotind-o ca pe o pânză uriaşă, silueta dispare. Când prelata revine la poziţia iniţială, nu mai e acolo. Thulin stinge lumina şi închide laptopul. Timp de câteva minute rămâne în sufrageria întunecată, uitându-se la schele înspăimântată.

Vineri, 16 octombrie, prezent

63

E dimineaţă devreme, dar Erik Sejer-Lassen nu ştie ce oră e, fiindcă ceasul lui marca TAG Heuer, de 45.000 de euro, e încuiat la etajul al doilea al Secţiei de Poliţie, de aseară, împreună cu cureaua şi şireturile sale. Şi el, la rândul său, e închis într-o celulă din subsol. Când uşa grea de metal se deschide, un ofiţer îi spune că va fi interogat din nou. Erik Sejer-Lassen traversează subsolul şi urcă scările sinuoase, îndreptându-se în sus, spre lumina zilei şi spre civilizaţie, timp în care se căzneşte să-şi potolească furia.

Ieri-seară, poliţia a apărut neanunţată la el acasă. Tocmai stătea de vorbă cu copiii care plângeau în pătuţurile lor când bona l-a chemat până la uşă, unde doi poliţişti aşteptau să-l ducă la interogatoriu. Bărbatul a susţinut că nici nu se punea problema să plece de acasă în momentul respectiv, dar poliţiştii nu i-au dat de ales şi chiar l-a surprins faptul că i-au adus soacra ca să aibă grijă de copii. Erik nu mai vorbise cu soacra sa după moartea lui Anne. Ştia că va întreba îngrijorată despre starea nepoatelor şi că-i va oferi ajutorul, pe care Erik însă nu-l voia. Dar acum ea se afla jos, la capătul scărilor de piatră, în spatele poliţiştilor, aproape complice, fixându-l la el cu o privire înfricoşată, de parcă el i-ar fi omorât fiica. În timp ce Erik a fost condus la maşina de poliţie care staţiona afară, ea a trecut pragul casei, iar fetiţele au venit s-o întâmpine, agăţându-se de picioarele ei.

Odată ajuns la secţie şi fără niciun fel de explicaţii, a fost întrebat de accidentele şi rănile suferite de fetiţe de-a lungul timpului. Nu înţelegea nimic. Nu înţelegea nici ce relevanţă avea întrebarea, aşa că a urlat că vrea să discute cu un superior sau să fie dus imediat acasă. În schimb, a fost reţinut la secţie pentru „ascunderea de informaţii în ancheta uciderii lui Anne Sejer-Lassen”, pomenindu-se închis în celula din subsol ca un infractor de rând.

Prima dată când Erik Sejer-Lassen şi-a lovit soţia a fost în noaptea nunţii. Tocmai intraseră pe uşă în apartamentul matrimonial, când şi-a prins nevasta de braţ şi a târât-o prin apartament, şoptindu-i printre dinţi cât de mult o ura. Au avut o nuntă de lux. Familia lui Erik a plătit totul – faimosul bucătar suedez, cele 12 feluri de mâncare exotică, chiria pentru sălile din Palatul Havreholm şi toate cele necesare –, din moment ce familia lui Anne era săracă. Dar, drept răsplată, Anne a stat la poveşti prea mult şi prea intim cu unul dintre foştii lui colegi de la prestigioasa şcoală Herlufsholm, lucru care l-a umilit atât de mult pe Erik, încât a fiert de furie până când şi-au luat rămas-bun şi au ajuns la hotelul D'Angleterre, unde au rămas singuri. În lacrimi, Anne şi-a cerut iertare. A susţinut că a vorbit cu colegul lui din politeţe, dar Erik, cuprins de furie, i-a sfâşiat rochia, a lovit-o de mai multe ori, după care a violat-o. În ziua următoare şi-a cerut scuze pentru comportamentul său şi i-a mărturisit cât de mult o iubeşte. A doua zi, la micul dejun, obrajii ei roşii ca focul au fost interpretaţi de oaspeţi drept rezultatul unei nopţi pasionale. Ura lui faţă de ea s-a născut acolo – fiindcă ea acceptase, fiindcă îl iubea în continuare, clipind cochet cu genele sale lungi.

Anul petrecut în Singapore a fost unul dintre cei mai fericiţi ani ai lor. El îşi clădise o carieră fulgerătoare prin câteva investiţii inteligente în companii de biotehnologie, iar cuplul a fost rapid acceptat în lumea mondenă a expatriaţilor britanici şi americani. Rar se enerva pe ea, de obicei fiindcă nu se ridica la standardele lui de loialitate. De exemplu, ar fi trebuit să-i spună absolut tot ce făcea. Pe de altă parte, el mai îndulcea relaţia cu câte o excursie în Maldive sau cu vreo escapadă în Nepal. Dar viaţa s-a schimbat odată cu venirea copiilor. Iniţial, el s-a opus acestei dorinţe puternice a lui Anne. Mai târziu a descoperit trăsăturile patriarhale atât de fermecătoare ale reproducerii, despre care el însuşi a discutat şi a auzit discutându-se la diversele întâlniri ale consiliilor de conducere din companiile de

biotehnologie. L-a durut faptul că sperma sa era atât de proastă, încât au fost nevoiţi să consulte clinica de fertilitate sugerată de Anne, motiv pentru care, iniţial, i-a administrat câteva bătăi zdravene în apartamentul lor luxos, pentru a o aduce pe calea cea bună. Nouă luni mai târziu, nu a simţit niciun pic de bucurie la naşterea fetiţei lor, la Spitalul Raffles, dar s-a gândit că la un moment dat va veni şi bucuria. N-a fost aşa: nici când s-a născut primul copil, *nici măcar* când s-a născut al doilea. Medicii au trebuit să recurgă la cezariană, iar naşterea a fost atât de dificilă, încât nu mai avea rost să spere la băieţelul pe care şi-l dorea Erik. În plus, viaţa lor sexuală a încetat complet.

În ceilalţi ani petrecuţi în Singapore s-a consolat cu diversele aventuri şi cu ideea că instinctul lui de antreprenor rămăsese intact. Dar, fiindcă Anne şi-a dorit să-i dea pe copii la o şcoală daneză, s-au întors din Asia, mutându-se în apartamentul luxos din Islands Brygge, unde au locuit în primul an, până când a fost gata casa din Klampenborg. Societatea din Copenhaga era înghesuită şi claustrofobică, reprezentând, desigur, o mare schimbare în comparaţie cu atmosfera internaţională şi cu libertatea cu care se obişnuise în Singapore. La scurt timp a început să dea peste vechi prieteni prin centrul vechi, oameni pe care îi dispreţuia împreună cu toate rahaturile, cu toate simbolurile ce indicau statutul social şi cu soţiile-trofeu, care vorbeau numai despre copii şi despre case. Dar dezamăgirea lui venea şi din faptul că fetiţele începuseră să semene tot mai mult cu Anne. Erau nişte clone grosiere şi stângace, care bâjbâiau cu naivitate pe urmele gândirii sentimentale ale mamei lor. Partea cea mai rea era că arătau aceeaşi lipsă de coloană vertebrală ca femeia cu care se căsătorise.

Într-o seară, la ora de culcare, ele au început să plângă isteric din cauza unei chestii total nesemnificative, iar când Anne şi bona au ieşit, a rămas el să se descurce cu ele. În cele din urmă, le-a plesnit, iar plânsetele au amuţit. Câteva săptămâni

mai târziu, fiica cea mare nu a reuşit să înveţe cum să păstreze mâncarea în farfurie, în ciuda repetatelor stăruinţe şi exemple pedagogice. El a lovit-o, iar ea a căzut de pe scaun. La centrul de traumatologie unde a fost tratată pentru comoţie cerebrală, i-a spus foarte clar lui Judith să-şi ţină gura, altfel o va trimite cu primul avion înapoi pe câmpul de orez. Anne a venit în fugă de la mama sa, unde fusese în vizită, iar el chiar s-a mirat cât de uşor i-a fost să scornească o poveste despre cât de aiurită e fetiţa. În ciuda naivităţii sale, cea mică a înţeles foarte bine că nu trebuie să-i spună mamei sale adevărul.

Accidentele din Islands Brygge au fost multe, poate *prea* multe, dar au avut importanţa lor. De-a lungul timpului, Anne a început să privească bănuitor, dar nu l-a întrebat nimic, cel puţin nu înainte să apară responsabilul de caz de la municipalitate, cu puţin timp înainte să se mute din zonă. Consiliul local primise o plângere anonimă despre abuzul asupra fetiţelor, iar pentru o vreme Erik a trebuit să suporte întrebările băgăcioase ale responsabilului de caz. Cu ajutorul avocaţilor, a reuşit să-l trimită la plimbare, spunându-i să nu le mai treacă vreodată pragul. Erik şi-a propus să se stăpânească mai bine în viitor, cel puţin până când urma să afle cine a îndrăznit să depună plângerea.

După aceea Anne l-a întrebat pentru prima oară dacă el a provocat accidentele. Evident, a negat totul, dar când s-au mutat în Klampenborg, unde s-a întâmplat episodul cu scările, a încetat să-l mai creadă. A început să plângă, s-a învinovăţit şi a spus că vrea să divorţeze. Sigur, se aştepta la aşa ceva. Dacă intenţiona să vină cu astfel de iniţiative, îşi va asmuţi avocaţii asupra ei, asigurându-se că nu-şi va mai vedea niciodată copiii. Cu mult timp în urmă, semnase un contract prenupţial care-i punea la adăpost toate câştigurile şi, dacă ei nu îi convenea viaţa în colivia de aur din Klampenborg, trebuia să accepte ideea de a se întoarce acasă la maică-sa, unde va trăi din ajutor social.

Atmosfera din casă nu s-a mai schimbat în bine, dar el a crezut că Anne a renunţat, cel puţin până când poliţia i-a spus că ea nu plecase la mama sa, ci, de fapt, se pregătea să fugă de acasă. Intenţiona să-l părăsească şi să-l facă pe el ţap ispăşitor. Dar, ca prin minune, tocmai ea a dispărut din peisaj. Erik încă nu reuşea să înţeleagă cum s-a întâmplat asta, însă simţea că s-a făcut dreptate. Relaţia cu copiii, rămaşi în custodia lui, urma să se simplifice de acum încolo. Nu mai era nevoie să ţină cont de părerea altcuiva.

Erik Sejer-Lassen păşeşte foarte încrezător în sala de interogatoriu a Serviciului de Investigaţii Criminale. În faţa lui sunt doi detectivi. Îi văzuse şi mai devreme. Tipul cu ochi de culoare incertă şi frumuşica aia cu ochi de căprioară, căreia într-un alt context i-ar trage-o de nu l-ar uita vreodată. Amândoi arată ca naiba. Obosiţi şi răvăşiţi, mai ales tipul, care are urme galbene şi vineţii pe faţă, de parcă tocmai ar fi luat bătaie. Erik îşi dă seama instant că le poate face faţă. Va fi eliberat imediat. Nu au nicio dovadă.

— Erik Sejer-Lassen, am vorbit din nou cu bona voastră şi, de data asta, ne-a explicat în detaliu cum de cel puţin patru ori te-a văzut lovindu-ţi copiii.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi. Dacă Judith spune că am pus mâna pe copii înseamnă că e o mare mincinoasă.

După acel argument, Erik îşi închipuie că va reuşi să devieze discuţia, dar cei doi idioţi nu ţin cont de spusele lui.

— Ştim că spune adevărul. Am vorbit la telefon şi cu cele două bone filipineze care au lucrat pentru voi în ture, pe când locuiaţi în Singapore. Toate cele trei fete ne-au spus acelaşi lucru, fără să discute una cu cealaltă. Prin urmare, Procuratura tocmai a decis să te acuze de violenţă faţă de copiii tăi, conform descrierilor din şapte rapoarte de spitalizare întocmite cât aţi locuit în Danemarca.

Tipul continuă, iar Sejer-Lassen simte privirea rece a femeii cu ochi de căprioară.

— Momentan, arestul preventiv va fi prelungit cu 48 de ore. Ai dreptul la un avocat şi, dacă nu-ţi permiţi unul, vei primi un avocat din oficiu. Până la pronunţarea sentinţei, autorităţile sociale vor acţiona în interesul copiilor tăi, în strânsă colaborare cu bunica acestora, care deja s-a oferit să le fie tutore. Dacă se va dovedi că eşti vinovat şi vei fi condamnat, se va hotărî dacă poţi păstra custodia copiilor şi dacă vei avea voie să-ţi vezi copiii, sub supraveghere.

În cameră se lasă tăcerea. Pentru o clipă, Erik Sejer-Lassen priveşte în gol. Apoi îşi coboară privirea. În faţa lui, pe masă, sunt înşirate rapoartele de spitalizare, cu descrierile făcute de medici, fotografii şi radiografii ale rănilor suferite de fetiţe, iar el are brusc impresia că situaţia pare foarte gravă. O aude pe Ochi de Căprioară spunând de la distanţă că Judith a relatat şi faptul că, înainte să se mute din Islands Brygge, au fost vizitaţi de un responsabil de caz de la autorităţile locale din Copenhaga, din cauză că a fost depusă o plângere anonimă. Acesta e singurul lucru despre care vor să discute acum cu Sejer-Lassen, înainte să dea mai departe cazul lui.

— Ştii cine a depus acea plângere?

— Ai idee cine ar fi putut fi?

— În afară de bonă, cine altcineva ar fi putut şti că-ţi băteai copiii?

Detectivul cu urme galbene şi vineţii insistă să spună cât de important este să le dea un răspuns, dar Erik Sejer-Lassen nu poate să scoată niciun cuvânt.

Rămâne cu ochii căscaţi în faţa imaginilor. După ce e dus de-acolo şi după ce uşa celulei se trânteşte în urma lui, el cedează nervos şi, pentru prima oară în viaţa sa, îi e dor de fiicele lui.

64

Hess simte c-o să-i explodeze capul şi regretă că n-a rămas afară, în frig, în faţa primăriei. Amorţeala puternică a capului, după lupta cu Hans Henrik Hauge în garajul din Husum, s-a transformat în cursul săptămânii într-o migrenă persistentă. Nu-l ajută deloc nici faptul că Hauge e în continuare de negăsit, iar în dimineaţa asta a trebuit să participe la interogarea lui Erik Sejer-Lassen, la secţie. După care a fost nevoit să meargă repede la Primăria Capitalei, pentru a-i interoga pe responsabilul de caz Henning Loeb şi pe şeful acestuia, împreună cu care se află acum într-un birou mult prea călduros, la Direcţia de Protecţie a Copilului şi Tinerilor. Atmosfera rigidă de birou şi tipicele lambriuri înalte de mahon nu au un aer prea prietenos.

Responsabilul de caz e preocupat să se apere, inclusiv în faţa şefului de departament, care se foieşte agitat pe scaunul alăturat.

— După cum am spus, s-a blocat sistemul, de asta nu v-am putut ajuta.

— Nu asta ai spus marţi, când am vorbit la telefon. Ai spus că n-ar trebui să fie nicio sesizare făcută pentru copiii lui Anne Sejer-Lassen, dar nu era adevărat.

— Sau poate am spus că sistemul nu arăta niciun rezultat chiar atunci.

— Nu, nu asta ai spus. Ţi-am dat CNP-urile fetiţelor şi mi-ai spus că…

— Bine, bine. Nu îmi amintesc exact cum am formulat…

— De ce mama dracului nu ai spus adevărul?

— Dar nu voiam să ascund nimic…

Henning Loeb continuă să bată câmpii, aruncând câte o privire speriată către şeful său, iar Hess se învinovăţeşte pentru că nu l-a căutat pe bărbat în urmă cu câteva zile, aşa cum se gândise.

Suspiciunea faţă de reclamantul anonim al Laurei Kjær a fost lăsată deoparte la o zi după descoperirea

subsolului din garaj, pentru simplul fapt că nu părea să existe o reclamaţie similară pentru Anne Sejer-Lassen. Responsabilul de caz îl asigurase deja pe Hess că o astfel de plângere nu a fost trimisă către autorităţile din Copenhaga în perioada în care familia a locuit în Islands Brygge, motiv pentru care Thulin s-a adresat Municipalităţii Gentofte, de care aparţinea reşedinţa din Klampenborg. Cu toate acestea, Primăria din Gentofte nu avea cunoştinţă de vreo plângere făcută la adresa lui Anne Sejer-Lassen, iar teoria care susţinea că elementul comun al celor două crime ar fi fost violenţa domestică împotriva copiilor începuse să se năruie: nicio persoană din anturajul familiei Sejer-Lassen nu ştia că rănile fetelor ar putea avea altă cauză, în niciun caz nu una accidentală. Răspunsurile date de bonă au fost cele mai ezitante, dar abia ieri după-amiază, după ce au asigurat-o c-o vor proteja de posibila răzbunare a lui Erik Sejer-Lassen, aceasta a izbucnit în lacrimi şi a spus tot ce avea pe inimă. Tot atunci le-a zis că un responsabil de caz de la autorităţile din Copenhaga a venit cu ceva timp în urmă la vechea adresă din Islands Brygge, să le pună întrebări. Un reclamant anonim o acuzase pe Anne că nu se ocupă de copiii săi. Hess fierbea de nervi, dându-şi seama că pierduseră timp preţios.

Responsabilul de caz nu i-a lăsat cea mai bună impresie lui Hess după conversaţia telefonică de marţi, iar impresia nu s-a ameliorat deloc pe durata interogatoriului pe care l-a efectuat singur, fiindcă Thulin şi IT-iştii criminalişti începuseră deja să caute prin calculatoarele secţiei eventuale urme digitale ale reclamaţiei. Responsabilul de caz şi-a susţinut minciuna, spunând că e vorba de o „eroare tehnică”, dar, recitind cele două plângeri anonime la adresa Laurei Kjær şi a lui Anne Sejer-Lassen, Hess s-a gândit la o altă teorie care explica de ce responsabilul de caz a minţit la telefon.

Plângerea pe numele lui Anne Sejer-Lassen a fost recepţionată de serviciul de sesizări cam la două săptămâni după aceea făcută Laurei Kjær şi cu puţin

timp înainte ca familia Sejer-Lassen să se mute în Klampenborg. Este formulată diferit şi umple aproape o pagină A4. Pe scurt, se solicită ca fetele Annei Sejer-Lassen, Lina şi Sofia, să fie luate cu forţa de acasă, fiindcă sunt abuzate. Dar tonul este diferit, stilul e dezordonat, frazele nu au virgule aproape deloc, fiind ca un lung flux de conştiinţă, în contrast puternic cu plângerea concisă la adresa Laurei Kjær, care avea un aer rece şi sobru. Anne Sejer-Lassen e descrisă drept o gâscă burgheză, mai preocupată de propria persoană decât de fete. S-a pierdut complet în bani şi lux, iar necesitatea luării cu forţa a fetelor va fi evidentă în ochii oricui dacă persoana respectivă se deranjează să verifice rapoartele de spitalizare. Fontul şi mărimea scrisului din cele două plângeri sunt şi ele foarte diferite, dar dacă le citeşti una după cealaltă e imposibil să nu observi că în ambele cazuri expeditorul a folosit expresiile „curvă egoistă” şi „ar fi trebuit să se ocupe mai bine de copii”. În cazul lui Anne Sejer-Lassen, chiar de mai multe ori. Prin urmare, lasă impresia că expeditorul poate fi una şi aceeaşi persoană, iar diferenţa introdusă intenţionat. Hess se gândeşte că tocmai acest lucru l-a pus pe gânduri pe Henning Loeb, făcându-l să mintă când a fost întrebat despre fiicele lui Anne Sejer-Lassen.

În acest timp, Henning Loeb se apără cu toată iscusinţa, inclusiv când vine vorba de gestionarea cazului: totul a fost făcut ca la carte şi, în ambele cazuri, părinţii au negat orice acuzaţie de neglijenţă la adresa copiilor. Repetă acest lucru de mai multe ori, de parcă ar fi de aşteptat ca părinţii să-şi recunoască vina de îndată ce autorităţile le bat la uşă.

— Dar ancheta poliţiei pune cazurile într-o lumină cu totul nouă şi, bineînţeles, vreau să recomand efectuarea unei reevaluări interne minuţioase, spune şeful de secţie.

Această remarcă îl face pe responsabilul de caz să amuţească, în timp ce şeful de secţie continuă să dea asigurări poliţiştilor. Hess simte cum îi pulsează din

nou capul. Înţelege c-ar fi trebuit să se lase consultat marţi, când au trecut pe la centrul de traumatologie, dar a preferat să se întoarcă acasă, la haosul cunoscut. A adormit gândindu-se că un tip a aşteptat-o pe Thulin în faţa uşii cu flori şi o sticlă de vin şi, dintr-un motiv sau altul, îl călca pe nervi faptul că a fost luat prin surprindere când un tip o aştepta deja acolo. Nu că ar fi treaba lui.

A doua zi, când i-a sunat telefonul mobil, s-a trezit cu o durere de cap imensă. Era François, care nu reuşea să înţeleagă de ce Hess nu s-a străduit să-l convingă pe Freimann după teleconferinţa tranşantă. Până la urmă, nu voia să-şi recapete slujba? La ce naiba îi stătea mintea? Hess i-a spus că-l va suna mai târziu, apoi a închis. Pakistanezul băgăcios de la 34C probabil şi-a dat seama că e treaz, fiindcă la scurt timp i-a apărut la uşă, uitându-se şocat la tot haosul din jur, în timp ce-i transmitea că administratorul a venit degeaba în ziua precedentă.

— Şi ce faci cu găleţile cu vopsea şi cu laminatorul de parchet de pe coridor? Trebuie să te gândeşti şi la ceilalţi locatari.

Hess a promis lucruri mari, dar nu s-a ţinut de cuvânt. El şi Thulin au fost ocupaţi să facă săpături în cazul Sejer-Lassen.

— Dar ce poţi spune despre reclamant? Ai găsit ceva când ai vizitat familiile – cel puţin susţii că le-ai vizitat? încearcă Hess din nou.

— Chiar *am fost* la ei acasă, să anchetăm cazul. Nu susţin nimic, dar, după cum am spus…

— Încetează. Un băiat a fost abuzat sexual într-o pivniţă şi două fetiţe au fost bătute în repetate rânduri, dar e treaba ta să explici de ce nu s-au depistat chestiile astea. Tot ce mă interesează e să-mi spui dacă ştii ceva despre reclamant.

— Nu ştiu mai mult. Dar nu-mi place tonul tău. După cum am spus…

— E în regulă. Ia o pauză.

Sosise Nylander. Stă la uşa biroului şi, printr-un semn scurt făcut cu capul, i-a dat de înţeles lui Hess că vrea să discute cu el. Hess se bucură să

părăsească încăperea mult prea călduroasă ieşind pe scări şi trecând pe lângă funcţionarii şi sindicaliştii care-i privesc curioşi.

— Nu e treaba ta să evaluezi munca autorităţilor locale.

— O să încerc să mă abţin.

— Unde e Thulin?

— În camera de lângă. Ea şi tipii de la IT încearcă să-l identifice pe expeditorul celor două plângeri.

— Credem că e ucigaşul?

Hess încearcă să-şi stăpânească enervarea când aude acel „noi". Şi Freimann vorbeşte la fel, iar Hess se întreabă dacă acesta şi Nylander au participat la acelaşi curs de management.

— Asta e pista noastră. Când o putem interoga pe Rosa Hartung?

— Despre ce s-o interogaţi?

— S-o interogăm despre…

— Doamna ministru a fost *deja* interogată. Nu are nicio legătură cu Laura Kjær sau cu Anne Sejer-Lassen.

— Dar simplul fapt că suntem aici înseamnă că trebuie interogată încă o dată. Ambele victime au fost reclamate anonim, cu scopul de a fi separate cu forţa de copiii lor. Sau poate că nu ăsta era scopul criminalului. Poate a făcut-o numai ca să arate cu degetul spre un sistem nefuncţional, dar trebuie să fii prost să nu vezi că Rosa Hartung poate avea legătură cu cazul. E ministrul Afacerilor Sociale şi, cu cât te gândeşti mai mult, cu atât e mai clar că prima crimă a avut loc cam pe când a revenit în scaunul de ministru.

— Hess, faci o treabă bună. Şi în mod normal nu-s genul care judecă pe cineva cu reputaţie nefavorabilă. Dar mi se pare că tocmai m-ai făcut idiot.

— Ai înţeles greşit. Problema este că… Dacă te gândeşti că amprentele de pe cele două figurine de castane găsite la locul crimelor sunt ale fiicei Rosei Hartung…

— Ascultă-mă bine. Organizaţia ta din Haga m-a rugat să fac o evaluare a aptitudinilor tale profesionale şi, evident, vreau să te ajut să te întorci la datorie. Dar asta înseamnă că trebuie să te concentrezi asupra aspectelor importante. Rosa Hartung nu va mai fi audiată, fiindcă lucrul ăsta nu are nicio relevanţă. Ne-am înţeles?

Informaţia despre organizaţia sa din Haga îl pocneşte direct în faţă. Pentru o clipă, e prea surprins ca să poată reacţiona. Nylander îi aruncă o privire lui Thulin, care între timp ieşise din cabinetul de informatică al Direcţiei.

— Ambele plângeri au fost trimise de pe acelaşi server din Ucraina, dar furnizorul nu pare să fie pe lista de colaboratori a autorităţilor. Dimpotrivă. Abia în câteva săptămâni am putea identifica adresa de IP, dar la momentul respectiv nu ar mai conta.

— Să mă interesez dacă ministrul justiţiei e dispus să ia legătura cu omologul său din Ucraina?

— Nu cred că va fi de mare ajutor. Chiar dacă vor să ajute, vorbim de un timp pe care nu-l avem la dispoziţie.

— A doua crimă a avut loc la numai şapte zile după prima. Dacă ucigaşul e atât de bolnav la cap precum spuneţi, nu putem sta cu mâinile în sân.

— S-ar putea să nu fie cazul de aşa ceva. Ambele plângeri au fost trimise autorităţilor locale prin serviciul de sesizări. Prima, acum trei luni; a doua, două săptămâni mai târziu. Dacă pornim de la ideea că ucigaşul va mai face vreo mişcare…

— Atunci trebuie să fi trimis deja o plângere anonimă pe numele următoarei victime.

— Exact. Avem o singură problemă. Tocmai am aflat că Direcţia de Protecţie a Copilului şi Tinerilor primeşte în medie cinci plângeri anonime prin serviciul de sesizări. Anual, se ajunge la 260 de sesizări. Nu toate au ca subiect separarea cu forţa a copiilor de familii, dar nu există niciun sistem care să contorizeze asta, prin urmare nu ştim care e numărul real.

Nylander dă din cap aprobator.

— O să discut cu şeful de secţie. Au motive întemeiate să ne ajute. De ce aveţi nevoie? Hess?

Capul îi pulsează, iar vestea despre alianţa dintre Freimann şi Nylander nu-l ajută deloc. Hess încearcă să gândească limpede, ca să-i poată da un răspuns lui Thulin.

— Reclamaţii anonime de neglijenţă şi abuz asupra copiilor, primite în ultimele şase luni. În special făcute la adresa mamelor cu vârste între 20 şi 50 de ani, dar şi care să solicite separarea copiilor de părinţi. Cazuri care *au fost* analizate. Dar în care nu s-a găsit niciun motiv pentru o eventuală intervenţie.

Şeful de secţie a intrat pe uşă şi se uită la cei trei de parcă aşteaptă ceva de la ei, iar Nylander se foloseşte de ocazie pentru a-l informa imediat de ce au nevoie.

— Dar cazurile respective nu sunt centralizate undeva. Va dura să le identificăm, răspunde şeful de secţie.

Nylander îi aruncă o privire întrebătoare lui Hess, care decide să se întoarcă în încăperea mult prea călduroasă.

— Atunci, ar trebui să-ţi pui oamenii la treabă. Nu avem ce altceva să facem, aşa că avem nevoie de ele într-o oră.

65

Plângerile anonime trimise autorităţilor locale din Copenhaga la adresa unor femei cu copii par să fie destul de populare. În orice caz, pe măsură ce angajaţii Direcţiei aduc pe rând diversele dosare roşii, iar teancul de pe masă creşte tot mai mult, Hess începe să se îngrijoreze, întrebându-se dacă planul său şi al lui Thulin este într-adevăr cel mai potrivit. Dar, după discuţia cu Nylander, nu prea mai aveau altceva de făcut, decât să le parcurgă. În timp ce Thulin a preferat să citească dosarele pe un laptop Acer, în spaţiul cu birouri, Hess a acceptat să ia un loc în sala de şedinţe, unde acum răsfoieşte pagină după pagină. Unele dintre ele încă sunt calde, proaspăt scoase din imprimantă.

Metoda lui e simplă. Deschide dosarul în cauză şi citeşte numai plângerea anonimă. Dacă plângerea nu pare relevantă, pune dosarul într-un teanc format în stânga sa. Dacă pare relevantă şi trebuie analizată mai atent, pune dosarul într-un teanc în dreapta sa.

Îşi dă seama destul de repede că sortarea preliminară este mai dificilă decât şi-ar fi imaginat. Toate plângerile conţin aceeaşi furie îndreptată spre mame pe care o recunoaşte din reclamaţiile către Laura Kjær şi Anne Sejer-Lassen. Acestea sunt deseori scrise la nervi, unele cu referinţe atât de precise, încât e relativ uşor de ghicit că plângerea anonimă a fost trimisă de un fost soţ, o bunică sau o mătuşă, cineva care s-a simţit obligat să raporteze comportamentul defectuos al mamei. Dar e dificil să tragă o linie, aşa că teancul din dreapta sa tot creşte. Până şi lectura în sine e îngrozitoare. Reclamaţiile sunt o formă de exprimare a războiului domestic în care copiii s-au trezit fără nicio vină şi de care, cel mai probabil, nu au scăpat, din moment ce cazurile verificate de Hess s-au încheiat cu ignorarea hârtiilor. În orice caz, Direcţia avea obligaţia să cerceteze circumstanţele şi, deşi asta nu-l scuteşte pe Henning Loeb de răspundere, Hess are brusc o mai

mare înţelegere faţă de cinismul responsabilului de caz. Deseori, plângerile nu sunt făcute în exclusivitate spre binele copiilor.

Hess înghite în sec după ce reuşeşte să parcurgă cele vreo 40 de plângeri anonime cu solicitare de separare cu forţa a copiilor de părinţi, din ultimele şase luni. A durat mult mai mult decât şi-ar fi închipuit, adică vreo două ore, fiindcă a fost nevoit să răsfoiască şi desfăşurătorul de caz pentru a putea evalua corect situaţia. Dar partea groaznică e că, în principiu, ucigaşul ar putea fi autorul marii majorităţi a plângerilor. Şi nici măcar una nu menţionează expresiile „curvă egoistă" sau „ar fi trebuit să aibă mai multă grijă", ca în cazul Laurei Kjær şi al lui Anne Sejer-Lassen.

Un funcţionar îl informează că nu mai sunt alte cazuri care se încadrează în criteriile oferite de Hess, aşa că începe cu dosarele din vârful teancului. Afară se întunecase deja când a terminat cea de-a doua lectură. E doar patru şi jumătate, dar felinarele de afară s-au aprins pe Bulevardul H.C. Andersen, iar becurile colorate luminează copacii negri şi despuiaţi din grădinile Tivoli. De data aceasta, Hess a selectat cu greu şapte plângeri, dar nu e deloc convins că vreuna dintre ele e cea căutată. În toate şapte se solicită luarea cu forţa a unuia sau a mai multor copii de lângă mamă. Reclamaţiile sunt foarte diferite. Unele scurte, altele lungi. După o analiză mai atentă, la una dintre ele îşi poate da seama că un membru al familiei trebuie să fi depus plângerea, iar la alta bănuieşte că e vorba de un profesor, din moment ce conţine informaţii interne de la o şedinţă de *after school.*

Dar pe ultimele cinci nu le poate decoda. Elimină încă una, fiindcă acolo se face uz de cuvinte de modă veche, parcă ar fi scrisă de bunici, şi încă una, pentru că e plină de greşeli ortografice. Aşa că mai rămân trei. O doamnă din Gambia, acuzată că şi-ar lăsa copiii să fie exploataţi pentru muncă forţată. O mamă invalidă, acuzată că şi-ar neglija copiii pentru

că e dependentă de droguri. O mamă pensionată anticipat, acuzată că s-ar culca cu propriul copil.

Toate cele trei plângeri conţin nişte acuzaţii teribile, iar Hess îşi dă seama că, dacă una dintre ele e într-adevăr scrisă de ucigaş, acuzaţia ar putea să fie adevărată. Cel puţin aşa a fost în cazurile Laurei Kjær şi al lui Anne Sejer-Lassen.

— Până unde ai ajuns? întreabă Thulin când intră, cu laptopul Acer în braţe.

— Nu foarte departe.

— Sunt trei care îmi sar în ochi. Una împotriva unei mame din Gambia, alta împotriva unei mame invalide şi încă una împotriva unei mame pensionate anticipat.

— Da, poate.

Nu e surprins că Thulin a selectat aceleaşi dosare. De fapt, începe să se întrebe dacă nu cumva ea s-ar descurca mai bine singură.

— Cred că ar trebui să le verificăm. Pe toate trei.

Thulin îl priveşte agitată. Pe Hess îl doare capul. Ceva îl face să simtă că tot efortul e greoi şi irelevant, dar nu reuşeşte să-şi dea seama care e problema. Se uită pe fereastră. Afară s-a întunecat şi mai mult şi ştie că trebuie să ia o decizie dacă vor să implementeze măsurile de precauţie încă de azi.

— Probabil că ucigaşul se aşteaptă să descoperim la un moment dat că victimele au fost reclamate la autorităţile locale. Adevărat sau fals? întreabă Hess.

— Adevărat. Poate asta intenţionează. Dar respectivul nu ştie cât de *repede* vom reuşi să facem asta.

— Prin urmare, ucigaşul ştie şi că, la un moment dat, vom ajunge să citim cele două reclamaţii împotriva Laurei Kjær şi a lui Anne Sejer-Lassen. Adevărat sau fals?

— De ce punem asta sub semnul întrebării? Dacă nu trecem la fapte, am putea la fel de bine să audiem din nou vecinii.

Dar Hess continuă. Încearcă să-şi păstreze coerenţa.

— Dacă tu ai fi ucigaşul şi dacă ai fi scris cele două plângeri – şi ai şti că le vom găsi şi te-ai simţi foarte deşteaptă –, cum ai scrie o a treia plângere?

După expresia ei, Hess îşi dă seama că s-a prins. Privirea ei revine rapid pe ecranul laptopului.

— Procentul de similaritate nu e prea mare. Dar, dacă pornim de la ideea că intenţia este să fim induşi în eroare, atunci sunt două plângeri care ies în evidenţă. Cea cu greşeli de ortografie şi cea cu o limbă daneză de modă veche.

— Care dintre ele e mai stupidă? întreabă Hess.

Ochii lui Thulin parcurg rapid ecranul, în timp ce Hess bâjbâie după cele două dosare aflate pe birou, pe care le deschide. De data aceasta, brusc, observă ceva când citeşte plângerea plină de greşeli ortografice. Poate i se pare. Poate că nu. Thulin îşi întoarce ecranul spre Hess, iar el dă din cap aprobator. Au ajuns la acelaşi rezultat. Plângerea împotriva lui Jessie Kvium. 25 de ani. Locuieşte în zona Urbanplanen.

66

Jessie Kvium o ia repede din loc împreună cu fiica sa de şase ani, dar, înainte să ajungă la colţ, tânărul profesor pakistanez cu privire prietenoasă o ajunge din urmă pe hol.

— Jessie, putem sta puţin de vorbă?

Înainte să poată spune că ea şi Olivia se grăbesc ca să ajungă la lecţiile de dans, citeşte pe faţa lui foarte hotărâtă că nu are scăpare. Mereu încearcă să-l evite, pentru că atitudinea lui te face să te simţi vinovat, dar de data asta femeia va trebui să facă uz de şarmul personal ca să poată scăpa. Clipeşte des şi-şi dă cochet părul la o parte cu unghiile lungi, proaspăt date cu ojă, ca el să poată vedea cât de frumoasă e astăzi. A stat două ore la coafor. E adevărat, a fost la salonul pakistanez de pe bulevardul Amager, dar acolo au preţuri mici şi fac machiaj şi manichiură gratis dacă ai mult de aşteptat, aşa cum s-a întâmplat azi. Fusta cea nouă, de culoare galbenă, îi este mulată pe şolduri; tocmai a cumpărat-o de la Hø Møg pentru numai 79 de coroane, fiindcă era un articol de vară, la lichidare de stoc şi fiindcă i-a putut dovedi vânzătoarei că s-a desprins cusătura. Lucru care e total irelevant pentru scopul purtării fustei.

Dar zâmbetul şi privirea ei nu au niciun efect asupra profesorului. Mai întâi se aşteaptă să i se reproşeze că-şi ia copilul de la *after school* mult prea aproape de ora închiderii, adică la ora cinci, aşa că e pregătită să răspundă rapid că oamenii au dreptul să profite cumva de impozitul plătit la stat. Dar astăzi se pare că Ali, cum îl cheamă pe profesor, vrea s-o întrebe despre pelerina şi cizmele de cauciuc care lipsesc din garderoba Oliviei.

— Încălţămintea pe care o are acum e perfect în regulă, dar spune că-i e frig când se udă la picioare şi poate că nu e cea mai practică încălţăminte pe timp de toamnă.

Profesorul se uită discret spre încălţămintea găurită a Oliviei, iar Jessie ar avea chef să strige la el şi să-i spună să tacă odată. Nu are 500 de coroane pentru toate astea, iar dacă ar avea banii ăştia, cel mai probabil ar prefera să-şi mute fetiţa cât mai departe de o şcoală în care 50 din copii vorbesc arabă şi în care la şedinţele cu părinţii fiecare cuvânt trebuie tradus de trei interpreţi diferiţi. Nu că ea ar merge la acele şedinţe, dar aşa a auzit.

— *Tocmai* i-am cumpărat pelerină şi cizmuliţe. Doar că le-am uitat la casa de vacanţă. Data viitoare nu vom uita de ele.

Evident, e o minciună. Nu are nici pelerină, nici pereche de cizme şi nici casă de vacanţă, dar, ca de fiecare dată, jumătatea de sticlă de vin pe care a băut-o acasă în Urbanplanen, înainte să se schimbe şi să vină încoace, o ajută să găsească formularea potrivită.

— În regulă. Şi, altfel, cum merg lucrurile acasă?

În timp ce povesteşte cum e acasă, Jessie observă privirile profesorilor care trec pe lângă ei. Pe un ton mai coborât, Ali spune că este uşor îngrijorat, fiindcă Olivia nu reuşeşte să-şi îmbunătăţească relaţia cu ceilalţi copii. Din păcate, Olivia pare foarte izolată, aşa că destul de curând vor trebui să aibă o nouă discuţie, iar Jessie acceptă cu uşurinţă, de parcă tocmai ar fi câştigat o excursie la parcul de distracţii.

Ceva mai târziu, aşteaptă în mica Toyota Aygo, fumând o ţigară prin geamul coborât, în timp ce fiica ei stă pe bancheta din spate şi se schimbă în costumul de dans. Afară s-a întunecat, iar ea îi spune Oliviei că profesorul are dreptate şi că în curând îi va cumpăra pelerină şi cizmuliţe.

— Dar ar trebui să te aduni şi să te joci mai mult cu ceilalţi copii, bine?

— Mă doare piciorul.

— Îţi trece după ce faci încălzirea. E important să mergi la fiecare oră, draga mea.

★

Institutul de dans se află la ultimul etaj al Centrului Amager şi ele ajung cu două minute

înainte de începerea orei. Din parcarea din subsol trebuie să fugă pe scări până la etaj, unde celelalte prinţese deja aşteaptă pregătite pe podeaua lăcuită, îmbrăcate în costume scumpe, după ultima modă. Olivia încă are costumul lila de la Føtex, pe care l-a purtat şi anul trecut, dar care încă o încape, deşi o strânge puţin la umeri. Jessie îi ia în grabă jacheta şi-şi trimite fiica pe ringul de dans, unde profesoara o întâmpină cu un zâmbet prietenos. Într-o parte a sălii stau adunate toate mamele, arătând foarte cochet şi povestind ba cum a fost în excursia de toamnă din Insulele Canare, ba despre *wellness* şi despre viaţa lor de lux, iar ea le salută frumos şi zâmbeşte, chiar dacă în sinea ei şi-ar dori să le ardă pe rug.

Când fetele încep să danseze, ea se uită agitată în jur şi-şi aranjează fusta, dar el încă nu a venit. Preţ de o clipă, rămâne lângă celelalte mame şi e dezamăgită. Era sigură că va veni, iar faptul că nu e aici o face să se îndoiască de relaţia pe care credea că o au. E extrem de jenată şi, chiar dacă era hotărâtă să tacă mâlc, începe să turuie agitată:

— Oh, ce frumoase sunt micile prinţese! Nici nu-mi vine să cred că fac dansuri doar de un an!

Cu fiecare cuvânt rostit se simte îngropată în privirile pline de compătimire. Apoi, în cele din urmă, se deschide uşa şi el păşeşte înăuntru. Însoţit de fiica sa, care aleargă la celelalte fete şi se alătură dansului. Acesta se uită spre mame, le salută prietenos şi zâmbeşte fermecător, iar ea simte că inima îi bate mai repede. Păşeşte încrezător şi se joacă foarte relaxat cu cheile de la maşina Audi, pe care ea a ajuns s-o cunoască foarte bine. După ce schimbă câteva cuvinte cu celelalte mame, făcându-le să rânjească, îşi dă seama că nici măcar nu a privit-o. Deşi stă lângă ea ca un câine în călduri, o ignoră, motiv pentru care ea se trezeşte zicând că ar vrea să-i spună ceva. Ceva important despre „cultura de clasă” a şcolii ăsteia – o expresie pe care tocmai a prins-o de la celelalte doamne. El pare mirat, dar înainte să poată răspunde, ea se duce spre ieşire. Aruncă o privire în spate şi constată cu satisfacţie că

ar fi prea ciudat pentru el să-i refuze invitaţia la o discuţie atât de importantă, aşa că e nevoit să se scuze şi s-o urmeze.

După ce coboară pe scări şi iese pe uşa greoaie de la capătul holului, îi aude paşii în urma sa. Se opreşte şi aşteaptă, dar imediat ce-i vede figura îşi dă seama că e furios.

— Ce naiba e cu tine? Nu pricepi că s-a terminat? Ce mama dracului, lasă-mă odată în pace!

Îl apucă de pantaloni, îi desface şliţul, bagă mâna înăuntru şi găseşte imediat ceea ce caută. El încearcă s-o dea la o parte, dar ea se ţine bine şi imediat i-o scoate afară şi o ia în gură, iar gesturile lui de împotrivire se transformă în nişte gemete înăbuşite. Când e aproape gata, ea se întoarce şi cu cealaltă mână vrea să-şi ridice fusta. Dar el i-o ia înainte. Îi sfâşie fusta cea nouă şi galbenă în lateral, aşa încât ea să audă cum se rupe materialul. Simte cum intră în ea şi se împinge în spate, ca el să nu se poată opune, iar în câteva secunde el termină şi rămâne nemişcat, gâfâind. Ea se întoarce, îl sărută pe buzele înlemnite, dar el face un pas înapoi, de parcă tocmai l-ar fi speriat de moarte şi-i trage o palmă peste faţă.

Jessie e prea şocată ca să mai spună ceva. Simte cum faţa i se aprinde, în timp ce el se încheie la pantaloni.

— A fost ultima dată. Nu simt nimic pentru tine. Nimic. Şi n-o să-mi părăsesc niciodată familia. Ai priceput?

Îi aude paşii şi apoi uşa cea grea care se trânteşte în spatele lui. Ea rămâne singură, cu o durere arzătoare în partea dreaptă a capului. Încă îl simte între picioare, dar într-un fel care o face să-i fie ruşine. Îşi vede reflexia într-o placă de metal de pe perete şi îşi aranjează hainele, dar fusta e complet distrusă. Ruptura continuă până în partea din faţă, aşa că trebuie să-şi încheie paltonul ca să nu se vadă. Îşi şterge lacrimile. În fundal aude muzica veselă din sala de dans şi-şi vine în fire. Jessie se întoarce pe unde a venit, dar acum uşa de la casa scărilor este încuiată. Trage de ea fără niciun folos şi când

încearcă să strige după ajutor nu aude decât sunetul slab al muzicii.

Jessie se hotărăşte s-o ia în cealaltă direcţie, pe coridorul lung cu conducte de încălzire, traseu pe care n-a mai fost până acum. Dar, la un moment dat, coridorul se bifurcă şi artera pe care o ia iniţial duce la o fundătură. Jessie încearcă să deschidă o altă uşă, dar şi aceasta e încuiată. Se întoarce şi străbate coridorul cu conducte de încălzire, dar după 20 de metri aude un zgomot slab în spate.

— Alo? E cineva acolo?

Pentru o clipă, încearcă să-şi închipuie că e el, că s-a întors să-şi ceară scuze, dar tăcerea din jur îi spune cu totul altceva. Nesigură, merge mai departe. În scurt timp, începe să alerge. Fiecare coridor dă într-altul, iar lui Jessie i se pare că aude paşi în urma sa. De data asta, nu mai zice nimic. Împinge fiecare uşă pe lângă care trece şi, când într-un final se deschide una, aleargă ca o bezmetică, iese pe uşă şi apoi o ia pe scări în sus. I se pare că aude uşa deschizându-se mai jos şi, când ajunge la următorul loc de popas, trânteşte uşa cu atâta forţă, încât aceasta se izbeşte de perete.

Jessie Kvium ajunge la ultimul etaj, unde familiile se învârt cu coşuri de cumpărături, în căutarea ofertelor de toamnă. Când se uită spre intrarea Institutului de Dans, vede o femeie şi un bărbat înalt, cu zgârieturi pe faţă. Aceştia discută cu una dintre mame, care o zăreşte brusc şi arată cu degetul spre ea.

67

— Dar e ea sau nu e ea?

— Nu ştim. S-a simţit urmărită prin clădire. Din păcate, nu e tocmai dispusă să ajute. Sau poate nu ştie mai multe.

Thulin e cea care îi răspunde lui Nylander, iar în timpul acesta Hess se uită în camera de interogatoriu, prin geamul reflectorizant. Cealaltă parte e opacă, aşa încât el o poate vedea pe Jessie Kvium, dar Jessie Kvium nu-l poate vedea pe el. Nu e foarte sigur, dar instinctul îi spune că Jessie Kvium ar putea să aibă genul acela de secrete care-l interesează pe ucigaş. Totuşi e extrem de diferită faţă de victimele anterioare. Hess are impresia că Laura Kjær şi Anne Sejer-Lassen aveau o mentalitate mai burgheză şi erau mai preocupate de înfăţişarea lor, în timp ce Jessie Kvium pare nesăbuită şi făţarnică. Pe de altă parte, asta o scoate în evidenţă. Dintre câteva sute de femei, tocmai Jessie Kvium sare în ochi: atrăgătoare şi totodată intimidantă. Acum, femeia e furioasă şi are o discuţie aprinsă cu un biet ofiţer ce păzeşte uşa şi de care încearcă în zadar să treacă, iar Hess e fericit că sonorul difuzorului de pe perete e dat la minimum. Afară, cerul s-a făcut negru, iar Hess se gândeşte că ar fi minunat dacă l-ar putea pune pe mut şi pe Nylander.

— Dar dacă ea nu vă poate ajuta, oare vă concentraţi pe detaliile greşite?

— Poate e doar nervoasă. Avem nevoie de mai mult timp.

— Şi mai mult timp?

Nylander aude cuvintele lui Thulin şi, după o viaţă întreagă de suportat şefii imposibili din poliţie, Hess ştie imediat ce urmează.

★

Thulin şi Hess plecaseră imediat de la Primărie spre Urbanplanen şi tocmai sunaseră la uşa apartamentului lui Jessie Kvium. N-a deschis nimeni iar femeia n-a răspuns nici la telefon. În dosarul de

la primărie nu era menţionată nicio rudă, doar numărul consilierului local care păstra legătura săptămânal cu mama şi fiica sau, mai degrabă, făcea controale. La telefon, consilierul a spus că mamei i s-a oferit oportunitatea ca fiica ei să meargă la cursuri de dans, în fiecare vineri, de la ora 17:15, la ultimul etaj al centrului Amager.

Imediat după ce au găsit-o pe Jessie Kvium, şi-au dat seama că ceva nu era în regulă. Tânăra le-a spus că s-a simţit urmărită când a coborât la subsol să ponteze parcarea. Poliţia a inspectat imediat scările, coridoarele şi subsolul, dar nu a găsit nimic suspect. Pe coridoare nu era nicio cameră de supraveghere, iar prin subsol treceau nenumăraţi oameni ce îşi făceau cumpărăturile pentru weekend.

În timpul audierii de la Secţia de Poliţie, Jessie Kvium a devenit tot mai agresivă. Mirosea a vin şi când a fost rugată să-şi dea jos paltonul, au remarcat că fusta îi era făcută bucăţi. Femeia a spus că şi-a agăţat-o la portiera maşinii şi, în plus, ar vrea să ştie ce mama dracului căuta la Poliţie. Au încercat să-i explice despre ce era vorba, dar Jessie Kvium părea să nu deţină nicio informaţie utilă. În rest, nu se simţise deloc urmărită şi pentru ea era foarte clar cine a trimis autorităţilor, în urmă cu două luni, plângerea anonimă şi solicitarea de separare cu forţa, în care era acuzată că o bate şi o neglijează pe Olivia.

— Una dintre mahalagioaicele de la şcoală. Întotdeauna critică şi îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala. Femeile alea se tem că bărbaţilor lor libidinoşi o să le placă mai mult capra vecinului. Dar aia nici nu prea ştie să scrie.

— Jessie, nu credem că reclamaţia a fost făcută de una dintre mamele de la şcoală. Cine altcineva ar fi putut fi?

Jessie Kvium era de neînduplecat. Susţinea că lucrurile erau aşa cum le-a prezentat ea. Spre satisfacţia ei, autorităţile locale au ajuns să creadă că versiunea ei e cea adevărată. Le-a luat foarte mult să ajungă la concluzia asta.

— Jessie, e extrem de important să ne spui adevărul. E spre binele tău. Nu am venit aici să te acuzăm, dar, dacă există o urmă de adevăr în plângerea respectivă, avem motive să credem că semnatarul ei va dori să-ţi facă rău.

— Cine mama dracului vă credeţi?

Jessie Kvium şi-a ieşit din pepeni. Nimeni, dar absolut nimeni, nu avea dreptul să-i spună că nu e o mamă bună. Şi-a crescut singură fiica, fără niciun ajutor de la taică-său, care de altfel nu i-a dat niciun ban în ultimii doi ani, sub pretextul că e la închisoare în oraşul Nyborg, condamnat pentru trafic de droguri.

— Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-o pe Olivia cum se simte!

Hess şi Thulin nu se gândiseră deloc la asta. Fetiţa de şase ani era încă îmbrăcată în costumul de dans. O doamnă poliţist îi ţinea companie în cantina clădirii, unde se uita cuminte la desene animate, bând un suc şi mâncând pâine prăjită, crezând că mama ei îşi rezolva o problemă la maşină. Hainele îi erau uzate şi pline de găuri, era cam slabă şi neîngrijită, însă nu aveai cum să-ţi dai seama dacă fetiţa a fost sau nu abuzată. În circumstanţele de faţă, nu era de mirare că era tăcută şi nu era cazul s-o ia la întrebări despre cum o tratează maică-sa.

★

Din camera de interogatoriu se aud înjurăturile proferate de Jessie Kvium, în încercarea de a-i convinge pe paznici că are dreptul să plece, dar vocea ei e acoperită de Nylander.

— Timpul s-a scurs. Aţi spus că pista asta e corectă. Ori scoateţi ceva util de la ea, ori pornim în altă direcţie.

— Poate că ancheta s-ar mişca mai repede dacă am putea face interogatoriile necesare, spune Hess.

— Doar nu aduci iar vorba despre Rosa Hartung.

— Spun doar că n-am apucat să vorbim cu ea.

— De câte ori trebuie să-ţi explic?

— Nu ştiu. Nu mai ţin socoteala. Dar se pare că explici degeaba.

— Ascultă aici! Nu avem de ales.

Hess şi Nylander îşi opresc răfuiala şi se uită la Thulin.

— Dacă suntem cu toţii de acord cu faptul că Jessie Kvium ar putea fi următoarea victimă, am putea-o lăsa să-şi vadă de viaţă, ţinând-o sub supraveghere, până când criminalul îşi va face apariţia.

Nylander se uită la ea şi refuză complet ideea.

— Sub nicio formă. După două crime, n-am de gând s-o las baltă pe Jessie Kvium, în timp ce noi stăm cu mâinile în sân, aşteptând după un psihopat.

— Dar nu mă refer la Jessie Kvium. Mă refer la mine.

Hess o priveşte mirat. Are cel mult 1,67 metri. Arată de parcă un vânt mai puternic ar lua-o pe sus, dar când te uiţi în ochii ei, începi să te îndoieşti de forţele proprii.

— Am aceeaşi înălţime, aceeaşi culoare a părului şi cam aceeaşi constituţie ca Jessie Kvium. Dacă găsim o păpuşă care seamănă cu faţa ei, cred că-l putem păcăli pe criminal.

Nylander o priveşte cu interes.

— Şi când te gândeşti să facem asta?

— Cât mai repede. Aşa, criminalul n-o să se întrebe pe unde e. Dacă Jessie Kvium e ţinta, atunci individul îi cunoaşte tabieturile. Tu ce spui, Hess?

Sugestia lui Thulin e o soluţie simplă. De obicei preferă soluţiile simple, dar asta nu-i place. Ecuaţia are prea multe necunoscute. Până acum, ucigaşul a fost cu un pas înaintea lor şi ei s-au trezit tocmai acum că pot răsturna situaţia.

— Lasă-ne să o mai audiem puţin pe Jessie Kvium. Poate că…

Se deschide uşa. Apare Tim Jansen, iar Nylander se uită la el exasperat.

— Nu acum, Jansen!

— Nu am de ales. Sau poate preferi să dai drumul la ştiri.

— De ce?

Jansen se uită la Hess.

— Se pare că cineva n-a ştiut să-şi ţină gura şi a ciripit despre amprenta Kristinei Hartung. Toate posturile TV susţin că poate cazul Hartung n-a fost rezolvat până la capăt.

68

Oalele au dat în clocot în apartamentul îngust din Vesterbro, iar Thulin e nevoită să dea stihie mai tare ca să nu mai audă hota şi soneria.

— Du-te să-i deschizi uşa bunicului.

— Poţi şi tu să-i deschizi uşa.

— Ajută-mă şi tu. Eu stau să fac mâncarea.

Fără prea multă tragere de inimă, Le se duce în hol, cu veşnicul iPad în mână. S-au certat, dar Thulin nu mai are energie să se gândească şi la asta. Presa a aflat că amprenta Kristinei Hartung a fost găsită pe figurinele de castane descoperite lângă cadavrele Laurei Kjær şi al lui Anne Sejer-Lassen. Din ce a găsit pe internet, primul reportaj a apărut cândva în cursul după-amiezii, publicat de unul dintre cele două tabloide importante, dar publicaţia rivală a replicat atât de repede, încât era greu de spus dacă informaţia a venit de la o sursă separată sau dacă era pur şi simplu o rescriere a primului articol. Titlul „ŞOC: KRISTINE HARTUNG E ÎN VIAŢĂ?” s-a răspândit ca un incendiu devastator, invadând fiecare canal media, toate citând cele două tabloide şi repetând acelaşi conţinut. „Surse anonime din Poliţie” susţin că probabil există o legătură între cele două crime şi cazul Kristinei Hartung, după ce nişte amprente, găsite în mod misterios pe două figurine de castane, pun la îndoială moartea Kristinei Hartung. E o versiune concentrată a adevărului, lăsând la o parte faptul că Nylander şi conducerea Poliţiei au negat orice speculaţie. Răsturnarea de situaţie era senzaţională şi a ajuns titlu pe toate posturile de ştiri, iar dacă Thulin a uitat cât de surprinsă a fost ea însăşi când a auzit prima dată de amprenta Kristinei Hartung, cu siguranţă şi-a amintit acum. Se vehiculau o sumedenie de teorii şi speculaţii, şi un ziar online a început chiar să vorbească despre criminal folosind expresia „Omul de castane”. În mod clar, articolul respectiv e doar vârful unui aisberg. Thulin a înţeles prea bine de ce

Nylander i-a lăsat baltă într-o clipită, aruncându-se în şedinţe de stabilire a strategiei şi a contactului cu presa.

Între timp, ea a început pregătirile pentru acţiunea de diseară, din Urbanplanen. Propunerea de a-i pregăti o ambuscadă criminalului a fost aprobată de Nylander, deşi Hess s-a împotrivit. Jessie Kvium a fost informată că ea şi fiica sa nu se pot întoarce acasă. Spre exasperarea ei, toate argumentele i-au fost spulberate de poliţişti. Vor primi periuţe de dinţi şi toate cele necesare, urmând să petreacă următoarele nopţi la o casă de vacanţă din Valby, pe care autorităţile locale o puneau la dispoziţie familiilor defavorizate social şi cu care Jessie Kvium şi fiica ei se familiarizaseră deja vara trecută, când petrecuseră acolo o săptămână de vacanţă.

Jessie Kvium a acceptat să le dea detalii despre obiceiurile sale şi, pe măsură ce întrebările au devenit tot mai detaliate şi mai insistente, şi-a dat seama că toată povestea cu posibila ameninţare era serioasă. Însoţită de Hess, Thulin a condus interogatoriul, absorbind toate informaţiile, aşa încât să ştie exact cum s-ar comporta Jessie din momentul în care ar parca maşina în faţa casei, maşină pe care poliţia intenţiona s-o folosească în acţiune.

Thulin era pregătită să plece imediat spre apartamentul din Urbanplanen, dar se pare că Jessie Kvium avea alte tabieturi. În fiecare vineri seara, după orele de dans ale fetiţei, era nevoită să meargă la întrunirea Alcoolicilor Anonimi, organizată la Christianshavns Torv, între orele 19 şi 21, şi la care Jessie Kvium a fost obligată de autorităţile locale să participe dacă voia să primească în continuare alocaţia pentru susţinerea familiei. De regulă, fiica ei dormea pe un scaun din hol până se termina şedinţa mamei sale, după care se duceau împreună la maşină. Din moment ce trecuse de ora 19, s-a hotărât că Thulin va interpreta rolul lui Jessie Kvium începând cu ora 21, când mama singură urma să plece de la Alcoolicii Anonimi.

În timp ce şeful operaţiunii şi echipajul său studiau planurile clădirii şi traseul dus-întors, Thulin a luat-o pe Le de la Ramazan, cu care mersese la joacă, şi s-a întors acasă să gătească nişte paste, în aşteptarea bunicului care venea să-i ţină locul. Le a primit vestea cu mare nemulţumire: însemna că Thulin n-o va ajuta diseară să ajungă la următorul nivel din *League of Legends,* joc căruia îi dedicase tot timpul său liber. Thulin a fost nevoită să admită că lipsea prea mult de acasă.

— Mâncarea e gata! Puteţi mânca împreună dacă bunicul nu a mâncat deja.

Fiica se întoarce din hol cu o privire triumfătoare.

— Nu e bunicul. E un coleg de-al tău de la serviciu, are nişte vânătăi pe faţă şi ochi de culori diferite. Spune că *abia aşteaptă* să-mi arate cum să ajung la nivelul următor.

69

Thulin nu se gândise că va avea timp să ia cina, dar apariţia lui Hess schimba total lucrurile.

— Am venit mai devreme, pentru că am primit schiţele cartierului şi ale apartamentelor. Trebuie să le studiezi înainte să plecăm.

— Prima dată mă ajuţi *pe mine,* spune Le, înainte ca Thulin să deschidă gura. Cum te cheamă?

— Mark. După cum am spus, din păcate, nu te pot ajuta cu jocul chiar acum, dar te ajut cu plăcere altă dată.

— Le, trebuie să mănânci, intervine Thulin.

— Atunci şi Mark poate să mănânce cu noi. Haide, Mark. După aia, îmi explici ce să fac în joc. Iubitul mamei nu are voie să mănânce cu noi, dar tu nu eşti iubitul ei, aşa că poţi.

Le dispare în bucătărie. Pentru o clipă, Thulin rămâne faţă în faţă cu Hess. I se pare ciudat să-şi refuze fetiţa, aşa că se dă la o parte, şovăind, şi-l invită pe Hess înăuntru.

Ajuns în bucătărie, Hess se aşază lângă Le, care abandonează iPad-ul şi ia laptopul. Thulin scoate trei farfurii. Le îi atrage atenţia oaspetelui său cu şarmul şi blândeţea unei prinţese. Iniţial, atitudinea ei ospitalieră e cel mai probabil o demonstraţie împotriva lui Thulin, dar, pe măsură ce Hess povesteşte despre joc – sursa cunoştinţelor lui fiind complet misterioasă –, fetiţa e captivată de sfaturile care o pot ajuta să ajungă la mult-visatul nivel şase.

— Îl ştii şi pe Park Su? E celebru!

— Park Su? întreabă Hess.

Curând, pe masă apar un poster şi o figurină a adolescentului coreean. Încep să mănânce şi conversaţia ajunge la alte jocuri – Thulin nu era conştientă că fiica ei le ştie –, dar se dovedeşte că Hess cunoaşte doar primul joc şi nu le-a încercat pe celelalte. Fetiţa simte că are un ucenic. Îşi împărtăşeşte cunoştinţele într-un flux neîntrerupt de cuvinte, iar când subiectul e epuizat, îşi aduce

colivia în care ţine peruşul, acesta urmând să aibă curând un tovarăş de joacă, aşa încât să poată trece mai mulţi membri în arborele genealogic.

— Ramazan are 15 membri în arborele genealogic. Eu am doar trei. Cinci, dacă pun peruşul şi hamsterul. Mama nu vrea să-l trec pe iubitul ei, de asta nu am mai mulţi. Altfel, aş avea destui.

În acel moment, Thulin spune că fetiţa ar trebui să-şi vadă de joc. În cele din urmă, după câteva sfaturi bune de la Hess, Le se aşază pe canapea, pregătindu-se de război.

— Isteaţă fetiţă.

Thulin dă din cap aprobator, pregătindu-se pentru obişnuita avalanşă de întrebări despre tatăl fetei, despre familie şi despre toată povestea, de care nu are niciun chef. Însă Hess se întinde spre haina de pe spătarul scaunului, din care scoate un teanc de hârtii, întinzându-le apoi pe masă.

— Aruncă o privire. Hai să parcurgem planul împreună.

Hess e minuţios şi Thulin îl ascultă cu atenţie în timp ce urmăreşte degetul lui pe planul clădirii, casa scărilor şi zonele din exteriorul clădirii.

Vorbeşte şi despre păpuşă, care va fi înfăşurată într-o pătură, aşa încât Thulin să se poate preface că transportă copilul adormit. Thulin are doar câteva comentarii despre amplasarea echipajului de supraveghere, temându-se că-l vor alerta pe criminal, dar Hess insistă că e necesar.

— Nu ne putem asuma niciun risc. Dacă Jessie Kvium e următoarea victimă, criminalul probabil cunoaşte cartierul, aşa că trebuie să fim la locul faptei, să putem interveni rapid. Dacă apare şi cel mai mic pericol, trebuie să ne informezi imediat. Şi te poţi retrage acum dacă vrei să intervină altcineva.

— De ce m-aş retrage taman acum?

— Pentru că nu-i tocmai sigur.

Thulin îl priveşte în ochii albastru-verzui şi, dacă nu l-ar şti mai bine, s-ar gândi că bărbatul îşi face griji pentru ea.

— E în regulă. Nu mă deranjează.

— Pe ea o căutaţi?

Neobservată, Le a ieşit din sufragerie şi a venit în bucătărie să-şi ia un pahar cu apă. Acum se uită la iPad-ul mamei sale, care e aşezat pe masă, proptit de perete, şi prezintă începutul unui nou buletin de ştiri. Ştirea principală este tot despre Kristine Hartung, prezentatorul trecând în revistă istoricul cazului.

— N-ai voie să vezi asta. Nu-i pentru copii.

Thulin se ridică şi reuşeşte să oprească tableta. I-a explicat lui Le că va trebui să meargă la serviciu mai târziu, iar când fiica a fost nemulţumită, vrând să ştie de ce, Thulin i-a povestit că trebuie să caute pe cineva. Nu a menţionat că se află în căutarea unui criminal, motiv pentru care fetiţa a făcut legătura cu Kristine Hartung.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Întoarce-te la joc.

— A murit?

Întrebarea a fost pusă cu atâta inocenţă, de parcă ar fi întrebat dacă mai există dinozauri pe Insula Bornholm. Dar în spatele curiozităţii e o urmă de îngrijorare, motiv pentru care Thulin decide că în viitor va opri ştirile când Le e prin preajmă.

— Nu ştiu, Le. Adică…

Thulin nu ştie ce să răspundă. Indiferent ce ar răspunde, va cădea într-o capcană.

— Nimeni nu ştie. Poate s-a rătăcit. Uneori, te poţi rătăci şi nu mai reuşeşti să te întorci acasă. Dar dacă s-a rătăcit pe undeva, o s-o găsim.

Răspunsul e al lui Hess. E unul bun. Ochii fetiţei îşi recapătă buna dispoziţie.

— Eu nu am încercat niciodată să mă rătăcesc. Copiii tăi s-au rătăcit vreodată?

— Nu am copii.

— De ce nu ai?

Thulin vede că Hess îi zâmbeşte fetiţei, dar acum nu mai spune nimic. Apoi se aude soneria de la intrare. Aşteptarea a luat sfârşit.

70

Urbanplanen este un complex rezidenţial în vestul zonei Amager, la doar trei kilometri de primăria capitalei. Blocurile au fost construite în anii ’60 pentru a compensa lipsa generală de apartamente, dar lucrurile au evoluat cam prost şi, la începutul anilor 2000, zona a ajuns pe lista de ghetouri a autorităţilor. Consiliul Local nu a rezolvat problema nici până acum şi, ca în zona parcului Odin, prezenţa poliţiştilor danezi, toţi albi, atrage toate privirile, chiar dacă-şi fac apariţia îmbrăcaţi în civil. Tocmai din acest motiv, ofiţerii de minoritate etnică au fost amplasaţi în zonele cele mai expuse, inclusiv în câteva dintre maşinile de poliţie oprite în parcările întunecate din dreapta blocului în care e amplasat Hess.

Ceasul cuptorului din apartamentul de la parter indică ora unu. Apartamentul e liber, a fost scos la vânzare, aşa că poliţia a decis să-l folosească în operaţiune. Luminile sunt stinse şi, de la fereastra bucătăriei înguste, Hess are vedere directă spre complexul rezidenţial cufundat în întuneric, înconjurat de copaci desfrunziţi, un spaţiu de joacă şi băncuţe, oferind vizibilitate până la intrarea luminată ce duce la holul şi liftul din blocul lui Jessie Kvium. Deşi echipajele de supraveghere par amplasate în locaţiile potrivite, Hess e agitat. Blocul lui Jessie Kvium are patru puncte de acces: câte unul pentru fiecare punct cardinal. Toate sunt supravegheate fie de el, fie de ofiţerii postaţi în jurul clădirii, aşa că pot ţine o evidenţă constantă asupra persoanelor care intră şi ies din bloc. Pe acoperiş sunt lunetişti care pot nimeri o monedă de la 200 de metri şi, la numai două minute distanţă, aşteaptă un autobuz, cu trupele de intervenţie gata să acţioneze dacă e nevoie. Totuşi Hess simte că nu e de-ajuns.

Sosirea lui Thulin a decurs bine. Hess recunoaşte imediat micuţa Toyota Aygo când virează din drum

spre parcare, unde opreşte în locul stabilit, urmată îndeaproape de o maşină a poliţiei sub acoperire.

Thulin a luat hainele, paltonul şi pălăria lui Jessie Kvium, doar fusta fiind înlocuită cu alta de culoare galbenă, aşa încât de la distanţă nimic nu trăda faptul că nu era persoana pe care încerca s-o substituie. De pe bancheta din spate, Thulin a scos păpuşa înfăşurată în pătură, s-a chinuit să încuie maşina, sprijinindu-se de portieră, după care s-a îndreptat spre uşa de la intrare, cărând fetiţa cu aceeaşi expresie exasperată pe care ar fi afişat-o şi Jessie Kvium. Hess a urmărit-o dispărând pe scări în sus, unde s-a aprins lumina. Nu s-au aşteptat ca liftul să fie ocupat o bună bucată de vreme, dar, din fericire, Thulin pur şi simplu a urcat pe scări până la etajul al treilea, reuşind să lase impresia că fetiţa e tot mai greu de cărat cu fiecare treaptă urcată.

Câţiva vecini au trecut pe lângă ea, mergând în direcţia opusă, dar fără s-o bage în seamă. În cele din urmă, a dispărut din raza lor vizuală şi Hess şi-a ţinut respiraţia până când lumina s-a aprins în apartamentul cu balcon.

Trecuseră trei ore şi nu s-a întâmplat nimic. Ceva mai devreme, prin clădire au circulat diverşi oameni – persoane care veneau târziu de la muncă sau care discutau despre ce se mai întâmplă în lume, în timp ce frunze uscate roiau în jurul lor –, iar în blocul din dreapta se încinsese o petrecere în spaţiul comun din subsol. Acordurile unui sitar a răsunat printre blocuri câteva ore, dar în cele din urmă petrecerea s-a potolit şi în tot mai multe apartamente s-au stins luminile: se făcuse târziu.

Lumina din apartamentul lui Jessie Kvium e încă aprinsă, dar Hess ştie că se va stinge în scurt timp. Jessie Kvium obişnuia să se culce cam pe atunci, cel puţin în rarele ocazii când rămânea acasă vineri seara.

— 11-7, recepţie. V-am spus-o pe aia cu Călugăriţa şi cei Şapte Poliţişti Pitici din Europol? Terminat.

— Nu, dar ne poţi povesti, 11-7. Te ascultăm.

E Tim Jansen, care vrea să-şi distreze colegii prin staţia de emisie-recepţie, cu o ironie subtilă la adresa lui Hess. Acesta nu-l poate vedea de la geamul din bucătărie, dar ştie că tipul e într-o maşină, nu departe de intrarea din partea de vest, cu unul dintre ofiţerii mai tineri de minoritate etnică. Deşi nu e de acord ca echipamentul radio să fie folosit pentru glume, îi ignoră. La şedinţa de la secţie, înainte ca Hess să se ducă la Thulin acasă, Jansen îşi exprimase deja îndoielile faţă de întreaga operaţiune, pentru că Hess nu a putut să afirme cu certitudine dacă Jessie Kvium se afla cu adevărat în pericol. Evident, suspecta că Hess a ciripit în faţa presei. Suspiciunea era cauzată de faptul că şi-a permis să pună întrebări despre cazul Kristinei Hartung şi despre cum a fost soluţionat, iar lucrurile de genul ăsta nu rămân nepedepsite. De mai multe zile încoace, Hess a simţit cum îl urmăreşte privirea sfredelitoare a lui Jansen când trecea pe la secţie, dar după explozia din mass-media de astă-seară mai mulţi colegi îi aruncau priviri dubioase. Ce tâmpenie! Lucrurile nu decurgeau bine când presa se amesteca în cazurile de crime, motiv pentru care Hess a stat mereu departe de jurnalişti. De fapt, scurgerea de informaţii l-a enervat pe Hess – presupunând că ar fi fost vorba despre o scurgere de informaţii. În mod evident, ucigaşul ştia despre amprente, iar lui Hess îi trece prin minte că probabil s-ar amuza să vadă cum investigaţia era făcută de râsul curcilor în public. Îşi spune că vor trebui să verifice sursele ziarului şi se întinde enervat după staţia radio când Jansen începe o altă poantă.

— 11-7, încetează cu transmisiunile care nu au legătură cu operaţiunea.

— Sau ce, 7-3? Ce faci, suni la tabloide?

Oamenii izbucnesc în râs, până când liderul de operaţiune intervine şi le ordonă să tacă. Hess se uită pe fereastră. La Jessie Kvium s-a stins lumina.

71

Thulin stă departe de ferestrele întunecate, dar din când în când se plimbă dintr-o cameră în alta pentru a-i lăsa criminalului impresia că ea – de fapt, că Jessie Kvium – e acasă. Sigur, presupunând că el e în zonă şi o urmăreşte.

Jocul din parcare funcţionase. Păpuşa părea foarte reală şi părul ei artificial fusese în mare măsură acoperit cu pătura. Partea cu liftul a fost complet neprevăzută, dar Thulin s-a gândit că Jessie Kvium era impulsivă din fire, aşa că mai degrabă ar fi luat-o pe scări decât să aştepte. În timp ce urca, un cuplu a trecut pe lângă ea, dar cei doi nici nu s-au uitat la ea, aşa că a ajuns sus, a descuiat apartamentul cu cheia lui Jessie, după care a încuiat uşa la loc imediat.

Deşi Thulin nu mai fusese în apartamentul respectiv, ştia deja cum e compartimentat, aşa că a cărat păpuşa până în dormitor, unde a culcat-o pe pat. În cameră erau două paturi: al ei şi al fetiţei. Ferestrele nu aveau perdele, oferind o privelişte spre un alt bloc de ciment. Ştia că Hess e undeva la parter, în spatele ferestrelor întunecate, dar nu ştia cine de la etajele superioare mai putea să vadă înăuntru. Aşa că a dezbrăcat păpuşa şi a învelit-o bine cu plapuma, comportându-se ca şi cum ar fi la ea acasă şi ar culca-o pe Le. I s-a părut paradoxal că, în loc să-şi culce propria fiică, îi şoptea noapte bună unei păpuşi, într-o misiune oficială. Dar nu era momentul potrivit pentru astfel de gânduri. Apoi s-a dus în sufragerie şi a pornit televizorul, aşa cum obişnuia să facă Jessie. S-a aşezat pe fotoliu, cu spatele la fereastră, cercetând apartamentul din priviri.

Jessie Kvium a fost ultima care a intrat în apartament şi, în mod evident, nu s-a sinchisit să facă ordine. În casă era dezastru. Nenumărate sticle goale de vin, farfurii cu resturi de mâncare, cutii de pizza şi vase murdare. Cam puţine jucării. Deşi nu putea şti cu siguranţă dacă Jessie Kvium îşi abuza

fetiţa, casa lor nu părea un loc prea primitor. Asta îi amintea lui Thulin de propria copilărie. Şi pentru că nu avea niciun chef să se gândească la asta, a preferat să se uite la TV.

Cazul Kristinei Hartung încă avea prioritate şi fiecare detaliu era reinterpretat, presupunându-se că e posibil ca poliţia să nu fi elucidat complet dosarul. Buletinele de ştiri susţineau că Rosa Hartung a refuzat să dea declaraţii, iar lui Thulin îi părea rău pentru doamna ministru şi pentru familia ei: se confruntau încă o dată cu un trecut pe care voiau să-l lase în urmă. Dar avalanşa a atins un nou punct critic.

— În câteva momente, Steen Hartung, tatăl Kristinei Hartung, va veni pe platoul de ştiri.

Steen Hartung era invitatul ultimului buletin de ştiri şi, în cadrul unui interviu mai amplu, a spus foarte clar că există şanse ca fiica sa să fie în viaţă. Îi implora pe telespectatori să informeze poliţia dacă ştiau ceva şi s-a adresat în mod direct „persoanei care a luat-o pe Kristine", cu rugămintea de a o aduce înapoi nevătămată.

— Ne e dor de ea… E doar un copil şi are nevoie de părinţii ei.

Thulin îl înţelegea prea bine pe Steen Hartung, dar nu era sigură că apelul lui va ajuta în vreun fel ancheta. Ministrul justiţiei şi Nylander au acceptat să fie intervievaţi şi s-au distanţat destul de dur de speculaţii. Nylander era foarte pornit – aproape furios – la adresa presei, dar vigoarea cu care reacţiona a făcut-o să creadă că-i place atenţia presei. În mijlocul operaţiunii, Thulin a primit un SMS de la Genz, care o întreba ce mama dracului se întâmplă. Reporterii începuseră să-l sune şi pe el. I-a spus că e important să nu spună nimic. Genz i-a replicat în glumă că promite să nu spună nimic dacă e de acord să alerge cu el vreo 15 kilometri în dimineaţa următoare. Ea nu i-a mai răspuns.

Toată harababura mediatică despre cazul Kristinei Hartung a încetat în cele din urmă pe la miezul nopţii şi după ea s-au difuzat reluări plictisitoare ale

serialelor curente. Optimismul şi avântul resimţite la pornirea din Christianshavn s-au transformat, treptat, în îndoială. Cum puteau fi siguri dacă Jessie Kvium era persoana corectă? Cum puteau fi siguri că ucigaşul va încerca să-i facă vreun rău? Când îl aude în staţie pe Tim Jansen cum bate câmpii spunând tot felul de bancuri proaste, îl poate înţelege, cât de cât. Evident, tipul e un idiot. Dar dacă s-au înşelat, ancheta va avea de suferit. Thulin se uită la telefon să vadă cât e ora, apoi se ridică să stingă lumina din sufragerie, aşa cum au convenit. Pe când să se aşeze, o sună Hess.

— Totul bine?

— Da.

Simte că Hess se mai linişteşte. Discută puţin despre întreaga situaţie şi Thulin îşi dă seama că Hess e încă în stare de alertă, chiar dacă nu recunoaşte. În orice caz, e mai agitat decât ea.

— Nu-l lua în seamă pe Jansen, spune ea din senin.

— Mersi. Nu-l iau.

— De când m-am angajat aici, se laudă încontinuu cu cazul Hartung. Când tu – acum şi presa – aţi început să puneţi la îndoială mersul anchetei, e ca şi cum l-aţi fi împuşcat în burtă cu o puşcă de vânătoare.

— Vorbeşti de parcă ţi-ar plăcea să-i faci tu asta.

Thulin zâmbeşte. Se pregăteşte să-i răspundă când, dintr-odată, tonul lui Hess se schimbă.

— Se întâmplă ceva. Porneşte staţia radio.

— Ce se întâmplă?

— Porneşte-o. Acum!

Convorbirea se întrerupe.

Când Thulin lasă jos telefonul mobil şi se uită în bezna din jur, îşi dă seama cât e de singură.

72

Hess a înlemnit la fereastră. Ştie că nu poate fi văzut de afară şi totuşi nu se mişcă. La vreo sută de metri distanţă, la intrarea în blocul de beton al familiei Kvium, tocmai a văzut un cuplu de tineri, cu un cărucior de copil, deschizând magazia din subsol şi dispărând înăuntru. Uşa hidraulică se închide foarte lent în urma lor, iar Hess observă o mişcare în umbra clădirii de lângă. Pentru o clipă, se gândeşte că ar putea fi vântul ce bate prin crengile copacilor, dar apoi o zăreşte iar. O siluetă începe să alerge, apoi dispare înăuntru, chiar înainte să se închidă uşa. Hess pune mâna pe staţia radio.

— Cred că ne-a sosit oaspetele. Uşa din est, terminat.

— Am văzut şi noi, terminat.

Hess ştie ce e în celălalt capăt al clădirii, chiar dacă nu a fost niciodată înăuntru. Intrarea duce la magazia de biciclete din subsol. De acolo poţi ajunge sub bloc şi apoi poţi urca spre scări şi lift, de unde ai acces la etajele superioare.

Hess iese din apartament şi închide uşa în urma sa. În loc să meargă spre intrarea principală, el coboară pe scări, până la subsol. Nu aprinde lumina, dar îşi scoate lanterna. Pregătirile dau roade. Deja ştie încotro s-o apuce când ajunge la subsol. Cu lanterna aprinsă, aleargă prin coridorul subteran ce-l conduce până la blocul lui Jessie Kvium. Mai are doar vreo 50 de metri şi, când se apropie de uşa grea de metal a clădirii lui Jessie Kvium, aude prin staţia radio că liftul e folosit de cuplul cu cărucior de copii.

— Persoana neidentificată ar trebui să fie undeva pe scări, dar nu s-a aprins lumina de pe hol, aşa că nu putem fi siguri. Terminat.

— Vom cerceta clădirea de jos în sus şi începem chiar acum, răspunde Hess.

— Dar nici măcar nu ştim dacă…

— Începem acum. N-avem timp de discuţii.

Hess închide staţia radio. Ceva e dubios. Persoana trebuie să fi sosit acolo la pas, după ce a traversat gazonul neluminat. Nu pare un gest premeditat. Hess nu s-ar mira câtuşi de puţin dacă ucigaşul şi-ar face apariţia coborând de pe acoperiş sau ieşind din vreo gură de canal. S-ar fi aşteptat la orice, mai puţin să-l vadă făcându-şi apariţia la intrarea principală. Îşi deblochează pistolul şi ajunge la primul punct de control când uşa de metal se închide în urma sa.

73

Thulin a ascultat schimbul de replici prin staţia radio. Se uită pe fereastră. Au trecut 8 sau 9 minute de când a fost anunţat oaspetele. În curte nu vede nimic şi abia acum îşi dă seama ce linişte domneşte în clădire. Muzica s-a oprit, doar vântul se mai aude. Când au stabilit detaliile acţiunii, a fost de acord să rămână în apartament, dar acum nu i se mai pare o idee prea bună. Niciodată nu i-a plăcut să aştepte. Pe lângă asta, nu mai există altă ieşire din apartament, nicăieri pe unde să fugă în caz de urgenţă. Se simte uşurată când aude bătăi în uşă, crezând că e Hess sau vreun alt coleg care i-a venit în ajutor.

Aruncă un ochi prin vizor, dar coridorul e întunecos şi pustiu. Nici ţipenie. Se vede doar extinctorul, amplasat într-o nişă din celălalt capăt al holului. Se întreabă dacă nu cumva i s-a părut. Dar sigur a auzit o bătaie în uşă. Deşi îşi închipuie că pericolul a trecut, totuşi îşi deblochează pistolul şi se pregăteşte de acţiune. Iese din apartament şi păşeşte în hol, cu pistolul în mână.

Câteva întrerupătoare luminează slab în întuneric, dar nu se atinge de ele. Bezna din jur îi dă o senzaţie de siguranţă. De-a lungul coridorului, toate uşile apartamentelor par închise şi, pe măsură ce ochii i se obişnuiesc cu întunericul, reuşeşte să vadă până în capătul peretelui din stânga. Se uită şi în partea opusă, unde sunt scările şi liftul, dar şi acolo e pustiu. Nu e nimeni pe coridor.

Aude un hârâit venind din apartament, de la staţia radio. Cineva încearcă disperat să ia legătura cu ea, aşa că bate puţin în retragere. Dar imediat ce se întoarce cu spatele, silueta ţâşneşte din nişa unde era amplasat extinctorul. Stătuse acolo ghemuită, aşteptând tocmai acel moment. Fără să poată reacţiona, Thulin simte cum greutatea siluetei o împinge în uşă şi o trânteşte la pământ. Nişte mâini reci o prind de gât şi aude o voce şoptindu-i în ureche:

— Scroafa dracului. Te omor dacă nu-mi dai pozele.

Înainte ca bărbatul să mai poată zice ceva, Thulin îi trage două lovituri de cot şi-i sparge nasul. Pentru o clipă, individul rămâne în întuneric, în stare de şoc. Nici nu apucă să-şi dea seama ce l-a lovit, că Thulin îl pocneşte încă o dată, iar el se prăbuşeşte.

74

Pe când Hess ajunge în apartamentul familie Kvium, uşa e deschisă şi, când păşeşte înăuntru cu doi ofiţeri după el, aude cum bărbatul urlă de durere. Aprinde lumina. Apartamentul e un dezastru. Pe jos, între rufe murdare şi cutii de pizza, un bărbat zace cu mâinile legate la spate şi cu nasul spart. Thulin stă deasupra lui. Cu o mână îi ţine încheieturile la spate şi cu cealaltă mână îl percheziţionează.

— Ce mama dracului faci? Dă-mi drumul, ce naiba!

Când termină percheziţia, cei doi ofiţeri îl saltă, ţinându-i mâinile legate la nivelul umerilor, motiv pentru care el urlă şi mai tare.

Are vreo 40 de ani. E musculos, arată ca un agent de vânzări, cu părul aranjat şi dat pe spate. Pe un deget are verighetă. Pe sub haină poartă doar un tricou şi nişte pantaloni de trening, de parcă tocmai ar fi coborât din pat. Are nasul strâmb şi umflat şi, din cauză că s-a tăvălit pe jos, toată faţa i s-a umplut cu sânge.

— Nikolaj Møller. Mantuavej nr. 76, Copenhaga S.

Thulin citeşte cu voce tare de pe asigurarea medicală a bărbatului, pe care a găsit-o în portofelul din buzunarul interior al hainei lui împreună cu nişte carduri bancare şi poze de familie. Tot acolo a găsit un telefon mobil şi o cheie de maşină cu logout de la Audi.

— Ce se întâmplă? Nu am făcut nimic!

— Ce cauţi aici? Te-am întrebat ce cauţi aici!

Thulin se duce până la el şi-i ridică faţa plină de sânge, să îl poată privi în ochi. E încă în stare de şoc şi pare foarte surprins să vadă o femeie necunoscută îmbrăcată ca Jessie Kvium.

— Voiam doar să vorbesc cu Jessie. Mi-a trimis un SMS şi mi-a spus să vin aici.

— Minţi. Ce cauţi aici? Te-am mai întrebat o dată.

— Nu am făcut nimic. Ea şi-a bătut joc de mine!

— Arată-mi mesajul. Acum.

Hess ia telefonul mobil de la Thulin şi i-l întinde bărbatului. Ofiţerii de poliţie îi dau drumul, iar el îşi tastează codul PIN cu degetele pline de sânge.

— Mai repede, grăbeşte-te.

Hess nu are răbdare. Simte că întrebările sale vor primi răspuns acum, dar nu ştie cum sau de ce.

— Hai, arată-mi odată!

Hess smulge telefonul din mâna bărbatului şi se uită pe ecran înainte ca acesta să-l poată lua înapoi.

Nu apare numărul de telefon al expeditorului, doar „număr ascuns", iar SMS-ul e scurt şi la obiect:

Treci încoace. Acum. Altfel, îi trimit pozele nevestei tale.

Hess vede că mesajul conţine o poză, aşa că o deschide şi o măreşte. Fotografia e făcută de la vreo 4-5 metri de subiect, iar Hess recunoaşte coşurile de gunoi din subsolul Institutului de Dans, la complexul comercial unde au găsit-o pe Jessie Kvium. Două persoane stau lipite una de alta şi e limpede ce fac acolo. Persoana din faţă e Jessie Kvium, îmbrăcată în hainele pe care le poartă Thulin chiar acum, iar în spatele ei e Nikolaj Møller, cu pantalonii în vine.

Hess e bulversat.

— Când ai primit mesajul ăsta?

— Lăsaţi-mă să plec. N-am făcut nimic!

— Când?

— Acum jumătate de oră. Ce mama naibii se întâmplă?

Pentru o clipă, Hess îl fixează cu privirea. Apoi îi dă drumul şi aleargă spre uşă.

75

Colonia din Valby, alcătuită din vreo sută de terenuri şi căsuţe de vacanţă, e închisă pe timp de iarnă. E o adevărată oază de voie bună în timpul verii, însă, odată ce se instalează toamna, căsuţele din lemn şi grădinile se închid şi rămân aşa până primăvara. Acum, o singură căsuţă din întreaga colonie e luminată: cea a Consiliului Local din Copenhaga.

S-a făcut târziu, dar Jessie Kvium e trează. Afară, vântul suflă năprasnic printre crengile copacilor şi tufişurilor şi în răstimpuri ai impresia că acoperişul căsuţei cu două camere va fi smuls cu totul. În casă miroase altfel decât în timpul verii. Jessie stă pe pat, lângă fiica ei adormită. În întunericul din jur, pe sub uşa de la cameră, vede lumina din sufragerie. Încă îi vine greu să creadă că, dincolo de uşă, doi ofiţeri de poliţie stau de pază pentru a le proteja pe ea şi pe Olivia. Jessie îşi mângâie fiica pe obraz. Prea rar face lucrul ăsta. Chiar dacă o podideşte plânsul şi chiar dacă într-un moment de luciditate înţelege că fiica este singurul lucru valoros din toată viaţa ei de rahat, brusc îşi dă seama că va trebui să renunţe la ea dacă lucrurile vor reveni cât de cât la normal.

A fost o zi cumplită. Mai întâi, scena cu Nikolaj, care a umilit-o în centrul comercial. Apoi alergătura prin coridoarele din subsol, interogatoriul de la secţie şi, în cele din urmă, aducerea cu forţa în staţiunea pustie. Chiar dacă şi-a susţinut cu tărie nevinovăţia, Jessie era răvăşită de acuzaţiile din timpul interogatoriului. A fost acuzată că-şi bătea şi-şi neglija fiica, la fel cum susţinea şi plângerea anonimă primită de autorităţile locale. De fapt, nu acuzaţiile în sine au afectat-o, nu e prima dată când le aude. Ceea ce a şocat-o a fost gravitatea lor. Cei doi detectivi care au interogat-o nu erau ca angajaţii autorităţilor locale. Aceştia parcă ştiau tot ce s-a întâmplat. Ea a făcut ditamai tărăboiul, cu ţipete şi urlete, aşa cum îşi închipuia că ar face orice mamă

nedreptăţită, dar nu au crezut-o, indiferent cât de convingător a jucat teatru. Pe de altă parte, deşi nu înţelege de ce au fost aduse cu forţa într-o casă de vacanţă friguroasă şi plină de umezeală, ca măsură de protecţie, ştie foarte bine că e din vina ei. La fel ca multe alte lucruri.

Rămase singure în dormitor, Jessie şi-a închipuit că va reuşi să-şi revină. Să se schimbe peste noapte. Să nu mai petreacă, să nu mai bea, să nu se mai umilească singură în eterna încercare de agăţa pe cineva care s-o facă să se simtă iubită. A şters deja numărul lui Nikolaj din memoria telefonului, să nu-l mai poată căuta. Dar va reuşi oare să lase lucrurile aşa? Sau vor urma alţii? Au fost alte persoane înaintea lui, bărbaţi şi femei, iar acum viaţa ei de rahat a devenit şi viaţa de rahat a Oliviei, care s-a trezit singură în tot haosul ăsta. Zile lungi petrecute în instituţii, singurătate la locurile de joacă, seri nebune în baruri, chiar şi dimineţi petrecute cu străini pe care Jessie îi ţâra acasă şi-i lăsa să facă orice voiau, numai să-i îndulcească puţin viaţa amară. Îşi ura fiica şi o lovea. O ţinea numai pentru alocaţia de la stat.

Însă, indiferent cât de mult regretă şi indiferent cât de mult îşi doreşte să schimbe situaţia, Jessie ştie că nu va reuşi să facă asta pe cont propriu.

Se strecoară cu grijă de sub plapumă, nu cumva s-o trezească pe Olivia. Deşi podeaua e rece ca gheaţa, îşi înveleşte cu grijă fiica înainte să iasă din cameră.

76

Burta detectivului Martin Ricks chiorăie zgomotos în timp ce el îşi plimbă ochii de-a lungul paginilor cu femei goale de pe Pornhub. Făcea acelaşi lucru de 12 ani şi se plictisea teribil în misiuni precum cea din noaptea asta, dar Pornhub, Bet365 şi o porţie de sushi erau printre puţinele lucruri care-i îndulceau aşteptarea. Parcurge şirul nesfârşit de imagini pornografice, dar de data asta sânii artificiali, tocurile înalte şi jucăriile sexuale nu reuşesc să-i alunge nervii provocaţi de tâmpitul de Hess şi de explozia mediatică din cazul Hartung.

Martin Ricks a fost mâna dreaptă a lui Tim Jansen încă de acum şase ani, când s-a transferat de la Secţia de Poliţie din Bellahøj la Direcţia Omoruri. La început, nu-l prea agrea pe tipul înalt şi arogant, cu privire intensă şi cercetătoare. Jansen venea mereu cu câte-o replică umilitoare, iar Ricks, care nu s-a priceput niciodată la vorbe, s-a gândit că individul e la fel ca toţi ceilalţi idioţi care, din copilărie, l-au luat de prost. Cel puţin până când le-a tras o mamă de bătaie. Dar n-a fost la fel şi cu Jansen, care a văzut o licărire în încăpăţânarea şi în lipsa sa de încredere faţă de oameni – şi lume, în general. În primele şase luni lucrate în departament, cei doi au petrecut nenumărate ore în maşini, săli de interogatoriu, săli tactice, vestiare şi cantine şi, când perioada de ucenicie a lui Ricks s-a încheiat, cei doi i-au spus şefului că vor să lucreze împreună. După şase ani, au ajuns să se cunoască până în cel mai mic detaliu şi fără nicio exagerare puteau spune că, în ciuda faptului că şefii veneau şi plecau, ei şi-au câştigat un statut pe care nimeni nu îndrăznea să-l conteste. Cel puţin până acum câteva săptămâni, când a apărut tâmpitul ăla.

Hess e o epavă. O fi fost el bun cândva, cu multă vreme în urmă, pe când lucra în departament, însă acum avea aceeaşi atitudine elitistă şi arogantă ca restul celor din Europol. Ricks şi-l amintea drept un

lup singuratic, tăcut şi înfumurat; se bucurase să scape de el. Dar se pare că şi Europolul s-a săturat de el, şi Hess, în loc să se facă util, a început să pună la îndoială ancheta lor, care, de altfel, fusese cel mai important caz al echipei Ricks & Jansen.

Ricks îşi amintea în detaliu zilele din octombrie anul trecut. A fost o presiune uriaşă pe umerii lor. El şi Jansen au trudit zi şi noapte şi tot ei l-au interogat şi arestat pe Linus Bekker în urma pontului anonim, tot ei au demarat cercetările. La câteva zile după arestare, în timpul unui alt interogatoriu cu Bekker, Ricks a intuit că tocmai acel interogatoriu urma să fie special. Aveau cărţi avantajoase în mână. Indicii şi dovezi cu care să-l încolţească. În cele din urmă, tipul a fost obligat să mărturisească. Au fost teribil de uşuraţi şi au sărbătorit obţinerea mărturisirii bând în neştire şi jucând biliard într-un bar din Vesterbro până târziu în noapte. Ce-i drept, n-au găsit niciodată cadavrul fetiţei, dar ăsta era un detaliu nesemnificativ.

Acum, Ricks e obligat să stea într-o colonie de vacanţă din Valby, unde îngheaţă de frig şi trebuie să păzească o mamă beţivă – numai din cauza lui Hess şi a curvei de Thulin. În vreme ce restul echipajului, inclusiv Jansen, se distrează prin cartier, unde se întâmplă toată acţiunea, el pierde vremea pe aici şi în cel mai bun caz poate spera să scape pe la 6:30 dimineaţa.

Din senin, se deschide uşa dormitorului. E femeia pe care ar trebui s-o păzească, îmbrăcată într-un tricou şi nimic mai mult. Ricks pune telefonul pe masă, cu ecranul în jos. Femeia se uită în jur mirată.

— Unde-i celălalt ofiţer?

— Nu suntem ofiţeri. Suntem detectivi.

— Unde e celălalt detectiv?

Deşi nu o priveşte, Ricks îi spune că s-a dus să cumpere sushi.

— De ce întrebi?

— Fără niciun motiv. Aş vrea să vorbesc cu cei doi detectivi care m-au interogat azi.

— Despre ce? Poţi vorbi cu mine.

Chiar dacă mama beţivă stă în spatele unei canapele, Ricks îşi poate da seama că femeia are un cur mişto. Pentru o clipă stă să se gândească dacă are vreo şansă şi dacă ar avea timp de-o partidă rapidă pe canapea, înainte ca partenerul său să ajungă înapoi cu mâncarea. E una dintre multele fantezii ale lui Ricks. Sex cu un martor aflat sub protecţia sa. Dar această fantezie a rămas neîmplinită.

— Aş vrea să le spun adevărul. Şi aş vrea să vorbesc cu cineva despre fiica mea: să fie încredinţată unei familii cumsecade până mă pun pe picioare.

Răspunsul îl dezamăgeşte pe Martin Ricks. Îi spune tăios că va trebui să aştepte. Biroul de asistenţă socială nu e deschis la ora asta. Pe de altă parte, ar vrea să audă şi el „adevărul”, dar telefonul mobil începe să sune tocmai când femeia deschide gura să vorbească.

— Hess la telefon. E totul în regulă?

Hess vorbeşte pe nerăsuflate şi, în fundal, se aude de parcă ar trânti portiera de la maşină şi altcineva ar porni motorul. Martin Ricks se străduieşte să-i răspundă cu aroganţă:

— De ce să nu fie totul în regulă? Voi ce faceţi?

Dar Ricks nu aude răspunsul, fiindcă în clipa respectivă se declanşează o alarmă auto. Afară, în grădină.

Sirena urlă într-un ritm asurzitor, iar Ricks se întoarce să se uite după maşina lui de serviciu parcată în faţa casei, al cărei girofar luminează în bezna de toamnă ca un carusel din parcul de distracţii.

Martin Ricks nu pricepe. Din ce vede, nu e nimeni lângă maşină. Încă ţine telefonul mobil la ureche şi, când îi spune tâmpitului de Hess că s-a declanşat alarma de la maşină, simte îngrijorarea din vocea acestuia.

— Rămâneţi în casă, suntem pe drum.

— De ce sunteţi pe drum? Ce se întâmplă?

— Staţi în casă şi protejaţi-o pe Jessie Kvium! Auzi ce spun?

Martin Ricks are un moment de ezitare. Apoi închide telefonul. Doar alarma se mai aude. Dacă Hess îşi închipuie că Ricks primeşte ordine de la el, se înşală amarnic.

— Ce se întâmplă?

Mama beţivă îl priveşte cu îngrijorare.

— Nimic. Du-te să dormi.

Răspunsul n-o convinge, dar aude nişte plânsete de copil înainte să apuce să protesteze, aşa că fuge într-acolo.

Ricks îşi bagă telefonul mobil în buzunar şi scoate pistolul. Nu e prost şi din conversaţia telefonică îşi dă seama că situaţia a scăpat de sub control. Asta ar putea fi singura lui şansă să le închidă gura celorlalţi. Lui Hess, Thulin şi „Omului de castane", cum l-a poreclit mass-media pe criminal. Echipajul de intervenţie va ajunge curând, dar momentan scena e pustie şi aşteaptă să fie cucerită.

Ricks scoate cheile din haină şi descuie uşa. Cu pistolul în mână, păşeşte pe aleea din faţa casei de parcă ar defila pe covorul roşu.

77

Olivia nu s-a trezit complet, chiar dacă s-a ridicat în fund şi stă cu spatele sprijinit de perete.

— Mami, ce se întâmplă?

— Nimic, iubire. Culcă-te înapoi.

Jessie Kvium se duce la ea în grabă, se aşază pe pat şi o mângâie pe păr.

— Dar nu pot să dorm în zgomotul ăsta, îi şopteşte fiica, lăsându-se moale pe umărul mamei ei, tocmai când se opreşte alarma.

— Vezi, acum s-a oprit. Poţi să te culci înapoi, iubire.

Olivia a adormit la loc în câteva clipe. În timp ce o veghează, Jessie se gândeşte că e bine că i-a spus ceva ofiţerului. Sigur, nu a fost suficient. Şi-ar dori să-i fi spus mai multe, să-şi poată descărca sufletul. Dar alarma de la maşină a schimbat complet atmosfera. Niciodată nu s-a mai temut în halul ăsta, însă acum, când sirena s-a oprit şi când sunetul familiar al telefonului mobil al ofiţerului se aude de undeva din grădină, i se pare că a avut o reacţie exagerată. Asta până când îşi dă seama că nimeni nu răspunde la telefon. Stă să asculte, dar soneria se opreşte. Apoi sună din nou, dar nici acum nu răspunde nimeni.

★

Afară, vântul suflă puternic în părul lui Jessie. S-a încălţat, dar e cumplit de frig şi regretă că nu şi-a înfăşurat o pătură peste picioare înainte să iasă. Aude telefonul mobil sunând din preajma maşinii de poliţie, dar nici acum nu-l vede pe ofiţer.

— Domnule poliţist? Unde eşti?

Nu primeşte niciun răspuns. Jessie se apropie cu reticenţă de gardul viu şi de maşina parcată pe trotuar, dincolo de poartă. Dacă mai face încă un pas în faţă, până pe trotuar, ar trebui să poată vedea întreaga maşină şi – teoretic – telefonul mobil care sună de undeva din apropiere. Apoi îşi aminteşte ce s-a discutat la interogatoriul de la secţie. Simte

pericolul de care fusese avertizată. Ameninţarea se furişează printre copacii întunecaţi şi încovoiaţi şi printre tufişurile desfrunzite, întinzându-se după picioarele ei goale, aşa că Jessie se întoarce şi aleargă înapoi spre casă, urcă scările de lemn şi intră pe uşa lăsată deschisă, pe care o trânteşte în urma sa.

Din convorbirea de mai devreme a ofiţerului de poliţie ştie că ajutoarele sunt pe drum, aşa că se convinge să nu intre în panică. Răsuceşte cheia în uşă şi mută un dulăpior în dreptul acesteia. Fuge până în bucătărie şi baie, să se asigure că toate ferestrele sunt închise. În bufetul din bucătărie găseşte un cuţit lung, pe care-l ia cu ea. Se uită pe geamul ce dă spre curtea din spate, dar nu vede nimic şi dintr-odată îşi dă seama că încăperea e scăldată în lumină. Dacă e cineva afară – şi acum ştie cu certitudine că e cineva acolo –, respectivul sau respectivii îi pot vedea orice mişcare. După câţiva paşi ajunge înapoi în bucătărie şi după câteva încercări febrile reuşeşte să stingă toate luminile.

Jessie stă în linişte şi ascultă în bezna din jur, cu privirea aţintită spre grădină. Nu aude nimic. Doar vântul care încearcă să spulbere căsuţa de lemn. Stă lipită de radiator şi observă că l-a oprit din greşeală când căuta întrerupătorul pentru becuri. Jessie se apleacă şi îl porneşte la loc. Radiatorul începe să bâzâie. Din senin, în lumina roşiatică ce pâlpâie slab a radiatorului zăreşte o figurină aşezată pe scaun, chiar unde a stat mai devreme ofiţerul de poliţie.

Pentru o clipă, nu ştie ce e acolo. Apoi îşi dă seama. Chiar dacă figurina pare complet nevinovată, cu braţele de chibrituri întinse spre cer de parcă ar cere îndurare, Jessie se îngrozeşte, ştiind că omuleţul nu era acolo puţin mai devreme, când a ieşit afară să-l caute pe ofiţer. Când îşi ridică privirea şi se uită înainte, o formă prinde contur din întunericul dens, iar ea înfige cuţitul în aer, cât poate de tare.

78

Maşina de serviciu năvăleşte prin poarta coloniei de vacanţă şi se urcă pe trotuar. În mica oază cu căsuţe şi parcele de grădini e beznă totală şi, ceva mai în faţă, numai în lumina farurilor pot să vadă reflexia unei plăcuţe de înmatriculare. Thulin conduce până sus la maşina de poliţie în civil, iar Hess ţâşneşte afară.

Câteva cutii cu sushi sunt aruncate pe poteca pietruită şi un ofiţer mai tânăr stă aplecat deasupra unui corp uman. Ofiţerul îl vede pe Hess şi strigă după ajutor, încercând cu disperare să stopeze cu mâinile şuvoiul de sânge ce ţâşneşte dintr-o tăietură profundă în gâtul lui Martin Ricks. Ricks are convulsii şi privirea lui pare aţintită spre copacii întunecaţi de deasupra sa. Hess merge spre casă. Uşa e încuiată, aşa că-i trage un picior, deschizând-o şi dând la o parte un dulăpior aşezat în dreptul ei. În sufragerie e întuneric, dar, după ce se plimbă cu pistolul prin cameră, vede că scaunele şi mesele sunt răsturnate, ca în urma unei lupte. Fiica lui Jessie Kvium e în dormitor, stă în pat şi plânge, îmbrăţişând plapuma cu o expresie confuză. Jessie Kvium nu e cu ea şi Thulin observă că uşa de la bucătărie e larg deschisă.

Grădina din spatele casei e în pantă. După doar trei paşi, ajung în capăt, pe iarbă. Hess şi Thulin aleargă pe lângă mărul înalt din mijlocul grădinii, dar nu zăresc pe nimeni când ajung la gardul subţire ce desparte curtea de cea a vecinului. Şirul de grădini bătute de vânt continuă până la blocurile înalte de pe bulevard şi abia când se întorc spre casă o observă. Crengile din partea de jos a mărului nu sunt, de fapt, crengi. Sunt picioarele goale ale lui Jessie Kvium. Corpul ei a fost aşezat în şezut acolo unde trunchiul copacului se desparte în trei. A fost înghesuit pe cea mai groasă ramură, cu picioarele aranjate într-o poziţie complet nefirească. Capul îi

atârnă în jos, iar braţele neînsufleţite se sprijină de crengi, îndreptate în sus, spre cer.

— Mamă?

În bătaia vântului se aude o voce confuză şi sus, lângă geamul din bucătărie, pot vedea silueta slabă a fetiţei ce tocmai ieşise afară, în frig. Hess încremeneşte şi rămâne lângă copac, lăsând-o pe Thulin să alerge pe alee în sus şi s-o conducă pe fetiţă înapoi în casă. Deşi e întuneric, poată să vadă că ambele mâni sunt nefireşti de scurte. Când merge mai aproape, vede un om de castane înfipt între dinţii lui Jessie, cu braţele ridicate, aşa încât să-i ţină gura deschisă.

Marţi, 20 octombrie, prezent

79

Afară plouă şi Thulin aleargă printre blocuri, uitându-se după indicatoare. Apa îi intră în papuci şi, într-un sfârşit, vede indicatorul care arată că apartamentul 37C e în direcţia opusă.

E dimineaţa devreme şi tocmai şi-a lăsat fata la şcoală. Au trecut doar câteva zile de când s-a plimbat printre blocurile din Urbanplanen şi habar nu avea că şi Hess stătea într-o locuinţă socială. Dar lucrul ăsta n-a mai surprins-o. Privirile prietenoase, dar vigilente, ale femeilor cu capul acoperit îi dau de înţeles că atrage atenţia şi, în timp ce se uită în jur să vadă pe unde ar trebui s-o ia, se enervează şi mai tare din cauză că Hess e de negăsit tocmai acum, când lucrurile au luat-o razna.

★

Presa a făcut mare vâlvă vreo patru zile, difuzând nenumărate transmisiuni în direct şi reportaje de la locul crimelor, din Christianborg, de la Secţia de Poliţie şi Secţia de Medicină Legală. S-au publicat portretele celor trei femei ucise şi portretul lui Martin Ricks, care şi-a dat duhul pe aleea pietruită a casei din colonia de vacanţă. S-au transmis interviuri cu martori, vecini, rude. S-au difuzat părerile experţilor şi ale criticilor acestor experţi, declaraţii date de poliţişti, inclusiv de Nylander, care a trebuit să se prezinte de nenumărate ori în faţa microfoanelor, toate acestea intersectându-se deseori cu declaraţiile ministrului justiţiei. La astea se adaugă şi povestea despre Rosa Hartung, care şi-a pierdut fiica şi care suferă acum pentru că soluţionarea cazului e pusă la îndoială. Apoi, când editorii de ştiri s-au prins că deja reluau acelaşi subiect la nesfârşit, au început să-şi dea cu presupusul, încercând să afle când va avea loc următoarea crimă.

Hess şi Thulin n-au dormit prea mult de vineri încoace. Şocul provocat de crimele comise la colonia de vacanţă a demonstrat necesitatea unei

anchete minuţioase: un sir nesfârşit de întrebări şi telefoane, adunarea de date despre complexul Urbanplanen şi despre asociaţia de proprietari ai grădinilor, clarificarea situaţiei familiale şi romantice a lui Jessie Kvium. Fiica ei de şase ani, care din fericire nu a apucat să-şi vadă mama moartă, a fost trimisă spre examinare medicală, iar medicii au găsit numeroase semne de neglijenţă, malnutriţie şi abuz fizic. Un psiholog a discutat cu ea, concentrându-se numai asupra traumei cauzate de moartea mamei. În urma discuţiei, l-a impresionat capacitatea micuţei de a-şi transpune în cuvinte pierderea suferită. În ciuda tuturor celor întâmplate, lucrurile păreau stabile. Fetiţa a fost luată de bunicii din Esbjerg, care cu mare drag ar fi dorit să se ocupe de ea, însă aşteptau să vadă dacă decizia autorităţilor sociale va fi în favoarea lor, dacă le vor acorda custodie pe termen lung. Datorită intervenţiei lui Thulin, fetiţa şi bunicii ei nu au intrat în atenţia presei, publicaţiile fiind oricum mai interesate să relateze ultimele ştiri despre „Omul de castane”.

Thulin se enervează când presa mitologizează criminalii în felul acesta. Mai ales fiindcă ştie că, în cazul de faţă, criminalul chiar doreşte să provoace teamă în rândul oamenilor şi poate chiar se simte încurajat de atenţia primită. Dar ceea ce făcea presa era greu de ţinut în frâu, din moment ce cercetările criminalistice şi numeroasele interogatorii nu au dus nicăieri. Genz şi echipajul lui au lucrat zi şi noapte, fără să obţină vreun rezultat concludent. Chiar dacă au reanalizat înregistrările video, nu au reuşit nici să identifice cine a trimis SMS-ul pe numărul lui Nikolaj Møller şi nici nu au găsit vreun martor care să spună cine ar fi putut s-o urmărească pe Jessie Kvium – nici în Urbanplanen, nici în complexul comercial. Toate urmele criminalului parcă s-au evaporat, exact ca în cazul Laurei Kjær şi al lui Anne Sejer-Lassen.

Conform departamentului de Medicină Legală, Jessie Kvium a decedat în jurul orei 01:20. Amputaţiile au fost efectuate cu acelaşi instrument

folosit în celelalte două cazuri. La amputarea mâinilor, cel puţin. În plus, se pare că amprenta de pe omul de castane găsite în gura ultimei victime este tot a Kristinei Hartung. Toată lumea era de acord că plângerile anonime împotriva celor trei femei ucise au fost scrise de aceeaşi persoană. Dar autorităţile locale şi responsabilii de caz nu sunt de prea mare ajutor şi nici cele trei e-mailuri, nici serverele labirintice prin care au fost ele trimise nu facilitează în vreun fel identificarea expeditorului. De disperare, Nylander a pus mai mulţi ofiţeri să păzească un număr de femei pe numele cărora s-au depus plângeri anonime prin intermediul aceluiaşi serviciu public de notificare şi întreg departamentul a fost pus în stare de alertă maximă.

Şi atmosfera generală de la Secţia de Poliţie a fost profund afectată. N-o fi fost Martin Ricks cel mai strălucit detectiv, dar după şase ani de muncă, cu doar câteva zile de concediu luate din când în când, bărbatul era o prezenţă constantă la secţie, întocmai ca steaua agăţată deasupra intrării principale. Spre mirarea multor colegi, era şi logodit. În ziua precedentă, pe la ora prânzului, au ţinut un moment de reculegere la secţie. A fost multă zarvă. Colegii au început să plângă şi ancheta a fost contaminată de aerul sumbru ce apare de fiecare dată când un ofiţer cade la datorie.

Pentru Hess şi Thulin, întrebarea cea mai apăsătoare era cum a reuşit criminalul să-i manipuleze în noaptea crimei. Deşi au acţionat foarte discret, criminalul i-a descoperit. Thulin nu are nici cea mai vagă idee cum a reuşit să facă asta, dar sigur aşa s-au întâmplat lucrurile. După scena din cartier, criminalul s-a dus la colonia de vacanţă – lucru perfect logic, dacă ar fi ştiut de dinainte că Jessie Kvium şi fiica ei petrecuseră o săptămână de vacanţă în colonie şi ar fi dedus că ar putea să le găsească acolo. SMS-ul pentru Nikolaj Møller a fost trimis înaintea crimelor, mai precis la ora 00:37, de pe un telefon mobil cu cartelă preplătită şi chiar de pe teritoriul coloniei – partea asta e şi mai

înspăimântătoare. Criminalul a avut suficientă prezenţă de spirit să atragă un soţ infidel şi foarte nervos până în Urbanplanen, aruncându-l direct în braţele poliţiei, iar asta îi spune lui Thulin că ucigaşul intenţiona să-i facă de râs. Ca atunci când a trimis un SMS pe telefonul Laurei Kjær, după moartea femeii. Colac peste pupăză, la toate astea se adaugă ancheta cu rezultate dezamăgitoare. Nu e de mirare că lucrurile au luat-o razna în confruntarea cu Nylander de aseară.

— De ce mama dracului te temi?! De ce nu o putem interoga pe Rosa Hartung?

Hess insistă din nou că toate acele crime au o legătură cu Rosa Hartung şi cu dispariţia fiicei ei.

— Nu are niciun sens să tratezi cazurile separat. Trei amprente pe trei figurine de castane – ce dovadă mai clară vrei? Şi lucrurile nu se opresc aici: în primul caz a dispărut o mână, apoi, au dispărut două, după aceea au dispărut ambele mâini şi un picior. Ce crezi că pregăteşte pentru data viitoare? E strigător la cer! Rosa Hartung e ori cheia cazului, ori chiar următoarea ţintă!

Dar Nylander şi-a păstrat cumpătul şi a continuat:

— Doamna ministru a fost interogată o dată şi oricum avea destule probleme pe cap.

— Destule probleme? Ce altceva ar putea fi mai important?

— Calmează-te, Hess.

— Întreb şi eu.

— Conform Serviciilor de Informaţii ale Poliţiei, în ultimele săptămâni a fost hărţuită şi ameninţată de un necunoscut.

— Poftim?

— Şi nu crezi că ar fi trebuit să ştim? s-a amestecat Thulin.

— Nu. Nu are nicio legătură cu crimele! Conform Serviciilor de Informaţii, ultima ameninţare a fost scrijelită pe capota maşinii ei oficiale, luni, 12 octombrie, când ucigaşul probabil era ocupat să-i vină de hac lui Anne Sejer-Lassen.

Şedinţa s-a încheiat într-un haos complet. Hess şi Nylander au plecat furioşi, iar Thulin a încercat să ignore ce simţea: senzaţia că dezbinarea din cadrul departamentului e simptomatică pentru starea anchetei.

În sfârşit s-a adăpostit de ploaie. Acum străbate culoarul acoperit ce duce la apartamentul 37C. În stânga şi în dreapta uşii se află câte un munte de găleţi cu vopsea, lac şi dizolvant, iar în mijlocul haosului e o maşinărie – Thulin crede că e un aparat de lustruit parchetul. Bate nervos în uşă. Evident, nu răspunde nimeni.

— Pe tine te-a sunat pentru podea?

Thulin se uită la pakistanezul mărunt care tocmai şi-a făcut apariţia pe hol, însoţit de un băieţel cu ochi căprui. Bărbatul poartă o pelerină portocalie – ca uniformele din Guantanamo –, dar mănuşile de grădinărit şi sacii de gunoi sugerează că probabil doar strânge frunzele veştejite din jurul blocului.

— Nu-i problemă, numa' să fii de meserie. Individul are două mâini stângi, da' se crede Constructorul Bob. Numa' că nu-i. Ştii de Constructorul Bob?

— Da…

— E bine că vrea să vândă. Locu' ăsta nu-i pentru el. Da' dacă vrea să scape de apartament, trebuie să-l aranjeze un pic. Nu-i problemă că mai trebuie să dau un strat de vopsea pe pereţi şi pe tavan – tipu' ăsta nu ştie care-i diferenţa între o sabie şi o pensulă de vopsit. Da' parchetul nu i-l lustruiesc. Şi nici n-ar trebui să meşterească singur cu aparatul ăla.

— Nici eu n-o să fac asta.

Thulin îşi flutură insigna, doar-doar o scăpa de individ, dar el rămâne pe loc şi o priveşte cum bate iar în uşă.

— Deci nu te ocupi tu de apartament? Atunci n-am ajuns prea departe.

— Nu, nu mă ocup eu. Ai idee dacă e acasă Constructorul Bob?

— Poţi vedea şi singură. Nu încuie niciodată uşa.

Pakistanezul o împinge puţin la o parte pe Thulin şi dă un ghiont uşii.

— Asta-i altă problemă. Cine se poate gândi să-şi lase uşa deschisă în cartieru' ăsta? I-am spus că nu-i bine, dar el spune că n-are nimic de furat, aşa că nu-i pasă. Ce să mai zici – *Allahu Akbar!*

Pakistanezul se enervează. Thulin înţelege de ce. Nu prea ai ce vedea în camera ce duhneşte a vopsea proaspătă. O masă, vreo două scaune, un pachet de ţigări, un telefon mobil, mâncare la pachet, câteva găleţi cu vopsea şi nişte pensule aruncate pe podeaua acoperită cu ziare. După cum arată lucrurile, Hess nu pare să stea prea mult pe-aici. Thulin se gândeşte că probabil nici în apartamentul din Haga sau oriunde stă el în prezent nu are mai multă mobilă decât aici. Dar nu interiorul îi atrage privirea, ci pereţii.

De jur-împrejur atârnă bileţele, fotografii şi decupaje din ziar şi, între ele, nişte cuvinte şi litere sunt mâzgălite direct pe tapet. „Decoraţiunile" se întind pe doi pereţi proaspăt vopsiţi, ca o pânză de păianjen uriaşă şi misterioasă, elementele ei fiind însoţite de linii şi marcaje complicate, desenate cu o cariocă roşie. În mod evident, schema a început într-un colţ, cu uciderea Laurei Kjær, apoi s-a extins prin adăugarea crimelor ulterioare, inclusiv cea a lui Martin Ricks. De-a lungul schemei au fost introduse diverse linii trasate cu pixul, dar şi figurine de castane, nume de persoane şi locurile crimelor – fie ilustrate prin fotografii, fie scrise cu pixul direct pe perete. Hârtiuţele prinse pe perete sunt fie bonuri mototolite, fie bucăţi dintr-o cutie de pizza, dar toate par foarte uzate. Jos de tot este o bucăţică ruptă dintr-un ziar. Articolul vorbeşte despre revenirea Rosei Hartung – când şi cum s-a întâmplat. De acolo, Hess a trasat o linie ce duce la moartea Laurei Kjær, care apoi se ramifică, la rândul ei, într-o mulţime incalculabilă de alte legături, ajungând în cele din urmă la o coloană separată, denumită „Christiansborg: ameninţări, hărţuire, Serviciul de Informaţii al Poliţiei". Sus de tot e prinsă o fotografie veche a Kristinei Hartung, de când avea

12 ani, alături de un chenar desenat cu carioca, în care scrie cu majuscule „LINUS BEKKER”. Şi aici, diverse notiţe sunt scrise direct pe perete. Majoritatea notelor sunt indescifrabile. Cel mai probabil, Hess s-a chinuit să ajungă până acolo sus, folosind scara încă sprijinită de perete.

Când analizează uriaşa pânză de păianjen din faţa ei, pe Thulin o încearcă sentimente contradictorii. Cu o seară în urmă, când a plecat de la secţie, Hess părea tăcut şi retras. Dimineaţa, când n-a mai reuşit să dea de el, Thulin nu ştia ce să creadă. Judecând după schemele de pe pereţi, bărbatul nu s-a lăsat păgubaş. Pe de altă parte, e un gest destul de nebunesc. Probabil s-a străduit să ajungă la o viziune de ansamblu cât de cât coerentă, dar încercarea lui are un rezultat complet diferit: chiar şi unui criptolog talentat sau unui matematician de premiul Nobel le-ar fi fost dificil să tragă şi alte concluzii, pe lângă faptul că autorul schemei are o obsesie sau chiar o tulburare mintală.

Când vede pereţii proaspăt vopsiţi, bărbatul mărunt se enervează şi scoate pe gură un şuvoi întreg de blesteme pakistaneze, iar lucrurile nu o iau în direcţia cea bună când Hess îşi face apariţia la intrare. Îşi trage sufletul şi, îmbrăcat doar în tricou, pantaloni scurţi şi adidaşi, e ud leoarcă de la ploaie. E surprinzător de musculos şi vânjos, dar nu e într-o formă prea grozavă.

— De ce-ai făcut asta? Abia am zugrăvit apartamentul!

— Mai dau eu un strat. Oricum, ai spus că trebuie două straturi.

Thulin se uită la Hess, care se sprijină de uşă cu mâna stângă, şi observă că în mâna dreaptă ţine un portofel jerpelit.

— Are deja două straturi. Are chiar trei!

Băiatul cu ochi căprui s-a săturat să-şi aştepte tatăl, aşa că pakistanezul e nevoit să plece. Thulin îi aruncă o privire scurtă lui Hess şi spune:

— Te aştept în maşină. Nylander vrea să ne vadă. Într-o oră o interogăm pe Rosa Hartung.

80

— Deranjez?

Tim Jansen apare la uşă. Are cearcăne la ochi şi o privire distantă, iar Nylander simte un miros acru de alcool.

— Nu, intră.

Oamenii din departament lucrează de zor în spatele lui Jansen. Nylander a refuzat cererea acestuia de a participa la investigaţie încă de ieri, după momentul de reculegere. Neavând de lucru, bărbatul nu se grăbeşte nicăieri. Hess şi Thulin tocmai au ieşit din birou, dar Jansen nu le-a răspuns la salut. A rămas pe loc, cu privirea pierdută, de parcă nici nu i-ar fi auzit. Aşa că şeful se gândeşte că ar fi o idee bună să-l invite înăuntru.

Nylander i-a informat pe Thulin şi Hess despre următoarea sarcină. Dimineaţă a discutat la Ministerul Afacerilor Sociale şi doamna ministru Rosa Hartung le-a transmis prin consilierul său, Frederik Vogel, că ar vrea să-i ajute cu orice poate.

— Dar doamna ministru nu este considerată suspectă şi credibilitatea ei nu e sub nicio formă pusă la îndoială, aşa că e esenţial să aibă loc o discuţie, nu un interogatoriu.

Nylander ştie că Vogel nu e încântat de toată situaţia şi sigur a sfătuit-o pe doamna ministru să refuze acea „discuţie". Probabil ea a insistat să-i ajute. În ciuda mesajului primit, Hess, pe care Nylander a ajuns să-l suporte din ce în ce mai puţin, a rămas în birou.

— Adică vei redeschide cazul dispariţiei Kristinei Hartung?

Nylander s-a prins că Hess a spus „dispariţia Kristinei Hartung", nu „moartea Kristinei Hartung".

— Nici nu se pune problema de aşa ceva. Dacă ţi-e prea greu să pricepi lucrul ăsta, n-ai decât să te întorci în Urbanplanen şi să suni pe la uşile vecinilor.

Nylander s-a tot gândit în seara precedentă să amâne încă o dată interogarea Rosei Hartung, dar departamentul se afla sub o presiune enormă. Scena petrecută la colonia de vacanţă a fost una de coşmar şi, odată cu uciderea detectivului Martin Ricks, ancheta a devenit o chestiune personală pentru mulţi dintre colegii acestuia. Orice viaţă contează şi n-ar trebui să fie nicio diferenţă între uciderea unui poliţist şi uciderea oricărei alte persoane, dar atacul cu sânge-rece asupra detectivului de 39 de ani – care, conform medicilor legişti, probabil a fost prins pe la spate, după care i s-a tăiat carotida – a avut un impact puternic asupra tuturor celor care au jurat credinţă acestui departament.

Dimineaţa, la ora şapte, lui Nylander i s-a cerut să dea raportul într-o şedinţă extraordinară a conducerii. În principiu, nu i-a fost dificil să vorbească despre instituirea stării de alertă ridicată şi despre numeroasele echipaje de cercetare trimise în misiune, dar conducerea se aştepta la asta. Cu toate că nu i-a menţionat numele nici măcar o singură dată, umbra Kristinei Hartung plutea deasupra explicaţiilor sale. Părea că persoanele de faţă aşteptau să termine ce are de zis, ca apoi să poată ajunge la adevăratul subiect al şedinţei: nenorocitele alea de amprente găsite pe figurinele de castane.

— În lumina celor întâmplate, a apărut vreo urmă de îndoială asupra soluţionării cazului Kristinei Hartung?

Deşi formularea comisarului-sef a fost foarte diplomată, ea a venit tot ca o insultă. Cel puţin, pentru Nylander. Discuţia ajunsese într-un punct crucial, iar Nylander simţea toate privirile aţintite asupra sa. Ceilalţi şefi prezenţi la şedinţă se bucurau că nu sunt în locul lui. O astfel de întrebare ascunde la fel de multe pericole ca o rută de contrabandă din Orientul Mijlociu. Dar Nylander a dat un răspuns. Niciun detaliu din cazul Hartung nu sugerează că acesta nu ar fi soluţionat. Ancheta a fost extrem de minuţioasă şi s-au analizat toate posibilităţile, până

în momentul în care dovezile au fost prezentate în faţa instanţei, iar vinovatul a fost condamnat.

Pe de altă parte, e adevărat că trei amprente relativ neclare, aparţinând Kristinei Hartung, au fost identificate pe cele trei figurine de castane găsite la cele trei locuri ale crimelor. Dar acest lucru poate fi interpretat oricum. Poate fi un soi de semnătură, o critică la adresa doamnei ministru şi a autorităţilor sociale – oricum, un motiv pentru care doamna ministru trebuia pusă sub protecţie strictă. E posibil ca acele castane să provină de la chioşcul Kristinei Hartung, înainte să moară, dar până aici lucrurile erau în continuare neclare – mai puţin faptul că niciun indiciu nu sugera că fetiţa ar putea fi în viaţă. Şi, ca să le închidă gura şefilor, Nylander a mai sugerat că ucigaşul ar putea să-i inducă intenţionat în eroare, prin urmare ei trebuie să rămână profesionişti şi să se concentreze asupra faptelor şi realităţii.

— Din ce am auzit pe holuri, nu toţi detectivii tăi îţi împărtăşesc părerea.

— Probabil nu sunteţi bine informat. Există o persoană anume care arată un mic exces de creativitate, dar nu e surprinzător: detectivul respectiv nu a participat la ancheta masivă de anul trecut.

— Despre cine mama dracului vorbim aici? a întrebat un inspector senior.

Adjunctul lui Nylander a intervenit într-un gest de solidaritate, explicând că e vorba despre Mark Hess, ofiţerul de legătură care a avut probleme la Haga şi care a fost trimis acasă până i se va decide viitorul. Din expresiile dispreţuitoare ale celorlalţi, Nylander intuieşte că nu dau ei prea mulţi bani pe un ofiţer de legătură care le complică şi mai mult relaţia deja tensionată cu Europol. Discuţia se încheiase, cel puţin aşa credea el. Dar apoi a intervenit comisarul-şef adjunct, spunând că şi-l amintea foarte bine pe Hess şi ştia cu siguranţă că omul nu era deloc prost. O fi având Hess un fel mai ciudat de a face lucrurile, dar la vremea lui a fost unul dintre cei mai buni detectivi care a pus vreodată piciorul în departament.

— Dar tu spui că Hess a luat-o pe o pistă greşită. E bine de ştiut, mai ales că acum mai puţin de o oră l-am auzit pe ministrul justiţiei la ştirile radio de dimineaţă infirmând încă o dată că ar exista vreun temei pentru redeschiderea cazului Kristinei Hartung. Pe de altă parte, ne confruntăm deja cu patru crime şi cu uciderea unui poliţist, prin urmare, e crucial să acţionăm *acum.* Ne tragem singuri covorul de sub picioare dacă, în încercarea cuiva de a-şi salva pielea, anumite lucruri nu sunt verificate.

Nylander a negat că ar avea ceva de salvat, dar îndoiala s-a strecurat încet-încet la masa de mahon din Sala de Paradă. Cu prezenţă de spirit, a adăugat imediat că, tocmai din acest motiv, astăzi intenţionează să dispună ca doamna ministru Rosa Hartung să fie interogată mai amănunţit, pentru a vedea dacă ea şi Ministerul Afacerilor Sociale ar putea să aibă informaţii relevante pentru prinderea ucigaşului.

Nylander a plecat din sala de şedinţe cu capul sus, fără să lase de bănuit că în mintea lui s-a născut o îndoială: poate că într-adevăr s-a strecurat o greşeală în cazul Hartung.

A revizuit în minte tot cazul, de nenumărate ori, dar tot nu-şi poate da seama unde s-a greşit. Asta dacă greşeala există. Totodată, ştie că poate să-şi ia gândul de la mult-visata carieră promiţătoare la secţie – sau oriunde altundeva în oraş – dacă nu găseşte rapid o soluţie.

— Lasă-mă să lucrez la cazul ăsta. Trebuie, nu ai de ales.

— Jansen, am mai discutat lucrul ăsta. Nu mai lucrezi la caz. Du-te acasă. Ia-ţi o săptămână liberă.

— Nu mă duc acasă. Vreau să fiu de ajutor.

— Nici vorbă. Ştiu cât de mult ai ţinut la Ricks.

Nylander l-a rugat să ia loc, dar Tim Jansen a refuzat şi a rămas în picioare, uitându-se fix la curtea cu coloane de afară.

— Ce se mai aude?

— Oamenii muncesc din greu. Te anunţ când aflăm ceva.

— Nici până acum n-au găsit vreo pistă? Hess şi curva aia?

— Jansen, du-te acasă. Nu gândeşti limpede. Du-te acasă şi dormi.

— Hess e de vină. Ştii asta, nu?

— Nimeni nu e de vină pentru moartea lui Ricks, cu excepţia ucigaşului. De fapt, eu am dat undă verde acţiunii, nu Hess. Dacă vrei să-ţi verşi nervii pe cineva, eu sunt acela.

— Dacă nu ar fi fost Hess, Ricks n-ar fi ieşit singur din casă. Hess l-a împins să facă asta.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Jansen nu răspunde. Se uită pe geam.

— Abia am dormit timp de trei săptămâni… ne-am dat toată silinţa, până când, într-un final, am găsit dovada şi am obţinut mărturisirea… După care şi-a făcut apariţia tâmpitul ăla. A aterizat de la Haga în paşi de vals şi a început să împrăştie zvonuri, cum că am făcut o treabă de mântuială.

Jansen vorbeşte anevoios şi are o privire pierdută.

— Dar nu s-a întâmplat asta. Cazul a fost rezolvat. Aşa că nu aţi făcut o treabă de mântuială. Nu-i aşa?

Jansen rămâne cu privirea fixată în faţă, de parcă ar fi complet absent. Dar apoi îi sună telefonul mobil şi iese din birou ca să răspundă. Nylander se uită în urma lui. Brusc, speră cu toată fiinţa lui că Hess şi Thulin vor obţine un rezultat în urma întrevederii cu doamna ministru.

81

Funcţionarii Ministerului de Afaceri Sociale vin înăuntru cu cutii, aşezându-le pe masa ovală de culoare albă, care e amplasată în mijlocul sălii cu tavan înalt.

— Vi le-am adus pe toate. Să mă anunţaţi dacă vă mai pot ajuta cu ceva, spune şeful de departament pe un ton binevoitor, după care se duce spre uşă. Spor la treabă.

Pentru câteva momente, razele soarelui scaldă cutiile din încăpere şi particulele de praf se văd dansând deasupra lor. Apoi cerul se înnorează la loc şi soarele pasează sarcina veiozelor marca Poul Henningsen. Detectivii încep să parcurgă dosarele din cutii, dar pe Hess îl cuprinde o paralizantă senzaţie de *déjà-vu.* Cu numai câteva zile în urmă se afla într-o altă sală de şedinţe, cu un alt teanc de dosare în faţă – la Primăria Capitalei – şi acum are impresia că ucigaşul l-a aruncat într-un alt coşmar kafkian, cu o altă serie de cazuri ce trebuie verificate. Pe măsură ce numără dosarele din cutii, Hess conştientizează că trebuie să facă total altceva – să gândească în afara tiparelor, să facă un lucru total neprevăzut. Dar nu ştie cum.

Îşi pusese toate speranţele în interogatoriul Rosei Hartung. După o conversaţie banală cu Vogel, consilierul acesteia, care le-a reamintit celor doi detectivi că întrevederea nu va fi un interogatoriu, ci mai degrabă un dialog, cei trei s-au dus în biroul doamnei ministru, care-i aştepta. În cele din urmă, aceasta nu părea să ştie nimic despre femeile ucise, deşi au discutat în detaliu fiecare caz în parte. Lui Hess îi era clar că doamna ministru a făcut eforturi să-şi amintească dacă s-a întâlnit cumva cu victimele sau cu familiile acestora, dar concluzia părea să fie una negativă. Detectivul a trebuit să-şi stăpânească sentimentul de compasiune. Rosa Hartung, o femeie frumoasă şi talentată care şi-a pierdut fiica, s-a transformat profund de când a cunoscut-o. Acum era

trasă la faţă şi şovăitoare. Avea o privire confuză şi vulnerabilă, ca a unui animal speriat de vânători. Când analiza fotografiile şi actele din faţa sa, Hess a văzut că-i tremurau mâinile, deşi femeia se străduia să se controleze.

În ciuda situaţiei delicate, el a vorbit pe un ton aspru, fiind convins că Rosa Hartung era cheia întregii poveşti. Femeile ucise aveau ceva în comun. În toate cele trei cazuri, copiii au fost abuzaţi sau maltrataţi acasă. În toate cele trei cazuri, criminalul a trimis o plângere anonimă, solicitând separarea forţată a mamelor de copiii lor şi în toate aceste cazuri sistemul a absolvit familiile de orice urmă de suspiciune, evitând astfel să intervină în interesul copiilor. Din moment ce toate victimele au fost găsite împreună cu o figurină de castane pe care se afla amprenta Kristinei Hartung, poate că ucigaşul voia s-o tragă la răspundere pe Rosa Hartung. În concluzie, cazurile acestea *trebuiau* să-i spună ceva doamnei ministru.

— Dar nu-mi spun nimic. Îmi pare rău, nu ştiu nimic.

— Şi ameninţările recent primite? Înţeleg că aţi primit un e-mail tulburător şi cineva a scris cuvântul „ucigaşo” pe maşina dumneavoastră oficială. Aveţi idee cine ar fi putut face asta? Sau de ce?

— Şi cei de la Serviciul de Informaţii m-au întrebat acelaşi lucru, dar nu ştiu pe nimeni care să…

Hess a evitat în mod intenţionat să lege ameninţările de crime, fiindcă, dacă maşina a fost vandalizată în acelaşi timp cu atacul asupra lui Anne Sejer-Lassen, cele două incidente trebuiau luate separat. Asta dacă nu cumva aveau de-a face cu *doi* ucigaşi care să lucreze împreună, dar momentan nu aveau niciun indiciu care să sugereze aşa ceva. Thulin şi-a pierdut răbdarea.

— Dar cu siguranţă ştiţi despre ce e vorba, nu-i aşa? E mai mult decât evident că nu sunteţi pe placul tuturor şi trebuie să ştiţi dacă aţi făcut vreun lucru pentru care cineva ar dori să se răzbune.

Consilierul doamnei ministru a protestat împotriva tonului aspru, dar Rosa Hartung a insistat, spunând că vrea să le fie de ajutor. Doar că nu ştia cum. Se ştia foarte bine că întotdeauna fusese de partea copiilor şi întotdeauna a recomandat separarea cu forţa când aceştia au fost abuzaţi de părinţi. Printre altele, acesta a fost motivul pentru care a cerut autorităţilor locale să pună în aplicare serviciile de sesizare, ca acela oferit de Primăria din Copenhaga. Interesul copiilor a fost prioritatea ei şi primul lucru pe care l-a făcut după numirea în funcţia de ministru a fost să încurajeze o implicare mai activă a consiliilor locale în acest proces. După câteva cazuri grave de abuz din câteva localităţi ale peninsulei Iutlanda, măsurile au părut tot mai necesare – însă era limpede că va avea adversari, mai ales în rândul consiliilor locale şi familiilor afectate de măsurile ei.

— Dar sigur sunt şi persoane care consideră că aţi acţionat în defavoarea copiilor, nu credeţi? a sugerat Thulin.

— Nu, nu cred.

— De ce? Odată ajuns ministru, oricine se poate lăsa distras de…

— Eu nu sunt genul ăsta de persoană. Nu că vă priveşte, dar şi eu am avut o familie adoptivă, aşa că ştiu foarte bine despre ce e vorba şi nu acţionez în defavoarea copiilor.

Privirea Rosei Hartung scăpăra de furie când a pus-o la punct pe Thulin, iar Hess, deşi se bucura că a îndrăznit să-i pună o asemenea întrebare, a înţeles brusc de ce Rosa Hartung a reuşit să devină atât de populară. După câţiva ani dificili în rolul de ministru, încă avea acea doză de sinceritate pe care fiecare ministru încerca s-o mimeze în faţa camerelor de filmat. Sinceritatea Rosei Hartung era însă autentică.

— Dar figurinele de castane? Ştiţi cumva de ce şi-ar dori cineva să vă înfrunte folosind o figurină de castane – sau castane, în general?

Semnătura ucigaşului era neobişnuită şi, dacă Hess avea dreptate susţinând că Rosa Hartung era

cheia, spera că femeia va putea să le ofere vreun detaliu util.

— Nu, din păcate. Kristine avea o gheretă mică, în care ea şi Mathilde stăteau când venea toamna, şi… Dar asta v-am spus deja.

Doamna ministru se străduia să nu izbucnească în plâns, iar Vogel a încercat să pună punct discuţiei. Însă Thulin a obiectat, spunând că mai aveau nevoie de ajutorul ei. Din moment ce doamna ministru a încurajat separarea cu forţa în mai multe municipalităţi, Thulin şi Hess voiau să treacă în revistă toate cazurile gestionate în timpul mandatului acesteia. Criminalul ar putea fi o persoană implicată în acele cazuri, dornică să se răzbune pe doamna ministru şi pe sistemul pe care-l reprezenta, aşa că Rosa Hartung l-a trimis pe Vogel să discute cu şeful departamentului, care le va oferi toate informaţiile necesare. Hess şi Thulin s-au ridicat şi i-au mulţumit Rosei Hartung pentru întrevedere, dar doamna ministru i-a luat prin surprindere cu o întrebare:

— Înainte să plecaţi, aş vrea să ştiu dacă există vreo şansă ca fiica mea să fie în viaţă.

Niciunul nu ştia ce să răspundă. Era cea mai previzibilă întrebare, totuşi au fost luaţi pe nepregătite. În cele din urmă, Hess s-a trezit răspunzându-i:

— Cazul fiicei dumneavoastră a fost rezolvat. Un bărbat a recunoscut crima şi a fost condamnat.

— Dar amprentele… De trei ori?

— Dacă ucigaşul are motivele sale pentru a vă purta pică, ar fi o dovadă de maximă cruzime să vă facă să credeţi asta.

— Dar nu ştii asta. Nu ai cum să ştii.

— După cum am spus…

— Fac orice vreţi. Dar trebuie s-o găsiţi.

— Nu putem face asta. După cum am spus…

Rosa Hartung n-a mai zis nimic. Doar i-a privit cu ochi rugători, până când şi-a revenit, şi Vogel a venit s-o ia. După acel moment, lui Hess şi Thulin li s-a pus la dispoziţie o sală de şedinţe, iar Nylander a

ordonat ca zece criminalişti să li se alăture imediat şi să-i ajute la verificarea dosarelor.

Thulin mai aduce o cutie, pe care o aşază pe masă.

— Mai era una. Eu voi citi dosarele de pe laptop, în sala de alături. La treabă!

Optimismul resimţit de Hess când li s-a permis să discute cu doamna ministru a dispărut brusc. Iar au dosare de parcurs. Teancuri întregi de hârtii despre copilării distruse, sentimente rănite, intervenţiile consiliilor locale şi eşecurile acestora. Probabil, criminalul voia să le arunce pe toate în faţa poliţiei şi a autorităţilor. Hess îşi dă seama că a dormit prea puţin. Îi e greu să-şi pună ordine în gânduri şi nu reuşeşte să se concentreze. Oare ucigaşul se află printre persoane lezate, într-unul dintre dosarele aflate pe masă? E o ipoteză logică, dar oare ucigaşul gândeşte logic? Cu siguranţă, persoana respectivă a anticipat că vor parcurge tocmai aceste dosare. De ce ar risca să-şi dezvăluie identitatea? Şi de ce ar face oameni de castane? De ce ar tăia mâini şi picioare? De ce urăşte mamele – şi nu taţii? Şi unde e Kristine Hartung?

Hess se asigură că portofelul de plastic e încă la locul lui, în buzunarul interior, după care se duce spre uşă.

— Thulin, plecăm. Spune-le oamenilor tăi să ne sune dacă găsesc ceva.

— De ce? Unde mergem?

— La început.

Hess iese pe uşă, fără să verifice dacă Thulin îl urmează. Pe drum spre ieşire, îl vede pe Frederik Vogel, care îşi ia rămas-bun şi închide uşa biroului ministerial.

82

— Dar de ce vorbim despre cazul Hartung dacă Nylander spune că e irelevant?

— Habar n-am. Dacă am venit aici ca să vorbim despre macete şi dezmembrarea porcului, eu mă retrag. Dar întreabă-l *pe el.*

Thulin stă lângă Genz, în laboratorul acestuia, şi se uită enervată spre Hess, care închide uşa, aşa încât nimeni să nu poată auzi ce discută ei acolo. De la Ministerul Afacerilor Sociale au plecat direct spre Genz. Au traversat oraşul, ajungând apoi la clădirea cubică, cu numeroasele ei birouri din sticlă şi cu halatele albe din laboratoare. Pe drum, cât el vorbea la telefon, Hess a rugat-o pe Thulin să se asigure că Genz e la muncă. Genz a părut să se bucure de apelul lui Thulin, mai ales că era total neanunţat, dar s-a dezumflat când a aflat că vizita se datorează unor lucruri pe care Hess vrea să le discute cu el. Thulin sperase că Genz va fi prea ocupat să-i poată primi, dar anularea unei şedinţe a picat la ţanc, aşa că avea timp, şi Thulin deja regretă că s-a implicat în toată povestea asta. Stau în dreptul mesei la care au observat prima oară amprentele Kristinei Hartung, dar momentul pare petrecut cu foarte mult timp în urmă. Văzând un aparat de sudură şi diverse alte unelte aşezate pe un radiator, ceva mai în spate, Thulin deduce că Genz tocmai încălzea plasticul pentru a-i testa flexibilitatea, însă acum privirea lui prietenoasă, dar alertă, e aţintită asupra lui Hess, care se apropie de masă.

— Eu cred că ancheta din cazul Hartung e relevantă. Dar nici eu, nici Thulin nu am fost aici în timpul cercetărilor, aşa că am nevoie de ajutor şi tu eşti singurul în care am încredere. Dacă te îngrijorează eventualele consecinţe, ne poţi refuza şi plecăm imediat.

Genz îi priveşte. Apoi zâmbeşte.

— Sunt curios. Accept, câtă vreme nu-mi ceri să mai dezmembrez încă un porc. Despre ce e vorba?

— Dovezile împotriva lui Linus Bekker.

— Ştiam eu.

Thulin se ridică de pe scaunul pe care tocmai se aşezase, dar Hess o prinde de mână.

— Ascultă-mă. Până acum am făcut cam tot ce se aştepta şi criminalul să facem. Trebuie să găsim o scurtătură. Acum vom stabili definitiv dacă ne pierdem vremea băgându-ne nasul într-un caz închis. Dacă într-adevăr e o pierdere de vreme, n-o să mai zic nimic. N-o să mă mai auzi spunând ceva despre Kristine Hartung.

Hess îi dă drumul la mână. Thulin rămâne pe loc o clipă, după care se aşază din nou. Îşi dă seama că Genz a observat cum Hess a luat-o de mână şi, dintr-un motiv sau altul, îi e ruşine că nu s-a retras. Hess deschide un dosar gros.

— Kristine Hartung a dispărut anul trecut, în dimineaţa zilei de 18 octombrie, când se întorcea de la antrenamentul de handbal. Dispariţia ei a fost anunţată rapid la poliţie şi, câteva ore mai târziu, s-a pornit o anchetă serioasă, când bicicleta şi ghiozdanul ei au fost găsite aruncate într-o pădure. Timp de trei săptămâni au căutat-o degeaba: parcă o înghiţise pământul. Apoi poliţia a primit un pont anonim în care li se sugera să percheziţioneze casa unui bărbat pe nume Linus Bekker, în vârstă de 23 de ani, care locuia la parterul unui bloc din Bispebjerg. Ce zici, pare corect până aici?

— Da. Am participat la percheziţie şi informaţia primită s-a dovedit a fi solidă.

Hess nu-i răspunde imediat lui Genz, ci continuă să răsfoiască foile din dosar.

— Poliţia s-a dus la Linus Bekker acasă, l-a interogat despre Kristine Hartung şi a făcut o percheziţie. Bărbatul părea dubios. Nu avea job, nu avea studii, nu avea o reţea socială. Locuia singur, petrecându-şi timpul în faţa calculatorului, de obicei jucând pocher pe internet. Dar şi mai semnificativ este faptul că a făcut trei ani de închisoare pentru că a violat o femeie şi pe fiica ei adolescentă, într-o casă din Vanløse, în care a intrat prin efracţie, pe

când avea 18 ani. În plus, Bekker mai avea la dosar câteva condamnări minore pentru comportament indecent şi era sub tratament la clinica locală de psihiatrie. Cu toate acestea, iniţial a negat orice infracţiune comisă la adresa Kristinei Hartung.

— A susţinut chiar că şi-a revenit complet. Dar apoi i-am percheziţionat laptopul – sau, mai bine zis, IT-iştii noştri i-au percheziţionat laptopul.

— Exact. Din ce înţeleg, Linus Bekker s-a dovedit a fi un hacker de primă clasă. Autodidact, dar perseverent. În mod ironic, interesul lui pentru calculatoare s-a născut în timpul unui curs IT din închisoare şi atunci au descoperit că reuşise, în ultimele şase luni, să spargă arhiva digitală a poliţiei şi să acceseze fotografii cu cadavre de la locul crimelor.

Thulin se gândea că ar fi mai bine să tacă dacă nu vrea să irosească timpul, dar aici chiar trebuie să-l corecteze pe Hess.

— Tehnic vorbind, nu a spart arhiva digitală. A interceptat datele de autentificare ale unui calculator care era conectat la sistem şi, fiindcă sistemul era vechi şi nu prea sigur, a reuşit să-l păcălească reaccesând informaţiile de autentificare. E scandalos că sistemul nu a fost schimbat atât de multă vreme.

— Foarte bine. Oricum, Bekker a accesat sute de fotografii de la locurile crimelor – unele făcute cu mult timp în urmă – şi descoperirea sigur a produs un şoc.

— N-a fost un simplu şoc. A fost o bombă nucleară, adaugă Genz. Bărbatul reuşise să acceseze nişte informaţii la care nimeni, în afară de noi, nu trebuia să aibă acces. În plus, din istoricul lui de navigare a reieşit că şi-a băgat nasul în câteva dintre cele mai urâte crime comise vreodată.

— Asta am înţeles şi eu. L-au interesat în mod special cazurile de femei ucise, cu motivaţie sexuală. Aparent, printre preferatele lui erau femeile dezbrăcate şi mutilate, dar s-a aventurat şi la crimele comise împotriva copiilor, în special a fetelor minore. Bekker a recunoscut că avea dorinţe sadice

şi că simpla vedere a fotografiilor îl excita. Dar continua să nege că s-ar fi atins de Kristine Hartung şi, la momentul respectiv, nicio probă nu sugera contrariul.

— Nu. Până când i-am analizat o pereche de pantofi.

— Spune-mi despre pantofi.

— E destul de simplu. Am verificat toate lucrurile din apartament, inclusiv vechea lui pereche de tenişi, pe care am găsit-o într-un dulap, aşezată pe un ziar. Din analiza solului găsit pe talpa tenişilor a rezultat o potrivire de 100% cu tipul de sol din pădurea în care au fost găsite bicicleta şi ghiozdanul Kristinei Hartung. Nu era nicio urmă de îndoială. Apoi a început să mintă.

— A minţit în legătură cu motivul pentru care s-a dus în pădurea respectivă?

— Păi, nu? Din ce am înţeles, a spus că locurile crimelor îl atrăgeau – la fel ca fotografiile din arhive – şi când a văzut la ştiri reportajele despre dispariţia Kristinei Hartung, s-a dus în pădurea respectivă. Trebuie să-l întrebi pe Tim Jansen – sau pe ceilalţi poliţişti implicaţi –, dar am impresia că a recunoscut faptul că a fost acolo, că a stat alături de ceilalţi curioşi, în spatele cordonului de poliţişti care înconjurau locul crimei, şi că simplul fapt că se afla acolo îl excita.

— Voi reveni la aspectul ăsta. Dar adevărul e că bărbatul a continuat să susţină că nu a ucis-o pe Kristine Hartung. Nu a reuşit să-şi motiveze comportamentul şi a recunoscut că avea amnezii – lucru confirmat de diagnosticul său de schizofrenie paranoidă –, dar a continuat să nege crima, chiar şi după ce aţi găsit arma crimei, cu sângele Kristinei Hartung pe ea: maceta era aşezată pe un raft din garajul lui, lângă maşină.

Hess găseşte ceva în dosar.

— A recunoscut abia după ce a fost interogat de Jansen şi Ricks şi după ce a fost confruntat cu fotografiile armei găsite. În linii mari, ţi se pare corect?

— Nu ştiu exact ce s-a întâmplat în timpul interogatoriilor, dar restul pare corect.

— Bine. Acum putem pleca?

Thulin se uită tăios la Hess.

— Nu văd de ce pierdem vremea cu aşa ceva. Ce naiba mai contează? În mod evident, tipul era bolnav la cap, aşa că nu are sens să mai pierdem vremea cu el cât timp alt criminal scapă basma curată.

— Nu cred că Linus Bekker e prea sănătos la cap. Singura problemă ar fi că, până în ziua în care a recunoscut crima, am impresia că a spus adevărul.

— Hai, mai lasă-mă.

— Ce vrei să spui?

Genz devine curios, iar Hess găseşte răspunsul în dosar.

— Cu un an înainte de cazul Hartung, Linus Bekker a fost reţinut de două ori pentru comportament indecent. Prima dată s-a întâmplat în curtea din spate a unui cămin studenţesc din Odense, unde cu câţiva ani în urmă o tânără fusese violată şi ucisă de iubitul ei. A doua oară s-a întâmplat în rezervaţia Amager, unde cu zece ani în urmă o femeie a fost ucisă de un taximetrist şi apoi aruncată în tufişuri. În ambele cazuri, Bekker a fost văzut masturbându-se la fostele locuri ale crimelor, fiind apoi arestat şi primind o pedeapsă minoră.

— Şi asta spune totul?

— Nu. Ne spune că e posibil ca Linus Bekker să fi vizitat locul din care a dispărut Kristine Hartung imediat ce a aflat detaliile de la ştirile TV. Astfel de lucruri pot părea absurde pentru oamenii de rând, dar ar avea sens pentru un bărbat cu înclinaţiile lui.

— Da, dar e ciudat că nu a spus de la început. O persoană nevinovată aşa ar fi procedat. El a venit cu explicaţia asta abia când i-am analizat pământul de pe tălpile tenişilor.

— Poate nu e aşa de ciudat. Poate iniţial a sperat că nu veţi găsi urmele de pământ. Doar trecuseră trei săptămâni. Fără să-l cunosc personal pe Linus Bekker, îmi imaginez că spera să nu fie necesar să dea detalii despre nevoia sa de a vizita locurile

crimelor. Dar a trebuit să spună adevărul când i s-au pus în faţă rezultatele analizelor.

Thulin se ridică.

— Ne învârtim în cerc. Nu văd de ce ar trebui să luăm drept adevărată explicaţia unui psihopat condamnat, aşa că mă întorc la minister.

— Fiindcă Linus Bekker a fost acolo în pădure. Întocmai când şi cum a declarat.

Hess bagă mâna în buzunarul interior după un portofel de plastic, din care ia un teanc de hârtii mototolite. Înainte să i le întindă lui Thulin, ea observă că e acelaşi portofel pe care-l văzuse dimineaţă la el acasă, când se întorsese de la alergat.

— Biblioteca Regală păstrează în arhiva sa digitală diverse articole şi imagini, iar printre fotografiile făcute în seara respectivă la locul crimei am găsit-o pe asta. Din prima pagină reiese că fotografia a fost publicată într-un reportaj din presa scrisă, la o zi după dispariţia Kristinei Hartung. Celelalte imagini imprimate sunt doar prim-planuri ale aceleiaşi poze.

Thulin se uită la micul grupaj de imagini imprimate. Pe prima a mai văzut-o. E aproape emblematică, fiind o reproducere 1:1 a uneia dintre primele fotografii pe care şi le aminteşte din reportajele despre cazul Kristinei Hartung. E o imagine din pădurea luminată de faruri şi proiectoare, prin care mişună ofiţeri de poliţie şi patrule canine, coordonând probabil întreaga operaţiune. Privirile lor sunt grave, transmiţând spectatorului o stare de urgenţă. Undeva în fundal, jurnalişti, fotografi şi diverşi curioşi sunt adunaţi în spatele cordonului de poliţie, iar Thulin dă să protesteze din nou, spunând că e o pierdere de vreme. Dar în următoarea fotografie apare *el.* Imaginea e brută şi pixelată. În ea, se vede un prim-plan al figurilor, iar Thulin îşi dă seama imediat că trebuie să fie o fotografie făcută curioşilor din spatele cordonului de poliţişti. Identifică figura lui Linus Bekker: în spate de tot, undeva în al treilea sau al patrulea rând, aproape ascuns după umerii

celorlalţi. Din cauza zoom-ului, ochii săi arată ca nişte găuri întunecate şi neclare, dar trăsăturile lui faciale şi părul rărit nu lasă loc de îndoială.

— Sigur, întrebarea este cum putea să se afle acolo, dacă mai târziu a susţinut că exact în acelaşi timp conducea spre nord, transportând cadavrul Kristinei Hartung şi căutând un loc unde să-l îngroape.

— Ce dracu'…

Genz ia teancul de foi de la Thulin, care încă nu ştie cum să reacţioneze.

— De ce n-ai spus nimic până acum? De ce nu i-ai zis nimic lui Nylander?

— A trebuit să iau legătura cu fotograful respectiv, să-mi confirme ora la care a fost făcută poza. Să mă asigur că poza a fost *categoric* făcută în seara aceea. Am primit confirmarea abia pe drum încoace. Cât despre Nylander, m-am gândit că e mai bine să discutăm mai întâi noi doi.

— Dar asta nu-l absolvă pe Bekker. În teorie, ar fi putut s-o ucidă pe Kristine Hartung, să-i ascundă cadavrul în maşină, apoi să se întoarcă în pădure ca să urmărească activităţile poliţiei, după care să pornească spre nord.

— Da. Am mai văzut genul ăsta de comportament. Dar, după cum am spus, dacă într-adevăr a dezmembrat cadavrul, e ciudat că maceta nu mai avea nicio urmă de pulbere de oase. Aşa că misterul începe să…

— Dar de ce Linus Bekker ar recunoaşte un lucru pe care nu l-a făcut? Nu are sens.

— Există mai multe motive. Dar cred că ar trebui să-l întrebăm pe el. Sincer, cred că ucigaşul din cazul Kristinei Hartung e cel pe care-l căutăm acum. Şi, cu puţin noroc, Linus Bekker ne poate fi de ajutor.

83

Sunt cam 100 de kilometri până în Slagelse, iar GPS-ul estimează durata călătoriei undeva la o oră şi jumătate. După numai o oră, Thulin opreşte în dreptul corturilor de circ de pe strada Grønningen, unde se află acum Spitalul de Psihiatrie şi secţia securizată.

E plăcut să evadeze puţin din perimetrul oraşului şi să admire câmpurile şi pădurile, ale căror culori tomnatice radiază în nuanţe de arămiu, galben şi maro. Explozia de culori va dispărea curând, toamna urmând să-şi îmbrace haina monotonă şi cenuşie. Thulin încearcă să se bucure de privelişte, cu toate că mintea ei e în altă parte, la Departamentul de Criminalistică.

Hess şi-a dezvoltat teoria în cursul discuţiei cu Genz. Dacă Linus Bekker era nevinovat în cazul Kristinei Hartung înseamnă că altcineva a plantat intenţionat suspiciunea asupra lui. Din multe puncte de vedere, Linus Bekker era ţapul ispăşitor perfect, având cazier judiciar şi tulburări psihice care ar atrage imediat atenţia poliţiei dacă ar intra în vizorul detectivilor. Dar criminalul – şi Hess nu se referea la Linus Bekker – probabil a planificat totul cu mult în avans, poate tocmai dorind să lase impresia că Kristine Hartung era deja moartă şi îngropată. Pontul anonim despre Linus Bekker care a condus la soluţionarea cazului Hartung pare acum suspect.

Tocmai din acest motiv, Hess l-a întrebat pe Genz despre analiza apelului telefonic care i-a condus pe poliţişti la Linus Bekker. Genz s-a dus imediat la calculator să verifice detaliile menţionate în raportul criminalistic. Pontul anonim fusese transmis într-o luni dimineaţă, de la un telefon mobil, însă, din păcate, nu prin intermediul numărului 112, care înregistrează automat toate convorbirile. În mod ciudat, apelul a fost primit direct la secretariatul lui Nylander, şeful Serviciului Omoruri. Gestul în sine nu era neapărat dubios, pentru că Nylander apărea

constant în materialele din presă din perioada respectivă. Prin urmare, nu e foarte bizar dacă o persoană care urmăreşte cazul încearcă să-i transmită informaţia în mod direct. Se pare că apelul se făcuse de pe un telefon mobil cu cartelă neînregistrată, fără informaţii despre posesor, aşadar depistarea informatorului a fost practic imposibilă. Pista s-a împotmolit. Din raportul poliţiei reiese că secretara care preluase apelul nu a putut să ofere o descriere mai detaliată, spunând doar că „un bărbat vorbitor de daneză" le-a transmis că ar trebui să-l verifice pe Linus Bekker şi să-i percheziţioneze locuinţa în legătură cu cazul Hartung. Apelantul a repetat numele lui Linus Bekker, după care convorbirea s-a întrerupt.

Apoi Hess l-a rugat pe Genz să parcurgă încă o dată dovezile criminalistice din cazul Hartung, cât mai repede cu putinţă. Când investigaţia s-a concentrat în jurul lui Bekker, e posibil ca alte piste în aparenţă irelevante să fi fost abandonate. Ei bine, tocmai acele piste îl interesau pe Hess. Îi va lua ceva timp, dar Genz era dispus să încerce. L-a mai întrebat ce ar trebui să facă dacă observă cineva că-şi bagă nasul în rapoartele cazului Hartung.

— Spune că eu te-am rugat să faci asta. Aşa nu intri tu în bucluc.

Thulin n-a ştiut cum să reacţioneze, rămânând blocată câteva momente. Era convinsă că evoluţia anchetei o luase pe făgaşul interzis de Nylander şi, dacă vor fi descoperiţi, nesupunerea îi va putea afecta şansele de a intra în NC3. Dar pur şi simplu nu a lăsat-o inima să-l sune pe Nylander. În schimb, l-a sunat pe unul dintre criminaliştii care stăteau în sala de şedinţe a ministerului şi parcurgeau dosarele puse la dispoziţie, în căutarea potenţialilor inamici ai Rosei Hartung. Nimic nou, în afară de faptul că majoritatea dosarelor descriau emoţii şi antipatii puternice la adresa autorităţilor. În cele din urmă, când Hess a sugerat să aranjeze o conversaţie cu Linus Bekker, ea a fost de acord. Hess a dat un telefon la Secţia de Maximă Securitate, unde era

închis Bekker. Psihiatrul responsabil se afla într-o şedinţă, dar Hess i-a explicat adjunctului imaginea de ansamblu, spunându-i că deja sunt pe drum încolo şi probabil vor ajunge într-o oră.

— Eşti sigură că vrei să vii cu noi? Nu e nevoie să mergi şi tu, dacă simţi că astfel îţi compromiţi situaţia.

— E în regulă.

Thulin încă nu era prea convinsă că vizita va duce undeva. Era destul de evident că Linus Bekker a spus adevărul când şi-a recunoscut faptele. Ar fi putut oricum să se ducă în pădure, în spatele cordonului de poliţişti. Ştia că Tim Jansen şi Martin Ricks nu se temeau să facă pe durii – sau mai rău de-atât – dacă un suspect trebuia convins să recunoască fapta, dar, oricâtă presiune ar fi pus asupra lui Linus Bekker, ulterior bărbatul a avut suficiente ocazii să-şi retragă mărturia. Atunci de ce-ar fi falsă confesiunea lui? În ciuda pretinselor pierderi de cunoştinţă, Bekker şi-a amintit suficiente detalii încât întreaga desfăşurare a evenimentelor să fie pusă cap la cap. El a fost de acord cu reconstituirea faptelor, acţiunile lui fiind trasate din după-amiaza când umbla aiurea cu maşina şi, din întâmplare, a zărit-o pe fetiţa cu geanta de sport pe umăr, pentru ca în aceeaşi noapte să se trezească într-o pădure din nord, lângă cadavru. A descris violul şi strangularea, povestind cum a plecat cu maşina, apoi s-a plimbat aiurea cu cadavrul după el, neştiind ce să facă. În declaraţia făcută în sala de judecată le-a cerut iertare părinţilor fetei.

Trebuia să fie adevărat. Orice altă variantă era nerealistă şi ăsta este ultimul gând al lui Thulin când ajung la destinaţie şi parchează în faţa Secţiei de Maximă Securitate.

84

Unitatea de maximă securitate recent construită în apropierea Spitalului de Psihiatrie este împrejmuită din toate părţile de două rânduri de ziduri înalte de şase metri, cu un şanţ la mijloc. Singurul punct de acces se află în partea superioară, unde sistemul de împrejmuire se intersectează cu spaţiul destinat parcării, iar Hess şi Thulin se opresc în faţa camerei de supraveghere dotate cu sistem audio şi amplasate lângă masiva poartă de acces.

Spre deosebire de Hess, Thulin nu a mai fost niciodată într-o secţie de maximă securitate, dar a auzit vorbindu-se despre acest loc. Secţia de Maximă Securitate, poreclită „la Secu'", este cea mai mare instituţie de psihiatrie medico-legală din ţară, adăpostind majoritatea infractorilor periculoşi. Cei aproximativ 30 de deţinuţi au fost condamnaţi în baza aşa-numitului decret special – o măsură pe care judecătorii o pot folosi în rarele cazuri când există suficiente motive pentru a suspecta că individul prezintă un pericol real pentru cei din jur.[1] Când se consideră că pericolul e cauzat de o boală psihică, persoana este transferată la Secţia de Maximă Securitate – care funcţionează ca o unitate-hibrid între o secţie de psihiatrie şi o închisoare de maximă securitate –, urmărindu-se întotdeauna să fie închişi acolo pe durată nedeterminată. Deţinuţii sunt consideraţi pacienţi. Printre ei se găsesc ucigaşi, pedofili, violatori în serie şi piromani, iar unii nu vor deveni niciodată eligibili pentru reintegrarea în societate, din cauză că problemele lor psihice rămân neschimbate.

★

Poarta electrică se ridică şi Thulin îl urmează pe Hess într-un fel de garaj pustiu, unde un agent de pază îi întâmpină din spatele unui perete de sticlă antiglonţ. În spatele lui se vede un alt gardian, stând în faţa monitoarelor şi camerelor de supraveghere. Foarte multe la număr. Conform instrucţiunilor

primite, Thulin predă telefonul mobil, cureaua, şireturile şi orice ar putea fi folosit pe post de armă sau ar putea înlesni sinuciderea. Thulin şi Hess trebuie să-şi predea şi pistoalele, dar Thulin suferă cel mai mult după telefonul mobil, fiind astfel forţată să întrerupă legătura cu colegii din minister, lucru pe care nu-l anticipase. Scanarea corporală o scuteşte de alte verificări, aşa că ea şi Hess se află acum în garaj, aşteptând să se deschidă următoarea poartă. Pătrund mai adânc în sistemul de porţi securizate, fiecare dintre ele deschizându-se abia după ce precedenta se închide complet. La celălalt capăt al încăperii se deschide o uşă grea de metal, acţionată electronic de un asistent pe al cărui ecuson scrie „Hansen”.

— Bine aţi venit. Vă rog să mă urmaţi.

Cu holurile sale luminoase şi cu vederea spre frumoasele curţi interioare, la o primă vedere, secţia seamănă cu un centru educaţional modern. Dar impresia se risipeşte imediat ce observi că majoritatea mobilei este bine fixată de podea sau de pereţi, ca pe un vapor. Sunetul cheilor care zdrăngănesc se aude neîncetat şi sistemul de porţi securizate continuă pe măsură ce detectivii avansează în interiorul secţiei. Această zonă arată ca o închisoare obişnuită. Câţiva pacienţi stau pe canapele sau în jurul meselor de tenis de masă. Sunt bărboşi, unii dintre ei în mod vizibil supuşi unui tratament medicamentos. Majoritatea poartă papuci de casă şi-şi petrec timpul stând de vorbă. Pacienţii la care se uită Thulin au o expresie tristă. Seamănă mai degrabă cu persoanele internate în aziluri, dar Thulin îi recunoaşte pe câţiva din diverse fotografii apărute în presă. Chiar dacă arată îmbătrâniţi şi decrepiţi, ea ştie că au vieţi omeneşti pe conştiinţă.

— E foarte neplăcut. Nu înţeleg de ce nu am fost informat până acum.

Psihiatrul Weiland nu e încântat să-i vadă. Chiar dacă Hess i-a explicat adjunctului motivul vizitei, acum trebuie s-o ia de la capăt.

— Îmi pare rău, dar trebuie să discutăm cu el.

— Linus Bekker face progrese. Nu poate gestiona discuţii despre moarte şi violenţă. Tocmai genul acesta de lucruri îi poate provoca o regresie. Linus Bekker e unul dintre pacienţii cărora le e interzisă orice interacţiune cu media, cu excepţia unei ore pe zi în care poate viziona emisiuni despre natură.

— Ne vom rezuma la chestiuni care au mai fost discutate cu el anterior. E absolut necesar să vorbim cu el. Va trebui să obţin mandat judecătoresc dacă nu ne permiteţi accesul, însă o asemenea întârziere poate costa vieţi omeneşti.

Thulin observă că psihiatrul nu se aştepta la un astfel de răspuns. Ezită, evident deranjat că trebuie să dea înapoi.

— Aşteptaţi aici. Dacă el îşi dă acordul, e în regulă. Dar nu va fi constrâns să facă ceva împotriva voinţei lui.

După doar câteva momente, psihiatrul se întoarce şi-i confirmă lui Hansen că Linus Bekker a fost de acord, apoi se întoarce şi pleacă. Hansen aruncă o privire scurtă în urma acestuia, după care le descrie măsurile de siguranţă.

— Contactul fizic e strict interzis. Dacă apare orice fel de reacţie emoţională din partea lui Bekker, trebuie să trageţi şnurul de alarmă din sala de vizită. Noi vom fi afară, în dreptul uşii, în caz că va fi nevoie, dar nu ar trebui să se întâmple aşa ceva. Aţi înţeles?

85

Sala de vizite are în jur de 15 metri pătraţi. Panoul gros şi blindat face ca grilajul să fie complet inutil. Privitorul are o vedere liberă spre curtea înverzită şi spre zidul înalt de şase metri, aflat ceva mai în spate. Patru scaune de plastic dur sunt dispuse foarte precis în jurul unei măsuţe pătrate, iar rigoarea se datorează faptului că întregul ansamblu de mobilier e bine fixat de podea. Linus Bekker e aşezat pe un scaun şi-i aşteaptă deja atunci când Hess şi Thulin sunt aduşi înăuntru.

E surprinzător de scund. Posibil să aibă doar 1,65 metri. E un bărbat tânăr, aproape chel. Cu o figură copilărească, dar cu o constituţie puternică. Îmbrăcat în pantaloni de trening şi tricou alb, arată ca un gimnast.

— Pot să stau la geam? Îmi face mare plăcere să stau la geam.

Linus Bekker s-a ridicat în picioare şi-i priveşte, agitat ca un elev timid.

— Sigur. E alegerea ta.

Hess face prezentările şi Thulin observă că se chinuie să pară prietenos şi de încredere, apoi încheie prezentarea mulţumindu-i bărbatului pentru timpul acordat.

— Aici am timp din belşug.

Linus Bekker spune asta fără nicio urmă de ironie şi fără să zâmbească. E doar o constatare, spusă în vreme ce clipeşte nesigur. Când Thulin se aşază pe unul dintre scaunele fixate de podea, vizavi de bărbat, Hess începe să-i explice că se află aici fiindcă au nevoie de ajutorul lui.

— Dar nu ştiu unde e cadavrul. Îmi pare foarte rău, dar nu-mi amintesc nimic în afară de ce v-am spus deja.

— Stai liniştit. Nu despre asta vrem să vorbim.

— Aţi lucrat la caz? Nu-mi amintesc de voi doi.

Linus Bekker pare uşor speriat. Are o expresie total inocentă. Stă pe scaun cu spatele drept, dar

ciupindu-şi agitat cuticulele, care deja sunt roase şi înroşite.

— Nu, nu am lucrat la caz.

Hess începe să depene minciuna pe care o conveniseră. Îi arată insigna de la Europol, spunându-i că e criminolog şi că lucrează la Haga, unde alcătuieşte profilurile suspecţilor. Cartografierea personalităţii şi a comportamentului unor infractori ca Linus Bekker ar putea să contribuie la soluţionarea unor infracţiuni similare. Acum Hess se află în Danemarca pentru a-şi ajuta colegii de aici – inclusiv pe Thulin – să înfiinţeze un departament similar. Au discuţii cu anumiţi deţinuţi pentru a le studia tiparul comportamental de dinaintea săvârşirii faptelor, iar acum speră că Linus Bekker doreşte să colaboreze.

— Dar nu am fost informat că veţi veni.

— Într-adevăr, a fost o greşeală. Trebuia să fii informat mult mai devreme, să te poţi pregăti – dar, din păcate, a avut loc o neînţelegere. În momentul de faţă, tu hotărăşti dacă vrei să ne ajuţi. Dacă nu vrei, plecăm.

Linus Bekker se uită pe geam afară şi îşi ciupeşte iar pieliţele. Pentru o clipă, Thulin e sigură că va refuza.

— Bine, accept. Contează faptul că vreau să-i ajut pe alţii, nu-i aşa?

— Întocmai. Îţi mulţumesc, e frumos din partea ta.

În minutele următoare, Hess verifică diverse detalii despre Linus Bekker. Vârsta. Domiciliul. Relaţiile familiale. Studiile. Dacă e dreptaci. Condamnările anterioare. Toate sunt întrebări inofensive şi inutile – ale căror răspunsuri le cunosc deja –, menite de fapt să câştige încrederea lui Linus Bekker şi să-i dea o senzaţie de siguranţă. Thulin trebuie să admită că Hess se descurcă de minune, iar scepticismul ei iniţial faţă de povestea de acoperire se dovedeşte nejustificat. Dar această interpretare durează destul de mult şi i se pare că stă pe loc în faţa unui uragan, pierzându-şi vremea cu nimicuri în

timp ce furtuna se apropie ameninţător. Într-un final, Hess ajunge la ziua crimei.

— Ai spus că-ţi aminteşti foarte vag ziua respectivă. Doar fragmente din ea.

— Da. Mi-am pierdut cunoştinţa de câteva ori. Eram amețit din cauza bolii şi nu dormisem de câteva zile. Am petrecut prea mult timp uitându-mă la fotografiile din arhivă.

— Spune-mi cum a început toată activitatea ta legată de arhivă.

— Era un fel de vis din copilărie, dacă-i pot spune aşa. Simţeam pornirile acelea, care…

Bekker se opreşte, iar Thulin presupune că tratamentul lui psihoterapeutic îl învaţă să-şi înfrâneze pornirile sadice şi necrofile.

— …şi din documentarele despre acele infracţiuni am aflat că s-au făcut fotografii la scenele crimelor. Doar că nu ştiam unde sunt stocate. Nu înainte să pătrund în serverul Departamentului de Criminalistică. După ce am reuşit să fac asta, restul a fost floare la ureche.

Thulin poate confirma. Absenţa totală a măsurilor de securitate poate fi justificată doar prin prisma faptului că nimeni nu-şi imagina că vreo persoană ar vrea să acceseze ilegal arhiva digitală a victimelor şi fotografiile de la scenele crimelor. Până când Linus Bekker a depăşit limita şi a comis inimaginabilul.

— Ai povestit cuiva despre informaţiile pe care le-ai accesat?

— Nu. Ştiam că n-ar trebui să fac aşa ceva. Dar… cum am spus…

— Ce efect aveau fotografiile asupra ta?

— Credeam că fotografiile… îmi făceau bine. Pentru că aşa puteam să-mi controlez… pornirile. Dar astăzi îmi dau seama că nu era aşa. Mă excitau. Mă făceau să mă gândesc la un singur lucru. Îmi aduc aminte că am simţit nevoia să ies afară, la aer. Aşa că am dat o tură cu maşina. Dar nu reuşesc să-mi amintesc ce s-a întâmplat după aceea.

Expresia apologetică a lui Bekker se intersectează cu a lui Thulin şi, chiar dacă el pare inofensiv şi

sincer, ea se cutremură.

— Ştia cineva din jurul tău că ai perioade de pierdere a cunoştinţei?

— Nu. Nu m-am întâlnit cu nimeni în perioada aceea. Stăteam mai mult pe acasă. Şi când plecam undeva, mergeam să văd scenele.

— Ce scene?

— Scenele crimelor. Unele noi, altele vechi. În Odense, de exemplu, la complexul Amager, unde am fost arestat. Dar şi în alte locuri.

— Ţi-ai pierdut cunoştinţa lângă apartamentele de acolo?

— Poate. Nu-mi aduc aminte. Cam asta se-ntâmplă când îţi pierzi cunoştinţa.

— Ce altceva îţi mai aminteşti din ziua crimei?

— Nu prea multe. E greu de spus, fiindcă încurc borcanele cu lucrurile pe care le-am aflat mai târziu.

— De exemplu, îţi aminteşti că ai urmărit-o pe Kristine Hartung în pădure?

— Nu. Asta nu. Dar îmi amintesc pădurea.

— Dar dacă nu ţi-o aminteşti pe ea, de unde ştii că tu ai atacat-o şi ucis-o?

Linus pare uşor mirat şi luat pe nepregătite, doar şi-a recunoscut vinovăţia cu mult timp în urmă.

— Pentru că aşa mi-au spus. Şi m-au ajutat să-mi amintesc şi alte lucruri.

— Cine?

— Poliţiştii care m-au interogat. Au găsit şi dovezi. Pământ pe talpa încălţămintei. Sângele de pe maceta pe care am folosit-o să…

— Dar atunci continuai să susţii că nu tu erai făptaşul. Ţi-ai amintit singur de macetă?

— La început nu. Dar apoi diversele amănunte au început să întărească tot mai mult acea concluzie.

— De fapt, chiar la început, când a fost găsită maceta, ai spus că n-o mai văzuseşi până atunci. Că probabil cineva o adusese în garaj, lăsând-o pe raftul de lângă maşină. Abia la un interogatoriu ulterior ai recunoscut că era a ta.

— Da, corect. Dar medicii mi-au explicat că aşa se manifestă boala mea. La schizofrenicii paranoizi,

mintea distorsionează faptele întâmplate în realitate.

— Dar dacă maceta a fost pusă de altcineva acolo, ai idee cine ar fi putut face asta?

— Dar nu a fost pusă… Eu am pus-o. Nu mă descurc prea bine la întrebările astea…

Linus Bekker se uită nesigur spre uşă. De parcă ar vrea să plece. Dar Hess se apleacă în faţă, spre el, încercând să-i capteze atenţia.

— Linus, te descurci foarte bine. Dar trebuie să ştiu dacă ai avut vreo persoană apropiată în perioada respectivă. Cineva care să ştie cum te simţi. Cineva căruia i te-ai confesat. O persoană pe care poate ai întâlnit-o din întâmplare sau cu care ai vorbit pe internet sau…

— Nu, absolut nimeni. Nu înţeleg ce doriţi. Cred că vreau să mă întorc în camera mea.

— Linus, nu te agita. Dacă vrei să mă ajuţi puţin, cred că putem afla ce s-a întâmplat în ziua aceea. Şi mai ales ce s-a întâmplat cu Kristine Hartung.

Linus Bekker, care tocmai voia să se ridice, se uită nesigur spre Hess.

— Crezi?

— Da, cred. Sunt sigur. Doar să-mi povesteşti cu cine ai păstrat legătura în perioada respectivă.

Hess se uită în ochii lui Linus Bekker cu o expresie serioasă şi de încredere. Preţ de o clipă, figura tinerească a lui Linus Bekker lasă de înţeles că s-a lăsat convins de Hess. Apoi începe să râdă.

Linus Bekker râde zgomotos. Thulin şi Hess se uită neîncrezători la bărbatul scund care încearcă fără succes să-şi potolească râsul. Când, într-un final, se opreşte şi începe să vorbească, se comportă de parcă şi-ar fi dat masca jos. Nu mai arată nicio urmă de nesiguranţă sau agitaţie.

— De ce nu mă întrebi direct ce vrei să afli?

— Ce vrei să spui?

— *Ce vrei să spui?*

Bekker imită vocea lui Hess, dându-şi ochii peste cap, cu un zâmbet sarcastic.

— Mori de curiozitate să ştii de ce aş fi recunoscut o infracţiune, dacă nu eu am comis-o.

Thulin îl priveşte pe Linus Bekker. Transformarea e şocantă. Bărbatul e nebun. Nebun de legat. Pentru o secundă, Thulin ar vrea să-l cheme pe psihiatru, să vadă şi singur cât de mult a progresat Bekker, de fapt. Hess încearcă să-şi păstreze calmul.

— OK. De ce ai recunoscut?

— Mai taci. Eşti plătit să afli asta. Chiar te-au adus din Europol să afli prostiile astea de la mine sau insigna pe care mi-ai arătat-o mai devreme e falsă?

— Linus, nu înţeleg ce vrei să spui. Dar dacă nu ai avut nimic de-a face cu Kristine Hartung, nu e prea târziu să recunoşti. Te-am putea ajuta la redeschiderea cazului.

— Dar *n-am nevoie de ajutor.* Dacă încă trăim într-o societate a statului de drept, ar trebui să mă întorc acasă cel târziu de Crăciun. Sau imediat ce Omul de castane şi-a terminat de strâns recolta.

La auzul acestor cuvinte, Thulin simte că a primit o lovitură de ciocan. La fel şi Hess, care a încremenit. Bekker ştie. Zâmbeşte. Şi în timp ce Thulin încearcă să se comporte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, în încăpere parcă s-a lăsat întunericul.

— Omul de castane…?

— Da, Omul de castane. Motivul vizitei voastre. Dragul de Hansen, cel mai grăsuţ, uită că încă avem teletext la televizoarele din sufragerie. Sunt doar 38 de caractere pe un rând, dar afli câte puţin din toate. De ce veniţi abia acum? Nu cumva şeful vostru v-a interzis să vă băgaţi nasul în cazul lui rezolvat impecabil?

— Ce ştii despre Omul de castane?

Omuleţule de castane, haide, vino înăuntru. Omuleţule de castane…

Linus Bekker continuă să fredoneze melodia, pe un ton batjocoritor. Hess îşi cam pierde răbdarea.

— Te-am întrebat ce ştii!

— E prea târziu. E cu mult înaintea voastră. De asta aţi veni aici la cerşit informaţii. Pentru că v-a cam tras-o. Pentru că nu ştiţi ce să mai faceţi.

— Ştii cine e?

— Ştiu *ce* e. E maestrul. Şi eu am devenit un pion în planul lui. Altfel n-aş fi recunoscut.

— Linus, spune-ne cine e.

— *Linus, spune-ne cine e.*

Linus Bekker îl imită iar pe Hess.

— Şi fata?

— *Şi fata?*

— Ce ştii? Unde e? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Mai contează? Sigur s-a distrat pe cinste…

Linus Bekker se uită la ei cu o privire nevinovată, dar pe faţă îi apare un rânjet obscen. Thulin nu apucă să reacţioneze când Hess se ridică şi-l înşfacă. Dar Bekker e pregătit şi trage imediat de sfoară. Se declanşează alarma, care face un zgomot infernal. În secunda următoare, când se deschide uşa de metal şi bărbaţii vânjoşi dau buzna înăuntru, Linus Bekker îşi reia rolul de şcolar agitat, cu figură temătoare.

86

Poarta se ridică lent, dar Hess nu are răbdare să aştepte. În timp ce Thulin recuperează obiectele amândurora de la paznicul aflat în spatele geamului antiglonţ, îl vede cum se strecoară înainte ca uşa să se deschidă complet, apoi se duce grăbit spre parcare. Când iese şi ea, vântul rece şi umed are un efect eliberator. Inspiră adânc, încercând să scape de senzaţia odioasă provocată de Linus Bekker.

Au fost daţi afară din secţie. Psihiatrul Weiland a fost convocat, iar el a cerut o explicaţie pentru cele întâmplate în sala de vizite. Linus Bekker a fost convingător. S-a îndepărtat temător şi agitat de Hess şi Thulin, de parcă aceştia i-ar fi provocat nişte traume fizice sau psihice. Psihiatrului i s-a plâns că Hess „a pus mâna pe el" şi că i-a adresat „întrebări ciudate despre moarte şi crimă", iar psihiatrul l-a susţinut. Nici Hess, nici Thulin nu s-au gândit că ar trebui să înregistreze conversaţia cu Linus Bekker. Şi chiar dacă s-ar fi gândit, telefoanele lor mobile rămăseseră în custodia paznicului, aşa că nu avea niciun sens să contrazică afirmaţiile lui Bekker. Călătoria până aici s-a transformat într-un real dezastru şi când Thulin îşi ascultă mesajele vocale, în drum spre parcare, starea ei nu se îmbunătăţeşte absolut deloc. Cât timp au stat la Secţia de Maximă Securitate, telefonul i-a sunat de şapte ori. După ce ascultă primul mesaj, începe să alerge spre maşină, prin ploaie.

— Ne întoarcem la minister. Au găsit cazuri pe care trebuie să le verificăm.

Thulin ajunge la maşină şi o deblochează, dar Hess rămâne în ploaie.

— Nu contează ce-au găsit la minister. Criminalul nu e implicat în vreun caz spre care el însuşi să ne fi condus. Nu ai auzit ce-a zis Bekker?

— Am auzit un psihopat care aberează şi te-am văzut pe tine cum ai luat-o razna. Nimic altceva.

Thulin deschide portiera, intră în maşină şi trânteşte pistolul şi celelalte obiecte ale lui Hess pe scaunul din dreapta. Verifică ora de pe bord, estimând că nu vor ajunge în oraş înainte de lăsarea întunericului şi ştie că va trebui să-l roage pe bunicul să stea iar cu Le. Hess abia a apucat să pună un picior în maşină când ea porneşte motorul şi apoi o ia din loc.

— Bekker ştia că vom veni. Se aştepta la asta încă de când a fost condamnat. Ştie pe cine căutăm, spune Hess trântind portiera maşinii.

— Ştie pe dracu'. Linus Bekker e un agresor sexual pervers, care a citit nişte informaţii pe teletext. A vrut să ne provoace şi să-şi bată joc de noi, iar tu ai muşcat momeala. Ce mama dracului a fost în capul tău!?

— Ştie cine a răpit-o.

— Ştie pe naiba. Linus Bekker a răpit-o. Toată lumea ştie că fetiţa e moartă şi îngropată. Tu eşti singurul care nu s-a prins încă. De ce ar recunoaşte o crimă pe care n-a comis-o?

— Pentru că şi-a dat seama cine a comis-o. Cineva pentru care ar ispăşi cu bucurie pedeapsa, fiindcă în mintea lui bolnavă i s-a întipărit ideea că face parte dintr-un plan măreţ. O persoană pe care o admiră. Pe cine ar putea admira Linus Bekker?

— Pe nimeni. Bărbatul e nebun de legat. Îl interesează doar moartea şi distrugerea.

— Exact. Un maestru în practicile care-l interesează pe Bekker. Linus Bekker trebuie să fi văzut ceva în arhiva cu fotografii ale cadavrelor, pe care a reuşit s-o acceseze.

Încet, cuvintele încep să capete sens. Thulin calcă pedala de frână, reuşind cu greu să evite camionul ce se deplasează greoi prin ploaie, pe drumul principal. În spatele camionului se întinde un şir lung de maşini, iar Thulin simte că Hess se uită la ea.

— Îmi pare rău că am depăşit limita. Am greşit. Dar dacă Linus Bekker minte, absolut nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu Kristine Hartung. Nici măcar dacă e moartă sau nu.

Thulin nu răspunde. Porneşte maşina, accelerează şi, în acelaşi timp, formează un număr pe telefonul mobil. Hess nu-şi bate gura degeaba. De parcă nu era oricum destul de enervant. Are puţin de aşteptat, apoi Genz răspunde la telefon. Legătura e destul de proastă. După zgomotele din fundal, şi Genz se află într-o maşină.

— Salut. De ce nu reuşeşte nimeni să dea de voi? Cum a fost cu Bekker?

— De asta te sun. Ai acces la toate fotografiile din arhiva criminalistică pe care le-a accesat? Fotografiile pe care le-a accesat ilegal?

Genz pare surprins.

— Presupun că da, dar trebuie să verific. De ce?

— Îţi explic mai târziu. Ideea e că trebuie să aflăm care fotografii l-au interesat cel mai mult pe Bekker. Cu siguranţă e posibil să-i identifici preferatele. În acelaşi timp, fă o listă cu fotografiile accesate cel mai des. Eventual şi cele pe care le-a descărcat, dacă a făcut asta. Credem că ar putea reprezenta o pistă importantă, prin urmare avem nevoie de ele cât mai repede. Dar fără să afle Nylander. OK?

— Da, OK. O să iau legătura cu IT-ştii imediat ce mă întorc. Dar nu ar trebui să aştept până când aflăm dacă Jansen a avut dreptate?

— Jansen?

— Nu te-a sunat?

Thulin se agită subit. Uitase complet de Jansen după scurta întrevedere de dimineaţă, când ei tocmai ieşeau din biroul lui Nylander. Arăta ca un cadavru. Închis în sine şi tăcut. Ea s-a simţit mai uşurată când Nylander l-a chemat înăuntru să stea de vorbă, sperând că şeful intenţiona să-l trimită acasă. Instinctul îi spune acum că lucrurile au urmat un alt curs.

— De ce trebuia să mă sune Jansen?

— Să-ţi spună despre adresa din Sydhavnen. Ceva mai devreme l-am auzit cerând întăriri prin staţia radio. Bănuieşte că suspecţii ar putea fi acolo.

— Suspecţii? Ce suspecţi? Jansen nici măcar nu mai lucrează la caz.

— Aha. Se pare că el vede lucrurile altfel. Urmează să facă o razie la o adresă, unde crede că se ascund criminalii.

87

Aşezat pe scaunul din faţă al maşinii sale de serviciu, Tim Jansen verifică din nou cartuşul, apoi îl pune la loc în pistolul său Heckler & Koch. Întăririle vor ajunge în cel puţin zece minute, dar asta nu e o problemă. Oricum nu plănuise să le aştepte. Ucigaşul lui Ricks ar putea fi în interiorul clădirii şi Jansen preferă ca prima confruntare şi primul interogatoriu să le efectueze pe cont propriu. Cel puţin oamenii ştiu unde se află, în caz că apar probleme, şi dacă va trebui să explice de ce a intrat de unul singur, poate oricând să spună că nu a avut de ales, că situaţia s-a complicat înainte de sosirea întăririlor.

Când iese din maşină, Jansen simte cum vântul rece îi biciuie faţa. Vechiul cartier industrial din Sydhavnen e alcătuit dintr-o serie de magazii înalte, spaţii noi de depozitare, şantiere de fier vechi şi diverse locuinţe înghesuite printre toate clădirile industriale. Din cauza vântului, prin aer zboară particule de praf şi deşeuri. Îndreptându-se spre adresă, nu vede nicio maşină pe drum.

Clădirea orientată spre stradă are două etaje şi e uşor de confundat cu o proprietate rezidenţială oarecare. Dar, când se apropie, pe un zid dărăpănat vede rămăşiţele unui semn ce sugerează că, mai demult, acolo a fost un abator industrial. Vitrina de lângă intrarea principală e acoperită pe interior cu un material negru, împiedicându-te să vezi ceva din stradă, aşa că Jansen traversează trotuarul şi intră în curte. Construcţia mare şi foarte lungă amplasată în spatele ei trebuie să fie vechiul abator. De-a lungul clădirii, sub porţile masive, se întind platforme pentru încărcare şi descărcare. Ceva mai departe, abatorul se învecinează cu o grădină cu gardul prăbuşit şi cu trei-patru pomi fructiferi sfrijiţi, care arată de parcă vântul stă să-i doboare în curând. Jansen se întoarce spre clădirea din faţă şi observă o intrare prin spate, fără niciun semn deasupra, dar cu

un preş la uşă şi un ghiveci în care e plantat un molid veştejit. Ridică mâna şi bate, iar cu cealaltă mână deblochează pistolul din buzunarul hainei.

Pentru Jansen, zilele de după moartea lui Martin Ricks au fost ireale. Această senzaţie de coşmar s-a declanşat când a văzut silueta neînsufleţită a partenerului său, înconjurată de luminile ambulanţelor şi de câinii din patrulele poliţiei care lătrau când adulmecau prin toate colţurile întunecate ale grădinii. Nu ştiuse nimic despre soarta prietenului său când a plecat din Urbanplanen, apoi s-a izbit de inimaginabilul rezultat. Iniţial s-a gândit că fiinţa aceea cu o paloare morbidă nu avea cum să fie colegul său. S-a gândit că moartea nu avea cum să-l reducă pe Ricks la grămada aceea inertă ce zăcea la picioarele sale. Dar aceasta era realitatea. Câteva ore bune, Jansen aproape s-a aşteptat ca Ricks să-şi facă apariţia şi să ţipe la careva pentru că a fost lăsat atât timp să zacă pe pietrişul rece. Dar asta nu s-a întâmplat.

Ajunseseră parteneri aproape din întâmplare, însă din câte îşi amintea Jansen au fost pe aceeaşi lungime de undă din prima zi. Ricks avea exact acele trăsături pe care Jansen le căuta la un partener. Nu era deosebit de isteţ sau iute de gură, de fapt nu spunea el prea multe, dar era incredibil de perseverent şi loial, odată ce-l câştigai de partea ta. Mai mult, Ricks arăta o doză sănătoasă de neîncredere în oricine şi orice, în mare parte pentru că de-a lungul copilăriei mai toată lumea s-a legat de el, iar Jansen a înţeles imediat cum ar putea scoate la iveală potenţialul acestui om. Dacă el era capul, Ricks era corpul şi destul de curând au început să dezvolte o aversiune comună faţă de şefi, avocaţi şi membri ai sindicatului, o adunătură de oameni care nu ştiau nimic despre munca de poliţist. Împreună au băgat în închisoare atât de mulţi rockeri, coloraţi, tipi care-şi băteau soţiile, violatori şi criminali, încât până la pensie ar fi trebuit să se scalde în măriri de salariu şi medalii de merit. Dar societatea nu era

construită astfel. Recompensele lumii erau distribuite în mod inegal. Vorbeau deseori despre asta, sărbătorind în baruri şi cluburi până căzeau pe jos de beţi sau se duceau la vreun bordel de la ieşirea din Østerbro.

Dar totul s-a terminat. Singurul gest de mulţumire pe care-l va primi Ricks va fi numele său gravat pe zidul memorial al secţiei de Poliţie, alături de toate celelalte nume ale ofiţerilor căzuţi la datorie. Jansen nu era sentimental defel, dar ieri-dimineaţă, când a venit la muncă, a fost destul de afectat când a parcurs curtea cu coloane, gândindu-se la toate acestea. A stat acasă două zile. În noaptea crimei a fost prea zguduit pentru a mai putea contribui cu ceva, a reuşit doar să-i transmită logodnicei lui Ricks ce s-a întâmplat. Ceva mai târziu, în mijlocul nopţii, soţia sa s-a trezit şi l-a găsit stând apatic în întuneric, pe terasa lor din Vanløse. A doua zi, familia lui s-a dus la o petrecere aniversară, iar el a rămas acasă, încercând să monteze raftul de la Ikea ce aştepta împachetat într-o cutie din camera băieţilor. Dar instrucţiunile erau imposibil de înţeles şi, pe la zece şi jumătate, a început să bea vin alb. După-amiaza, când soţia şi copiii au ajuns acasă, el s-a dus împleticindu-se în şopronul din curtea din spatele casei, unde a continuat cu votcă şi Red Bull. Mai târziu, când s-a trezit zăcând pe podea, şi-a dat seama că trebuie să se întoarcă imediat la muncă.

Luni a fost prima zi înapoi la serviciu. Secţia de Poliţie fusese, pentru el, un loc viu şi plin de sens, iar acum oamenii îl priveau cu compasiune. Evident, Nylander a refuzat să-l lase să lucreze la caz, aşa că s-a dus în vestiar, unde şi-a convocat câţiva colegi, spunându-le că vrea să fie anunţat imediat ce apare vreun detaliu relevant în urmărirea criminalului. Câţiva nu erau de acord, dar alţii împărtăşeau aceeaşi convingere: că moartea lui Ricks este rezultatul faptului că Hess şi Thulin n-au reuşit să-şi facă treaba. În plus, sigur unul dintre ei, probabil Hess, a dat informaţii presei, iar îndoielile constante

faţă de cazul Kristinei Hartung au luat proporţii şi mai mari după uciderea lui Ricks.

Din păcate, lucrurile încă băteau pasul pe loc în după-amiaza în care colegii au fost chemaţi la minister. Sarcinile primite de Jansen erau o pierdere de vreme, aşa că s-a dus în suburbia Greve, a cumpărat un bax de şase beri de la un chioşc de pe drum şi a băut câteva doze înainte să ajungă la apartamentul de la parter, aflat în apropierea staţiei de metrou, unde locuise Ricks. Iubita acestuia era scăldată în lacrimi. A fost invitat înăuntru şi tocmai acceptase să bea o cană cu ceai când i-a sunat unul dintre criminaliştii de la Ministerul Afacerilor Sociale. În dosarele parcurse au reperat câteva persoane cu motive foarte bune să urască statul, sistemul, pe doamna ministru şi cam pe toată lumea. Jansen a ascultat lista de potenţiali suspecţi şi unul dintre cazuri părea să conţină o motivaţie mult mai puternică decât celelalte. S-a asigurat că Hess şi Thulin nu vor fi informaţi imediat, a închis telefonul şi i-a cerut scuze iubitei lui Ricks, pornind apoi spre adresa din Sydhavnen, unde locuiau posibilii suspecţi.

— Cine e? se aude din spatele uşii.

— Politia! Deschide uşa!

Jansen bate în uşă, foarte agitat, prinzând ca lumea în mână pistolul din buzunar. Uşa se deschide şi o figură plină de riduri se uită afară speriată. Jansen îşi stăpâneşte uimirea. E o doamnă în vârstă, iar Jansen simte mirosul de ţigări şi mâncare proastă ce vine din spatele ei.

— Trebuie să discut cu Benedikte Skans şi Asger Neergaard.

Jansen aflase numele de la colegii de la sediul ministerului, dar bătrâna scutură din cap.

— Nu mai locuiesc aici. S-au mutat acum jumătate de an.

— S-au mutat? Unde?

— Nu ştiu. Nu mi-au spus. Ce-i toată zarva asta?

— Locuieşti singură?

— Da, dar nu cred că ţi-am permis să mă tutuieşti.

Jansen ezită o clipă. Nu se aştepta la asta. Bătrâna tuşeşte şi-şi înfăşoară mai bine capotul în jurul corpului, protejându-se de frig.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu contează. Îmi cer scuze de deranj. La revedere.

— La revedere.

Jansen se îndepărtează de uşă, iar bătrâna încuie în urma lui. Pentru o clipă, nu ştie ce să facă de aici încolo. Răspunsul femeii l-a luat prin surprindere. Tocmai se pregăteşte să se întoarcă înapoi în maşină, la căldură, să-şi sune colegii din minister, dar apoi privirea lui alunecă printr-o fereastră de la etajul clădirii. Acolo zăreşte o jucărie ce atârnă dintr-un pod. Un cerc de care sunt prinse nişte păsărele, ca acelea agăţate deasupra unui pat de bebeluş. Iar Jansen îşi dă seama instantaneu că jucăria respectivă n-ar fi avut ce să caute acolo dacă bătrâna ar fi spus adevărul, adică dacă Benedikte Skans şi Asger Neergaard s-ar fi mutat de mult.

Jansen bate încă o dată la uşă, de data asta cu mai multă forţă. Când bătrâna deschide uşa, el intră pe lângă ea şi-şi scoate pistolul. Femeia începe să urle. El merge ţintă prin holul îngust, prin bucătărie, apoi mai departe în sufragerie, care la vremea ei fusese folosită pe post de magazin. Când constată că sufrageria e pustie, se întoarce spre scările ce duc la etaj, unde hoaşca se pusese în drum.

— Dă-te la o parte!

— Nu-i nimic acolo! Nu aveţi dreptul să…

— Taci din gură şi dă-te la o parte!

O dă la o parte şi ţâşneşte pe scări în sus, cu femeia înjurând în spatele lui. Cu pistolul pregătit şi degetul lipit de trăgaci, loveşte cu piciorul în uşa de la etaj. Primele două încăperi sunt dormitoare, dar ultima, căreia îi dă un şut, e camera unui copil.

Cercul cu păsărele atârnă liniştit deasupra pătuţului, dar camera este pustie şi, pentru o clipă, Jansen se gândeşte că poate s-a înşelat. Dar apoi descoperă peretele din spatele uşii şi conştientizează

de îndată că a rezolvat cazul care l-a costat viaţa pe Martin Ricks.

88

S-a lăsat întunericul şi, de obicei, la ora asta a după-amiezii ultimele maşini pleacă din cartierul industrial Sydhavnen, iar drumurile rămân pustii. Însă nu şi azi. În faţa clădirilor dărăpănate ce odinioară adăposteau unul dintre cele mai mari abatoare din Copenhaga acum roiesc poliţişti şi criminalişti, care intră şi ies cu valizele lor tehnice. Maşinile au format deja o coadă şi reflectoarele puternice ale criminaliştilor luminează fiecare fereastră a casei. Din camera de la etaj, Hess o poate auzi pe bătrână plângând din când în când în timpul interogatoriului, iar sunetul vocii ei se pierde printre ordinele date rapid, sunetul paşilor, bâzâitul mesajelor transmise prin staţia radio şi, nu în ultimul rând, discuţia purtată de Thulin şi Jansen în faţa uşii.

— Cine ţi-a spus să vii încoace?

— Cine zice că mi-a spus cineva? Poate eram şi eu pe-afară, la o plimbare.

— De ce dracului nu ne-ai sunat?

— Pe tine şi pe Hess? La ce dracu' ar fi ajutat?

Fotografia trebuie să fi fost făcută cu vreo doi ani în urmă. Sticla e prăfuită, dar e înrămată frumos, cu colţuri negre. E aşezată pe perna din pătuţul alb, lângă o suzetă şi o şuviţă subţire de păr alb. Tânăra mamă din fotografie stă lângă un incubator şi ţine copilul înfăşurat într-o pătură, zâmbind spre aparat. E un zâmbet chinuit, trădând o stare de oboseală şi sforţare, şi, pentru că tânăra încă e îmbrăcată într-un halat mototolit, Hess presupune că fotografia a fost făcută la spital, la scurt timp după naştere. Ochii femeii nu zâmbesc. Privirea ei trădează fragilitate şi distanţă, de parcă tocmai i-a pus cineva copilul în braţe şi încearcă să joace un rol pentru care nu e pregătită.

Nu există nicio urmă de îndoială că acea Benedikte Skans din fotografie este aceeaşi asistentă frumoasă, cu o expresie gravă, pe care el şi Thulin o întâlniseră la Secţia de Pediatrie a Spitalului

Universitar, când l-au intervievat pe Hussein Majid despre Magnus Kjær şi Sofia Sejer-Lassen. De când fusese făcută fotografia, părul îi crescuse, mai îmbătrânise, iar zâmbetul îi dispăruse. Dar *ea este.* Hess se străduieşte să găsească legătura care le scapă.

Discuţia cu Linus Bekker i se întipărise în cap ca o tumoare malignă după ce plecase cu Thulin de la Secţia de Maximă Securitate. Toată energia şi atenţia lui fuseseră direcţionate către posibilitatea de a găsi o urmă a criminalului printre pozele din arhiva accesată ilegal de Bekker. Dar veştile au început să capete sens în mintea lui. Întâi cele de la Genz, apoi de la unul dintre criminaliştii lăsaţi în minister, care pornise imediat spre Sydhavnen după ce Jansen ceruse întăriri. Nu aveai nevoie de o imaginaţie prea bogată să-ţi dai seama că Jansen primise pontul de la unul dintre colegii care parcurgeau dosarele din minister, dar acel detaliu părea acum nesemnificativ, raportat la descoperirea legată de Benedikte Skans şi iubitul ei.

— Până unde aţi ajuns?

Şi-a făcut apariţia Nylander, iar Jansen pare uşurat că acesta întrerupe discuţia cu Thulin.

— Chiria e pe numele lui Benedikte Skans. Are 28 de ani, asistentă la Spitalul Universitar. Acum un an şi jumătate, copilul ei şi al iubitului ei a fost luat cu forţa de autorităţile locale. Copilul a fost trimis la o familie adoptivă, iar Benedikte Skans i-a dat în judecată şi a făcut scandal în presă, atacând-o pe ministra Afacerilor Sociale pentru decizia de a susţine separarea cu forţa a copiilor de părinţi.

— Pe Rosa Hartung?

— Da. Presa a făcut mare vâlvă. Dar când s-a constatat că autorităţile locale luaseră copilul din motive întemeiate, întregul caz a fost dat uitării. Dar nu şi de Benedikte Skans şi iubitul ei, fiindcă la scurt timp copilul lor a murit. Skans a fost internată la psihiatrie, de unde a ieşit abia în primăvara asta. Şi-a recuperat fostul loc de muncă şi s-a mutat înapoi

aici, cu iubitul ei, dar, din câte vezi pe perete, asta nu înseamnă că au uitat ce s-a întâmplat.

Hess nu-i ascultă, fiind ocupat să analizeze peretele. Cunoştea majoritatea informaţiilor din copia dosarului de la Primăria Capitalei, pe care un criminalist o adusese de la minister. Benedikte Skans îşi irosise tinereţea pe droguri, viaţă de noapte şi un stagiu de practică nefinalizat la un magazin cu haine, până când la vârsta de 21 de ani a fost acceptată la şcoala de asistente din Copenhaga. A terminat cu note maxime şi cam în aceeaşi perioadă şi-a cunoscut iubitul, pe Asger Neergaard, coleg cu câţiva ani mai mare la liceul din Tingbjerg. Între timp, Neergaard a devenit soldat şi s-a înrolat în regimentul din Slagelse, apoi a fost trimis în Afganistan. Împreună au transformat abatorul dărăpănat într-un cămin. Benedikte Skans s-a angajat ca asistentă la Secţia de Pediatrie a Spitalului Universitar şi, între timp, ea şi iubitul ei au încercat să-şi întemeieze o familie. Din notiţele responsabilului de caz reiese că, odată ce Benedikte a reuşit să rămână însărcinată, a început să dezvolte un comportament anxios şi o stimă de sine scăzută. Avea 26 de ani când şi-a adus pe lume copilul, cu două luni înainte de termen. În urma naşterii, i s-a declanşat o psihoză post-partum. Tatăl copilului nu părea să fi fost de prea mult ajutor. Responsabilul de caz îl descrisese pe soldatul de 28 de ani ca imatur şi introvertit, în unele situaţii chiar agresiv, dacă Benedikte Skans îl provoca. Autorităţile locale au încercat să le ofere diverse forme de ajutor şi sprijin, dar, după o jumătate de an, problemele psihice ale Benediktei Skans s-au agravat, urmând să fie diagnosticată cu tulburare bipolară. Câteva săptămâni mai târziu, după mai multe tentative nereuşite de a contacta familia, autorităţile locale au apelat la poliţie, care a făcut o razie în casă. S-a dovedit a fi cea mai corectă acţiune. Băieţelul de şapte luni zăcea inconştient în pătuţ, înconjurat de fecale şi vomă, prezentând şi semne serioase de malnutriţie. La spital s-a dovedit că băieţelul suferea

de astm cronic şi alergii alimentare, iar viaţa îi fusese pusă în pericol deoarece fusese hrănit cu bucăţele de ciocolată cu alune.

Deşi intervenţia salvase probabil viaţa copilului, a înfuriat-o cumplit pe Benedikte Skans. Cu ajutorul unui avocat din oficiu, ea a intentat un proces autorităţilor, folosindu-se şi de presă. Benedikte Skans a fost intervievată de mai multe ori şi şi-a exprimat furia faţă de modul în care ea şi familia ei au fost tratate: „Dacă eu sunt o mamă rea, să ştiţi că nu sunt singura, mai sunt multe ca mine", spunea titlul unui articol redat în dosarul cazului. Fiindcă autorităţile locale nu făcuseră publice informaţiile despre neglijarea copilului, Benedikte Skans părea să aibă un caz solid. Abia când a intervenit Rosa Hartung, ministrul Afacerilor Sociale, amintind presei şi autorităţilor locale din întreaga ţară că interpretarea cât mai strictă a paragrafului 42 din legislaţia în vigoare privind separarea cu forţa e o acţiune în interesul copiilor, presa a înţeles, în cele din urmă, că autorităţile locale luaseră copilul în baza unor motive extrem de grave, iar criticile au încetat. Dar a avut loc o mare tragedie: băiatul fusese dat unei familii adoptive din Iutlanda de Nord, părea să aibă o evoluţie favorabilă, însă, la numai două luni după ce a fost separat de părinţi, a murit din cauza unei boli pulmonare acute. Benedikte Skans a avut o reacţie violentă faţă de consilierul care-i adusese vestea, motiv pentru care vizitele periodice la terapeut s-au transformat într-o şedere prelungită la Spitalul de Psihiatrie Sankt Hans din Roskilde, de unde fusese externată condiţionat în primăvara asta şi fusese acceptată înapoi la vechea slujbă de la Secţia de Pediatrie a Spitalului Universitar.

Hess se cutremură. Zidul din spatele uşii dovedeşte că tânăra nu e deloc întreagă la cap.

— După părerea mea, ea şi iubitul au fost complici în treaba asta, îi spune Jansen lui Nylander. Sigur au impresia că li s-a făcut o mare nedreptate şi, pentru a o hărţui şi ridiculiza pe doamna ministru,

minţile lor bolnave au conceput acest plan de a demasca sistemul şi de a pedepsi femeile nedescoperite că şi-ar neglija copiii. După cum vezi, se subînţelege cine va fi vinovata.

Jansen are dreptate cu ultima parte. În timp ce o parte a încăperii devenise un fel de mausoleu în memoria copilului, cealaltă parte trăda expresia unei preocupări bolnăvicioase faţă de Rosa Hartung. De la stânga la dreapta se întind o serie de fotografii decupate din ziare şi de titluri despre dispariţia fiicei ei, inclusiv fotografii ale doamnei îndurerate, surprinse de paparazzi. Expresii ca „Dezmembrată şi îngropată" şi „Violată, apoi tăiată în bucăţi" sunt decupate şi lipite în semn de batjocură lângă fotografia Rosei Hartung, care e îmbrăcată în negru pentru slujba de comemorare, părând absolut devastată. Sunt mai multe tăieturi de genul acesta – „Rosa Hartung zdrobită" şi „Bolnavă de durere" –, dar apoi ele fac un salt în timp, aşa încât în partea dreaptă a peretelui sunt imagini mai noi, probabil de vreo trei sau patru luni, aşezate sub titlul „Hartung se întoarce". Într-un articol prins de perete, vestea întoarcerii doamnei ministru în Parlament, în prima zi de marţi din octombrie, este încercuită de mână, iar alături e prinsă o coală A4 cu diverse *selfie-uri* ale fiicei ei, plus cuvintele: „Bine ai revenit. Vei muri, curvo".

Dar mult mai tulburător este faptul că tăieturile din ziare sunt urmate de o nouă serie de imagini. Nu sunt fotografii din publicaţii, ci fotografii developate, probabil de la sfârşit de septembrie, fiindcă începutul de toamnă e vizibil în imagini: sunt fotografii făcute casei doamnei ministru din diverse unghiuri, fotografii ale soţului ei, ale fiului, apoi o sală de sport, maşina diplomatică, biroul său, Christiansborg, alături de o mulţime de decupaje din *Google Maps,* indicând diverse rute care duc spre centrul oraşului.

Colecţia de pe perete e copleşitoare. Deconstruieşte logica ce tocmai se înfiripa în capul lui Hess după plecarea de la Secţia de Maximă

Securitate. Oare toată plimbarea până la Linus Bekker fusese în van? În ciuda eforturilor făcute, nu reuşeşte să-şi reia şirul gândurilor, dar ăsta nu e singurul lucru care-l deranjează. E limpede că mai există o ameninţare. Ceva imediat, ceva care le solicită atenţia chiar acum, tocmai când credeau că au cazul sub control. Aşa că Hess continuă să analizeze peretele în timp ce Nylander îi pune întrebări lui Jansen.

— Şi unde e cuplul acum?

— Colegii de la Spitalul Universitar nu au mai văzut-o pe femeie de câteva zile, de când a anunţat că e bolnavă – şi nici unde locuieşte iubitul ei nu ştim. Despre el avem cele mai puţine informaţii – ei fiind necăsătoriţi –, aşadar întregul caz social apare pe numele Benediktei Skans, însă urmează să primim actele lui de la Armată. Serviciul de Informaţii a fost înştiinţat de descoperirile noastre?

— Da. Doamna ministru e în siguranţă. Cine e femeia de la parter?

— Mama lui Asger Neergaard. Se pare că şi dânsa a locuit aici. Pretinde că nu ştie unde sunt cei doi, dar încă nu am terminat interogatoriul.

— Considerăm că tinerii sunt autorii crimelor?

Hess o aude pe Thulin intervenind înainte să mai spună Jansen ceva, când brusc observă nişte piuneze bătute în perete. Câteva bucăţele de hârtie rămăseseră prinse sub una sau două piuneze, de parcă o fotografie a fost smulsă în grabă.

— Încă nu ştim asta. Înainte să ne pripim cu concluziile, trebuie să…

— Ce mai trebuie să ştim? Dumnezeule, vedem cu toţii ce-i aici, exclamă Jansen.

— Exact. Sunt o mulţime de materiale despre Rosa Hartung, dar nimic despre femeile ucise. Dacă acest cuplu e responsabil de crimele respective, ar trebui să găsim pe aici vreun indiciu care să arate asta. Dar nu avem niciun indiciu!

— Femeia era asistentă într-un centru în care s-ar fi putut intersecta cu cel puţin două dintre victime şi cu copiii lor. Asta nu mai contează?

— Ba da, contează. Evident că trebuie să-i arestăm şi să-i interogăm, dar n-o să fie prea uşor acum, că ai dat buzna aici şi practic toată lumea a aflat că-i căutăm!

Hess încă nu reuşeşte să depisteze fotografia care putea să fie prinsă între piuneze, iar în spate aude cum intervine vocea rece a lui Nylander.

— Thulin, din cum văd eu lucrurile, Jansen a procedat corect. Conform psihiatrului de la secţia în care e internat Bekker – care a avut amabilitatea să mă sune acum câteva minute –, tu şi Hess v-aţi ocupat cu hărţuirea lui Linus Bekker la secţia de psihiatrie. Deşi tocmai asta v-am spus să nu faceţi. Îmi puteţi da vreo explicaţie?

Hess ştie că acum ar fi momentul să-i ia apărarea lui Thulin, în schimb se întoarce spre Jansen.

— Jansen, oare bătrâna ar fi avut cum să ia ceva de aici, până ai urcat tu la etaj?

— Ce mama dracului aţi căutat la Linus Bekker?

Discuţia continuă în spatele lui, în vreme ce el încearcă să-şi dea seama unde ar fi ascuns ceva dacă Poliţia i-ar fi bătut la uşă. Când mută un dulăpior de lângă perete, o fotografie mototolită cade pe podea, iar el se grăbeşte s-o ridice şi s-o netezească.

Tânărul din fotografie, despre care Hess presupune că e Asger Neergaard, este înalt şi stă cu spatele drept lângă o maşină, ţinând un set de chei în mână. E îmbrăcat într-un costum negru, iar maşina neagră sclipeşte în lumina palidă a soarelui, de parcă tocmai a fost spălată şi ceruită. Atât costumul, cât şi maşina scumpă nemţească contrastează puternic cu abatorul dărăpănat din spatele lor. Iniţial, Hess nu înţelege de ce mama lui Asger Neergaard ar fi dorit să ascundă tocmai acea fotografie. Dar se uită încă o dată la maşină şi, când mai aruncă o privire pe perete şi compară fotografia cu cea a maşinii diplomatice a Rosei Hartung, nu mai are niciun dubiu: maşina diplomatică e tocmai maşina din fotografia lui Asger Neergaard, cea în care ţine cheile în mână. Dar, înainte să poată spune ceva, Genz apare pe uşă, îmbrăcat în obişnuita salopetă albă.

— Scuze de deranj. Tocmai am început cercetările în vechiul abator şi trebuie să vedeţi ceva. Se pare că una dintre încăperi a fost amenajată pentru a ţine pe cineva închis acolo pentru o bună bucată de timp.

89

S-a făcut târziu, iar traficul e intens pe autostrada E20, în sud-vestul capitalei. Asger claxonează pentru a elibera banda rapidă din lateral, dar şirul de idioţi din faţa lui insistă să conducă foarte prudent din cauza ploii, iar el îi depăşeşte, enervat, prin interior. Maşina diplomatică e un Audi A8 3.0 şi e prima dată când îi ambalează motorul aşa cum ar fi cazul. Nu-i pasă dacă atrage atenţia – acum scopul lui e să evadeze. Toată treaba s-a dus dracului şi Asger ştie că e doar o chestiune de timp până când poliţia îşi va da seama că el şi Benedikte sunt cei pe care-i caută – dacă nu cumva au aflat deja.

Totul se desfăşurase conform planului până acum 35 de minute. Îşi asigurase alibiul urmându-l pe puştiul răzgâiat până pe terenul de tenis şi salutându-l în grabă pe managerul sălii de sport, care mereu fugea de colo-colo înainte de antrenamente, verificând fileul. Apoi îşi luase rămas-bun şi se dusese cu maşina până în spatele sălii de sport, parcând între pini. Imediat după aceea s-a dus iar înăuntru pe o uşă laterală pe care o lăsase întredeschisă când intrase cu băiatul în sală. Sala de sport era, de obicei, goală la ora respectivă, aşa că-i fusese uşor să se strecoare nevăzut până în vestiar. Băiatul tocmai se schimba şi nu a auzit nimic, dar tocmai pe când Asger stătea acolo ca un clovn cu cagulă, purtând mănuşi şi pregătindu-şi cloroformul, a auzit nişte paşi apropiindu-se. Managerul sălii de sport a intrat în vestiar şi, chiar dacă Asger a reuşit să-şi scoată la timp cagula, s-a creat un moment ciudat când Gustav a dat cu ochii de Asger în cameră. Însă managerul sălii părea, din contră, uşurat.

— Deci aici erai. M-au sunat Serviciile de Informaţii şi m-au rugat să-l găsesc pe Gustav, fiindcă nu puteau să dea de tine. Dar acum poţi să vorbeşti chiar tu cu ei.

Managerul de sală i-a întins telefonul lui Asger. Unul dintre gardienii aroganţi ai doamnei ministru i-a ordonat să-l ducă pe Gustav la minister, unde apăruse o urgenţă: poliţia găsise adresa la care locuiau suspecţii, un abator abandonat din Sydhavnen. Asger a simţit că-i stă inima în loc. Dar apoi şi-a dat seama că poliţia încă nu ştie că *el* e cel căutat. A primit o mustrare pentru că nu răspunsese la telefonul mobil, apoi a părăsit sala de sport, împreună cu băiatul. Managerul sălii a stat cu ochii pe ei, Asger fiind nevoit să-l ia pe Gustav cu maşina. Dar nu mai conta. Ministerul era ultimul loc unde s-ar fi dus.

— De ce o luăm pe acolo? Ăla nu e drumul spre…

— Taci dracului din gură şi dă-mi telefonul tău.

Băiatul de pe bancheta din spate e prea surprins ca să poată reacţiona.

— Dă-mi telefonul! Doar nu eşti surd?

Gustav se supune şi, imediat ce pune mâna pe telefon, Asger îl şi aruncă pe geamul deschis, auzind cum se izbeşte de asfaltul ud din urma lor. Asger îşi dă seama că băiatul e speriat de evoluţia situaţiei, dar nu-i pasă. Singura lui grijă de acum e unde ar putea să plece cu Benedikte, având în vedere că până în acest moment nu se gândiseră la vreo rută de evadare. Asger îşi închipuise că vor fi de mult plecaţi pe când poliţia ar fi ajuns să suspecteze ceva, dar planul lor s-a dus pe apa sâmbetei. Capul îi vâjâie, plin de gânduri alarmante, dar ştie că Benedikte îl va ierta, înţelegând că nu din cauza lui s-a dus naibii tot planul. Va pricepe situaţia şi totul va fi bine cât timp vor fi împreună.

Asger nutrea acest sentiment de când se uitase prima dată în ochii ei întunecaţi. Se cunoscuseră la liceul dărăpănat din Tingbjerg, el fiind cu câţiva ani mai mare şi îndrăgostit de ea încă de pe atunci. Chiuleau, beau, fumau împreună, pur şi simplu îi durea în cot de restul lumii când stăteau întinşi în iarba de lângă barieră. Benedikte a fost prima fată cu care s-a culcat. Însă, la un moment dat, a fost

exmatriculat din cauza bătăilor şi când a ajuns într-o şcoală de corecţie din Iutlanda de Sud relaţia s-a cam destrămat. Aproape zece ani mai târziu s-au văzut întâmplător în cartierul hipiot Christiania, unde ea se întâlnise cu nişte colege de la spital. Deja a doua zi după regăsire au început să facă planuri de mutat împreună.

Asger adora momentele duioase când ea se cuibărea la pieptul lui, simţindu-se protejată, deşi în sinea lui ştia că e mult mai puternică decât el. Îi prinsese bine timpul petrecut în armată, dar îşi dăduse demisia după două misiuni în Afganistan – unde condusese vehicule de patrulă şi camioane de aprovizionare –, fiindcă începuse să aibă atacuri de panică şi deseori se trezea în mijlocul nopţii, leoarcă de transpiraţie, simţindu-se din cale-afară de fragil. Dar se liniştea când Benedikte îl lua de mână, ţinându-l strâns. Cel puţin până data următoare. Când venea acasă din turele de la spital, îi povestea mereu despre copiii cu care interacţiona la secţia de pediatrie şi, într-o zi, i-a spus că şi ea şi-ar dori o familie. Văzându-i expresia, Asger şi-a dat seama cât de mult îşi dorea lucrul acesta. La scurt timp, şi-au găsit un loc ieftin şi spaţios în vechiul abator, unde mai nimeni nu voia să stea, iar când Benedikte a rămas însărcinată, Asger şi-a înregistrat domiciliul la un fost prieten din armată, aşa încât Benedikte să poată beneficia de ajutorul financiar acordat de municipalitate părinţilor singuri – un ajutor de care aveau nevoie.

Asger nu a înţeles ce se întâmplase cu ea după naştere şi a început să presupună că poate era vina bebeluşului. Evident, luarea copilului cu forţa fusese un şoc, însă el nu reuşise defel să se ataşeze de băieţel. După ce ea a născut, el a muncit din greu în construcţii să poată aduce bani acasă, iar Benedikte i se părea o mamă bună – în orice caz, mult mai bună decât propria lui mamă, care deseori dădea buzna la ei acasă pentru a-i cere bani de băutură. Benedikte contactase diverşi avocaţi, ziare şi canale de televiziune, exprimându-şi ura faţă de curva aia de

Rosa Hartung, dar rămăseseră cu mâinile goale, iar ea i-a explicat cu ochii în lacrimi că jurnaliştii nu mai voiau s-o ajute. La scurt timp, băiatul – dat în grijă unei familii adoptive – a murit din cauza unei afecţiuni pulmonare. Asta a schimbat totul. Din cauza unei ciocniri violente cu o proastă de la Biroul de Afaceri Sociale, Benedikte a fost obligată să se interneze şi Asger mergea s-o viziteze la Secţia de Psihiatrie a Spitalului Roskilde după fiecare zi de muncă petrecută pe schelele de pe şantier. La început, fusese mult prea sedată ca să poată avea chiar şi mici reacţii sau expresii faciale, darămite să vorbească. El a primit un şir lung de explicaţii neinteligibile de la o doamnă doctor, pe care-i venea s-o trântească de toţi pereţii. Deşi ritmul de lectură al lui Asger era incredibil de greoi, începuse să-i citească lui Benedikte din ziare şi reviste, dar când se întorcea acasă se simţea singur şi neputincios. Seara se încuia în apartamentul lor din abator. Deseori trebuia să se îmbete în faţa televizorului ca să poată adormi, dar toamna trecută începuseră să facă progrese, după dispariţia fiicei doamnei ministru.

Fusese o mare alinare pentru Benedikte să vadă că şi doamna ministru a pierdut un copil şi, într-o după-amiază, când o vizitase după muncă, ea însăşi i-a pus ziarul pe scaun, să i-l poată citi cu voce tare. În ziua respectivă s-au oprit investigaţiile şi cazul a fost închis. Articolele s-au oprit treptat, iar Benedikte reîncepuse să zâmbească. Cei doi au început să iasă la plimbări mai lungi după ce a căzut zăpada şi gheaţa se întinsese deasupra lacului din spatele spitalului. Primăvara, tocmai când Asger îşi imagina că lăsaseră totul în urmă, ziarele au început să susţină că Rosa Hartung urma să revină în postul ei din minister după vacanţa de vară. Scriau că era nerăbdătoare să revină. Benedikte l-a luat pe Asger de mână, strângându-l îndelung, iar Asger şi-a dat seama că va face orice-i va cere, numai să-l ţină de mână în continuare.

Planurile au început imediat după externarea Benediktei. Mai întâi s-au gândit s-o amenințe pe Rosa Hartung prin intermediul e-mailurilor și SMS-urilor anonime, să-i intre în casă și să-i spargă bunurile personale, poate chiar s-o calce cu mașina și s-o lase în șanț, pe marginea drumului. Dar când Benedikte a accesat pagina de internet a doamnei ministru în căutarea unei adrese de e-mail, pe ecran i-a apărut un anunț care spunea că ministrul căuta un nou șofer. Astfel, planul a început să prindă formă.

Benedikte i-a scris scrisoarea de intenție. Avea suficient timp la dispoziție. După internare și lunga perioadă de concediu medical, tocmai fusese acceptată la vechea slujbă, cu o perioadă de probă. La scurt timp, Asger a fost chemat la interviu cu un director adjunct din minister și era evident că idioții habar nu aveau de legătura lui cu Benedikte și cu scandalul mediatic pe care ea îl îndreptase împotriva doamnei ministru, probabil pentru că încă figura cu domiciliul la o cu totul altă adresă. La interviu s-a pus accentul pe faptul că Asger avea o experiență relevantă în armată, accepta un program flexibil de muncă, nu avea obligații familiale. După stabilirea acestor detalii, a avut o conversație degajată cu un agent de informații care trebuia să verifice toți candidații. Când a fost anunțat că primise postul, el și Benedikte au sărbătorit vestea cea bună compunând un e-mail cu fotografii luate de pe contul de *Facebook* al fiicei lui Hartung, totul pentru a-i ura bun venit doamnei ministru în prima ei zi de muncă.

Asger a început să lucreze în ziua respectivă și atunci a întâlnit-o pentru prima dată pe Rosa Hartung. Au luat-o din fața vilei luxoase din Østerbro și au fost dirijați de Vogel, consilierul ei – genul acela de cretin arogant pe care Asger l-ar fi cotonogit cu toată plăcerea. La puțin timp după aceea, au mânjit mașina ministerială cu sângele unor șobolani de la vechiul abator și au pus la cale și alte răutăți, dar apoi au început să apară crimele acelea ciudate și figurinele de castane cu amprente

misterioase pe ele, iar Rosa Hartung a fost târâtă în această situaţie total neaşteptată. Toate astea fuseseră pe placul Benediktei, dar apoi a căzut bomba: era posibil ca fiica Rosei Hartung, pe care toată lumea o credea dispărută şi decedată de mult, să nu fi murit, de fapt.

Diversele speculaţii i-au motivat să-şi reia planurile de răzbunare, dar Rosa Hartung era acum păzită de Serviciile de Informaţii ale Poliţiei. Chiar şi lui Asger îi era imposibil să ajungă la ea, aşa că Benedikte l-a rugat să se reorienteze spre băiatul cel răzgâiat. Fiind de acord că era mai simplu să pună mâna pe băiat, a decis să-şi schimbe ţinta. Asger a anticipat ce va presupune poliţia – că ucigaşul l-a răpit pe Gustav –, iar când semnalizează şi iese de pe autostradă îşi dă seama de ironia creată: el şi Benedikte fug şi au devenit suspecţii unor crime de care erau străini.

Ploaia se loveşte de parbriz şi ultima rază de lumină dispare când Asger ajunge la locul de popas. În capăt vede dubiţa pe care o închiriaseră în dimineaţa respectivă de la Hertz, dar parchează intenţionat cu 20 de metri înainte şi opreşte motorul. Asger îşi ia lucrurile din torpedou şi se întoarce scurt spre băiat.

— Rămâi aici, până te găseşte cineva. Rămâi aici. Ai înţeles!?

Speriat, băiatul dă din cap aprobator. Asger iese din maşină, trânteşte portiera şi fuge spre Benedikte, care ieşise din dubiţă şi-l aştepta în ploaie, chiar dacă purta doar un hanorac şi o vestă subţire.

Nu pare prea veselă. Îşi dă seama din privirea lui că lucrurile nu au decurs aşa cum plănuiseră. Cu sufletul la gură, Asger îi explică ce s-a întâmplat.

— Iubito, avem doar două opţiuni. Ori plecăm dracului de aici, ori ne ducem direct la poliţie şi explicăm ce-i cu toată porcăria asta, înainte ca lucrurile să se agraveze. Ce spui?

Dar Benedikte nu-i răspunde. Nici când deschide portiera dubiţei şi întinde mâna după chei. Ea rămâne în ploaie, uitându-se fix undeva în spatele

lui, cu privirea tăcută şi serioasă care-i răpise surâsul de prea multă vreme. Când Asger se uită peste umăr, îşi dă seama că femeia îl fixează cu privirea pe puştiul mic şi speriat, a cărui faţă e lipită de fereastra maşinii ministeriale. Brusc, Asger îşi dă seama că ea nu se va răzgândi. Dimpotrivă.

90

În timp ce Rosa coboară scările guvernului în urma agentului de informaţii, încearcă fără succes să-l prindă pe Steen la telefonul mobil. Vrea să împărtăşească sentimentul care-i încolţise acum în inimă şi o apasă că nu poate vorbi de îndată cu el. Agentul primise aprobarea să întrerupă şedinţa guvernului acum câteva clipe, pentru a-i spune că poliţia efectuase o percheziţie şi, aparent, găsise locul în care se ascunseseră ucigaşii celor trei femei şi a agentului de poliţie. Rosa a încercat să-şi stăpânească emoţiile atâta amar de vreme, dar după ce Steen a făcut-o să înţeleagă că amprentele Kristinei pe castane trebuie să aibă vreo semnificaţie, a început să-şi asculte instinctul. Descoperirea poliţiei putea fi acel punct critic pe care-l aşteptau. Totuşi are un sentiment de anxietate şi nesiguranţă.

Când ajunge la uşa dinspre Prins Jørgens Gård, care de obicei era folosită doar de Biroul Prim-Ministrului, mai mulţi agenţi de poliţie o aşteaptă acolo. Fac scut în jurul ei în timp ce o conduc spre o maşină neagră şi, după ce vehiculul a parcurs cei 100 de metri până la Ministerul Afacerilor Sociale, aceştia repetă procedura, până când ea coboară din maşină şi se îndreaptă spre intrarea principală.

Rosa ignoră întrebările jurnaliştilor care se aliniaseră deja în dreptul uşilor şi, când ajunge înăuntru şi trece de paznici, o vede pe Liu lângă lift, aşteptând s-o însoţească până sus. După ce presa a prins din zbor speculaţiile senzaţionale despre Kristine, Rosa a primit nenumărate întrebări pe care nu a dorit să le comenteze. Iniţial s-a supărat şi înfuriat pe Steen când acesta a început să bată câmpii despre standul la care vindea Kristine, despre Mathilde, despre omuleţi şi animăluţe de castane. Ştia că el bea şi ştia că în fiecare zi se străduia să arate că era puternic, dar în realitate probabil era chiar mai zdruncinat decât ea însăşi. S-au certat

despre semnificaţia amprentelor de pe castanele găsite la primele două crime: dacă avea vreo importanţă, dacă Mathilde şi Kristine într-adevăr au făcut figurine în anul precedent, dar ea a intuit că, indiferent ce i-ar spune, Steen nu poate fi înduplecat. Probabil că nimeni altcineva nu-i va lua partea, nici măcar poliţia, dar pe ea a convins-o. Nu pentru că ar crede în argumentele lui, ci în *el,* şi pentru că îşi dorea să creadă. Steen nu mai era acea umbră a propriei persoane, cum multă vreme a fost. Când l-a întrebat cu voce rugătoare dacă, într-adevăr, crede că fiica lor ar putea fi în viaţă, el i-a spus că da, a luat-o de mâini, iar ea a izbucnit în lacrimi. Au făcut dragoste după o pauză de cel puţin o jumătate de an. Steen i-a povestit planul său, iar ea l-a încurajat, fără să ştie dacă poate face faţă. Vineri seara el s-a dus la un post de televiziune, unde şi-a declarat convingerea că fiica lor încă trăieşte. Ca anul trecut, i-a implorat pe oameni să transmită orice informaţie relevantă şi l-a implorat pe făptaş s-o elibereze pe Kristine. Rosa ar fi vrut să se uite la emisiune împreună cu Gustav, încercând să pregătească terenul cât mai bine. Dar Gustav s-a enervat, nu putea să înţeleagă, iar Rosa i-a înţeles confuzia şi împotrivirea. Aproape că regreta decizia luată. Ceva mai târziu în aceeaşi noapte, Rosa şi Steen au fost informaţi că încă o figurină de castane a fost găsită la o nouă scenă a crimei – cea de-a treia –, purtând şi aceasta amprenta fetiţei, iar vestea i-a făcut să spere, chiar dacă şeful Serviciului Omoruri şi cei doi detectivi care o intervievaseră astăzi au insistat că nu e cazul să-şi facă iluzii.

Mulţimea de mesaje bine intenţionate primite de la oamenii care-l văzuseră pe Steen la televizor s-a dovedit a fi inutilă, iar cercetările făcute de el pe cont propriu în încercarea de a descoperi unde se afla Kristine în ziua dispariţiei nu au dat vreun rezultat. Nu încă. În weekend a început să reconstruiască diversele rute pe care Kristine le parcurgea dinspre sala de sport, în speranţa că va găsi noi posibilităţi sau noi martori care ar putea

contribui la elucidarea cazului. Fiind arhitect, avea acces la schiţele sistemelor de canalizare, tunelurilor şi cabinelor de alimentare electrică ce ar fi putut fi folosite de făptaş pentru a dispărea rapid cu Kristine. Era ca şi cum căuta acul în carul cu fân, dar Rosa a fost mişcată văzându-l cât de mult se dedică acestei misiuni. Aşa că ardea de nerăbdare să-i dea vestea care a întrerupt şedinţa neplăcută care tocmai începuse după ce premierul o primise în cabinetul său.

— Haideţi înăuntru. Cum mai sunteţi?

A îmbrăţişat-o.

— Nu prea bine, dar mulţumesc de întrebare. L-am invitat pe Gert Bukke la o nouă întâlnire, în repetate rânduri, fără să primesc vreun răspuns. Cred, aşadar, că ar trebui să începem imediat negocierile cu ceilalţi.

— Nu la Bukke mă refeream, e limpede de ce nu vrea să negocieze cu noi. Mă refeream la dumneavoastră şi la Steen.

Rosa crezuse că trebuie să dea un raport despre blocarea negocierilor bugetului, dar ministrul justiţiei era de faţă şi ordinea de zi era cu totul alta.

— Nu mi-o lua în nume de rău. Îţi înţelegem poziţia, dar, după cum ştii, guvernul a încasat câteva lovituri anul acesta şi situaţia de faţă nu ne ajută deloc. Apariţiile lui Steen în mass-media reprezintă o critică implicită a muncii depuse de Ministerul Justiţiei. Ministrul a explicat de mai multe ori că tragicul caz al Kristinei a fost cercetat în cel mai mic detaliu – că s-a făcut totul pentru a vă ajuta, lucru pentru care tu însăţi ţi-ai exprimat recunoştinţa –, dar acum există îndoieli serioase la adresa credibilităţii lui.

— La adresa întregului guvern, aş spune, a intervenit ministrul justiţiei. Cabinetul meu a fost luat cu asalt zi şi noapte. Jurnaliştii solicită acces liber la orice informaţie, opoziţia vrea redeschiderea cazului şi chiar am fost chemat la câteva şedinţe oficiale. În regulă, am acceptat situaţia, dar în

dimineaţa asta premierul însuşi a fost rugat să comenteze cazul.

— Nu intenţionez să fac aşa ceva, dar presiunea e incredibilă.

— Ce anume vreţi să fac?

— Te rog să susţii afirmaţiile oficiale ale ministrului justiţiei. Asta înseamnă să te distanţezi de tot ceea ce spune Steen. Înţeleg că e foarte dificil, dar trebuie să-mi demonstrezi că meriţi încrederea pe care ţi-am oferit-o când te-am repus în funcţie.

Rosa s-a enervat. A insistat că *existau* neclarităţi în soluţionarea cazului. Premierul a încercat să ajungă la un compromis, ministrul justiţiei s-a enervat şi mai tare, apoi au fost întrerupţi. Rosei nu-i păsa. Din punctul ei de vedere, puteau să de ducă dracului amândoi. Aşa că-i lasă un scurt mesaj vocal lui Steen, tocmai când ea şi Liu intră în birou.

— Cum a fost întâlnirea cu premierul? întreabă Vogel.

— Nu contează. Ce ai aflat?

Vogel, doi agenţi de informaţii, Engells şi câţiva colegi s-au adunat în jurul mesei, iar ea se aşază în timp ce ei îi fac un rezumat al situaţiei. Acum zece minute, Serviciile de Informaţii ale Poliţiei s-au adresat direct ministerului, comunicând numele persoanei care închiria apartamentul din Sydhavnen, iar Engells a găsit imediat dosarul lui Benedikte Skans. Îi povestesc despre evoluţia cazului, chiar dacă Rosa şi-l aminteşte bine, iar Engells şi Vogel se întrec în speculaţii despre cum s-ar fi putut desfăşura lucrurile. Sună telefonul unuia dintre agenţii de informaţii, iar acesta iese din sală ca să răspundă. Rosa îl aude pe celălalt agent întrebând-o dacă a avut vreun contact recent cu Benedikte Skans sau cu iubitul ei. Încă nu au reuşit să obţină o fotografie a lui, dar Benedikte Skans apare în multe poze publicate la vremea respectivă în presă.

— E cea de aici.

Rosa o recunoaşte pe tânăra cu ochi negri şi furioşi. E aceeaşi femeie care s-a izbit de ea pe coridor, în urmă cu vreo săptămână. Purta un

hanorac roşu şi o vestă şi ciocnirea a avut loc în ziua în care cineva i-a mâzgălit cu sânge maşina diplomatică.

— Pot confirma. Şi eu am văzut-o.

Agentul de informaţii notează ce spune Vogel, iar Engells parcurge încă o dată dosarul, din care reiese că lui Benedikte Skans i s-a luat cu forţa copilul, care apoi a murit în mod tragic în grija familiei adoptive. Rosa înţelege de îndată ce anume îi cauza senzaţia de nesiguranţă.

— Gustav de ce nu a ajuns?

Vogel o ia de mână.

— Şoferul e pe drum, îl aduce. Totul e în regulă, Rosa.

— Ce vă mai amintiţi despre Benedikte Skans? Mai era cu cineva în ziua respectivă, la Christiansborg? continuă agentul de informaţii.

Dar neliniştea o cuprinde complet. Dintr-un motiv sau altul, Rosa se gândeşte că şoferul a întrebat încă de ieri dacă el sau Steen îl vor duce astăzi pe Gustav la orele de tenis. Dar vocea lui Engells o face să îngheţe.

— Nu avem prea multe informaţii despre iubitul ei, respectiv tatăl copilului, doar că a fost pe front, în Afganistan, unde a lucrat ca şofer, şi îl cheamă Asger Neergaard…

Şi Vogel îngheaţă, iar cei doi fac un schimb de priviri.

— Asger Neergaard?

— Da…

Rosa îşi verifică instant aplicaţia de pe telefon, în timp ce Vogel se ridică atât de violent de pe scaun, încât acesta se răstoarnă în urma lui. E o aplicaţie de siguranţă, „Găseşte-mi copilul”, pe care ea şi Steen au instalat-o în ultimul an pentru a putea vedea unde se află telefonul mobil al lui Gustav. Dar harta GPS nu arată nimic. Telefonul lui Gustav nu transmite niciun semnal. Înainte ca Rosa să deschidă gura, celălalt agent de informaţii intră pe uşă, lăsând telefonul de la ureche. Când Rosa îi vede privirea,

simte cum podeaua îi fuge de sub picioare, la fel ca la dispariţia Kristinei.

91

Hess îşi dă seama că nu mai ascultă discuţia de câteva minute bune. Stă în stânga lui Thulin, la masa lungă din camera de operaţiuni, iar privirea îi e pierdută apatic pe fereastră, afară, unde se vede curtea cu coloane de mult cufundate în întuneric. În jurul lui se aud voci agitate şi stresate, care amintesc de gravitatea situaţiei. A mai trecut prin asta. Indiferent în care parte a lumii te afli, lucrurile decurg după acelaşi scenariu când are loc o răpire. Exceptând faptul că intensitatea e mult sporită când victima e copilul unui politician de rang înalt.

Maşina oficială a lui Hartung a fost găsită abandonată cu aproape cinci ore în urmă, la un popas din sud-vestul capitalei. Nici urmă de băiat, de Benedikte Skans sau de Asger Neergaard. Nici vreo revendicare din partea răpitorilor. Găsirea maşinii goale a declanşat una dintre cele mai ample căutări din istoria Danemarcei. Vămile, aeroporturile, staţiile de tren, podurile, porturile pentru feribot şi ţărmurile sunt păzite sau verificate de patrule, iar Hess are impresia că întreg arsenalul de forţe poliţieneşti a fost trimis pe străzi ca să stea de gardă. Controlul operaţiunii este împărţit între Serviciile de Informaţii ale Poliţiei şi Poliţia Capitalei şi până şi echipajele în civil au fost smulse de la cină şi trimise în întunericul tomnatic. Colegii din Norvegia, Suedia şi Germania au fost şi ei avertizaţi, la fel şi Interpol şi Europol, dar Hess speră că aceştia nu vor lua parte la căutări. Dacă autorităţile internaţionale îi contactează e un semn că răpitorii au trecut mai multe graniţe, caz în care şansele de a-l găsi pe Gustav Hartung scad dramatic. Mai ales dacă vor să-l găsească în viaţă. Regula de bază în cazurile de răpiri spune că şansele cele mai mari sunt în primele 24 de ore, când urmele sunt încă proaspete. Dar probabilitatea scade cu fiecare zi ce trece, iar Hess ştie din statisticile de la Haga că acea medie e calculată pe baza cazurilor reale de copii dispăruţi.

Încearcă să nu se gândească la cazul de răpire la care lucrase cu câţiva ani în urmă, care a necesitat colaborarea serviciilor de poliţie din Germania şi Franţa. Dispăruse un băiat în vârstă de doi ani din oraşul Karlsruhe, iar răpitorul vorbitor de franceză îi ceruse tatălui o răscumpărare de două milioane de euro, tatăl fiind un director de bancă din Germania. Hess fusese prezent în locul în care trebuia să aibă loc schimbul, dar banii nu au fost niciodată luaţi de acolo şi, o lună mai târziu, au găsit trupul băiatului într-o canalizare, la doar 500 de metri de locuinţa directorului de bancă. În urma cercetărilor, a reieşit că băiatul avea craniul crăpat. Probabil răpitorul îl scăpase pe asfalt în timp ce fugea, în apropierea gurii de canalizare, chiar în ziua răpirii. Nu l-au găsit niciodată pe făptaş.

Din fericire, circumstanţele dispariţiei lui Gustav Hartung sunt diferite şi rămâne loc de optimism. Criminaliştii îi intervievează pe colegii lui Asger Neergaard de la minister şi din Christiansborg, întocmai cum procedează şi cu cei ai Benediktei Skans de la Secţia de Pediatrie a Spitalului Universitar. Până în momentul de faţă, nimeni nu ştie încotro ar fi putut cuplul să plece cu băiatul, dar e prea devreme să elimine vreo posibilitate. Pe posturile de televiziune curge un adevărat torent de fotografii cu Gustav Hartung, fapt care-i împiedică pe răpitori să circule cu el în spaţiul public. Acest lucru aduce avantaje, dar şi dezavantaje. Partea bună e că în scurt timp majoritatea locuitorilor îl vor putea recunoaşte pe Gustav Hartung şi vor putea anunţa autorităţile dacă îl văd pe undeva. Partea proastă e că aceste circumstanţe vor pune multă presiune pe răpitori, lucru care, într-un moment tensionat, îi poate determina să ia decizii fatale. Problema a fost discutată intens de conducerea Serviciilor de Informaţii a Poliţiei, dar fără niciun folos, fiindcă familia însăşi a insistat ca băiatul să fie dat în urmărire generală, punând astfel capăt oricăror speculaţii. Hess înţelegea decizia luată. Familia trecuse printr-un adevărat coşmar anul trecut, din

care s-au trezit cu mare greutate, iar acum s-au pomenit cu altul. Nu puteau exclude nicio variantă, însă Hess nu avea cum să ştie dacă pistele erau bune sau inutile. Lângă el, aude cum vocea neliniştită a lui Thulin i se adresează lui Genz, care tocmai pregăteşte un raport provizoriu de la Departamentul de Criminalistică. Vocea lui Genz se aude prin difuzorul telefonului mobil al lui Nylander, aşezat în mijlocul mesei.

— Nu aveţi nicio veste despre depistarea telefoanelor lor?

— Nu. Nici Benedikte Skans, nici Asger Neergaard nu au mai avut telefoanele mobile pornite începând cu ora 16:17, detaliu care probabil indică momentul răpirii. E posibil să-şi fi decuplat telefoanele, dar nu pot să…

— Dar tabletele şi laptopurile din locuinţa lor? În orice caz, acolo am găsit o tabletă şi un laptop Lenovo, iar pe ele pot fi stocate chitanţe electronice de la bilete de avion, feribot sau trenuri. Şi cum arată extrasul cardurilor lor bancare?

— După cum am spus, încă nu am găsit nimic util. Mai durează ceva până recuperăm fişierele şterse de pe laptop, fiindcă a fost avariat şi…

— Deci n-aţi verificat nimic. Genz, n-avem timp de aşa ceva! Dacă există fişiere şterse pe laptop, faceţi rost de ele cu un program de recuperare, ce naiba, trebuie să…

— Thulin, Genz ştie ce are de făcut. Genz, anunţă-mă imediat ce găsiţi ceva.

— Bineînţeles. Ne auzim.

Nylander închide telefonul şi-l pune înapoi în buzunar. Thulin stă ca un boxer care tocmai a aflat că nu va mai intra în ring.

— Altceva? Mergem mai departe, continuă Nylander.

Jansen îşi pune caietul pe masă.

— Am vorbit cu Secţia de Psihiatrie a Spitalului Roskilde. Nu am obţinut vreo informaţie de utilitate imediată, dar e limpede că Benedikte Skans s-a scrântit puţin după moartea copilului. Unul dintre

medici susţine că femeia îşi revenise în timpul internării, dar nu e exclus să manifeste comportamente violente. Da, mersi, e bine de ştiut, mai ales dacă te gândeşti că Benedikte Skans lucrează într-o secţie de pediatrie.

— Nu ştim unde e. Dar Asger Neergaard?

— Fost soldat, are 30 de ani, a fost trimis de două ori în Afganistan, ca şofer, în Batalioanele 7 şi 11. Are un dosar curat, dar, dacă stai puţin de vorbă cu nişte foşti colegi din batalion, unii consideră că a plecat din armată din alte motive, nu doar pentru că s-a săturat.

— Spune mai repede.

— Unii au spus că îi tremurau mâinile şi evita contactul cu alţi oameni. Se enerva, devenea agresiv şi avea şi alte tendinţe de genul ăsta, care pot indica o tulburare de stres posttraumatic, deşi nu a fost niciodată tratat pentru asta. Cum l-au acceptat Serviciile de Informaţii ale Poliţiei ca şofer al ministrului, sincer, mă depăşeşte şi cred că vor cădea nişte capete.

— Dar dintre persoanele cu care ai vorbit nu ştie niciuna unde ar putea să fie?

— Nu. Nici mama lui. Cel puţin aşa susţine.

— Atunci încheiem şedinţa şi ne întoarcem la treabă. Nu avem nicio pistă, iar aşa ceva nu-i deloc bine. Nu există nicio îndoială asupra motivului din cazul Hartung, aşa că ne vom concentra asupra găsirii băiatului. În ceea ce priveşte cercetarea cuplului pentru cele patru omoruri, vom reveni asupra subiectului după ce băiatul va fi în siguranţă.

— Asta *dacă* ei au comis crimele.

E prima dată când Hess a spus ceva în toată şedinţa, iar Nylander se uită la el ca la un străin care aşteaptă la uşă şi ar vrea să fie primit înăuntru. Hess continuă, înainte să i se trântească uşa în faţă.

— Până acum în locuinţă nu există nicio probă concretă care să indice că ei ar fi comis crimele. Au hărţuit-o pe Rosa Hartung trimiţându-i ameninţări cu moartea şi au pus la cale şi înfăptuit răpirea băiatului ei. Dar nu avem niciun indiciu despre cele trei femei

ucise şi Asger Neergaard are un alibi pentru cel puţin una dintre crime: conform Serviciilor de Informaţii, când Anne Sejer-Lassen a fost ucisă, el se afla cu Rosa Hartung şi secretara ei în curtea ministerului, lângă maşina oficială.

— Dar Benedikte Skans nu are alibi.

— Nu, dar asta nu înseamnă că a omorât-o pe Anne Sejer-Lassen. Oricum, ce motiv ar fi avut cei doi?

— Să nu vii cu tot felul de idei în apărarea vizitei la Linus Bekker. Benedikte Skans şi Asger Neergaard sunt suspecţii principali, iar despre vizita voastră la Maximă Securitate vom discuta mai târziu.

— Dar nu încerc să vin în apărarea…

— Hess, dacă tu şi Thulin v-aţi fi ocupat cum trebuia de dosarele de la minister, poate că le-aţi fi dat de urmă lui Benedikte Skans şi Asger Neergaard ceva mai devreme, aşa încât Gustav Hartung să nu mai fie răpit! înţelegi ce-ţi spun?

Hess amuţeşte. S-a gândit şi el la ipoteza asta şi pentru o clipă se simte vinovat, chiar dacă ştie că acuzaţia e nefondată. Nylander pleacă din sală, iar Jansen şi restul turmei îl urmează. Thulin îşi ia haina de pe scaun.

— Acum cel mai important e să-l găsim pe băiat. Vedem mai târziu dacă ei au comis sau nu crimele.

Thulin nu aşteaptă un răspuns. Hess o vede dispărând pe hol, iar el se uită prin geamurile de sticlă la criminaliştii care cercetează cu mare atenţie, cu acea energie şi concentrare ce se instalează când un caz se apropie de final. Dar Hess nu simte acelaşi lucru. Simte că sforile păpuşarului încă atârnă din tavan. Se ridică şi iese afară, la aer.

92

În mod normal, întunericul nu-l deranjează pe Asger. Ochii săi se adaptează repede şi, de obicei, se simte în siguranţă, crede că are lucrurile sub control, chiar şi când conduce cu viteză prin ploaia torenţială, ca acum.

În Afganistan a învăţat cu adevărat să iubească şofatul în întuneric. Atunci când aveau de transportat trupe sau materiale dintr-o tabără în alta, uneori se nimerea să fie după apusul soarelui şi, deşi colegii şoferi ai lui Asger asociau asta cu un mare pericol, el vedea lucrurile altfel. Lui oricum îi plăcea să fie la volan. Când conducea, gândurile lui îşi găseau liniştea, iar câmpul vizual se transforma odată cu noile privelişti ce se iveau în faţa ochilor săi. Dar abia în Afganistan a învăţat să prefere şofatul pe timp de noapte. Chiar dacă erau mai puţine privelişti de văzut. Simţea că întunericul e un soi de protector, o oază de linişte şi echilibru, care de altfel îi lipsea. Nu şi aici. Drumul întunecat e împrejmuit din ambele părţi de păduri dese şi, deşi abia vede pe unde conduce, i se pare că pericolul ar putea în orice moment să ţâşnească din bezna deasă şi să-l înghită de viu. Simte cum îl ustură pielea şi presiunea din urechi îi creşte, iar când apasă pedala de acceleraţie o face de parcă ar încerca să scape de propria-i umbră.

Peste tot au dat de blocaje rutiere ale poliţiei şi au fost constant nevoiţi să schimbe direcţia. Mai întâi au condus spre portul din Gedser, apoi au luat feribotul spre Helsingør, Suedia, dar ambele zone erau împânzite de maşini de poliţie cu sirenele pornite, prin urmare destinaţia lor nu a fost prea greu de ghicit. În consecinţă, Asger a pornit spre Sjællands Odde. Podul de pe centură era deja o rută prea evidentă şi clar iese din discuţie, dar Asger speră că feribotul spre Iutlanda ar putea fi nepăzit, deşi nici el nu crede prea mult într-o asemenea posibilitate. Capul îi vâjâie din cauza îngrămădirii de

gânduri. Încearcă să-şi dea seama ce anume ar trebui să facă dacă şi acel drum va fi blocat, însă nu a reuşit să găsească o altă variantă, deocamdată. Benedikte stă pe scaunul din dreapta, tăcută şi închisă în sine.

Asger fusese de acord să-l ia pe puşti cu ei, dar n-a avut niciun cuvânt de spus: o înţelegea prea bine pe Benedikte. Dacă renunţau pur şi simplu, toată treaba ar fi devenit o farsă, iar curva aia de ministru n-ar fi înţeles niciodată ce le-a făcut. Dreptatea cerea ca ea însăşi să treacă prin acelaşi calvar, iar Asger nu avea nicio dilemă morală în a-l răpi pe băiat, care numai din cauza mamei sale e acum ostatic în spatele unei dubiţe.

Asger frânează. Pentru o fracţiune de secundă, simte cum dubiţa îi scapă de sub control pe asfaltul ud, apoi ridică piciorul de pe pedală şi reuşeşte să redreseze maşina. Ceva mai în faţă vede girofarurile poliţiei printre copacii încărcaţi de greutatea stropilor de ploaie şi, chiar dacă încă nu zăreşte maşinile, presupune că stau în aşteptare, cu un alt baraj amplasat după următoarea curbă. Trage pe dreapta, încetinind, până când maşina se opreşte de tot.

— Ce dracu' facem?

Benedikte nu răspunde. Asger face o manevră de întoarcere şi revine cu maşina pe unde au venit, gândind cu voce tare despre opţiunile rămase.

Când într-un final spune şi ea ceva, îl ia total prin surprindere.

— Intră în pădure. La prima curbă.

— De ce? De ce ne-am duce acolo?

— Ţi-am spus să intri în pădure.

Când ajung la prima ieşire, Asger intră în pădure şi, în scurt timp, se trezesc pe un drum îngust, pietruit, cam denivelat. Abia atunci înţelege ce voia ea de fapt. Desigur, Benedikte a înţeles că sunt înconjuraţi. Drept urmare, fac singurul lucru logic: se retrag cât mai adânc în pădure, aşteptând să treacă furtuna. Asger a fost soldat, el ar fi trebuit să vină cu ideea asta, dar, ca de obicei, Benedikte e cea cu soluţiile. După trei-patru ore de condus, înainte ca

pădurea să devină suficient de deasă pentru gustul lui Asger, îl roagă brusc să oprească maşina.

— Nu, nu încă. Trebuie să mai înaintăm puţin. O să ne vadă dacă…

— Opreşte maşina! Opreşte-o acum!

Asger apasă pedala de frână, iar maşina se opreşte imediat. Opreşte motorul, dar lasă farurile aprinse. Benedikte rămâne nemişcată pentru câteva momente. El nu-i poate vedea faţa, dar îi aude respiraţia şi ploaia ce ropoteşte pe acoperiş. Ea deschide torpedoul şi ia ceva de acolo, apoi deschide portiera.

— Ce faci? N-avem timp să oprim aici.

Portiera Benediktei se trânteşte, iar Asger rămâne pentru un moment în cabină, învăluit în ecoul propriei voci. În lumina farurilor o vede ocolind cabina dubiţei şi, când ea trece prin dreptul uşii lui, deschide instinctiv portiera şi coboară.

— Ce faci?

Benedikte se strecoară pe lângă el, întinzându-se cu hotărâre spre uşa glisantă a dubiţei. Asger zăreşte din mers obiectul ascuţit din mâna ei dreaptă, amintindu-şi că dimineaţa, când a luat dubiţa de la Hertz, îşi lăsase cuţitul militar în torpedou. Îşi dă seama imediat ce intenţionează să facă şi, surprins că totuşi îi pasă de răzgâiatul ăla mic, o înşfacă pe Benedikte. Îi simte forţa, simte cât îşi doreşte asta.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul, ţi-am spus!

Cei doi se încaieră în întuneric, iar Asger simte cuţitul străpungându-i vintrele, în încercarea ei de a se elibera.

— E doar un puşti! Nu ne-a făcut niciun rău!

Treptat, reuşeşte s-o tragă lângă el. Braţele ei se moleşesc şi începe să plângă în hohote. Lacrimile o copleşesc, iar Asger nu ştie cât vor sta acolo în întunericul din pădure, dar acele momente i se par o eternitate. De mult nu mai avuseră un astfel de moment. Ştie că Benedikte a ajuns la aceeaşi concluzie ca el. Forţele mobilizate sunt copleşitoare, însă încă se au unul pe celălalt. Nu-i vede faţa, dar

torentul de lacrimi continuă să curgă, aşa că-i ia cuţitul din mână şi îl trânteşte pe jos.

— Îi dăm drumul. E mai simplu dacă rămânem doar noi doi. Poliţia o va lăsa mai moale imediat ce-l va găsi. Bine?

Acum, când îi simte corpul atât de aproape, Asger e convins că vor reuşi. Îi mângâie faţa şi-i şterge lacrimile, văzând-o cum dă din cap aprobator în timp ce-şi şterge nasul. De o mână îl ţine ea, iar pe cealaltă o întinde spre mânerul uşii glisante, voind s-o deschidă. Dacă îi vor explica băiatului în ce direcţie să pornească, va ajunge în câteva ore la blocajul format din patrulele poliţiei, iar ei vor câştiga timpul de care au nevoie.

Un sunet îl face pe Asger să se oprească şi să se uite vigilent în întuneric. E zgomotul îndepărtat al unui motor ce se apropie. Se uită în spate, pe unde au venit, fără s-o piardă din ochi pe Benedikte. La o distanţă de vreo 50 de metri, farurile unei maşini se reflectă în bălţile de pe drumul pietruit şi, în scurt timp, el şi Benedikte sunt scăldaţi în lumină. Ochii lor abia mai reuşesc să vadă ceva. Maşina se opreşte. După ce şoferul îi observă câteva clipe, opreşte motorul, apoi şi farurile.

Drumul pietruit e învăluit în beznă. În mintea lui Asger, mii de gânduri se ciocnesc unul de celălalt. Întâi are impresia că vede o maşină de poliţie sub acoperire, dar poliţia nu s-ar comporta atât de paşnic într-o asemenea situaţie, aşa că se întreabă dacă nu cumva o fi vreun fermier sau vreun inginer silvic. Apoi îşi dă seama: cine să vină pe acolo tocmai atunci, dacă nu îi căuta chiar *pe ei?* Însă nimeni n-ar fi putut să-i vadă intrând în pădure şi oricum se asigurase din timp că telefoanele lor mobile nu pot fi localizate.

Asger simte strânsoarea mâinii lui Benedikte şi, când aude portiera maşinii deschizându-se, lansează în întuneric o întrebare ce rămâne fără răspuns.

— Cine e? repetă Asger.

Din sunetul de paşi ce se apropie deduce că va afla curând, aşa că se apleacă imediat după cuţitul

din iarbă.

93

Thulin goleşte gunoiul pe două ziare întinse pe podeaua din bucătărie, apoi scoate o furculiţă din sertar şi începe să scormonească printre resturi. Poartă mănuşi de cauciuc şi mirosul de mâncare râncezită, mucuri de ţigară şi conserve desfăcute îi invadează nările, în timp ce despătureşte chitanţele înmuiate, în speranţa că vor dezvălui încotro a fugit cuplul. Genz şi criminaliştii verificaseră deja locul ceva mai devreme, dar Thulin preferă să-şi ia propriile mostre de probe. Însă nu găseşte nimic. Doar lucruri de uz zilnic, luate de la supermarket, chitanţe de la curăţătoria de haine, probabil pentru hainele purtate de Asger Neergaard când conducea maşina Rosei Hartung. Thulin lasă gunoiul pe ziare. Se află în partea locuibilă a fostului abator şi, în afară de ea şi câteva patrule ce stau de veghe în faţa clădirii, locul e pustiu. Până acum, trebuie să admită că Genz şi oamenii lui şi-au făcut treaba impecabil. Nimic nu sugerează că tânărul cuplu ar fi avut alt adăpost şi nu există nici vreun semn că ar fi pus la cale nişte rute de evadare sau ascunzători alternative. Ceva mai devreme s-a constatat că într-una dintre camerele frigorifice din vechiul abator au fost aduse o saltea, o cuvertură, o toaletă portabilă şi câteva reviste cu Donald Duck, toate acestea indicând faptul că aici urma să fie ţinut Gustav Hartung.

Thulin se înfioară. Totuşi lucrurile pe care le-a observat în casă nu indicau câtuşi de puţin că erau pe urmele unor criminali cu sânge-rece. În orice caz, nu după cum şi-i imaginează ea. E evident că Asger Neergaard locuieşte acolo şi nu la adresa declarată oficialităţilor, care aparţine de fapt unui fost coleg de armată. Tot Asger pare să aibă o preferinţă aparte pentru benzile desenate *manga,* cu femei goale. Dar acesta e cel mai radical lucru găsit printre obiectele lui. Aşadar, în ciuda faptului că are 30 de ani împliniţi, printre trăsăturile dominante se numără preferinţa lui pentru seriale din anii ’70 şi vechile

comedii daneze cu Dirch Passer şi Ove Sprogøe, a căror acţiune se petrece într-un cadru cu mult soare, câmpuri înverzite şi steaguri daneze fluturând în fundal. Se pare că folosea un DVD player vechi şi prăfuit şi viziona filmele pe un televizor plat, model mai vechi, stând aşezat pe o canapea jerpelită de piele. Dar Thulin nu interpretează neapărat lucrurile astea ca pe un semn de nebunie sau de tulburare psihică.

Descoperirile despre personalitatea Benediktei erau mult mai radicale: cărţi de specialitate despre capacitatea autorităţilor locale de a lua cu forţa copiii, extrase din paragrafele legislaţiei de asistenţă socială, interpretate şi parcurse în amănunt, dar şi periodice juridice care dezbăteau bunăstarea copilului şi alte subiecte similare. Printre lucrurile ei aflate în nişte sertare din sufragerie au găsit mape şi dosare burduşite cu materiale despre cazul băieţelului lor, dar şi corespondenţa dintre ea, autorităţi şi avocatul din oficiu. Pe aproape fiecare pagină adăugase note scrise de mână, unele neinteligibile, dar toate urmate de semne de întrebare şi exclamare. Thulin simţea furia şi frustrarea din spatele acestora. Au mai găsit oracole de când Benedikte mergea la şcoală, unul având o fotografie cu ea şi Asger Neergaard stând pe iarbă, în faţa unor parapete urâte; dar au mai găsit şi atestate şi documente de la cursurile ei de asistenţă medicală, pe lângă diplome de la diverse alte cursuri despre sarcină şi naştere.

Cu cât vedea mai multe, cu atât îi venea mai greu să accepte ideea că tinerii ar putea fi autorii crimelor pe care ea însăşi le-a anchetat împreună cu Hess. Era cel puţin la fel de dificil să-şi imagineze că aceştia ar fi reuşit să ţină în şah ancheta masivă a crimelor mai multe săptămâni la rând, motiv pentru care a ajuns la concluzia că scepticismul lui Hess faţă de judecata lui Nylander era îndreptăţit.

Azi-dimineaţă, când i-a văzut pereţii apartamentului din Nørrebro, începuse să creadă că a luat-o razna. Cu certitudine, nu putea să accepte

faptul că fetiţa familiei Hartung era moartă de mult, iar întreaga situaţie nu s-a îmbunătăţit deloc mai târziu, când a propus cele două vizite neortodoxe: la Genz şi la Secţia de Maximă Securitate. Şi-a repetat în gând faptul că de fapt nu ştia mai nimic despre Hess şi trecutul lui, dar vizita la Maximă Securitate i-a trezit nişte urme de îndoială. Iar acum nu i se mai pare deloc exagerat dacă ea şi Hess s-ar întoarce să discute cu Linus Bekker, în încercarea de a afla ce anume ştie despre crime şi despre Kristine Hartung.

Dar momentan cel mai important era Gustav Hartung. Când Thulin termină de analizat ultimele dulăpioare şi sertare din încăperile de la etaj, se duce spre uşă, intenţionând să se urce în maşină şi să meargă până la Genz, ca să-l ajute cu laptopul Lenovo cu care întâmpina nişte dificultăţi. Tocmai coteşte, coboară scările şi traversează holul, când un zgomot slab o face să se oprească. O alarmă s-a declanşat pe undeva în afara casei. Are un ritm mai lent decât o alarmă de maşină, dar e la fel de insistentă. Thulin se întoarce şi traversează bucătăria, ajungând la coridorul ce duce spre abatorul propriu-zis. Deschide uşa şi zgomotul se aude tot mai clar. În sala spaţioasă şi foarte lungă e întuneric, iar ea se opreşte, neştiind unde se află întrerupătoarele. Brusc, îşi dă seama că, dacă cei doi tineri nu sunt autorii crimelor, e posibil ca adevăratul criminal să fie la faţa locului, ascuns undeva în întuneric. Încearcă să alunge gândul acesta, doar nu are niciun motiv să creadă că persoana respectivă ar veni aici tocmai acum. Totuşi îşi scoate pistolul şi îl deblochează.

Ajutându-se de lumina lanternei de la telefon, Thulin îşi croieşte drum prin vechiul abator. Se deplasează în direcţia sunetului, trecând dintr-o cameră frigorifică în alta, inclusiv prin cea destinată lui Gustav Hartung. Câteva sunt aproape goale, având doar câteva cârlige de carne prinse de tavan, dar majoritatea sunt pline cu cutii şi tot felul de vechituri.

Se opreşte în faţa ultimei încăperi frigorifice. De aici vine sunetul şi, după ce înaintează câţiva paşi, îşi dă seama că probabil aici se antrena Asger Neergaard. Luminând cu telefonul mobil, vede nişte gantere ponosite, o halteră, o bicicletă de curse uzată şi un sac de box, care abia încap pe podeaua îngustă pe lângă cizmele de armată pline de noroi şi o uniformă de camuflaj murdară. Dar cel mai izbitor e mirosul. Chiar dacă se află într-un abator abandonat, în celelalte încăperi nu mirosea nicăieri a carne râncedă, aşa cum miroase aici. Dar nu apucă să-şi ducă la capăt gândul când simte o mişcare în colţ, îndreaptă lumina într-acolo şi, chiar dacă animalele sunt luminate din plin, ele nu reacţionează. Patru sau cinci şobolani rod ca turbaţii partea de jos a unui minifrigider ponosit, aşezat în colţ, alături de nişte unelte de grădinărit şi de o masă de călcat nedesfăcută. Ecranul de pe uşa frigiderului pâlpâie şi emite acel sunet intermitent din cauză că şobolanii au ros stratul de cauciuc ce sigila uşa, deschizând-o puţin. Thulin se duce spre frigider şi şobolanii fug de acolo abia după ce le aplică nişte lovituri de picior. Se opresc puţin mai încolo, neputându-se hotărî dacă să plece sau să rămână, dar chiţăie isteric. Când Thulin deschide cu grijă uşa şi se uită înăuntru, e nevoită să pună mâna la gură ca să nu vomite.

94

— Dar eşti *absolut* sigur de asta? Benedikte Skans a fost în tura de noapte de vineri, 16 octombrie, spre sâmbătă, 17 octombrie?

— Da, foarte sigur. Tocmai mi-a confirmat asistenta-şefă, care şi ea era de gardă.

Hess îi mulţumeşte criminalistului şi încheie apelul, chiar când ajunge la etajul la care se află biroul Rosei Hartung. E aproape ora 23 şi la recepţie e o aglomerare de nervozitate controlată şi telefoane mobile ce sună încontinuu. Câţiva criminalişti discută cu o parte din personal, două angajate au ochii injectaţi şi discută încet, printre lacrimi, şi pe mese sunt aşezate pungi de plastic albe, cu sushi la pachet, pe care nimeni nu a avut timp să le deschidă până acum.

— Doamna ministru e în birou?

Secretara cu trăsături asiatice, copleşită de situaţie, dă din cap aprobator, iar el se îndreaptă spre uşile din mahon, memorând parola tabletei iPad pe care o împrumutase puţin mai devreme din sala de relaxare a şoferilor din Christiansborg.

Thulin a avut dreptate când a spus că băiatul familiei Hartung trebuie să fie prioritatea numărul unu în momentul de faţă. Din acest motiv, Hess a plecat de la Secţia de Poliţie spre minister, intenţionând să ajute la adunarea de informaţii despre tiparul comportamental al cuplului şi posibilele ascunzători audiind persoanele care se întâlneau zi de zi cu Asger Neergaard. Dar şi-a dat seama destul de repede că nimeni nu ştia nimic. Criminaliştii şi-au făcut treaba, iar Hess nu avea să obţină rezultate diferite dacă discuta personal cu oamenii. Asger Neergaard nu s-a împrietenit cu nimeni şi în niciun caz nu vorbea despre viaţa sa privată, despre ce făcea în timpul liber sau despre orice altceva de interes. În schimb, a auzit diverse descrieri de caracter. Unii considerau că şoferul fusese într-o dungă încă de la început – era ciudat,

tăcut, poate şi puţin periculos –, dar pentru Hess genul acesta de descrieri clarificau oarecum lucrurile pe care le bănuia deja. Posturile de televiziune îi bombardau de câteva ore bune pe locuitori cu ştirea despre căutarea lui Gustav Hartung, oferind descrieri ale presupuşilor criminali, unul dintre ei dovedindu-se în mod senzaţional a fi tocmai şoferul Rosei Hartung. Dacă se îndoia cineva de potenţialul de vânzare al poveştii, trebuia doar să arunce o privire la armata de jurnalişti şi dubiţe TV trimise pe teren, adunate în piaţa strâmtă din faţa ministerului. Partea proastă era că afirmaţiile despre personalitatea lui Neergaard fuseseră deja interpretate de mass-media. Însă Hess avea încredere în mărturiile ce susţineau că Asger Neergaard era o fire introvertită şi destul de simplă, rămânând destul de solitar şi folosindu-şi pauzele pentru fumat şi dat telefoane prin intermediul canalului, spre deosebire de colegii săi, care preferau atmosfera prietenoasă a sălii de relaxare din Christiansborg.

Hess s-a dus şi el acolo. Un şofer mai în vârstă, coleg de-al lui Asger, a povestit cum de multe ori a trebuit să-l ajute cu sistemul de închidere a garajului în care maşina diplomatică trebuia parcată peste noapte. Doar în baza acestui fapt nu părea deloc probabil ca tânărul împreună cu iubita lui să fie în stare să planifice uciderile meticulos gândite ale Laurei Kjær, Anne Sejer-Lassen şi Jessie Kvium.

Ideea a părut şi mai puţin probabilă după ce Hess a văzut calendarul digital al şoferilor, pe care i l-a prezentat un alt coleg de-al lui Asger Neergaard – şoferul ministrului de la Energie, dacă îşi amintea corect. În calendar erau înregistrate foarte precis activităţile şoferilor şi fiecare în parte avea obligaţia să noteze în jurnalul electronic al maşinilor momentul şi locul în care se afla, dar şi scopul călătoriei. Trec câteva secunde bune până când atenţia lui Hess e captată de o anumită dată din calendarul lui Asger Neergaard. Pe urmă se întoarce la minister. Pe drum a vorbit la telefon cu unul dintre criminaliştii trimişi la locul de muncă al Benediktei

Skans şi tocmai acest subiect vrea să-l discute acum cu Rosa Hartung.

Când Hess intră în biroul ministerial, observă că Rosa e teribil de îngrijorată pentru fiul ei. Mâinile îi tremură, ochii îi sunt agitaţi şi înroşiţi, iar rimelul i s-a întins pe faţă, chiar dacă încercase să şi-l cureţe. Şi soţul ei se află acolo, tocmai vorbeşte la telefon. Când îl vede pe Hess vrea să închidă, dar acesta scutură din cap, lăsând de înţeles că nu are vreo noutate. Rosa Hartung şi soţul ei aleseseră să rămână în minister, atât pentru că urmau să fie audiaţi în legătură cu Asger Neergaard, cât şi pentru că ministerul şi personalul de acolo le putea fi de ajutor, ţinându-i la curent cu toate veştile. Hess presupune că evitau să rămână singuri. Acasă ar fi copleşiţi de griji, dar aici măcar se pot simţi implicaţi, discutând cu criminaliştii despre rezultatele fiecărei audieri.

Steen Hartung îşi continuă conversaţia, iar Hess se uită la Rosa Hartung, arătând cu degetul spre sala de şedinţe.

— Ne putem aşeza puţin? Am câteva întrebări la care sper că puteţi răspunde. Ar fi de mare ajutor.

— Ce aţi mai aflat? Care e situaţia actuală?

— Din păcate, nu avem noutăţi. Dar au fost mobilizate toate forţele, toate maşinile sunt pe teren şi toate graniţele sunt supravegheate.

I se poate citi teama din ochi şi îşi dă seama că viaţa fiului ei e în pericol, dar Hess e nevoit să devieze discuţia către descoperirea sa. Aşa că, după ce ea acceptă faptul că nu-i poate furniza nicio noutate, el aşază tableta iPad pe masa aflată între ei.

— Vineri, 16 octombrie, la ora 23:57, şoferul dumneavoastră, Asger Neergaard, a scris în jurnalul său digital că a ajuns cu maşina diplomatică la Biblioteca Regală, să vă ia după un eveniment. Scrie în jurnal că a aşteptat în foaier până la 00:43, după care a înregistrat textul: „Am terminat. Pornesc spre reşedinţă”. Puteţi confirma că v-a aşteptat în foaier şi că nu v-a dus acasă mai devreme?

— Nu înţeleg de ce contează asta. Ce legătură are cu Gustav?

Hess nu vrea s-o tulbure şi mai mult amintindu-i că e vorba despre noaptea în care s-au petrecut crimele numărul trei şi patru. Dacă informaţia din jurnal este corectă, atunci e imposibil ca Asger Neergaard să se fi dus până la colonia de vacanţă pentru a-i ucide pe Jessie Kvium şi Martin Ricks, după care să fi amputat cele două mâini şi piciorul femeii, totul înainte ca Hess şi Thulin să sosească la faţa locului. Şi din moment ce Hess tocmai a aflat că Benedikte Skans a fost de gardă la Pediatrie în aceeaşi noapte, vorbim de un amănunt esenţial.

— Contează, dar nu vă pot spune acum motivul. Ar fi de mare ajutor dacă v-aţi aminti ce s-a întâmplat. Puteţi confirma că v-a aşteptat şi că abia la ora respectivă v-a dus acasă?

— Nu ştiu de ce scrie asta în jurnalul lui. Am anulat prezenţa la eveniment, prin urmare nici n-am fost acolo.

— Nu aţi fost acolo?

Hess încearcă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Nu. Frederik – Frederik Vogel, consilierul meu – şi-a cerut scuze pentru absenţă.

— Sunteţi sigură că nu aţi fost acolo? Asger Neergaard a scris că…

— Sunt sigură. Iniţial discutasem să merg acolo împreună cu Frederik, din moment ce se afla în apropierea ministerului. Dar m-am răzgândit cu câteva ore înaintea evenimentului. Era seara în care soţul meu urma să apară la televizor, iar Frederik nu considera că va fi vreo problemă dacă îmi anulez participarea, iar eu m-am bucurat, preferam să stau acasă cu Gustav…

— Dar, dacă Vogel a anunţat că nu mai mergeţi, de ce scrie în jurnal că şoferul…

— Nu ştiu asta. Trebuie să-l întrebaţi pe Frederik.

— Unde *este* Frederik?

— Are ceva de rezolvat, dar sigur se întoarce în scurt timp. Însă aş vrea să ştiu ce se întreprinde în momentul de faţă pentru găsirea lui Gustav.

Biroul încăpător al lui Frederik Vogel e pustiu şi întunecat. Hess pătrunde înăuntru şi închide uşa după el. E o încăpere stranie. Seamănă mai degrabă cu o cameră de relaxare, foarte primitoare, în comparaţie cu birourile reci şi impersonale ale ministerului. Se trezeşte gândindu-se că ăsta e genul de birou pe care femeile îl consideră sexy, pentru că are un aer relaxant. Lămpi marca Verner Panton, covoare scandinave cu fir lung şi canapele italiene joase, cu o mulţime de perne moi. Mai lipseşte muzica relaxantă a lui Marvin Gaye şi, pentru o clipă, Hess se întreabă dacă nu cumva e invidios fiindcă el însuşi n-ar avea niciodată energia să amenajeze o asemenea încăpere.

Nu e prima dată în seara respectivă când Hess se întreabă pe unde umblă consilierul doamnei ministru. Ştie că în jurul orei 19 criminaliştii îl audiaseră pe consilierul de 37 de ani despre Asger Neergaard, fără ca Vogel să aducă vreo contribuţie notabilă – cu excepţia faptului că fusese uimit să afle că Asger Neergaard era cine era. Dar, câteva ore mai târziu, când Hess a ajuns la minister, consilierul plecase – secretara doamnei ministru susţinea că avea ceva de rezolvat în oraş. Lucru care l-a pus pe gânduri pe Hess, doar şefa lui Vogel se afla într-o criză profundă şi era asaltată de presă.

Hess nu are prea multe informaţii despre Vogel. Rosa Hartung îi spusese prea puţine: că mereu a fost un mare sprijin pentru ea. Au studiat împreună câţiva ani la Facultatea de Ştiinţe Politice din Copenhaga, după care au luat-o pe drumuri separate, Vogel reuşind să intre la Jurnalism. Au păstrat legătura şi, cu timpul, Vogel a devenit un prieten de-al familiei. Ceva mai târziu, când a fost numită ministru, se subînţelegea că el urma să-i devină consilier. A fost un sprijin enorm pentru ea şi pentru familie în anul dificil de după dispariţia Kristinei şi prezenţa lui o ajutase enorm să-şi adune curajul şi să revină în viaţa politică.

— Ce a spus despre faptul că dumneavoastră şi soţul dumneavoastră speraţi ca fiica să mai fie în

viaţă? a întrebat Hess.

— Frederik e foarte protector din fire. În consecinţă, iniţial a fost destul de îngrijorat. Pentru situaţia mea, ca ministru. Dar acum ne susţine necondiţionat.

Hess se uită în jur pentru a-şi putea face o impresie despre consilier, al cărui birou e plin-ochi de hârtii din vechiul caz al Benediktei Skans, dar şi de notiţe scrise de mână, cu strategii de presă. În rest nu vede nimic de interes. Cel puţin nu înainte să mişte *mouse*-ul laptopului MacBook aflat pe birou. Pe ecran apare un colaj cu fotografii ale lui Vogel, în diverse ipostaze din carieră: Vogel în faţa sediului UE din Bruxelles, Vogel strângând mâna cancelarului Germaniei, în holul din Christiansborg, Vogel în New York, în faţa Memorialului de la World Trade Center, Vogel şi Rosa vizitând o tabără de salvare a copiilor sub egida Naţiunilor Unite. Dar printre fotografiile formale apar şi câteva poze private, cu Vogel şi familia Hartung: la zilele de naştere ale copiilor, meciuri de handbal şi excursii în parcul de distracţii. Clasicele fotografii de familie, în care apare şi Vogel.

Iniţial, Hess încearcă să-şi spună că, din fericire, nu-i sunt confirmate preconcepţiile despre Vogel: un şarpe machiavelic, fără inimă. Dar apoi îşi dă seama ce era straniu la acele fotografii. Steen Hartung lipseşte. Nu apare în nicio fotografie. În schimb, sunt *selfie*-urile lui Vogel, împreună cu Rosa şi copiii sau doar cu Rosa, de parcă ar fi un cuplu.

— Secretara doamnei ministru a spus că vrei să vorbeşti cu mine.

Se deschide uşa şi privirea lui Vogel aterizează asupra lui Hess, devenind mai vigilentă când trece de la Hess la ecranul ce încă îi luminează faţa. Haina lui e udă leoarcă şi părul negru îi e răvăşit, până când îşi trece mâna prin el, aranjându-l.

— Cum staţi? L-aţi găsit pe şofer?

— Nu încă. Nici pe tine nu am reuşit să te găsim.

— Am avut nişte întâlniri în oraş. Am încercat să limitez vânătoarea de informaţii şi exploatarea

situaţiei lui Gustav din partea nemernicilor de jurnalişti. Dar iubita şoferului? Sigur aţi făcut ceva în tot acest timp!

— Lucrăm la asta. În momentul de faţă, am nevoie de ajutorul tău la altceva.

— Nu am timp pentru altceva. Grăbeşte-te.

Hess observă că Vogel închide laptopul cu o naturaleţe discretă când îşi aşază haina pe scaun şi-şi scoate telefonul.

— Vineri, 16 octombrie, ai transmis în numele doamnei ministru mesajul că nu va mai participa la un eveniment organizat la Biblioteca Regală. Aţi discutat cu câteva ore înainte şi ţi-a spus că soţul ei va apărea la televizor, iar tu i-ai zis că e în regulă dacă nu merge.

— Probabil că da. Însă doamna ministru nu are nevoie de aprobarea mea pentru a anula un eveniment – hotărăşte singură ce face.

— Dar cu siguranţă procedează după cum o sfătuieşti, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce ar trebui să răspund. De ce întrebi?

— Nu contează. Dar tu ţi-ai cerut scuze în numele ei pentru anulare, nu-i aşa?

— Eu am telefonat organizatorilor şi i-am informat, în numele doamnei ministru, că nu va mai participa.

— L-ai informat şi pe Asger Neergaard despre anulare, să ştie că nu mai trebuie s-o conducă acasă după eveniment?

— Da, l-am informat.

— În jurnalul lui digital scrie că era la muncă în seara respectivă. Că, de fapt, s-a aflat în foaierul Bibliotecii Regale, cam de pe la miezul nopţii până aproape la unu fără un sfert, aşteptând încheierea evenimentului, pentru ca doamna ministru să poată fi condusă acasă.

— Cui îi pasă ce a scris *el?* Poate voia să-şi asigure un alibi pentru cu totul altceva. Sunt foarte sigur că l-am informat. Dar nu cumva e o pierdere de timp întreg tărăboiul ăsta când Gustav Hartung e încă dispărut?

— Nu neapărat. L-ai informat sau nu pe Asger Neergaard în seara respectivă?

— După cum am spus, sunt sigur că l-am informat sau că am pus pe cineva s-o facă.

— Pe cine ai pus s-o facă?

— De ce mama dracului mai contează?

— Deci e posibil să *nu*-l fi anunţat, iar el chiar să fi *aşteptat* în foaier?

— Dacă asta voiai să discutăm, să ştii că nu am timp pentru asemenea tâmpenii.

— Tu ce-ai făcut în seara respectivă?

Vogel se îndrepta spre uşă, dar se opreşte şi se uită la Hess.

— Iniţial, trebuia s-o însoţeşti pe doamna ministru la Biblioteca Regală, dar după ce ai anulat participarea, ţi-a rămas timp şi pentru alte activităţi, nu-i aşa?

Pe figura lui Vogel se profilează un zâmbet batjocoritor.

— Doar nu spui ce cred eu că spui.

— Ce crezi că spun?

— Încerci să afli ce-am făcut la momentul comiterii infracţiunii, în loc să te concentrezi asupra răpirii fiului doamnei ministru, dar sper că mă înşel.

Hess se mulţumeşte să se uite lung la el.

— Dacă într-adevăr vrei să ştii, m-am întors acasă, urmând să privesc intervenţia lui Steen Hartung la televizor şi să mă pregătesc pentru evoluţia situaţiei de după apariţia lui. Am fost singur, fără martori, având suficient timp la dispoziţie să comit câteva crime şi să-mi fac de cap toată noaptea cu nişte omuleţi de castane. Asta voiai să auzi?

— Dar în noaptea de 6 octombrie? Sau pe 12 octombrie, pe la ora 18?

— Îţi voi spune într-o audiere oficială, în prezenţa avocatului meu. Dar până atunci lasă-mă să-mi fac treaba. Mi se pare că şi tu ar trebui să ţi-o faci pe-a ta.

Vogel îşi ia rămas-bun. Hess nu vrea să-l scape din mâini, dar tocmai atunci îi sună telefonul mobil, iar Vogel se strecoară pe uşă afară. Se uită pe ecran

şi vede că e Nylander, aşa că se hotărăşte să-i spună despre descoperirea sa şi despre suspiciunea faţă de Vogel, dar Nylander i-o ia înainte.

— Spune-le oamenilor să sisteze cercetările din minister şi de la Christiansborg.

— De ce?

— Pentru că Genz i-a localizat pe Skans şi Neergaard. Chiar acum mă deplasez într-acolo, împreună cu echipajele de căutare.

— Acolo unde?

— La vest de Holbæk, undeva într-o pădure. Genz a reuşit să deschidă laptopul Lenovo şi în căsuţa de e-mail a găsit o factură pentru o maşină a companiei Hertz, aşa că a sunat la firma emitentă. Cei doi au închiriat maşina azi-dimineaţă, de la staţia Vesterport, iar Genz a reuşit să o localizeze fiindcă firma are dispozitive de localizare în toate maşinile, în caz de furt. Anunţă-i pe detectivi şi întoarce-te la secţie să-ţi scrii raportul.

— Dar cum rămâne cu…

Însă Nylander închisese deja. Frustrat, Hess ia telefonul de la ureche şi aleargă spre uşă. Transmite ordinele lui Nylander unui detectiv, apoi începe iar să alerge pe hol şi pe drum spre ieşirea din minister vede prin uşa deschisă a biroului doamnei ministru că Vogel o îmbrăţişează pe Rosa Hartung, voind parcă s-o consoleze.

95

Chiar dacă plouă, călătoria până în Iutlanda de Nord durează doar 40 de minute dacă merge cu girofarul pornit – totuşi i se pare o eternitate. Când Hess ajunge la drumul întunecat de ţară ce străbate pădurea, îşi dă seama încotro trebuie să meargă. La marginea drumului, în dreptul unei alei pietruite, sunt parcate maşinile goale ale trupelor de intervenţie, cu câteva autovehicule de patrulă oprite în dreptul lor. Hess scoate insigna pe geam şi le-o arată unor ofiţeri uzi leoarcă, iar aceştia îi permit să meargă mai departe. Faptul că i se permite să avanseze înseamnă, cel mai probabil, că operaţiunea s-a încheiat. Dar nu poate deduce rezultatele şi nici nu vrea să irosească timpul întrebând nişte ofiţeri care nu au cum să fie sută la sută siguri de evoluţia lucrurilor, din moment ce stau de pază la drumul principal.

Hess condusese cu viteză şi cu greu se convinge să apese pedala de frână în timp ce coboară pe drumul pietruit. A ignorat ordinele lui Nylander de a se întoarce la secţie şi pe drum încoace s-a decis să-l verifice pe Frederik Vogel. Probabil ar fi trebuit s-o facă mai devreme.

Ceva îi spune că Asger Neergaard va confirma că a fost la muncă în seara de 16 octombrie. În orice caz, Hess tocmai a vorbit cu secretara Rosei Hartung, care i-a relatat că Neergaard a trezit-o din somn la puţin timp după 12:30 noaptea, întrebând-o unde era doamna ministru, fiindcă el o aştepta în foaierul Bibliotecii Regale. Secretara şi-a cerut scuze fiindcă nu a fost informat despre anularea evenimentului. În plus, dacă într-adevăr s-a aflat în foaier, cu siguranţă acest lucru poate fi confirmat şi de alţi martori. Dacă Benedikte Skans a fost în acelaşi timp de gardă la Spitalul Universitar, cei doi nu aveau cum să-i fi ucis pe Jessie Kvium şi pe Martin Ricks. Prin urmare, Vogel prezintă şi mai mult interes. Vogel nu pare să aibă vreun alibi pentru

ora crimelor din colonia de vacanţă, iar Hess abia aşteaptă să-l întrebe pe Asger Neergaard ce ştie despre activităţile lui Vogel la momentul comiterii crimelor. Poate ştie ceva şi despre relaţia dintre Vogel şi Rosa Hartung. Poate există vreun motiv din cauza căruia Hess şi Thulin nu i-au acordat atenţie, aşa că Hess simte nevoia s-o sune iar pe Thulin, cu care încercase deja să ia legătura, de două ori chiar, pe drum dinspre Copenhaga.

Pe drumul pietruit se apropie câteva maşini cu farurile aprinse, venind din direcţia opusă, iar el trebuie să facă loc unei ambulanţe. Nu are sirena pornită, însă Hess nu ştie dacă e un semn bun sau rău. După ambulanţă vine o maşină de poliţie sub acoperire şi, cu coada ochiului, îl vede pe Nylander pe bancheta din spate, stând în întuneric şi părând foarte absorbit de o discuţie telefonică. Merge mai departe, trecând acum prin dreptul unor mici trupe de intervenţie ce se întorc spre drumul principal, iar pe feţele lor grave poate să detecteze prezenţa morţii. Când ajunge la zona închisă, înţelege că lucrurile nu au decurs deloc aşa cum se aşteptase.

Ceva mai în faţă sunt mai mulţi ofiţeri de poliţie şi o zonă de circa zece metri pătraţi este luminată de proiectoare puternice. În centrul zonei se află dubiţa cu logoul Hertz montat pe haion. Una dintre uşile din faţă e deschisă, la fel şi uşa glisantă, iar lângă roata din faţă, pe partea stângă, vede un corp acoperit cu un cearşaf alb. La vreo zece metri mai încolo e încă unul.

Hess coboară din maşină, fără să se ferească de ploaie sau vânt. Singura figură pe care o recunoaşte e cea a lui Jansen, pe care-l abordează, deşi nu-l simpatizează deloc.

— Unde e băiatul?

— Ce faci aici?

— Unde e?

— Băiatul e bine. Nu pare să fie rănit, dar a fost dus să i se facă nişte verificări.

Hess se simte uşurat, însă tot acum îşi dă seama cine zace la pământ, sub cele două cearşafuri albe.

— Forţele de intervenţie l-au găsit şi l-au scos din dubiţă. Totul a mers bine. Nu e nevoie de tine aici, Hess.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Absolut nimic. Aşa i-am găsit.

Jansen ridică cearşaful alb, descoperind figura persoanei care zace lângă botul dubiţei. Bărbatul tânăr – pe care Hess îl recunoaşte ca fiind Asger Neergaard – are ochii deschişi şi încremeniţi, iar abdomenul său e străpuns de mai multe lovituri de cuţit.

— Premisa de la care pornim este că femeia a luat-o razna. Ne aflăm la circa cinci kilometri de unul dintre blocajele rutiere amplasate de poliţie. Probabil au condus încoace pentru a-şi pierde urma, dar ea o fi înţeles că excursia a luat sfârşit. Întâi şi-a înjunghiat iubitul cu cuţitul militar, apoi şi-a tăiat gâtul. Corpurile erau calde când am ajuns, aşa că totul s-a întâmplat în ultimele două ore. Şi, nu, vestea asta nu mă face să jubilez. Aş fi preferat să-i văd putrezind vreo 30 de ani în închisoare pentru ce i-au făcut lui Ricks.

Hess simte cum ploaia i se prelinge pe faţă în jos. Jansen dă drumul cearşafului şi doar mâna inertă a lui Asger Neergaard rămâne la vedere. Pentru o clipă, lui Hess i se pare că mâna se întinde după corpul acoperit al Benediktei Skans, care zace în noroi, puţin mai încolo.

96

— Dar ce anume au spus? Sigur au aflat ceva până acum!

Rosa ştie că Frederik Vogel nu cunoaşte răspunsurile, dar întrebările îi scapă oricum printre dinţi.

— Fac verificări şi cercetări, dar şeful de la Omoruri ne va contacta imediat ce…

— Nu e suficient. Mai întreabă-i odată, Frederik.

— Rosa…

— Avem dreptul să ştim ce se întâmplă!

Vogel decide să-i facă pe plac, deşi pe faţa lui se citeşte că i se pare inutil să mai sune o dată la Poliţie. În sinea ei îi e foarte recunoscătoare pentru tot ajutorul lui, doar ştie că face toate eforturile posibile, în ciuda faptului că nu e de acord cu metodele ei. Mereu a fost aşa, iar Rosa pur şi simplu nu mai poate aştepta. E 1:37 dimineaţa şi, abia acum un sfert de oră, ea, Steen şi Vogel îl aduseseră pe Gustav acasă de la Spitalul Universitar. Deja le făcuse capul calendar celor doi ofiţeri puşi de pază în faţa casei ei pentru a ţine la distanţă presiunea presei, dar aceştia nu deţin nicio informaţie. Doar şeful de la Direcţia Omoruri poate răspunde la întrebările ei despre Kristine, întrebări pe care arde de nerăbdare să le adreseze.

Rosa a izbucnit în plâns de îndată ce a ajuns cu Steen la secţia de Urgenţe a Spitalului Universitar, unde Gustav, cam ciufulit, a fost dus pentru examinare. Se pregătise pentru cel mai rău scenariu, dar băiatul era nevătămat, iar ei i s-a permis să-l îmbrăţişeze. Părea să fie în regulă, iar acum, când stă în bucătărie, la locul lui obişnuit din colţ, mâncând chiflele cu pateu pe care Steen tocmai i le pregătise, Rosei aproape nu-i vine să creadă că băiatul se aflase în pericol de moarte. Se duce până la el şi îi mângâie părul.

— Mai vrei ceva de mâncare? Îţi pot face paste sau…

— Nu, mulţumesc. Mai degrabă aş vrea să mă joc FIFA.

Rosa zâmbeşte – răspunsul sugera că băiatul e bine-mersi. Dar sunt atât de multe necunoscute în ecuaţie.

— Gustav, ce s-a întâmplat, mai exact? Au mai spus ceva?

— V-am povestit deja.

— Mai povesteşte-ne o dată.

— M-au luat şi m-au încuiat în maşină. Apoi au condus ore în şir, apoi au oprit maşina şi apoi au început să se certe, dar ploua foarte tare şi nu puteam auzi ce vorbeau. Apoi s-a făcut linişte şi am stat mult aşa, apoi au venit poliţiştii şi au deschis uşa. Nu ştiu mai mult.

— Dar de ce s-au certat? Au spus ceva despre sora ta? Încotro voiau să meargă mai departe?

— Mamă…

— Gustav, e important!

— Draga mea, vino puţin cu mine.

Steen o trage pe Rosa în sufragerie, la adăpost de urechile lui Gustav, dar Rosa nu vrea să se calmeze.

— De ce poliţia nu i-a găsit deja urma la domiciliul făptaşilor? De ce nu i-au constrâns să mărturisească unde e şi ea? De ce mama dracului nu ni se spune nimic?

— Pot fi nenumărate motive. Cel mai important e că i-au prins pe făptaşi. Sigur o vor găsi şi pe ea. Nu am nicio îndoială.

Rosa îşi doreşte nespus de mult ca Steen să aibă dreptate. Îl îmbrăţişează, până când simte privirea cuiva asupra lor. Se întoarce şi-l vede pe Vogel stând în uşă şi, înainte să poată spune ceva, acesta o informează că nu are rost să mai sune la poliţie. Tocmai sosise şeful de la Omoruri.

97

Nylander priveşte în jur prin coridor şi nu-şi mai aminteşte încăperea, deşi ştie că mai fusese aici acum nouă luni, când a transmis familiei Hartung faptul că ancheta din cazul fiicei lor a luat sfârşit, iar dosarul a fost închis. Are o puternică impresie de *déjà vu,* că situaţia se repetă pur şi simplu şi, pentru o clipă, se gândeşte că probabil aşa arată Iadul. Să fii nevoit să retrăieşti aceleaşi scene, la nesfârşit. Dar Nylander ştie că venirea lui e necesară şi că se va simţi mult mai bine după ce va pleca de aici. În minte i se derulează deja conferinţa de presă pe care va trebui s-o susţină după ce se va întoarce la secţie şi după ce va informa conducerea. În comparaţie cu celelalte şedinţe din ultimele două săptămâni, cea de astăzi va fi încununată de un sentiment de triumf.

Un asemenea final părea improbabil acum câteva ore, când ajunsese în pădure împreună cu trupele de intervenţie şi-i găsise pe Benedikte Skans şi Asger Neergaard zăcând fără suflare. Evident, s-a simţit uşurat când fiul doamnei ministru a fost găsit nevătămat în dubiţă, dar ştia că, odată ce făptaşii fuseseră reduşi la tăcere, nu va mai obţine lămuririle şi mărturisirile necesare pentru a putea închide definitiv cazul. Însă când se afla pe bancheta din spate a unei maşini, urmărind ambulanţa ce-l transporta pe fiul doamnei ministru şi gândindu-se cum naiba le va închide gura scepticilor, l-a sunat Thulin. În mod paradoxal, tocmai ea l-a informat despre descoperirea frigiderului din fostul abator, deşi de mult timp se lăsase influenţată de Hess, devenind mult mai enervantă decât de obicei. Vestea era apogeul perfect pentru o astfel de zi. A rugat-o să-l sune pe Genz şi să se asigure că probele sunt securizate fără întârziere, iar când a închis telefonul deja nu se mai temea de scepticii de la conferinţa de presă sau de la secţie.

— Gustav e bine?

Nylander constată că Steen şi Rosa Hartung tocmai ajunseseră în hol, iar Steen Hartung dă din cap aprobator.

— Da. Pare să fie bine. Acum mănâncă.

— Mă bucur să aud asta. Nu vă reţin prea mult. Am venit doar să vă informez că în momentul de faţă considerăm cazurile de omor soluţionate şi că…

— Ce aţi aflat despre Kristine?

Rosa Hartung e persoana care-i tulbură discursul lui Nylander, dar a venit pregătit, aşa că sare direct la partea în care le explică pe un ton calm şi grav că, din păcate, nu au nicio noutate despre fiica lor.

— Circumstanţele decesului fiicei dumneavoastră au fost clarificate anul trecut, iar cazul de faţă nu influenţează acest lucru. După cum am încercat să vă spun până acum, vorbim de două serii de evenimente complet diferite şi, în mod cert, veţi primi o desfăşurare amănunţită a cazului curent de îndată ce investigaţiile poliţiei vor fi finalizate.

Nylander vede cum frustrarea îi copleşeşte pe ambii părinţi, care încep să vorbească unul peste celălalt, cerând mai multe detalii.

— Dar cum rămâne cu amprentele?

— Sigur au vreo semnificaţie, nu-i aşa?

— Ce spun răpitorii?! Nu i-aţi interogat?

— Vă înţeleg frustrarea, dar trebuie să aveţi încredere în ancheta noastră. Oamenii mei au cercetat vehiculul în care a fost găsit Gustav, precum şi domiciliul şi locurile de muncă ale răpitorilor, însă nu au găsit niciun detaliu care să indice că fiica dumneavoastră ar fi în viaţă. De fapt, nu au găsit niciun detaliu care să indice că răpitorii ar fi avut vreo legătură cu ea. Din păcate, răpitorii s-au sinucis înainte să ajungem la ei. Probabil pentru a nu fi arestaţi şi condamnaţi. Vă daţi seama că nu mai pot fi interogaţi. Dar, aşa cum am spus, nimic nu indică faptul că un eventual interogatoriu ar fi adus vreo noutate în cazul fiicei dumneavoastră.

Nylander observă că niciunul dintre ei nu e dispus să dea drumul firului de care se agaţă, iar următoarea izbucnire a Rosei Hartung e dură şi agresivă.

— Poate vă înşelaţi! Nimic nu e cert! Au apărut omuleţii de castane cu amprentele ei şi dacă nu aţi găsit nimic despre Kristine poate că nu ei sunt adevăraţii criminali!

— De fapt, ştim sigur că ei sunt. Cu o certitudine de sută la sută.

Nylander descrie dovada irefutabilă pe care o găsiseră în seara aceea în fostul abator industrial. Se gândise la dovezi cu o sinistră senzaţie de fericire în stomac, dar odată ce îşi termină pledoaria, în privirea Rosei Hartung se vede că i-a pierit şi ultima speranţă. Femeia se uită la el fără să-l vadă şi, în momentul de faţă, el nu-şi poate imagina cum şi-ar mai putea reveni vreodată. Gândul acesta îl face să se simtă nesigur şi stânjenit. Din senin, îi vine s-o ia de mâni şi să-i spună că totul va fi bine. Mai au un băiat. Se au unul pe celălalt. Au pentru ce trăi. Însă Nylander se aude mormăind nişte scuze, spunând că din păcate nu poate să explice foarte clar cum omuleţii de castane cu amprenta Kristinei au ajuns în posesia făptaşilor, dar lucrul acesta nu schimbă cu nimic rezultatul anchetei.

Doamna ministru nu aude nimic. Nylander îşi ia rămas-bun şi merge cu spatele prin hol, până când simte că-şi poate permite să se întoarcă. Când iese pe uşa casei şi o închide în urma sa, mai are încă 20 de minute până la şedinţa cu conducerea Poliţiei. Inspiră adânc şi porneşte în grabă spre maşină.

98

Hess aleargă pe gresia umedă din curte. Din transmisiunea în direct a ştirilor de seară, pe care o vede pe ecranul plat al paznicului de la intrarea în Secţia de Poliţie, răzbat reportaje realizate la reşedinţa Rosei Hartung din Ydre Østerbro. Dar le ignoră. Când ajunge în vârful scărilor şi traversează culoarul ce duce spre departament, privirea îi cade pe nişte doze de bere, deschise în cinstea închiderii cazului. O zi lungă e pe cale să se încheie – dar nu şi pentru Hess.

— Unde e Nylander?

— Nylander e în şedinţă.

— Trebuie să vorbesc cu el. E important. Acum!

Secretarei i se face milă de el şi dispare în sala de şedinţe, în vreme ce Hess aşteaptă afară. Încălţările îi sunt murdare, hainele sunt ude leoarcă. Mâinile îi tremură şi nu ştie dacă e din cauza agitaţiei sau din cauza frigului din pădure, unde şi-a petrecut ultimele ore, sfidând cu încăpăţânare dorinţa medicului legist de a lucra în linişte şi pace. Dar nu a fost în zadar.

— Nu am timp acum. Conferinţa de presă începe imediat.

Nylander tocmai iese din sala de şedinţe, luându-şi rămas-bun de la câţiva oameni importanţi din conducere. Hess ştie din experienţă că asta e clipa pe care orice şef de poliţie o aşteaptă: să poată declara public închiderea cazului, forţând presa să dispară. Dar trebuie să discute cu Nylander înainte de conferinţa de presă, aşa că se ţine după el, explicându-i de ce cazul Hartung nu poate fi considerat închis.

— Hess, nu mă surprinde că vii cu idei din astea.

— În primul rând, nimic nu indică faptul că Benedikte Skans şi Asger Neergaard le-ar fi cunoscut pe femeile ucise. Niciun indiciu din locuinţa lor nu arată că ar fi avut vreo legătură cu asta.

— Nu sunt complet de acord cu asta.

— În al doilea rând, cuplul nu avea niciun motiv să le ucidă. Nici să le amputeze mâinile şi picioarele. Furia lor era îndreptată spre Rosa Hartung, nu spre alte femei sau mame, în general. În teorie, din moment ce era angajată a spitalului, Benedikte Skans ar fi putut avea acces la rapoartele medicale ale copiilor victimelor, dar, dacă într-adevăr ea şi Asger Neergaard s-ar fi aflat în spatele plângerilor trimise autorităţilor locale, de ce nu am găsit vreo dovadă?

— Pentru că nu am finalizat cercetările, Hess.

— În al treilea rând, Benedikte Skans şi, aparent, şi Asger Neergaard au alibi pentru noaptea dintre 16 şi 17 octombrie, când au fost ucişi Jessie Kvium şi Martin Rick. Dacă se dovedeşte că Neergaard a fost în foaierul Bibliotecii Regale, atunci niciunul dintre ei n-ar fi putut să comită crimele din noaptea respectivă, prin urmare, e puţin probabil să fi comis şi *celelalte* crime.

— Habar nu am ce prostii îndrugi acolo, dar te ascult dacă ai vreo dovadă.

Nylander se duce în camera de operaţiuni să-şi ia hârtiile pregătite pentru conferinţa de presă, dar Hess i se aşază în drum.

— În plus, tocmai am vorbit cu medicul legist. Aparent, Benedikte Skans şi-ar fi tăiat singură carotida, dar, în urma reconstrucţiei, reiese că mişcarea e nefirească şi se poate presupune că o altă persoană a încercat să simuleze un suicid.

— Am vorbit şi eu cu el. Şi a subliniat faptul că există aceleaşi şanse ca femeia să-şi fi tăiat singură gâtul.

— Rănile de cuţit de pe abdomenul lui Asger Neergaard se află prea sus pentru înălţimea Benediktei Skans, iar dacă intenţia ei era să moară împreună, de ce mama dracului au fost găsiţi la zece metri unul de celălalt, de parcă ea ar fi încercat să fugă?

Nylander vrea să spună ceva, dar Hess nu-i dă ocazia.

— Dacă ar fi fost în stare să comită celelalte crime, sigur i-ar fi dus mintea să nu-l răpească pe băiat cu o dubiţă închiriată, uşor de localizat!

— Dacă ar fi după tine, ce crezi că ar trebui făcut?

Întrebarea lui Nylander îl ia prin surprindere şi se simte luat de val când începe să vorbească. Îşi aude vocea bâlbâind ceva despre Linus Bekker şi arhiva de fotografii de la locurile crimelor, care trebuie verificată imediat. Tocmai îi amintise unui specialist IT de materialul pe care i-l ceruse lui Genz ceva mai devreme, în cursul zilei.

— Şi Frederik Vogel, consilierul lui Hartung. Trebuie să-l verificăm şi pe el, în primul rând, dacă are alibi pentru momentele comiterii crimelor!

— Hess, nu ai ascultat mesajul pe care ţi l-am lăsat în mesageria vocală…

Hess aude vocea lui Thulin, se întoarce şi vede că a intrat în încăpere, ţinând un teanc de fotografii într-o mână. Se opreşte şi-l fixează cu privirea..

— Ce mesaj?

— Thulin, pune-l la curent. Eu nu am timp.

Nylander porneşte iar spre uşă, dar Hess îl apucă de umăr.

— Şi cum rămâne cu amprentele de pe omuleţii de castane? Nu poţi declara că am rezolvat cazul până când nu clarificăm partea respectivă! Dacă te înşeli, celor trei femei ucise li se poate alătura încă una!

— Nu mă înşel! Numai tu nu poţi pricepe asta.

Nylander se eliberează din strânsoarea detectivului şi-i face un semn lui Thulin, apoi îşi aranjează hainele. Hess o priveşte nedumerit, iar ea, ezitând, îi întinde teancul de fotografii. Hess rămâne cu privirea fixată pe prima poză. E o fotografie în care se pot vedea patru mâni umane, amputate şi îndesate pe raftul unui frigider.

— Le-am găsit la locuinţa Benediktei Skans şi a lui Asger Neergaard. Într-un minifrigider pus într-una din încăperile frigorifice ale fostului abator…

Hess răsfoieşte cu neîncredere diversele fotografii cu mâni amputate. Privirea i se opreşte asupra uneia

dintre ele. De data aceasta vede un picior de femeie, plin de sânge, amputat în zona gleznei, pus în sertarul de legume de parcă ar fi o instalaţie a lui Damien Hirst.

Hess nu mai înţelege nimic. Nu-şi găseşte cuvintele.

— Dar… De ce criminaliştii nu au găsit-o mai devreme, când au cercetat locul? Locuinţa a fost încuiată? Putea cineva să le pună acolo?

— Hess, ce mama dracului, du-te acasă.

Când îşi ridică ochii, îşi intersectează privirea cu cea a lui Nylander.

— Dar amprentele? Fetiţa familiei Hartung… Dacă oprim cercetările, iar fata nu e moartă…

Nylander iese pe uşă. Hess rămâne pe loc, stupefiat. O secundă mai târziu, când o priveşte pe Thulin pentru a-i obţine aprobarea, îşi dă seama că femeia îl priveşte cu milă. Privirea îi devenise serioasă şi plină de compasiune, dar nu din cauza Kristinei Hartung. Nu din cauza vreunei fetiţe dispărute fără urmă, nu din cauza amprentelor enigmatice de pe misterioşii omuleţi de castane, ci din cauza lui. I se citeşte în privire: femeia consideră că Hess nu mai gândeşte raţional şi că probabil şi-a pierdut puterea de judecată, iar asta îl înfioară, cu atât mai mult cu cât nici el nu ştie sigur dacă ea are sau nu dreptate.

Hess se întoarce şi se duce spre uşă clătinându-se şi, cu mişcarea aceasta şovăitoare, se îndreaptă spre capătul holului. În tot acest timp, o aude strigându-l pe nume. Ajuns afară, în ploaie, traversează curtea şi, chiar dacă nu se întoarce, îi simte privirea urmărindu-l de la geam, înainte de ieşire, începe să alerge.

Vineri, 30 octombrie, prezent

99

Afară cade cea mai timpurie ninsoare pe care şi-o aminteşte Hess. E doar penultima zi din octombrie, dar s-au depus deja doi-trei centimetri de zăpadă şi încă ninge dincolo de ferestrele înalte ale terminalului internaţional al aeroportului. Hess tocmai fumase o ţigară Camel, sperând că asta îl va ajuta să facă faţă călătoriei spre Bucureşti fără să dea înapoi.

Observase zăpada cu numai trei sferturi de oră mai devreme, când trântise pentru ultima oară uşa apartamentului său, ieşind în aerul proaspăt şi îngheţat şi coborând scările spre taxiul ce-l aştepta. Lumina zilei îl orbise şi s-a simţit uşurat când mâinile sale au nimerit ochelarii de soare din buzunarul interior. Nu fusese sigur că-i va găsi acolo. Avea dubii în legătură cu multe alte lucruri, având în vedere că se trezise cu o mahmureală groaznică, însă faptul că ochelarii de soare se aflau la locul lor îi dă senzaţia că ar putea fi totuşi o zi bună. Pe parcursul călătoriei cu taxiul s-a bucurat să admire dispariţia lentă a toamnei care pierdea tot mai mult teren în faţa iernii, iar acea senzaţie plăcută îl însoţeşte acum, când trece de controlul de securitate şi pătrunde mai adânc în atmosfera aeroportului. Hess e înconjurat de turişti şi o mulţime de alţi străini, fiecare vorbind în limba lui, iar el simte că a reuşit să lase Copenhaga în urmă. Îşi verifică zborul pe panoul de plecări şi constată cu satisfacţie că deja se face îmbarcarea. Zăpada încă nu afectează zborurile – un alt semn că norocul e de partea lui. Îşi ridică valiza cu puţinele lucruri pe care le-a luat cu el şi se îndreaptă spre poartă. Când îşi zăreşte reflexia în vitrina unui magazin cu haine, îşi dă seama că îmbrăcămintea lui ar putea fi chiar mai inadecvată pentru clima din Bucureşti decât fusese în Copenhaga. Oare era cald în Bucureşti sau ningea şi era frig? Mai bine şi-ar cumpăra o jachetă matlasată şi o pereche de bocanci Timberland din

terminal, însă mahmureala şi dorinţa de a pleca din ţară îl biruiesc. Prin urmare se mulţumeşte cu un *croissant* şi o cafea Starbucks la pachet.

Primise undă verde de la Haga aseară, sub forma unui apel de la secretara lui Freimann şi a unui bilet doar dus spre România. Paradoxal, Hess e mult mai dărâmat acum decât în urmă cu doar trei săptămâni, când ieşise din graţiile superiorilor şi fusese trimis în Copenhaga. În ultimele zece zile a băut fără oprire în barurile şi bodegile ce împânzesc capitala daneză şi abia mai era în stare să lege câteva cuvinte când a primit apelul. După un moment, a fost transferat telefonic către Freimann însuşi, iar superiorul i-a transmis concis că evaluarea se încheiase în favoarea sa.

— Totuşi să-ţi intre bine în cap că, dacă apare până şi cea mai mică urmă de neglijenţă, de nesupunere sau vreun indiciu că ţi-ai lua tălpăşiţa în timpul vreunul caz, vei avea de suportat imediat consecinţele. Superiorii tăi din Copenhaga ţi-au făcut un raport pozitiv şi ne-au asigurat de motivaţia ta. În condiţiile de faţă, n-ar trebui să-ţi fie prea greu să te conformezi.

Hess a evitat să folosească propoziţii lungi, mulţumindu-se să răspundă afirmativ. Nu avea niciun motiv să menţioneze că Nylander i-a întocmit un raport pozitiv doar pentru a se descotorosi de el. După ce i-a fost transmis mesajul, l-a sunat pe François, mulţumindu-i pentru ajutor. A simţit o uşurare colosală gândindu-se la posibilitatea de a se întoarce la culcuşul lui confortabil din Europol. Bineînţeles, după un ocol prin Bucureşti, dormind prin încă un şir de camere impersonale de hotel şi lucrând la încă un caz Euro; dar oriunde era mai bine decât aici.

De altfel, a avut noroc şi cu apartamentul. Încă nu semnase contractul, dar, în mod surprinzător, agentul reuşise să găsească un cumpărător. Cel mai probabil fiindcă Hess, într-una dintre zilele sale de beţii crunte, acceptase să scadă preţul cu 200.000 de coroane daneze. Noaptea trecută lăsase cheile în

grija adjunctului, care părea la fel de uşurat să se descotorosească de el ca Nylander şi restul oamenilor de la secţie. Pakistanezul se dăduse în spectacol la începutul săptămânii, lăudându-se că va avea grijă să-i lustruiască podelele şi să-i finiseze puţin apartamentul, dacă asta îl ajută pe Hess să-l vândă. Hess îi mulţumise, însă nu se sinchisea câtuşi de puţin de podele şi de scăderea preţului. Voia numai să scape de mizeria asta şi nu mai avea să se întoarcă acolo vreodată.

Singura problemă nerezolvată era situaţia cu Naia Thulin, o situaţie care, până la urmă, avea atât de puţină importanţă, încât nici nu putea fi numită problemă. Când s-au văzut ultima oară, ea sugerase că teoriile lui despre cazul fetiţei Hartung erau produsul unei minţi dezechilibrate. Că-l considera incapabil să evalueze corect lucrurile, din simplul motiv că avea, la rândul lui, probleme personale. Probabil cineva îi povestise despre trecutul lui, argumentând de ce ar fi plauzibilă o asemenea teorie. Şi poate avea dreptate. În orice caz, după noaptea respectivă nu şi-a mai pierdut vremea cu speculaţii despre castane şi amprente. Cazul fusese soluţionat, în principal datorită găsirii în vechiul abator industrial a membrelor amputate, iar acum, când stă la coadă în faţa porţii, cu biletul de îmbarcare pregătit pe telefonul mobil, i se pare straniu să-şi amintească toate contraargumentele împotriva soluţionării oficiale. Din toată şederea sa în Copenhaga, singurele lucruri supărătoare vor rămâne privirea necruţătoare a lui Thulin şi faptul că nu o sunase să-şi ia rămas-bun. Dar are timp să rezolve şi asta – cel puţin cu gândul ăsta în minte urcă la bordul aeronavei şi se aşază pe locul 12B.

Din privirea nemulţumită a bărbatului de afaceri de lângă el, Hess înţelege că duhneşte a alcool, dar se cufundă în scaun pentru un somn de vreo două ore. Când tocmai se gândeşte că o băutură tonică ar merge pentru a-şi asigura somnul de frumuseţe, primeşte un SMS în engleză de la François.

Te iau de la aeroport. Mergem direct la sediul central. Să parcurgi cazul înainte de sosire!

Hess uitase complet de ultima parte, dar răul mai poate fi reparat, încă are timp să parcurgă dosarul dacă-şi amână somnul de frumuseţe şi se apucă de treabă. Cu părere de rău, deschide e-mailul de pe telefon – de cel puţin o săptămână nu-l mai verificase –, apoi observă că nu primise materialul. Un alt schimb de SMS-uri cu François îl lămureşte că probabil e greşeala lui.

Mai verifică o dată. Ţi-am trimis cazul ieri-seară, la ora 22:37, danez nemernic şi leneş.

Hess descoperă de ce nu primise e-maiul lui François. Un fişier ataşat într-un alt e-mail îi ocupase tot spaţiul de stocare, blocând primirea oricărui alt mesaj. Acest e-mail fusese trimis de un specialist IT din Departamentul de Criminalistică, iar fişierul s-a dovedit a fi materialul pe care Thulin i-l ceruse lui Genz după vizita la Linus Bekker, pe care Hess însuşi insistase să-l primească în aceeaşi noapte. Mai exact, lista de accesări a fotografiilor din arhiva criminalistică, aceasta indicând care imagini i-au atras cel mai mult atenţia lui Bekker înainte de arestare şi mărturisire.

Având în vedere că e-mailul devenise de mult irelevant, Hess se pregăteşte să-l şteargă. Dar curiozitatea îi depăşeşte voinţa. Linus Bekker nu fusese deloc o companie plăcută, însă din punct de vedere profesional, profilul lui psihologic era interesant, iar Hess are suficient timp la dispoziţie: diverşi pasageri încă se deplasează de-a lungul culoarului, încercând să-şi găsească locurile. Deschide fişierul. În câteva clipe reuşeşte să deschidă fotografiile pe care mintea bolnavă a lui Linus Bekker le accesase pentru propria-i desfătare. Ce-i drept, le poate vedea doar pe ecranul îngust al telefonului mobil, însă e suficient.

La o primă privire, lista lui Linus Bekker pare alcătuită în exclusivitate din fotografii făcute femeilor ucise. În principal, femei între 25 şi 45 de ani, multe dintre ele mame, cel puţin judecând după

obiectele răsfirate în jurul lor sau presărate în plan secund: tractoare de plastic, stilouri de jucărie, trotinete şi aşa mai departe. Unele imagini sunt alb-negru, dar majoritatea sunt color şi ilustrează în mare crime la adresa femeilor, comise de-a lungul unei mari perioade, încă din anii ’50 şi până în momentul arestării lui Linus Bekker. Femei dezbrăcate, femei îmbrăcate, cu păr închis la culoare, cu păr deschis la culoare, minione sau mai solide. Împuşcate, înjunghiate, strangulate, înecate sau omorâte în bătaie. Unele, ucise după ce au fost violate. Un amestec grotesc şi sadic, iar Hess e tulburat de ideea că Linus Bekker se excita sexual privindu-le. Simte cum urmează să dea afară *croissantul* de la Starbucks. Însă când mută cursorul în sus, voind să închidă cât mai repede fişierul – un vechi obicei de-al său –, cantitatea de date se dovedeşte a fi prea mare pentru telefonul său, al cărui ecran se blochează chiar în timpul afişării unei imagini pe care n-o observase până atunci.

E o fotografie veche de aproape 30 de ani, făcută într-o baie, în josul căreia sunt notate locul şi data: Insula Møn, 31 octombrie 1989. Un trup de femeie zace răsucit şi desfigurat pe o podea de marmură, scăldat într-o baltă de sânge, deja înnegrit şi întărit. Femeia avea aproximativ 40 de ani, dar vârsta exactă e dificil de ghicit, fiindcă e complet desfigurată. Amputaţiile îi atrag atenţia lui Hess. Un braţ şi un picior au fost amputate şi zac pe jos, desprinse de restul corpului. Pare să fi fost un proces anevoios, cu multe încercări – de parcă membrele ar fi fost secţionate cu un topor greoi şi dificil de manevrat, dar care în cele din urmă a învăţat să-şi asculte stăpânul. Sălbăticia crimei sugera setea de sânge a criminalului şi, chiar dacă scena nu seamănă cu nimic din ceea ce văzuse până atunci, Hess simte că fotografia îi spune ceva.

— Rugăm toţi pasagerii să-şi ocupe locurile.

Personalul aeronavei tocmai aranjează ultimul bagaj, iar însoţitorul de zbor pune telefonul în furcă, pe peretele cabinei de pilotaj.

Se dovedeşte că fotografia femeii goale din baie este prima dintr-o mică serie de crime, aparent comise în aceeaşi casă şi cu aceeaşi inscripţie: Insula Møn, 31 octombrie 1989. Un băiat şi o fată, amândoi adolescenţi, sunt ucişi în bucătărie, băiatul trântit peste aragaz, fata întinsă peste masă, cu capul într-un castron cu fulgi de ovăz, amândoi cu plăgi mari împuşcate. Hess merge mai departe şi descoperă cu surprindere că următoarea victimă din seria respectivă era un poliţist mai în vârstă care zăcea inert pe podeaua unei pivniţe. Judecând după figura poliţistului, Hess presupune că şi acesta fusese ucis cu toporul. Fotografia poliţistului omorât este ultima din serie, iar Hess urmează să revină la fotografia femeii ucise în baie, când observă din senin numărul din paranteză menţionat lângă fotografia poliţistului: *(37)*. Hess deduce nota criminaliştilor: de câte ori a deschis Linus Bekker imaginea respectivă.

— Vă rugăm să opriţi toate dispozitivele electronice.

Hess lasă de înţeles că ascultă rugămintea însoţitorului de zbor, care avansează spre spatele aeronavei, transmiţând mesajul şi celorlalţi pasageri. Faptul că Bekker ar fi vizualizat de 37 de ori imaginea unui poliţist ucis nu are niciun fel de logică. Pentru că interesul lui viza în special femeile. Hess aruncă o privire rapidă peste celelalte fotografii, de data asta fiind atent la numărul din paranteze, menţionat de criminalişti în dreptul fiecărei imagini. Dar niciuna nu are un număr la fel de mare de vizualizări ca imaginea poliţistului ucis. Nici măcar fotografia femeii din baie, al cărei număr este *(16)*.

Hess îşi simte stomacul întorcându-i-se pe dos. Fotografia poliţistului zăcând pe podeaua din pivniţă trebuie să fie relevantă în vreun fel şi, pentru o clipă, încearcă să alunge gândul că poate criminaliştii au făcut o greşeală. Cu colţul ochiului îl zăreşte pe însoţitorul de zbor ce se întoarce pe culoar, apoi blestemă ecranul îngust şi faptul că e nevoit să-şi folosească degetele tremurânde din cauza

mahmurelii pentru a mări fotografia şi pentru a căuta detalii ce-i scăpaseră iniţial. O misiune imposibilă. În scurt timp privirea îi înoată într-o mulţime de căsuţe pixelate care nu-i oferă nicio informaţie despre motivaţia lui Linus Bekker de a petrece atât de mult timp uitându-se tocmai la această fotografie.

— Vă rugăm să-l opriţi acum, domnule!

De data aceasta, însoţitorul de bord rămâne lângă el. Hess e pe cale să renunţe tocmai când degetele îi ating ecranul, mişcând imaginea aşa încât în centrul atenţiei apar nişte rafturi de deasupra poliţistului. Hess înlemneşte. Iniţial, creierul lui nu conştientizează ce se află în faţa ochilor săi, apoi micşorează înapoi fotografia şi timpul se opreşte în loc.

Pe pereţii pivniţei, deasupra cadavrului poliţistului, sunt prinse trei rafturi de lemn de lungime inegală. Toate trei pline cu figurine mici, copilăreşti: bărbaţi şi femei de castane, animale de castane. Mari şi mici, unele dintre ele neterminate, cu membre lipsă, altele murdare şi acoperite de praf. Toate stau înghesuite, cu privirile goale, ca nişte soldăţei – o armată impresionantă de proscrişi.

Şocat, Hess se blochează. Fără să poată explica de ce, ştie totuşi că din acest motiv Linus Bekker a vizualizat fotografia de 37 de ori. Simte că avionul se pune în mişcare şi, înainte ca însoţitorul de zbor să poată reacţiona, ţâşneşte spre cabina de pilotaj.

100

Zona *business* a aeroportului din Copenhaga este pustie şi miroase a parfum, cafea proaspăt măcinată şi pâine de-abia scoasă din cuptor. E nevoit să poarte o discuţie de cel puţin cinci minute cu stewardesa postată la intrare înainte de a i se permite să treacă mai departe. Chipul ei tânăr e machiat cu măiestrie şi, deşi îi zâmbeşte şi se comportă prietenos, tânăra nu se lasă convinsă că înfăţişarea lui Hess se potriveşte cu insigna lui de poliţie europeană, cu care Hess încearcă în repetate rânduri să-i demonstreze importanţa misiunii lui. Femeia se îndură abia după ce un tânăr gardian somalez e chemat şi confirmă veridicitatea insignei. Astfel, Hess primeşte permisiunea de a pătrunde în zona sacră a compartimentului *business.*

Merge ţintă spre cele trei calculatoare puse la dispoziţia oaspeţilor, în partea din spate a salonului. Puţinii oaspeţi prezenţi sunt absorbiţi de ecranele telefoanelor lor şi de gustările aşezate pe mesele rotunde. E greu de crezut că scaunele înalte din faţa calculatoarelor au fost folosite vreodată – poate doar ocazional, de copiii pe care pasagerii îi iau cu ei în călătoriile de afaceri. Hess se aşază în faţa unei tastaturi, înjurând de mama focului în timp ce navighează prin sistemul securizat al Europolului, reuşind în cele din urmă să-şi acceseze e-mail-ul. Ştie că în ziua respectivă sunt mai multe zboruri spre Bucureşti, chiar dacă unele includ o escală prin vreun oraş plictisitor din Germania, dar cu siguranţă întârzierea va provoca un fiasco dacă ajunge la urechile lui Freimann. Însă Hess simte că nu are de ales şi imaginea şefului său i se şterge complet din minte de îndată ce deschide iar fişierul cu vizualizările lui Bekker şi priveşte cu atenţie omuleţii de castane.

Pe ecranul mai mare al calculatorului, figurinele tăcute din fotografiile vechi de aproape 30 de ani par şi mai sinistre, dar Hess încă are dubii despre

semnificaţia descoperirii sale. Linus Bekker analizase îndelung fotografia, acordându-i o valoare neobişnuită. Atât poate conchide luând în considerare cele 37 de vizualizări, plus faptul că victima din fotografie nu corespunde tiparului preferat al lui Linus Bekker. Dar *de ce* îi acordase o asemenea importanţă? Acum vreun an şi jumătate, când Linus Bekker a spart baza de date a arhivei şi a accesat prima dată fotografia, nu exista nicio menţiune în presă sau oriunde altundeva despre vreun criminal misterios care ucidea femei şi lăsa omuleţi de castane la scena crimei. Acel criminal trebuie să fie unul recent, care nici nu exista când Bekker văzuse prima dată fotografia. Din această perspectivă, nu are sens ca Linus Bekker să fi manifestat un interes puternic faţă de armata de figurine de castane făcute manual. Totuşi Hess nu se îndoieşte că aşa au decurs lucrurile.

Hess se întreabă dacă nu cumva interesul lui Bekker fusese trezit de vreun detaliu citit în dosarele crimelor din 1989, de pe Insula Møn. Poate vreun raport al poliţiei întocmit în baza acelui caz ar putea să explice interesul lui Linus Bekker. De exemplu, dacă Bekker ar fi descoperit că recunoaşte victimele sau locul crimei ori poate s-ar fi lovit de un detaliu care să-l convingă să verifice atent fotografia poliţistului ucis, cu omuleţii de castane aşezaţi în fundal. Dar printre fişierele accesate ilegal de Bekker *nu* se numărau dosare sau alte documente. Nimic legat de cazul de pe Insula Møn sau oricare al caz. Arhiva respectivă e pur şi simplu o colecţie cu fotografii de la locurile crimelor, nimic mai mult. Rapoartele poliţiei nu erau stocate în aceeaşi arhivă digitală şi, din câte îşi amintea Hess după ce citise dosarul lui Linus Bekker, nu se găsise nicio dovadă că ar fi pătruns şi altundeva, în afară de arhiva ce-i satisfăcea perversele înclinaţii sexuale.

Însă descoperirea făcută nu-l duce nicăieri. Începe să resimtă iar mahmureala şi deja regretă că bătuse violent în uşa cabinei, forţându-l pe pilotul german să-l lase să coboare din avionul ce l-ar fi dus la

Bucureşti. Ar fi ajuns la timp. Privirea îi fuge spre ecranul cu următoarele zboruri, dar în faţa ochilor îi apare figura lui Linus Bekker, care râde în hohote. Hess hotărăşte să mai parcurgă o dată imaginile. Începe de sus, apoi derulează încă o dată şirul de crime oribile. E o succesiune de fotografii, fiecare mai atroce decât precedenta, însă fără a putea explica în vreun fel de ce i-ar fi oferit o asemenea satisfacţie lui Bekker. Hess presupune că e vorba de ceva bolnăvicios, pe care doar un om pervers ca Linus Bekker l-ar putea observa. Brusc, îşi dă seama ce ar putea fi. Înţelege chiar înainte de a vedea – înţelege fiindcă e cel mai înfiorător lucru pe care şi-l poate imagina. Şi în acelaşi timp e într-atât de inimaginabil, încât l-ar putea excita pe Linus Bekker.

Revine la începutul fişierului, sărind peste imaginile deja familiare, însă de data aceasta urmăreşte un singur lucru. Nu mai acordă atenţie subiectului fotografiilor, ci celorlalte detalii – din prim-plan, din fundal, diversele obiecte, practic orice pare nesemnificativ. În cea de-a noua fotografie găseşte ce căuta. E tot o fotografie de la locul crimei, etichetată „Risskov, 22 sept. 2001”. La o primă privire, nu diferă cu nimic de celelalte imagini. O femeie blondă, în vârstă de vreo 35 de ani, zace pe podeaua unei camere, probabil sufrageria unei case sau a unui apartament. E îmbrăcată într-o fustă maroniu-închis, într-un combinezon alb sfâşiat şi în picioare poartă pantofi cu toc înalt, unul dintre tocuri fiind rupt. În fundal distinge nişte jucării şi un ţarc de joacă pentru copii, iar în stânga acestora se găseşte o masă aşezată pentru două persoane – dar mâncarea e neatinsă. Crima fusese violentă, necontrolată, probabil comisă în partea dreaptă a imaginii, unde toate obiectele sunt răsturnate şi împroşcate cu sânge. Dar ţarcul de joacă îi atrage atenţia lui Hess. Datorită omuleţului de castane, mic, aproape invizibil, atârnat de o grindă, în dreptul unei jucării zornăitoare.

Sângele îi pulsează în urechi. Hess continuă să analizeze imaginile, iar privirea lui se opreşte numai

asupra obiectului căutat. Orice altceva e irelevant. Pentru el nu mai există nimic în afara figurinei respective. Se opreşte iar la fotografia cu numărul 23.

„Nyborg, 2 oct. 2015." De data aceasta e o tânără într-o maşină mică, de culoare neagră. Prin parbriz se poate vedea că femeia fusese aşezată pe scaunul şoferului, cu partea superioară a corpului zăcând deasupra unui scăunel de copii amplasat pe scaunul din dreapta. Îmbrăcată elegant, de parcă mergea la un eveniment sau o întâlnire. Unul dintre ochi era zdrobit, dar în fotografie nu se vede niciun pic de sânge, crima părând mai controlată decât cea din Risskov. De oglinda retrovizoare atârnă un omuleţ de castane. Abia se vede, însă e acolo.

Mai sunt aproape 40 de fotografii până la final, dar Hess se deconectează din sistem şi se ridică. Coborând scările rulante ce duc spre parterul aeroportului, îi trece prin cap că acele crime, răsfirate pe o perioadă de aproape 30 de ani, nu pot avea acelaşi autor. E imposibil. Sigur ar fi observat cineva. Sigur ar fi luat măsuri. Nu e deloc neobişnuit să vezi omuleţi de castane, cel puţin nu toamna. Poate că Hess vede numai ce *vrea el* să vadă.

Totuşi, când completează formularele la ghişeul firmei de închirieri auto, aşteptând apoi să i se înmâneze cheile, nu reuşeşte să-şi scoată din minte figura lui Linus Bekker. Aceasta e legătura găsită de Linus Bekker. Figurina de castane e semnătura unui ucigaş care a comis nenumărate crime. Când, într-un sfârşit, primeşte cheile de la maşină şi porneşte în fugă spre parcare, zăpada cade mai vârtos decât până atunci.

101

Thulin evită contactul vizual cu cei doi detectivi ce-şi ridică privirile din telefoane când îşi goleşte dulapul şi trânteşte puţin prea tare uşa de metal. Evitase în mod intenţionat să atragă atenţia asupra faptului că e ultima ei zi în departament şi nu vrea să schimbe nimic în ultima clipă. Nu că ar conta. Nu va duce lipsa nimănui şi probabil nimeni nu-i va duce lipsa. A preferat să păstreze lucrurile astfel încă din prima zi, prin urmare vrea să treacă neobservată până la final, când va părăsi clădirea. Acum câteva minute se întâlnise întâmplător cu Nylander, care a trecut pe lângă ea pe hol, urmat de un cârd de detectivi, îndreptându-se împreună spre ultima dintre numeroasele conferinţe de presă. Astăzi, sub pretextul că rezultatele finale ale medicului legist şi ale analizelor ADN sunt disponibile. Thulin se întreabă dacă nu cumva adevăratul motiv e simplul fapt că Nylander se simte bine în lumina reflectoarelor. Aşa pare, cel puţin, când pozează lângă ministrul justiţiei, într-un costum uşor prea elegant, sau când, dorind să-şi demonstreze generozitatea, subliniază că intensele căutări ale detectivilor săi în Sydhavnen au reprezentat un important punct de cotitură în soluţionarea cazului.

Nylander se oprise să-i ureze succes.

— Ne mai vedem, Thulin. Salută-l pe Wenger.

Salutul său era adresat lui Isak Wenger, noul superior al lui Thulin din NC3. Din acel comentariu se subînţelegea că în ochii lui Nylander echilibrul de puteri dintre cele două departamente se schimbase, iar Thulin ar fi trebuit să regrete alegerea făcută. Ea aproape că uitase de schimbarea de carieră pe care ea însăşi o iniţiase, înainte să fie sunată personal de şeful din NC3, lunea trecută, primind felicitări pentru rezolvarea cazului de omor.

— Dar nu de asta te-am sunat. Încă te interesează să lucrezi la noi, sper.

Wenger i-a propus postul, deşi în cele din urmă ea nici nu s-a înscris, nici nu a primit vreo recomandare de la Nylander. Dacă acceptă postul, se va ocupa Wenger de toate formalităţile cu Nylander, iar ea va putea să lucreze în NC3 după o mult-aşteptată vacanţă de toamnă. Asta o aşteaptă pe Thulin: o săptămână întreagă petrecută cu fiica ei. Totuşi, chiar dacă în mare lucrurile au evoluat conform planului, e stupid că în ultimele zile Thulin a tot stat pe gânduri, încercând să se asigure că soluţionarea cazului a fost cea corectă.

Faptul că mâinile tăiate ale lui Anne Sejer-Lassen şi Jessie Kvium, dar şi piciorul lui Jessie au fost descoperite în minifrigiderul din fostul abator fusese o dovadă atât de clară, încât Thulin nu mai avea nicio altă opţiune logică, în afară de a accepta interpretarea lui Nylander. Într-adevăr, Hess a ridicat nişte semne de întrebare rămase fără răspuns, însă era mai probabil să fi fost fixat asupra lor din cauza problemelor lui personale.

În orice caz, aceasta era opinia lipsită de sentimentalisme a lui Nylander, el mărturisindu-i lui Thulin că Hess ar fi plecat din departament şi din Copenhaga, chipurile, din cauza unei tragedii personale. Nu avea prea multe detalii fiindcă, la momentul respectiv, Nylander încă nu sosise în departament, dar într-o noapte de mai, cu vreo cinci ani în urmă, soţia lui Hess, în vârstă de 29 de ani, ar fi murit într-un incendiu izbucnit în apartamentul lor din Valby.

Informaţia primită şi-a lăsat amprenta asupra lui Thulin. În raportul pe care l-a căutat mai târziu în baza de date a poliţiei scria că incendiul se declanşase noaptea, în jurul orei trei, răspândindu-se cu o viteză ameţitoare. Locuitorii imobilului fuseseră evacuaţi, însă flăcările extrem de violente le tăiaseră pompierilor orice posibilitate de a ajunge până la apartamentul de la mansardă. Odată ce focul a fost stins, corpul carbonizat al femeii a fost găsit în dormitor, iar soţul ei – „detectiv în Departamentul de crime deosebit de grave, Mark M. Hess” – a fost

informat telefonic, el aflându-se în Stockholm pentru investigarea unui caz. Nu s-a putut determina cauza incendiului. Au fost cercetate posibilele avarii ale instalaţiilor electrice, eventuale lămpi cu petrol rămase aprinse, inclusiv ipoteza unei incendieri premeditate, dar nu s-a ajuns la nicio concluzie definitivă. Femeia era însărcinată în luna a şaptea şi cei doi se căsătoriseră cu numai o lună în urmă.

La vederea raportului, lui Thulin i s-a făcut rău. Multe aspecte ale caracterului lui Hess căpătau acum sens, dar tot îi venea greu să creadă aşa ceva. Oricum, nu mai avea niciun rost să se gândească la semnele de întrebare ridicate de el. Poate tocmai din acest motiv s-a simţit uşurată în dimineaţa respectivă, când îl auzise pe subcomisarul de poliţie spunându-i lui Nylander că Hess fusese repus în funcţia sa de la Haga, urmând să fie trimis într-o misiune la Bucureşti. Hess tocmai părăsea ţara, fiind probabil cea mai bună soluţie pentru toată lumea. Thulin îl sunase de mai multe ori pe parcursul săptămânii, însă în zadar, fiindcă el nu-i răspunsese. La scurt timp i s-a întâmplat ceva ciudat, care a pus-o în încurcătură: Le o întrebase când o să le mai viziteze „bărbatul cu ochi pricepuţi”, doar îi promisese că va veni să vadă cum a progresat în jocul online. Acelaşi lucru i se întâmplase ceva mai devreme, când se interesase de situaţia lui Magnus Kjær. Băiatul fusese transferat într-o instituţie de îngrijire a copilului, câtă vreme autorităţile încercau să-i găsească o familie adoptivă potrivită. Şeful de departament îi spusese că băiatul făcea progrese, dar şi că întrebase în repetate rânduri despre acel „poliţist”. Thulin n-a ştiut cum să reacţioneze. A decis că Hess nu mai are ce căuta în gândurile ei de zi cu zi. De obicei, dacă îşi propunea asta, reuşea să-i excludă pe alţii din viaţa sa. În ultima perioadă procedase în mod similar şi cu Sebastian şi, chiar dacă acesta continua să-i lase mesaje vocale, ea nu avea niciun motiv să-l mai contacteze.

— Naia Thulin?

Un curier pe bicicletă o aşteaptă întrebător exact când ea vrea să se întoarcă spre biroul ei gol. Împotriva voinţei sale, Hess e prima persoană la care se gândeşte când zăreşte buchetul de flori din mâinile curierului. Flori tomnatice, roşii, galbene şi portocalii, ale căror nume nu le cunoaşte. Niciodată nu au entuziasmat-o florile. Semnează confirmarea de primire cu pixul electronic înmânat de curier, care apoi face stânga-împrejur în încălţămintea sa de ciclist. Thulin deschide felicitarea, considerându-se norocoasă că majoritatea colegilor deja se adunaseră grămadă în faţa televizorului din cantină, căci conferinţa de presă a lui Nylander era transmisă în direct.

Mersi că ai venit la alergat. Mult noroc în NC3. Şi pleacă odată din biroul acela :)

Pe chipul lui Thulin se profilează un zâmbet, dar apoi aruncă la gunoi felicitarea primită de la Genz. Se strecoară pe scări în jos, spre libertate şi spre petrecerea de Halloween a lui Le. Înainte să iasă, lasă buchetul de flori la secretariat, unde ştie că va fi apreciat.

★

Afară tot ninge, iar Thulin se enervează că nu-i trecuse prin minte să ceară o maşină de serviciu înainte să înceapă munca în departamentul NC3. Încălţămintea ei sport se face rapid fleaşcă, iar ea grăbeşte pasul pe Bernstorffsgade în sus, îndreptându-se spre staţia centrală, de unde va lua metroul până la Dybbølsbro.

Încă nu începuse să ningă dimineaţă, când se întâlnise cu Genz. Se hotărâse să-şi petreacă ultima sa zi în departament acceptând, într-un final, invitaţia lui de a ieşi la alergat. Acum, că nu mai erau colegi, părea o modalitate drăguţă de a încheia relaţia. În plus, avea planurile ei. Căzuseră de acord să alerge pe Strandvejen, aşa că la ora 6:30 s-a întâlnit cu Genz, care o aştepta în faţa blocului său, aflat într-una dintre cele mai atrăgătoare complexuri rezidenţiale din Nordhavn. S-a mirat să vadă că Genz îşi permitea să locuiască într-o asemenea zonă,

dar având în vedere firea sa extrem de meticuloasă, era logic să fie chibzuit şi cu banii.

Prima parte a turei de alergat fusese o experienţă plăcută. Soarele răsărise deasupra zonei Øresund, iar cei doi au reluat discuţiile despre caz. Despre cum dorinţa de răzbunare a Benediktei Skans şi Asger Neergaard se transformase într-o tragedie pentru ei, cum asistenta adunase probabil informaţii despre copiii abuzaţi şi despre mamele pe care le-au ales drept victime, cum cuplul se folosise probabil de un internet café cu acces la un server ucrainean pentru a trimite plângerile anonime – evitând utilizarea propriilor calculatoare – şi cum conţinutul minifrigiderului trebuie să fi scăpat cercetărilor preliminare ale criminaliştilor. Fierăstrăul şi ciomagul folosite la uciderea victimelor şi la amputaţii încă nu fuseseră găsite, însă, datorită funcţiei de asistentă medicală, Benedikte Skans avusese acces la diverse instrumente din sălile de operaţie, instrumente care acum erau analizate şi testate.

Genz nu considera că există motive să se îndoiască de concluzia anchetei, deşi Thulin bănuia că pe el îl interesa mai mult alergatul propriu-zis decât discuţia lor. Începuse să regrete că-i povestise despre pasiunea sa pentru maratoane, fiindcă destul de curând se vedea cu ochiul liber că el încerca să se înfrâneze ca să n-o lase în urmă. După opt kilometri s-au întors, iar ea a rămas în urmă, ca un alergător amator în spatele unui atlet kenyan. El şi-a încetinit ritmul abia când şi-a dat seama că o depăşise cu câţiva metri, iar astfel discuţia a putut să continue. Dacă îşi închipuise că invitaţia lui Genz fusese doar o scuză să se apropie de ea, se înşelase amarnic: bărbatul era la fel de pasionat de alergat ca de munca sa din laborator.

Thulin a tot încercat să deschidă subiectul pe restul traseului, iar când au fost nevoiţi să se oprească la semaforul de la Charlottenlund Fort a spus că o frustrează faptul că nu au nicio concluzie pentru prezenţa la locul crimelor a omuleţilor de

castane cu amprenta Kristinei Hartung. La locuinţa cuplului nu găsiseră nicio urmă de omuleţi de castane cu amprente şi era, într-adevăr, o enigmă cum Asger Neergaard şi Benedikte Skans ar fi putut intra în posesia lor.

— Poate Nylander are dreptate când susţine că, dintr-un motiv sau altul, cuplul ar fi cumpărat omuleţii de la standul amplasat de Kristine Hartung împreună cu prietena sa, înaintea dispariţiei, a sugerat Genz.

— Dar ce şanse sunt să se fi întâmplat astfel? Steen Hartung nici nu-şi aminteşte ca fetiţele să fi *făcut* omuleţi de castane în anul respectiv.

— Poate nu-şi aminteşte bine. Benedikte Skans era internată la Roskilde în perioada respectivă, dar în orice caz Asger Neergaard ar fi putut să facă o plimbare prin cartier şi să pregătească de pe atunci terenul.

— Şi crezi că apoi s-a întâlnit total întâmplător cu Linus Bekker? Din coincidenţă, exact în aceeaşi perioadă?

Genz a ridicat din umeri şi i-a zâmbit.

— Nu *eu* am venit cu teoria asta. Eu sunt doar un criminalist.

Cel mai probabil nu vor obţine niciodată un răspuns concludent, însă omuleţii de castane continuau să-i dea bătăi de cap lui Thulin. Avea impresia că uitaseră să verifice ceva sau să ţină cont de vreun detaliu. Dar în scurt timp au ajuns la staţia Svanemøllen, unde a început să ningă şi unde Thulin s-a adăpostit pe peron, în vreme ce Genz şi-a continuat traseul, cu un mic ocol rapid prin Fælledparken.

★

— Caut clasa 3A.

— Încercaţi în sala de clasă. Luaţi-vă după gălăgie.

Thulin se scutură de zăpadă şi trece de cei doi profesori din sala de activităţi, împodobită pentru Halloween. Ajunsese la timp la şcoala aflată pe o stradă lăturalnică, nu departe de staţia Dybbølsbro,

şi-şi promite că, de acum încolo, va ajunge mereu la timp. De mult prea multe ori ajunsese prea târziu sau chiar deloc la diversele serbări şcolare şi, când intră în clasă, observă privirile mirate ale unor părinţi. Aceştia sunt adunaţi de-a lungul şirului de dovleci crestaţi ce mărginesc pereţii, în vreme ce copiii zburdă prin sală, făcând glume şi pozne în costumele lor haioase. Abia mâine e Halloweenul, însă cade într-o zi de weekend, aşa că şcoala a decis să ţină serbarea astăzi. Fetiţele sunt costumate în vrăjitoare, iar băieţeii, în monştri, majoritatea purtând măşti macabre. Una mai sângeroasă decât cealaltă, motiv pentru care părinţii ţipă din când în când „Vaaai de mine!” şi se prefac îngroziţi când copiii aleargă prin preajma lor. Învăţătoarea, o doamnă de vârsta lui Thulin, e şi ea îmbrăcată în vrăjitoare, poartă o rochie neagră cu decolteu adânc, ciorapi de plasă negri şi pantofi negri, ţinuta fiind desăvârşită de un fond de ten alb, un ruj roşu şi o pălărie ascuţită neagră. Seamănă cu un personaj din filmele lui Tim Burton şi nu-i de mirare că mai ales taţii sunt mult mai bine dispuşi decât de obicei în această după-amiază de vineri.

Iniţial, Thulin nu reuşeşte să-i descopere pe Le sau pe bunic printre adulţi şi micuţii monştri însetaţi de sânge, dar apoi zăreşte masca de zombi din cauciuc, cu craniul crăpat şi creierii galbeni scurgându-se pe frunte în jos. Masca din cauciuc e dintr-un joc numit „Plante versus Zombi” şi fusese singurul costum pe care fetiţa îl acceptase ieri, când o târâse pe Thulin în magazinul cu benzi desenate de pe Skindergade. Acum stă cu bunicul ei, care îi aranjează craniul, nu cumva să-i alunece creierii pe gât în jos.

— Salut, mamă. Mă recunoşti?

— Nu. Unde eşti?

Se uită în jur, iar când se întoarce, Le îşi scosese deja masca pentru a-şi arăta figura transpirată şi triumfătoare.

— Voi fi prima care va defila cu dovleacul în faţa celorlalţi.

— Grozav. Abia aştept să te văd.

— Stai să te uiţi?

— Sigur că da.

— Vrei să ţin puţin creierul, să nu mori de cald? întreabă Aksel, ştergând fruntea fetiţei.

— N-are nimic, bunicule.

Cu masca de zombi atârnându-i de gât, Le aleargă în cealaltă parte a sălii spre Ramazan, care e costumată în schelet.

— Totul e-n regulă?

Aksel îşi îndreaptă privirea spre Thulin, iar ea ştie că o întreabă despre ultima zi de la Secţia de Poliţie.

— Da, totul e OK. Am încheiat socotelile.

Aksel ar vrea să spună ceva, dar învăţătoarea bate din palme, dând adunarea generală.

— Gata, începem! Copii, veniţi la mine, spune ea pe un ton dulce şi se întoarce spre părinţi. Înainte să mergem la petrecerea din spaţiul comun, mai trebuie doar să finalizăm proiectul de toamnă. Copiii au pregătit trei prezentări, pe care abia aşteaptă să vi le arate!

★

Thulin descoperă că sala de clasă e încă decorată de toamnă, cu planşele cu arbori genealogici. Participase o singură dată la o serbare: copiii au pus în scenă un mic spectacol de circ, în care unul dintre numere presupunea ca micuţii să ţopăie prin nişte cercuri, îmbrăcaţi în costume de leu. Aplauzele isterice ale părinţilor îi dăduseră fiori lui Thulin.

Nici acum nu e prea diferit. Primul grup de copii prezintă afişe cu crenguţe şi frunze galben-arămii, adunate din pădure, în vreme ce părinţii zâmbesc şi vizionează întreaga scenetă prin ecranele telefoanelor mobile. Thulin îşi dă seama că-i va lua multă vreme să nu mai asocieze frunzele roşii şi galbene cu priveliştea sinistră a corpurilor Laurei Kjær, Anne Sejer-Lassen şi Jessie Kvium; dar nici următoarea prezentare nu-i ameliorează deloc starea de spirit, deoarece clasa colecţionase omuleţi de castane.

Într-un final vine şi rândul lui Le. Ea, Ramazan şi încă nişte copii se adunaseră în faţa catedrei, anunţând că şi castanele pot fi mâncate.

— Dar trebuie să le crestezi întâi! Altfel vor exploda în cuptor. Trebuie coapte la exact 225 de grade, după care pot fi mâncate cu unt şi sare!

Le vorbeşte tare şi clar, iar Thulin e mută de uimire, pentru că micuţa ei războinică nu arătase niciodată interes pentru vreo activitate gastronomică. Câteva castroane cu castane coapte sunt date mai departe părinţilor, iar învăţătoarea se întoarce spre Ramazan, care în mod evident îşi uitase replica.

— Ramazan, ce-ar trebui să ţii minte dacă mănânci castane coapte?

— Trebuie să le alegi pe cele bune. Pe cele comestibile.

— Aşa e. Există multe tipuri de castane, dar numai câteva sunt comestibile.

Ramazan dă din cap aprobator, ia o castană şi o mestecă zgomotos, iar părinţii mândri zâmbesc, primind gesturi de apreciere din partea celorlalţi părinţi. Învăţătoarea continuă cu o poveste despre modul în care copiii au preparat castanele care sunt mâncate acum de părinţi, dar Thulin nu o ascultă.

— Cum adică există multe tipuri de castane?

Întrebarea vine mult prea târziu şi total pe lângă subiect. Învăţătoarea se întoarce surprinsă spre Thulin, la fel şi câţiva părinţi, care se opriseră din râs.

— Credeam că sunt doar două tipuri de castane. Cele comestibile şi apoi cele din care faceţi omuleţi de castane, nu?

— Nu, de fapt, sunt mai multe tipuri. Dar acum Ramazan urmează să…

— Sunteţi sigură?

— Foarte sigură. Dar acum urmează să…

— Câte tipuri?

— Câte tipuri de ce?

— Câte tipuri de castane există?

În încăpere s-a făcut linişte. Părinţii se uită ba la învăţătoare, ba la Thulin. Până şi copiii au făcut

linişte. Ultima întrebare a lui Thulin fusese tăioasă, ca la un interogatoriu, uitând de politeţea ce însoţise primele întrebări. Învăţătoarea ezită şi zâmbeşte nesigur, neavând nicio idee de ce primeşte brusc o întrebare ca la un test.

— Nu le cunosc pe toate. Dar există diverse castane comestibile, spre exemplu castanele europene şi cele japoneze, apoi mai există diverse castane sălbatice, cum ar fi…

— Din care se fac animăluţe de castane?

— Din toate. Dar la noi cele mai răspândite sunt castanele sălbatice.

Nimeni nu spune nimic. Părinţii o privesc pe Thulin, care se uită pierdută spre învăţătoare. Cu colţul ochiului zăreşte figura fiicei sale, înţelegând că probabil e cel mai jenant moment din viaţa ei. Dar peste numai câteva momente Thulin face stânga-împrejur şi pleacă. Petrecerea începuse deja când ea traversează încăperea comună şi aleargă spre ieşire.

102

— Dacă vrei să mă provoci la încă o tură de alergat, va trebui s-o lăsăm pe săptămâna viitoare.

Genz îi zâmbeşte. Când Thulin intră în laboratorul spaţios, el stă în picioare, lângă o valiză şi o geantă de voiaj ceva mai mică, tocmai îmbrăcând un trenci. Ea aflase deja de la recepţionera care o întâmpinase că bărbatul de-abia se întorsese de la o scenă a crimei, dar acum se pregăteşte să plece la o conferinţă de specialitate, susţinută în weekend la Centrul Expoziţional Herning. Însă obţinuse o scurtă întrevedere cu el. Încercase deja să-l prindă la telefon cât se afla în taxi, pe drum încoace, dar fără niciun rezultat. Iar acum se bucură să-l găsească la secţie, chiar dacă sosise într-un moment inoportun.

— Nu e vorba de asta. Am nevoie de ajutorul tău.

— Putem discuta în drum spre maşină?

— Omuleţii de castane lăsaţi lângă corpurile victimelor, cu amprenta Kristinei Hartung – de care erau?

— De care erau?

Genz începuse să stingă lămpile cu halogen, dar se opreşte şi o priveşte lung.

— Ce vrei să spui?

Thulin alergase pe scări până în birou şi îşi dă seama că încă gâfâie.

— Nu vorbim de o simplă castană. Există mai multe tipuri. Ce fel de castane erau alea?

— Chiar acum nu-mi amintesc…

— Erau castane sălbatice?

— De ce întrebi? Ce s-a întâmplat?

— S-ar putea să nu fie mare lucru. Dar dacă nu-ţi aminteşti, cu siguranţă e menţionat undeva în rapoartele voastre de laborator.

— Cu siguranţă, însă eu tocmai…

— Genz, nu te-aş întreba aşa ceva dacă n-ar fi important. Poţi verifica acum?

Genz o priveşte lung şi nedumerit. Oftează, apoi se aşază pe scaunul din faţa calculatorului. În câteva

secunde deschide sistemul, iar Thulin îi urmăreşte activitatea pe ecranul montat pe peretele din faţa lui. Genz deschide un folder şi parcurge cu multă siguranţă mai multe rapoarte, fiecare numerotate, apoi se opreşte asupra unuia dintre ele, deschizându-l. Fişierul conţine o cantitate enormă de statistici şi analize, dar Genz răsfoieşte raportul în mare viteză şi se opreşte abia la un paragraf anume, intitulat „Specii şi origine".

— În primul caz, al Laurei Kjær, amprenta a fost impregnată pe o castană comestibilă. Cu denumirea ştiinţifică de *Castanea sativa x crenata.* Eşti mulţumită?

— Şi celelalte?

Genz îi aruncă o privire serioasă, sugerându-i că nu i se pare deloc amuzant.

— Te rog, e important!

Bărbatul cercetează dosarele electronice de pe calculator, deschide un alt raport şi reia procedura şi în cazul celui de-al treilea raport. După ce le-a parcurs pe toate, Thulin deduce răspunsul, înainte ca el să-l spună cu voce tare.

— Avem acelaşi rezultat în toate celelalte cazuri. *Castanea sativa x crenata.* Bine?

— Şi eşti absolut sigur? Fără nicio urmă de îndoială?

— Thulin, asistenţii mei au efectuat această parte a analizei, în timp ce eu m-am concentrat asupra amprentei propriu-zise, prin urmare nu îţi pot garanta că…

— Dar nu se poate ca asistenţii tăi să se fi înşelat de trei ori la rând?

— Nu, nu se poate. Din moment ce niciunul dintre ei nu e expert în castane, procedura uzuală presupune găsirea unui expert care să identifice speciile de plante. Îmi închipui că aşa au procedat. Totuşi îmi spui şi mie ce înseamnă asta?

Thulin rămâne tăcută. Dăduse două telefoane din taxi. Mai întâi îl sunase pe Genz, apoi pe Steen Hartung. Steen Hartung răspunsese cu o voce lipsită de entuziasm. Jenată, şi-a cerut scuze că-l

deranjează, explicându-i că era pe cale să-şi finalizeze raportul şi nu-şi mai amintea ce fel de castane avea familia lor acasă, în curte, cele pe care Kristine şi prietena ei le transformaseră în omuleţi de castane. Steen Hartung nici nu s-a simţit în stare să se mire de acea întrebare, iar când ea a menţionat că era doar o formalitate, el i-a răspuns direct, fără alte comentarii. Castanul înalt din grădină era unul sălbatic.

— Înseamnă că avem o problemă. Trebuie să luăm imediat legătura cu expertul respectiv.

103

Pământul dintre poarta roşie şi restaurantul Peter Lieps Hus din Parcul cu Căprioare e acoperit de un strat proaspăt de zăpadă. Rosa Hartung preferă să alerge pe aleea pietruită, nu pe drumul asfaltat, care e alunecos ca o oglindă. Când ajunge la capătul drumului, aruncă o privire spre parcul de distracţii, închis în această parte a anului, cu caruselele-i abandonate şi emanând un aer fantomatic. Apoi coteşte la dreapta, coboară pe una dintre aleile apărate de vârfurile arborilor, ale căror crengi au păstrat aleile aproape neatinse de zăpadă. Picioarele nu mai vor să înainteze, dar afară e ger, iar ea se forţează să meargă mai departe, în speranţa că mişcarea o va ajuta să mai scape de senzaţia de descurajare.

În ultimele zece zile abia ieşise din casa de la periferia zonei Østerbro. Toată forţa cu care se înarmase pentru a reveni în minister s-a risipit ca praful în vânt când şi-a dat seama că speranţa de a o revedea pe Kristine nu avusese vreo bază reală. Totul i se părea trist şi indiferent, la fel cum se întâmplase şi anul trecut, în iarnă şi primăvară. Deşi Vogel, Liu şi Engells îi arătaseră tot sprijinul şi susţinerea pentru a reveni în minister, totul fusese în van. Rămăsese acasă şi, indiferent ce i s-ar fi pus, Rosa ştia deja că zilele ei ca ministru sunt numărate. Atât premierul, cât şi ministrul justiţiei apăreau în public cu discursuri pline de compasiune, însă în culise era evident că Rosa o terminase cu partidul. După câtva timp cel mai probabil va fi retrogradată, ori din cauză că nu urmase ordinele premierului, ori pentru că era considerată prea instabilă – iar Rosei nu-i păsa câtuşi de puţin.

Nu putea să-şi ignore suferinţa şi în dimineaţa aceasta mersese la psihiatrul său, care o sfătuise să reia tratamentul cu antidepresive. După ce a ajuns acasă, s-a forţat să-şi îmbrace echipamentul de sport – cum obişnuia să facă în fiecare zi după micul

dejun, când lucra la domiciliu. Dar astăzi o făcuse mai ales în speranţa că endorfinele eliberate în timpul alergatului îi vor îmbunătăţi măcar puţin starea de spirit, dându-i puterea de a evita un nou tratament medicamentos.

Bineînţeles, un alt motiv pentru dorinţa Rosei de a face mişcare este faptul că firma de transport urmează să ia lucrurile Kristinei. După consult, Rosa a urmat într-un final sfatul psihiatrului, anume să scape permanent de ele, pentru a reuşi să lase trecutul în urmă. Un gest simbolic, i-a spus psihiatrul, care ar putea-o ajuta să meargă mai departe. Aşa că Rosa a chemat o companie de transport şi i-a arătat bonei lucrurile care trebuiau luate din dormitorul Kristinei: patru cutii mari cu haine şi încălţăminte, biroul şi patul fetiţei, unde Rosa se mai aşeza din când în când. Bona a primit numărul de telefon al unui magazin caritabil de pe Nordre Frihavnsgad, unde trebuia să sune şi să anunţe că în curând vor trimite o dubiţă cu cutii şi mobilă. După ce i-a dat instrucţiunile, Rosa a plecat spre parc.

Pe drum s-a tot gândit dacă ar trebui să-l sune pe Steen şi să-i spună despre decizia pe care tocmai o luase, dar nu s-a simţit în stare. Abia îşi mai vorbeau. Mesajul şefului de la Direcţia Omoruri fusese clar şi fără loc de interpretări, însă Steen nu renunţase complet să spere. Dar Rosa se simţea deja depăşită. El refuzase să semneze documentele care certificau decesul Kristinei, în ciuda faptului că el însuşi îi ceruse avocatului să le trimită. În plus, chiar dacă el nu suflase o vorbă, ea ştia că Steen începuse să bată la uşile oamenilor din fiecare cartier prin care ar fi putut să treacă Kristine în ziua dispariţiei. Bjarke, partenerului lui de afaceri, o sunase pe Rosa să-i spună ce se întâmplă. I-a povestit cu îngrijorare despre biroul lui Steen, care era vraişte, împânzit cu planurile sistemelor de canalizare, cartierelor rezidenţiale şi reţelelor de drumuri, dar şi cum în fiecare dimineaţă pleca fără să spună încotro se duce. Bjarke s-a decis să-l urmărească ieri după-

amiază şi l-a găsit rătăcind aiurea printr-un cartier rezidenţial din apropierea sălii de sport. E posibil ca Bjarke să fi regretat că a sunat-o, fiindcă Rosa a răspuns cu resemnare. Căutările lui Steen erau inutile, dar la fel erau şi toate celelalte lucruri. Ar fi trebuit să stea uniţi şi să se gândească la Gustav, dar în momentul de faţă nu se simţeau în stare.

Când Rosa ajunge într-un final la poarta roşie, e deja extenuată. Transpiraţia îi dă o senzaţie de frig şi disconfort. Respiraţia ei caldă e ca un nor ce-i iese din gură şi, pentru un moment, trebuie să se sprijine de poarta de lemn, înainte să se adune şi să se întoarcă la maşină. Pe drum spre casă, trecând pe lângă statuia lui Knud Rasmussen şi pe lângă benzinăria lui Arne Jacobsen, observă o fisură îngustă în pătura de nori de pe cer. S-a înseninat puţin, razele soarelui ţâşnesc printre nori, zăpada se luminează ca un covor de cristale strălucitoare, iar ea trebuie să se încrunte puţin ca să vadă înainte. Când parchează pe aleea din faţa casei, simte o schimbare în ritmul respiraţiei. E ceva mai calmă – inspiră şi aerul parcă îi coboară până în diafragmă, nu ca înainte, când se bloca undeva între gât şi piept, ca o gură de apă înghiţită prost. Coboară din maşină. Pe zăpadă vede urmele late ale cauciucurilor şi se simte uşurată că a făcut-o şi pe asta. Din obişnuinţă, se plimbă de-a lungul casei, până la uşa din spate. Mereu intra pe aici când venea de la alergat, gândindu-se să nu aducă mizeria şi noroiul în sufragerie. Nu are de gând să facă exerciţiile de detensionare. Nu-şi doreşte decât să intre în casă şi să se prăbuşească pe canapea, înainte s-o copleşească gândul că lucrurile Kristinei nu mai sunt acolo. Zăpada proaspătă, neatinsă, îi scârţâie sub încălţăminte, dar când ajunge la colţul verandei, se opreşte brusc.

Pe covoraşul din faţa uşii a fost lăsat ceva, dar la început nu îşi dă seama despre ce e vorba. Mai face un pas şi vede că e un fel de coroniţă delicată, care imediat o duce cu gândul la Crăciun sau la zilele de sărbătoare dinaintea Crăciunului, poate din cauza

zăpezii albe care s-a aşternut pe pământ. Abia când se apleacă s-o ridice îşi dă seama că decoraţiunea e alcătuită din omuleţi de castane. Mai multe figurine, ţinându-se de mână şi formând astfel un cerc.

Rosa se cutremură şi aruncă o privire precaută în jur. Dar nu vede pe nimeni. Peste întreaga grădină, inclusiv peste castanii bătrâni, s-a aşternut un strat de zăpadă proaspătă, neatinsă, şi doar urmele ei se pot vedea. Se uită încă o dată la decoraţiune, o ridică cu grijă şi intră în casă. A fost întrebată de nenumărate ori despre omuleţii de castane şi posibilele lor semnificaţii, atât de mult, încât a pierdut şirul, încât nu le mai poate asocia cu altceva în afară de cele făcute în fiecare an de Kristine şi Mathilde. Dar când aleargă pe scări, până la etaj, încălţată în pantofii de alergat uzi leoarcă, strigând-o pe bonă, respiraţia i se dereglează iar şi are un sentiment foarte neplăcut, pe care nu reuşeşte să-l desluşească.

Rosa o găseşte pe bonă în camera goală a Kristinei, aspirând covorul pe care stătuseră cutiile şi mobila. Tânăra îşi ridică privirea şi pare înfricoşată când Rosa opreşte aspiratorul şi îi arată coroniţa.

— Alice, cine a lăsat asta afară? Cum a ajuns aici?

Dar bona nu ştie nimic. Nu văzuse coroniţa până atunci şi nu are idee când ar fi putut fi lăsată pe preşul din faţa uşii din spate şi nici cine ar fi putut s-o lase acolo.

— Alice, e foarte important!

Rosa repetă întrebarea şi insistă pe ideea că tânăra trebuie să fi văzut ceva, însă aceasta nu observase pe nimeni după plecarea Rosei, cu excepţia bărbatului care a venit să ia lucrurile Kristinei. Numai când bona izbucneşte în lacrimi, Rosa îşi dă seama că începuse să ţipe, cerându-i cu disperare nişte răspunsuri pe care tânăra nu le avea.

— Alice, iartă-mă, îmi pare rău…

— Pot să sun la Poliţie. Vrei să anunţ Politia?

Rosa se uită la coroniţa pe care o lăsase pe jos pentru a o îmbrăţişa pe bona înlăcrimată. Decoraţiunea e alcătuită din cinci omuleţi de

castane, legaţi unul de celălalt cu o sârmă de oţel. Seamănă cu figurinele arătate de poliţie, dar Rosa observă acum că două figurine sunt mai mari decât celelalte trei. De parcă cei doi omuleţi mai mari ar fi părinţii. Părinţi din castane, ţinându-se de mână cu trei copii mici de castane, formând împreună o familie ce dansează în cerc.

Rosa se trezeşte la realitate. Recunoaşte decoraţiunea şi pricepe imediat de ce fusese lăsată în faţa uşii sale, special s-o găsească ea. Îşi aminteşte când o văzuse prima dată, de la cine o primise, dar şi de ce. Lucrurile sunt clare acum, dar raţiunea încă încearcă să-i spună că nu poate fi adevărat. Nu poate fi acesta motivul. S-a întâmplat cu prea mult timp în urmă.

— Sun acum la Poliţie, Rosa. E mai bine să anunţ Poliţia.

— Nu! Nu suna la Poliţie. Sunt bine.

Rosa o lasă pe Alice să plece. Când coboară în fugă spre maşină şi apoi pleacă de acasă, se simte urmărită. Simte că a fost urmărită de foarte mult timp.

104

Traseul spre centru i se pare mult prea lung şi împânzit cu obstacole. Se mută de pe o bandă pe alta atunci când are ocazia şi trece pe roşu în zona Trianglen, dar şi ceva mai târziu, în dreptul Grădinii Regelui. Amintirile încep să iasă la suprafaţă. Pe unele le retrăieşte cu toată certitudinea, altele sunt mai vagi şi disipate, de parcă propriul ei creier le-a pus cap la cap ulterior, astfel încât toate lucrurile să capete sens. Când ajunge la minister, se întreabă unde ar trebui să parcheze pentru a nu atrage atenţia asupra sa. După ce reuşeşte să găsească un loc potrivit, începe să alerge spre intrarea din spate. Atunci îşi dă seama că şi-a uitat cardul de acces, dar gardianul o recunoaşte şi-i permite să intre în clădire.

— Liu, am nevoie de ajutorul tău.

Odată ajunsă sus în biroul său, o găseşte pe secretară în mijlocul unei şedinţe cu două tinere din sindicat, pe ambele recunoscându-le ca fiind angajate recent. Liu este în mod evident surprinsă s-o vadă pe Rosa acolo, aşa că discuţia celor trei femei se opreşte brusc.

— Da, bineînţeles. Reluăm mai târziu conversaţia asta.

Liu le roagă pe cele două femei să plece, iar ele, dând să iasă din birou, îi aruncă priviri curioase Rosei. Abia atunci îşi dă seama că e încă îmbrăcată în echipamentul de alergat, e udă leoarcă şi încălţămintea are urme de noroi.

— Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

Grija secretarei e un gest frumos, dar Rosa nu are timp să se gândească la asta.

— Unde sunt Vogel şi Engells?

— Vogel nu a venit deloc astăzi, iar Engells cu siguranţă are vreo şedinţă pe undeva prin clădire. Să încerc să-i contactez?

— Nu, nu contează. Cred că ne descurcăm şi singure. Ministerul are acces la registrul Consiliului

Local, care conţine informaţii despre copiii luaţi cu forţa şi familiile adoptive, nu-i aşa?

— Da… De ce?

— Am nevoie de informaţii despre o familie adoptivă. Cazul despre care vorbesc a fost gestionat de autorităţile locale din Odsherred. Probabil în 1986, dar nu sunt sigură.

— 1986? Dacă aşa stau lucrurile, nu sunt sigură că dosarul a fost arhivat digital…

— Te rog să încerci! Bine?

Liu o priveşte mirată, iar Rosa îşi regretă exprimarea.

— Liu, nu întreba de ce. Doar ajută-mă.

— Bine…

Liu se aşază la laptopul său, aflat pe birou. Rosa o priveşte cu recunoştinţă. Îşi introduce numele de utilizator şi parola pentru a accesa registrul din Odsherred şi reuşeşte să-l deschidă. Rosa îşi trage un scaun şi se aşază foarte aproape de ea, să poată urmări informaţiile de pe ecranul laptopului.

— Familia adoptivă se numeşte Petersen. Locuiau în Odsherred, pe strada Kirkevej numărul 35. Numele tatălui era Poul şi era profesor, numele mamei era Kirsten şi era specialist în ceramică, îi spune lui Liu.

Degetele secretarei tastează cu rapiditate informaţiile dictate de Rosa.

— Nu apare nimic. Nu aveţi CNP-urile lor?

— Nu, nu mi le mai amintesc, dar ştiu că aveau deja o fiică adoptivă, pe care o chema Rosa Pedersen.

Liu tastează CNP-ul dictat de Rosa, dar apoi se opreşte şi se uită la ea.

— Dar e vorba de tine… nu?

— Da. Caută mai departe. Nu-ţi pot spune despre ce e vorba. Trebuie să ai încredere în mine.

Liu acceptă cu o oarecare nesiguranţă, continuând căutările, iar la scurt timp găseşte informaţia dorită.

— Rosa, copil de sex feminin. Născută cu numele de familie Juul Andersen. Adoptată de Poul şi Kirsten Petersen.

— Atunci ia-le CNP-urile de aici şi caută-le în combinaţie cu un caz din 1986.

Liu face cum îi spune Rosa şi caută încă o dată, dar, după câteva minute de butonat, scutură din cap.

— Nu apare nimic din 1986. După cum am spus, poate nu s-a finalizat digitalizarea întregii arhive, aşa că poate…

— Încearcă ’87 sau ’85. În perioada aceea, familia noastră a primit un băiat, împreună cu sora lui.

— Ai cumva numele băiatului?

— Nu, nu am nicio informaţie. Au stat puţină vreme la noi.

Privirea îi era absorbită de ecranul din faţa ei.

— Cred că am găsit ceva. 1987. Toke Bering… Şi sora lui geamănă, Astrid.

Rosa observă că Liu a ajuns la o pagină cu număr de înregistrare şi cu un bloc de explicaţii. Literele sunt de modă veche, sugerând că dosarul a fost iniţial bătut la maşina de scris. Numele nu-i spun nimic. Nici faptul că erau gemeni, dar ştia că ei trebuiau să fie.

— Scrie că au stat la voi timp de trei luni, după care au fost daţi mai departe.

— Unde au fost daţi mai departe? Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu ei.

Liu o lasă pe Rosa mai aproape, să vadă cu ochii ei paginile scanate din vechiul dosar. Şi Rosa începe să citească. După ce termină de citit cele trei pagini bătute la maşină de responsabilul de caz, întreg corpul începe să-i tremure. Pe obraz i se scurg lacrimile şi simte că îi vine să vomite.

— Rosa, ce s-a întâmplat? Nu-mi place ce se întâmplă. Să-l sun pe Steen sau…?

Rosa scutură din cap. Încearcă să-şi regleze respiraţia, forţându-se să citească încă o dată textul. De data aceasta, fiind convinsă că există un mesaj pentru ea. Ceva de la persoana care-i lăsase coroniţa din omuleţi de castane. Sau era deja prea târziu? Oare mesajul acela oribil spunea pur şi simplu că ăsta e motivul pentru toate cele întâmplate? Oare

pedeapsa era că va trebui să trăiască pentru tot restul vieţii ştiind această informaţie?

De data aceasta, Rosa ia la rând toate detaliile, căutând frenetic indicii care să-i arate cum trebuie să procedeze mai departe. Brusc, se luminează. Când vede numele locului în care au fost duşi fraţii gemeni, totul devine evident şi ştie că într-acolo trebuie să meargă. Acolo *trebuie* să fie.

Rosa se ridică şi memorează adresa din registru.

— Rosa, nu ai putea să-mi spui despre ce e vorba?

Nu-i răspunde lui Liu. Din senin, observă că primise un SMS de la un „număr ascuns”. Notificarea apăruse pe ecranul telefonului lăsat pe birou. Mesajul conţine un *emoticon* – o faţă cu degetul la buze –, aşa că Rosa îşi dă seama că trebuie să păstreze tăcerea dacă vrea să mai poată spera că va afla vreodată ce s-a întâmplat cu Kristine.

105

Ninge destul de puternic şi acea bucată de privelişte pe care Hess o poate vedea prin geamul îngust este albă şi lipsită de contur. Pe autostradă fusese suportabil, fiindcă maşinile de curăţat zăpada au lucrat de zor. Dar acum, că a ieşit de pe drumul european E47 şi a intrat pe o şosea locală, spre Vordingborg, e nevoit constant să meargă cu 20 de kilometri la oră, ca să nu se izbească de maşinile din faţă.

Pe distanţa dintre Copenhaga spre Sjælland a telefonat poliţiei locale din Risskov şi Nyborg, dar, după cum se şi temea, aceste echipaje nu i-au fost de mare ajutor. Cele mai puţine informaţii existau despre omorul din 2001, din Risskov. Din moment ce crima avusese loc cu 17 ani în urmă, solicitările lui au fost refuzate rapid de Poliţia din Aarhus. Apelul lui a fost transferat de trei ori, până când unei poliţiste i s-a făcut milă de el şi a căutat cazul, reuşind să-i spună că fusese de mult declarat nerezolvat, apoi a fost clasat. Poliţista nu cunoştea personal cazul, dar a fost dispusă să-i citească la telefon câteva fragmente din raportul de poliţie. Nicio informaţie nu s-a dovedit utilă. Victima fusese asistentă de laborator şi mamă singură, iar în noaptea crimei tocmai găsise pe cineva care să aibă grijă de fiica ei de un an, fiindcă invitase un prieten la cină. Când prietenul a ajuns la ea acasă, a găsit-o moartă, înjunghiată şi prăbuşită în sufragerie, aşa că a sunat la poliţie. Doi ani mai târziu, ancheta nu a mai avut prioritate, iar cazul a fost clasat. Poliţiştii epuizaseră lista de suspecţi şi nu mai aveau nicio pistă utilă.

Însă situaţia s-a dovedit a fi diferită în cazul din Nyborg din 2015. Victima fusese mama unui băiat în vârstă de trei ani, iar investigaţia era încă activă. Tatăl băiatului, fostul iubit al victimei, era suspectul principal şi fusese dat în urmărire, dar se presupunea că se ascunde în oraşul Pattaya din Thailanda. Motivul crimei putea fi un amestec de gelozie şi

interes financiar. Fostul iubit al femeii avea „legături cu găştile de motociclişti Hells Angels”, iar supoziţia poliţiei locale era că bărbatul urmărise maşina victimei şi o văzuse pe femeie întâlnindu-se cu un jucător profesionist de fotbal, căsătorit, cu care avea o aventură. Pe drum spre casă, a fost forţată să tragă maşina pe banda de urgenţă, unde apoi a fost lovită sau înjunghiată cu o armă neidentificată, care i-a intrat prin ochiul stâng, până în creier. Considerând că e puţin probabil ca fostul iubit al victimei, acum presupus că se ascunde în Pattaya, ar putea fi responsabil de crimele recente pe care Hess însuşi le cercetase în capitală, l-a întrebat pe inspectorul de poliţie dacă în cazul respectiv mai fuseseră şi alţi suspecţi. Persoane care să fi avut vreo legătură cu femeia, fără neapărat să fie prieteni apropiaţi, iubiţi sau rude. Dar inspectorul nu credea că ar fi fost şi alţi suspecţi, iar Hess a simţit imediat că bărbatul interpretase întrebarea ca pe o critică indirectă la adresa cercetărilor sale. Aşa că Hess a hotărât să nu insiste. În schimb, a ridicat problema omuleţului de castane ce fusese agăţat de oglinda retrovizoare din maşina femeii.

— În timpul audierilor, când diverselor persoane li s-au arătat fotografiile de la locul crimei, a observat cineva vreun obiect care să le dea de gândit sau care nu avea ce să caute acolo?

S-a simţit imediat că inspectorul a fost luat prin surprindere de acea întrebare.

— De unde Dumnezeu ştii? De ce întrebi?

— Mi-aţi putea spune despre ce e vorba?

— Mama victimei s-a mirat când a observat un om de castane ce atârna de oglinda retrovizoare din interiorul maşinii. Mama a declarat că victima fusese alergică la nuci încă din copilărie şi că era ciudat să vadă aşa ceva în maşină.

Inspectorul, căruia nu-i plăcea să lase piste nerezolvate, s-a străduit să elucideze misterul. În urma unor întrebări adresate grădiniţei la care mergea copilul, s-a obţinut informaţia conform căreia copiii uneia dintre clase făcuseră omuleţi de

castane cu câteva săptămâni în urmă, aşa că nu i s-a părut deplasat ca mama, în ciuda alergiei sale, să fi agăţat în maşină una dintre operele artistice ale propriului copil. Aflând informaţia, Hess s-a înfiorat. Chiar dacă spusele inspectorului păreau plauzibile în teorie, el nu considera că sunt valide. Dar cine şi-ar mai bate capul întrebându-se ce căuta acolo un omuleţ de castane, tocmai toamna, în septembrie sau octombrie? Probabil că nimeni. Pentru o clipă, Hess a simţit că întrebarea i-a declanşat inspectorului o nouă umbră de îndoială şi autoanaliză, aşa că s-a grăbit să încheie subiectul. Nu avea niciun motiv să declanşeze noi alarme, când singurele sale piste erau la stadiul de simple teorii.

Neputând să mai facă progrese în cele două cazuri, Hess a luat-o spre sud, sperând să găsească pe cineva cu care să discute cazul din Møn, din 31 octombrie 1989. Din fericire, Møn era sub jurisdicţia Directoratului de Poliţie din Vordingborg, aşa că nu era nevoit să conducă cu viteza melcului tocmai până în cea mai sudică provincie a ţării. Dar începuse să-şi regrete mutarea. Din acelaşi motiv pentru care nu-i contactase pe Thulin şi pe Nylander, acum se îndoia de propria decizie în timp ce urca scările Secţiei de Poliţie din Vordingborg. După clipa de luciditate din aeroport, îşi dăduse seama ce sarcină dificilă îşi asumase. Chiar dacă s-ar fi dovedit că una şi aceeaşi persoană a terorizat şi ucis femei mai multe decenii, dovedirea acestui lucru ar fi putut să dureze la fel de mult timp cât i-a luat ucigaşului să comită acele crime. *Presupunând* că teoria era adevărată.

La recepţia aglomerată a Secţiei de Poliţie din Vordingborg, Hess minte fără cea mai mică tragere de inimă, susţinând că vine din partea Departamentului de Investigaţii Criminale din Copenhaga şi că ar dori să discute cu şeful local. Angajaţii secţiei sunt ocupaţi. Aparent, afară e un dezastru total, şoferii provoacă accidente pe şosea, dar o persoană mai omenoasă se opreşte puţin să-i

explice lui Hess pe ce coridor trebuie s-o ia şi să întrebe de Brink.

Hess intră într-un birou jerpelit, în care un bărbat roşcat, ciupit de vărsat, de vreo 60 de ani şi 100 de kilograme tocmai îşi îmbracă haina în timp ce vorbeşte la telefonul mobil.

— Lasă mizeria aia acolo, dacă nu vrea să mai pornească. Vin imediat!

Bărbatul încheie apelul şi se îndreaptă spre uşa de la intrare, fără să se sinchisească de prezenţa lui Hess.

— Mi s-a spus să discut cu Brink?

— Tocmai plecam. Va trebui să aştepţi până luni.

Hess se grăbeşte să-şi arate insigna de poliţie, dar bărbatul trece mai departe şi se îndreaptă spre ieşire în timp ce-şi încheie haina.

— E important. Am câteva întrebări despre un caz şi…

— Sunt sigur că ai, dar eu am plecat în weekend. Întreabă la recepţie. Sunt sigur că te vor ajuta. O zi bună!

— Nu pot să întreb la recepţie. E vorba despre un caz de omor, din Møn, vechi din 1989.

Silueta corpolentă a lui Brink se opreşte în mijlocul holului. Rămâne puţin întors cu spatele, iar când se întoarce să se uite la Hess, arată de parcă ar fi văzut o fantomă.

106

Inspectorul de poliţie Brink nu va uita niciodată ziua de 31 octombrie 1989. Tot ce-a văzut în experienţa lui de poliţist păleşte în comparaţie cu amintirea acelei zile. Chiar şi acum, mulţi ani mai târziu, stând în faţa lui Hess în biroul prost luminat, cu zăpada troienind afară, bărbatul masiv este vizibil marcat.

Detectivul Brink ajunsese la ferma Ørum într-o după-amiază, cu o zi înainte să împlinească 29 de ani, fiindcă dăduse curs unei solicitări de asistenţă venite din partea inspectorului de poliţie de la vremea respectivă, Marius Larsen. Acest Marius Larsen, pe atunci poreclit „şeriful", îi făcuse o vizită lui Ørum fiindcă unul sau mai mulţi vecini se plânseseră că animalele acestuia mişunau pe câmpurile lor. Nu era prima oară. Ørum, un tată pe la vreo 40 şi ceva de ani, avea o fermă micuţă, dar mai şi lucra cu jumătate de normă la portul de feriboturi. Nu studiase zootehnia, nici nu avea experienţă sau pasiune pentru acest domeniu, iar oamenii spuneau despre el că pur şi simplu încerca să facă un ban în plus crescând animale. Cumpărase ferma la o licitaţie de vânzare a bunurilor executate silit, plătise un preţ derizoriu şi, din moment ce animalele, grajdurile şi pajiştile veniseră la pachet cu toată oferta de vânzare, el încercase să le valorifice. Din păcate, nu i-a mers prea bine. Când venea vorba de Ørum, cuvântul „bani" – sau mai degrabă expresia „lipsa banilor" – descria deseori situaţia. Unii considerau că tot din lipsa banilor s-a înscris pe lista de familii adoptive a municipalităţilor. De fiecare dată când un copil sau un tânăr era trimis în plasament la ferma familiei Ørum, odată cu acesta venea şi un cec. De-a lungul anilor se adunaseră câteva cecuri bune. În restrânsa comunitate din Møn, oamenii şi-au închipuit că familia nu provenea dintr-un mediu foarte educat şi nici foarte sensibil, dar, pe de altă parte, se crease impresia că tinerii şi copiii

luaţi sub aripă de familia Ørum aveau totuşi ceva de câştigat din mediul respectiv. Aveau parte de mult aer proaspăt, în jur erau pajişti şi animale, iar copiii puteau să contribuie la munca de la fermă, învăţând să-şi câştige traiul. Copiii familiei Ørum, atât cei luaţi în plasament, cât şi cei biologici, erau de regulă uşor de recunoscut în comunitatea locală. Asta pentru că aveau haine mai sărăcăcioase decât colegii lor şi deseori purtau îmbrăcăminte nepotrivită cu anotimpul. Ce-i drept, e posibil ca toată familia să fi avut o tendinţă de izolare, însă, în special în cazul copiilor luaţi în plasament, timiditatea era considerată o consecinţă a vieţii nefericite pe care o avuseră până atunci. Şi chiar dacă familia Ørum nu era neapărat bine văzută, se bucura de un anumit statut, deoarece – cu sau fără bani – făcea un lucru bun pentru copiii aceia care nu mai aveau nimic pe lume. Iar faptul că Ørum bea zdravăn când mergea să lucreze la feriboturi sau când stătea de unul singur în port, în Opelul său jerpelit, ei bine, ăsta era dreptul lui.

În urmă cu 30 de ani şi cunoscând doar acest context destul de limitat, Brink şi un coleg de-al său tocmai ajunseseră la fermă, împreună cu o ambulanţă solicitată de şerif. Porcul mort din spatele tractorului fusese doar un semn prevestitor pentru baia de sânge ce-i aştepta în casă. Cei doi copii biologici ai lui Ørum, deja adolescenţi, zăceau împuşcaţi în bucătărie, la masa la care luaseră micul dejun, mama fusese tăiată în bucăţi în baie, iar în beci au găsit corpul cald al lui Marius Larsen, care fusese ucis cu câteva lovituri în faţă, aplicate cu acelaşi topor cu care fusese ciopârţită şi mama.

Ørum nu era acolo. Maşina lui cea jerpelită era în hambar, dar bărbatul era de negăsit. Din moment ce Marius Larsen fusese ucis cu cel mult o oră în urmă, şi-au dat seama că Ørum nu avea cum să fi ajuns prea departe, dar cercetările lor extinse au rămas fără rezultat. Cadavrul lui Ørum a fost găsit din întâmplare abia trei ani mai târziu, de noul proprietar; corpul zăcuse în groapa de lut din spatele

casei, unde se presupunea că-şi luase singur viaţa, împuşcându-se cu o puşcă de vânătoare. Probabil făcuse asta chiar înainte ca Brink şi colegul său să ajungă la fermă. Conform criminaliştilor, era aceeaşi puşcă cu care fuseseră împuşcaţi cei doi adolescenţi din sufragerie şi porcul din curte. Cu această constatare, poliţiştii au considerat că lucrurile se legau, iar cazul a fost elucidat.

— Ce s-a întâmplat? De ce-a făcut Ørum aşa ceva?

Hess a scris câteva notiţe pe un carneţel, iar acum îl priveşte pe poliţistul masiv aflat de cealaltă parte a mesei.

— N-am ştiut cu certitudine. Poate din vinovăţie. Am presupus că e din cauza celor făcute copiilor adoptivi.

— Care copii adoptivi?

— Gemenii. Cei găsiţi în beci.

Iniţial, Brink s-a grăbit să constate că gemenii, fata şi băiatul găsiţi în beci, erau încă în viaţă. Personalul ambulanţei i-a preluat imediat, în timp ce Brink şi colegul său s-au concentrat să declanşeze căutarea lui Ørum, după ce la faţa locului au ajuns mai mulţi ofiţeri de poliţie. Dar când Brink s-a întors în beci, şi-a dat seama că locul era ieşit din comun.

— Arăta ca o temniţă. Închisă cu lacăte, bare la geamuri, nişte haine, câteva manuale şcolare şi o saltea, care nu vrei să ştii la ce a fost folosită. Într-un dulap mai vechi erau depozitate o grămadă de casete video, care au arătat foarte clar ce s-a întâmplat acolo.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce mai contează?

— Pur şi simplu.

Brink îl priveşte şi apoi inspiră adânc.

— Fetiţa a fost abuzată şi violată. Totul a început în ziua în care au ajuns la fermă şi a continuat câtă vreme au fost acolo. Diverse forme de sex. Cu Ørum sau cu copiii lui adolescenţi, pe care Ørum şi soţia i-au obligat să participe. O înregistrare arăta cum o târâseră pe fetiţă până în cocina porcilor.

Brink amuţeşte. Bărbatul cel masiv se freacă la urechi şi clipeşte, iar Hess observă că privirea îi e absentă.

— Sunt un om în toată firea. Rezist la multe. Dar uneori încă îl mai pot auzi pe băiat, strigând la mamă, încercând s-o convingă să intervină…

— Dar mama ce-a făcut?

— Nimic. Ea filma.

Brink înghite în sec.

— În altă filmare puteai să vezi cum îl încuia pe băiat în beci şi îi spunea să facă omuleţi de castane până când terminau. Şi asta a şi făcut. De fiecare dată, din câte se vede. Toată pivniţa era împânzită de omuleţii aceia…

Hess îşi imaginează scena. Băiatul fusese încuiat de mama lui adoptivă într-o încăpere din beci, în vreme ce sora lui era abuzată dincolo de perete. Hess încearcă să-şi închipuie ce efecte ar putea să aibă asta asupra unei minţi atât de tinere.

— Aş vrea să văd dosarul cazului.

— De ce?

— Nu îţi pot da detalii, dar trebuie să aflu unde sunt acum băiatul şi fetiţa de atunci. E urgent.

Hess s-a ridicat în picioare, sugerând cât de urgent era, dar Brink rămâne pe loc.

— Fiindcă vrei să faci profilul vreunui pacient închis la Secţia de Securitate?

Brink se uită la el cu sprânceana ridicată, de parcă ar vrea să întrebe dacă Hess îl ia de prost. Hess îi dăduse această explicaţie când a sosit la secţie. Se gândise că i-ar fi fost mai uşor să dezvolte o minciună existentă decât să inventeze una nouă. Prin urmare, a spus că ajuta poliţia daneză să facă profilul unui deţinut dintr-o secţie de maximă securitate, şi anume Linus Bekker, a cărui gândire era în mod straniu preocupată de o fotografie anume din cazul din Møn, din 1989. Cu cât spunea mai puţin despre scopul lui real, cu atât mai bine.

— Cred că e cazul să ne oprim aici. Dă-mi numele superiorului tău de la Direcţia Omoruri.

— Brink, e important.

— Şi de ce mama dracului ar trebui să te ajut? Deja am pierdut cu tine o jumătate de oră, pe care aş fi putut-o folosi să îmi scot sora din zăpadă.

— Fiindcă nu sunt sigur că Ørum ţi-a ucis colegul, pe Marius Larsen. Nici pe toţi ceilalţi, de altfel.

Poliţistul masiv îl ţintuieşte cu privirea. Pentru un moment, Hess are impresia că acesta va începe să râdă zeflemitor. Dar când Brink îi răspunde, o face foarte natural şi parcă încercând să se convingă pe sine însuşi.

— Nu *poate* fi băiatul. Am discutat despre asta atunci, dar era imposibil. Avea doar 10-11 ani.

Hess nu răspunde.

107

Dosarul despre baia de sânge din Møn din 1989 este cuprinzător. Procesul de digitalizare din arhiva Staţiei de Poliţie din Vordingborg este suficient de avansat pentru ca Hess să poată citi documentele pe un ecran, în loc să răsfoiască rapoarte prăfuite precum cele din jurul lui, deşi ar fi preferat să poată face asta. Cât timp aşteaptă nelinişti tonul de apel ocupat din telefonul său mobil, privirea îi alunecă peste rafturile din cameră. Şi atunci îşi dă seama ce cantitate enormă de suferinţă umană trebuie să fi fost documentată de-a lungul timpului de statul danez şi care acum zace uitată prin diversele arhive, registre şi servere din toată ţara.

— Sunteţi pe linia de aşteptare, cu numărul de ordine – 7.

Brink l-a însoţit până în subsol şi a descuiat arhiva – o încăpere primitivă şi murdară, cu un şir lung de rafturi, cutii şi dosare. Nu exista nicio fereastră, doar neoane fluorescente de modă veche, aşa cum Hess mai văzuse la şcoală, iar încăperea îi amintea cât de mult ura subsolurile şi camerele subterane.

Brink i-a spus că fuseseră atât de multe dosare, încât cazul respectiv fusese printre primele pe lista de digitalizare, pentru a elibera din spaţiul de stocare, cu câţiva ani în urmă, când fusese demarat procesul informatic. Şi, astfel, Hess a fost nevoit să parcurgă cazul pe vechiul calculator din colţul camerei. Brink s-a oferit să-l ajute şi aproape a insistat să rămână de faţă, dar Hess a preferat să parcurgă materialul fără să fie întrerupt. Telefonul mobil i-a sunat de mai multe ori, inclusiv câteva apeluri de la François, aşa că şi-a imaginat că, probabil, francezul îşi dăduse seama că nu a mai ajuns la Bucureşti.

Hess ştia ce căuta în materialele respective, dar tot se lăsa prins în detalii. Descrierea primei întâlniri dintre agenţii de poliţie şi fraţii gemeni a fost o lectură teribilă. Când au fost găsiţi, stăteau

îmbrăţişaţi într-un colţ al subsolului, băiatul cu braţele în jurul surorii sale, care părea apatică, parcă aflată într-o stare de şoc. Băiatul a fost separat cu forţa de ea când au fost duşi la ambulanţă, iar comportamentul lui era cel al unui „animal sălbatic”. Examinarea medicală a copiilor a confirmat abuzul şi violenţele a căror mărturie se găsea deja în subsol, după care s-a încercat o audiere a gemenilor, lucru care s-a dovedit imposibil. Băiatul rămăsese totalmente mut şi nu scosese un cuvânt, iar sora, dimpotrivă, a răspuns total anapoda, fără să fi părut a înţelege întrebările. Psihologul aflat la faţa locului a declarat că fetiţa trăia într-un soi de univers paralel, probabil încercând să-şi reprime experienţele. Un judecător a aprobat absenţa celor doi copii din sala de judecată şi, din acel moment, au fost trimişi la nişte familii adoptive din cealaltă parte a ţării. În acest context, Hess a reuşit să afle că autorităţile au decis să-i despartă pe cei doi, în speranţa de a-i ajuta să lase trecutul în urmă şi să meargă mai departe. Lui Hess nu i s-a părut o decizie tocmai înţeleaptă.

Stând acolo la calculator, primul lucru pe care şi l-a notat pe carneţel a fost, desigur, numele fraţilor gemeni, Toke şi Astrid Bering, dar şi CNP-urile lor. Însă, în afară de acestea, raportul poliţiei nu conţinea prea multe alte informaţii utile despre trecutul lor. Dintr-o notă a responsabilului de caz reieşea că au fost găsiţi abandonaţi pe scările unei maternităţi din Aarhus, în 1979, la doar câteva săptămâni de la naştere, iar numele l-au primit de la moaşe. Fără a intra în detalii, nota spunea că fraţii gemeni au trăit la alte familii adoptive înainte de a fi transferaţi în grijă la Ferma de Castane, cu doi ani înainte de masacru. Aşa se numea ferma lui Ørum. Cu fiecare rând citit, Hess simţea că se apropie de o explicaţie, dar apoi a căutat CNP-urile gemenilor în bazele de date ale poliţiei, să vadă unde se aflau în prezent.

— Sunteţi pe linia de aşteptare, cu numărul de ordine – 3.

Registrul extins al poliţiei care interconectează diversele registre ce pot fi relevante pentru ancheta

poliţiei arată, printre altele, unde şi când a trăit o anumită persoană. Pentru fiecare persoană este înregistrată o listă cronologică a adreselor, dar şi momentul schimbării domiciliului, apoi dacă persoana a fost căsătorită, divorţată, căutată, acuzată, condamnată, expulzată sau dacă s-a remarcat în vreun fel prin activităţi ce pot avea relevanţă pentru poliţie.

Dar presupusa căutare de rutină s-a transformat într-un alt mister.

După o şedere într-o instituţie de stat destinată copiilor defavorizaţi, din registru reiese că, la vârsta de 12 ani, Toke Bering a fost dat în plasament unei familii din Langeland. Apoi unei familii din Als, pe urmă altor trei familii, până pe la vârsta de 17 ani, când i s-a pierdut urma. Pur şi simplu, în baza de date nu se mai găsea nicio altă adresă sau vreun eveniment care să aibă legătură cu CNP-ul respectiv.

Dacă Toke Bering ar fi murit, acest lucru ar fi trebuit să fie înregistrat, dar băiatul nu mai avea nicio urmă înregistrată în sistem, aşa că Hess a telefonat Direcţiei pentru Evidenţa Populaţiei pentru a solicita o explicaţie. Doamna care a răspuns la telefon nu a reuşit să obţină mai multe informaţii decât Hess, iar presupunerea ei era că Toke Bering ar fi plecat din ţară.

Profitând de ocazie, Hess a întrebat şi despre sora băiatului, dar nici despre ea nu a primit mai multe informaţii decât găsise deja. Astrid Bering fusese şi ea dată în plasament mai multor familii, după şederea la Ferma de Castane. Însă era evident că angajaţii serviciilor sociale şi experţii în psihologia copilului schimbaseră strategia faţă de fetiţă, fiindcă au scos-o din sistemul de plasament, transferând-o în diverse instituţii de psihiatrie infantilă. De când avea 18 ani şi până la vârsta de 27 nu figura deloc în registru, sugerând că ar fi putut fi plecată din ţară, însă apoi şederile la instituţii psihiatrice s-au ţinut în lanţ. Până în urmă cu un an, când, la 38 de ani, părea să se fi evaporat. Hess a încercat la cea mai recentă adresă unde stătuse, dar clinica respectivă avea deja

un nou manager, care habar nu avea unde ar fi putut pleca Astrid Bering după externare.

— Sunteţi pe linia de aşteptare, cu numărul de ordine – 2.

Neavând de ales, Hess a decis să o ia pe drumul mai anevoios. Adică să telefoneze tuturor familiilor care i-au avut în plasament pe gemeni, urmând să-i întrebe dacă au mai auzit de-a lungul anilor ceva de la băiat sau de la fată şi dacă ştiu unde se află aceştia în prezent. Hess a început cronologic, mai exact, cu familiile *de dinaintea* şederii la Ferma de Castane, însă după vreo două apeluri nu a reuşit să obţină nimic. Familiile adoptive păreau binevoitoare, dar nu mai fuseseră în legătură cu fraţii gemeni de atunci, iar Hess a ajuns astfel la familia cu numărul trei.

— Consiliul Local din Odsherred, Direcţia pentru Familie, cu ce vă pot ajuta?

Vechiul număr de telefon fix al familiei Petersen, din Odsherred, era nefuncţional, motiv pentru care Hess a adresat întrebările sale autorităţilor locale. S-a prezentat şi a explicat faptul că-i caută pe Poul şi Kirsten Petersen, cu domiciliul pe strada Kirkevej numărul 35, din Odsherred, fiindcă aceştia l-ar putea ajuta cu informaţii despre doi fraţi gemeni pe care i-au avut în plasament în 1987.

— Nicio şansă, dacă nu cumva ai vreo pilă la Dumnezeu. Conform informaţiilor din calculatorul meu, Poul şi Kirsten Petersen sunt amândoi decedaţi. Soţul a murit acum şapte ani, iar soţia, doi ani mai târziu.

— Cum au murit?

Întreabă mai mult din obişnuinţă, dar persoana cu voce obosită de la capătul firului nu are informaţia respectivă în faţa ochilor. Din moment ce soţul avea 74 de ani, soţia avea 79 şi au murit la o distanţă de câţiva ani, detaliile nu păreau interesante.

— Dar copiii? Mai aveau copii care să fie în viaţă la vremea respectivă?

Hess întreabă fiindcă e posibil ca fraţii, în special cei din familiile adoptive, să păstreze legătura, chiar

dacă părinţii nu mai sunt în viaţă.

— Din ce văd, nu.

— În regulă, mulţumesc. La revedere.

— Staţi, aşteptaţi o secundă. Au mai avut un copil luat în plasament, pe care l-au şi adoptat. Rosa Petersen.

Hess era pe cale să închidă când a recepţionat mesajul funcţionarei. Ar putea fi o coincidenţă, dar intuiţia îi spune că sunt o mulţime de oameni cu acelaşi prenume. Şi totuşi…

— Aveţi un CNP pentru Rosa Petersen?

Doamna îi dă numărul, iar el o roagă să aştepte puţin pe fir, până se întoarce puţin la calculator. Câteva momente mai târziu, deja a reuşit să verifice baza de date şi a descoperit că Rosa Petersen se căsătorise în urmă cu 15 ani şi luase numele soţului, iar acum nu mai încape nicio urmă de îndoială: Rosa Petersen este Rosa Hartung. Hess începe să se agite.

— Şi ce anume scrie despre şederea fraţilor gemeni la familia Petersen, în 1987?

— Nimic. Văd numai faptul că familia Petersen i-a luat în plasament vreo trei luni.

— De ce nu mai mult?

— Nu scrie aici. Iar acum ar trebui să închei programul. Deja e weekend.

Când funcţionara închide telefonul, Hess încă rămâne cu mobilul la ureche. Cei doi fraţi gemeni au stat trei luni în Odsherred împreună cu Poul şi Kirsten Petersen şi cu Rosa, fiica lor adoptivă. După aceea au fost trimişi în Møn, la familia Ørum. Hess nu ştie mai multe, dar aceasta e piesa de legătură: şederea la familia Petersen – băiatul din subsolul Fermei de Castane – oamenii de castane lăsaţi lângă corpurile victimelor – victimele, care au fost tranşate şi desfigurate până când arătau ca nişte păpuşi – criminalul, care îşi face propriul om de castane din bucăţi de corpuri umane.

Lui Hess îi tremură degetele în timp ce imaginile i se rotesc în cap, iar el încearcă să le aranjeze logic. De la început a fost vorba despre Rosa Hartung. Amprentele i-au condus de fiecare dată spre ea, fără

ca el să poată înţelege de ce, dar acesta era detaliul lipsă.

O străfulgerare îl face să se ridice instant, dar apoi totul se întunecă în jurul lui, când îşi dă seama dintr-odată ce urmează să se întâmple.

O apelează imediat pe Rosa Hartung. Telefonul nici nu mai sună, ci intră direct mesageria vocală, iar Hess închide. E pe cale să sune din nou, când primeşte un apel de la un număr necunoscut.

— Brink la telefon. Scuză-mă dacă te-am întrerupt de la ceva. Am întrebat în stânga şi în dreapta, dar chiar nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu fraţii gemeni.

— E în regulă, Brink, acum nu am timp pentru asta.

Brink se oferise să-l ajute pe Hess, dând telefoane prin comunitatea locală, iar Hess fusese de acord numai ca să scape de Brink. Aşa că acum Brink mai mult îl enervează când sună să-i dea raportul.

— În sistem nu există nicio informaţie, mai ales despre băiat. Am întrebat-o pe fata cea mică a surorii mele, care a fost în aceeaşi clasă cu gemenii, dar nici ea nu a reuşit să ia legătura cu ei când au avut reuniunea şcolară, acum vreo doi ani.

— Brink, trebuie să fug.

Hess închide şi sună iar, rămânând agitat lângă calculator, dar Rosa Hartung nu-i răspunde. Îi lasă un mesaj vocal şi decide să încerce să-l sune pe soţul ei, dar apoi primeşte un SMS. Iniţial, crede că e de la Rosa, dar SMS-ul este de la Brink.

— O fotografie cu clasa 5A, din 1989. Nu ştiu dacă îţi e de folos. Nepoata mea spune că probabil fata a fost bolnavă în ziua în care s-a făcut fotografia, dar băiatul este cel din partea dreaptă, de la margine.

Hess deschide imediat fotografia ataşată şi o analizează. În imaginea ştearsă de timp sunt mai puţin de 20 de elevi, probabil fiindcă e o şcoală de la ţară. Un şir de elevi stă în picioare, iar celălalt stă pe scaune, în faţa lor. Sunt îmbrăcaţi în culori pastelate, unele fete au părul cârlionţat şi poartă bluze cu

burete la umeri, în timp ce băieţii au încălţăminte *Reebok* şi pulovere *Kappa* sau *Lacoste.* În primul rând stă o fată foarte bronzată, cu cercei mari şi ţinând un mic poster pe care scrie „5 A”, iar majoritatea elevilor zâmbesc în faţa aparatului de fotografiat, de parcă cineva, poate fotograful, tocmai le-a spus ceva tare amuzant.

Dar când ajunge la el, băiatul din marginea stângă atrage întreaga atenţie. Pentru vârsta lui, nu e înalt. De fapt, nu e la fel de dezvoltat ca restul băieţilor, iar hainele îi sunt murdare şi şifonate. Are însă o privire intensă. Se uită direct în aparatul de fotografiat, cu o figură inexpresivă, de parcă e singurul care nu a înţeles poanta tocmai spusă.

Hess îl fixează cu privirea. Îi analizează părul, pometii, nasul, bărbia, buzele. Toate acele trăsături ce se schimbă radical în perioada următoare, în adolescenţă. Pe de o parte, Hess îl recunoaşte, pe de alta, chiar deloc, şi abia când măreşte fotografia şi acoperă figura băiatului, lăsând să se vadă doar ochii, îşi dă seama cine e. Vede cu ochii lui, dar e la fel de imposibil pe cât e de evident. Când conştientizează pe deplin situaţia, îşi spune că e prea târziu să se mai opună.

108

Gleznele ei sunt suple şi delicate, perfecte pentru pantofii cu toc înalt, pe care îi admiră când o invită să meargă în faţa lui pe coridor, în drum spre sala conferinţelor de presă. Ea se întoarce şi îi spune ceva, iar Nylander dă din cap aprobator, dar de fapt se gândeşte cum să dea startul acelei aventuri pe care se hotărâse s-o aibă cu ea. Lovitura de graţie ar putea avea loc în aceeaşi după-amiază, câteva ore mai târziu. I-ar putea oferi o cafea la unul dintre barurile hotelurilor de lângă gară, pentru ca apoi să discute cum vor proceda. I-ar mulţumi pentru eforturile depuse şi ar pălăvrăgi despre oportunităţile de a deveni ofiţer de informaţii în cadrul poliţiei. Şi, dacă a apreciat bine situaţia, n-ar avea nevoie de prea mult preludiu ca s-o ademenească într-o cameră de hotel pentru una-două ore. Apoi s-ar întoarce acasă şi ar pregăti băuturile pentru obişnuitele adunări de vineri seara, organizate de soţia lui. Nylander a hotărât cu mult timp în urmă că-şi iubea în continuare soţia sau cel puţin iubea ideea de a avea o viaţă de familie, însă soţia era mult prea preocupată de copii, de consiliul şcolar şi de toate detaliile acestea ce ţin de aparenţe. Aşa că nu i se pare deloc greşit să-şi savureze în secret doza de libertate. Şi chiar astăzi, în mod special, s-a înfiripat în mintea lui ideea că merită să se premieze după săptămâna ce trecuse.

Conferinţa de presă finală se încheiase şi astfel prezentarea publică a cazului a ajuns la bun sfârşit. Ba chiar cu rezultatul dorit de Nylander. Foarte puţini oameni pricep ce act impresionant de echilibru este să laşi o senzaţie de seriozitate şi încredere presei, dar Nylander înţelesese de mult cum o declaraţie publică foarte bine pregătită poate să-ţi deschidă drumul către alte uşi, fie în Poliţie, fie la Procuratură sau chiar în Ministerul Justiţiei. Nylander a mai observat şi faptul că statutul său intern creştea odată cu tot mai numeroasele apariţii

la diverse posturi de televiziune şi pe alte platforme. Criticii fuseseră puşi la punct, iar lui nu-i păsa câtuşi de puţin dacă alţii considerau că a avut prea multe apariţii publice. El însuşi simţea că fusese foarte generos cu laudele la adresa echipajului său, mai ales la adresa lui Tim Jansen, fără să-i pună însă în lumină pe Hess şi Thulin. Ce-i drept, Thulin găsise membrele amputate, dar, pe de altă parte, nu i-a respectat ordinele prin vizita făcută lui Linus Bekker, iar din după-amiaza aceasta se bucură că va scăpa de ea. Chiar dacă va pleca în NC3. În curând, departamentul lui va fi inundat de noi resurse umane şi, cu siguranţă, va avea suficienţi detectivi la fel de buni ca ea, deşi ceva îi spunea că totuşi ciudata asta mică avea ceva deosebit.

Pe de altă parte, nu a avut nimic pozitiv de spus despre Hess. Evident, l-a lăudat până la cer într-o discuţie telefonică avută cu un şef din Europol, dar făcuse asta doar ca să se descotorosească de el. După închiderea cazului, Hess nu s-a prezentat la secţie nici măcar o dată, aşa că Nylander a fost nevoit să-i roage pe Thulin şi pe ceilalţi să scrie rapoartele de reconstituire a crimelor, care erau strict responsabilitatea lui Hess. Din acest motiv, era o veste bună să ştie că bărbatul va părăsi curând ţara. Şi tocmai în acest context Nylander constată cu surprindere că Hess îl sună pe telefonul mobil.

Primul lui gând a fost, desigur, să respingă apelul când numele a apărut pe ecranul telefonului, dar apoi îşi dă seama brusc de ce îl sună şi abia aşteaptă să audă ce are de spus. Un coleg îl informase cu câteva minute mai devreme că un francez din Europol a sunat să întrebe de ce Hess nu s-a prezentat la datorie, conform înţelegerii, dar Nylander nici nu l-a băgat în seamă. Nu-i păsa. Însă acum şi-l imaginează pe Hess explicând cum şi-a pierdut zborul spre Bucureşti şi rugându-l să dea un telefon la Europol şi să vină cu o scuză salvatoare. Dar Hess merită s-o încaseze, aşa că Nylander duce telefonul mobil la ureche imaginându-şi ce ar trebui să se întâmple ca Hess să nu ajungă înapoi în ograda lui.

Conversaţia s-a încheiat după 3 minute şi 38 de secunde. Durata exactă a apelului e afişată pe ecranul telefonului, la care Nylander continuă să se uite apatic. Sub picioarele sale s-a căscat un abis. Creierul lui încă protestează împotriva lucrurilor spuse de Hess, dar în sinea sa ştie că ar putea fi adevărat. Îşi dă seama că reprezentanta de relaţii publice încă îi vorbeşte cu buzele ei dulci, dar el se ridică, începe să alerge până ajunge la departamentul său, unde îl înşfacă pe primul detectiv din zonă. Îi spune:

— Adună trupele de intervenţie. Găseşte-o pe Rosa Hartung. Acum!

109

Steen Hartung este ud leoarcă din cauza ninsorii care s-a pornit din nou în suburbia prin care conduce. Alcoolul din sticluţele sale e singurul lucru care-l mai încălzeşte, dar şi acesta se va termina curând, astfel că plănuieşte să se oprească la benzinăria din Bernstorffsvej. Urcă pe încă o alee invadată de zăpadă, trece pe lângă o altă paradă de dovleci de Halloween, şi aceştia troieniţi, apoi sună la un alt interfon. Aruncă o privire împrejur cât timp aşteaptă. Se uită la urmele paşilor săi imprimate în zăpadă şi la fulgii grei de zăpadă ce roiesc în aer prin acel cartier, de parcă ar fi un glob de cristal cu zăpadă mişcătoare înăuntru. Unele uşi se deschid, altele nu şi, judecând după cât a stat în faţa ei, Steen se aşteaptă ca nici uşa aceasta să nu se deschidă. Tocmai când se întorsese şi începuse să coboare scările, a auzit sunetul uşii ce se deschidea. Recunoaşte figura care apare din spatele ei. Deşi e un necunoscut, Steen are impresia că-l recunoaşte pe bărbat. Însă deja e obosit, a umblat neîncetat vreme de câteva ore, fără să obţină vreun rezultat, iar starea de epuizare îl face să se îndoiască de propria judecată. În sinea lui, şi-a dat seama că singurul scop al acestei căutări este acela de a-şi alina suferinţa. A analizat hărţi, desene şi schiţe, a sunat din uşă în uşă, dar în sinea lui a început să-şi dea seama că e în van.

Căută să explice, cam bâlbâindu-se, despre încercarea sa de a afla noi informaţii. Mai întâi face o prezentare a situaţiei – apoi îşi exprimă speranţa că respectivul ar putea să-şi amintească vreun lucru, absolut orice, din după-amiaza de 18 octombrie a anului trecut, când fiica lui probabil mergea cu bicicleta prin cartier, poate chiar pe drumul acela. Pe lângă cele spuse, Steen arată o poză a fiicei sale, deja umezită de fulgii de zăpadă, culorile fotografiei scurgându-se precum un rimel pe obraz. Bărbatul din dreptul uşii clatină din cap, înainte ca Steen să termine ce avea de spus. El ezită o clipă, după care

începe din nou, dar bărbatul mai scutură o dată din cap, voind să-i închidă uşa în faţă. În momentul acela Steen îşi iese din fire.

— Ţin minte că te-am mai văzut şi înainte. Cine eşti? Ştiu sigur că te-am mai văzut!

Vocea lui Steen transmite o doză de neîncredere, de parcă tocmai ar recunoaşte un potenţial suspect, aşa că blochează uşa cu piciorul, pentru ca bărbatul să n-o poată închide.

— Şi eu îmi amintesc de tine şi nu e nimic ciudat la mijloc. Ai sunat la uşă şi luni, punându-mi exact aceleaşi întrebări.

După câteva momente, Steen ştie că bărbatul are dreptate. Ruşinat peste măsură, îşi cere scuze şi, dezorientat, se retrage din faţa uşii, îndreptându-se spre drum. În urma sa îl aude pe bărbat întrebându-l dacă se simte bine, dar Steen nu-i răspunde. Aleargă prin furtuna de zăpadă şi nu se opreşte decât când ajunge la maşina parcată în capătul străzii, unde alunecă şi e nevoit să se prindă de capotă ca să nu cadă. Ca un prost demn de toată mila pentru că nu poate să accepte ce s-a întâmplat, se trânteşte pe scaunul şoferului şi izbucneşte în plâns. Stă în întunericul din maşina acoperită de zăpadă, plânge ca un copilaş şi simte cum telefonul începe să-i vibreze în buzunarul din interiorul hainei, dar nu-i pasă. Bagă mâna în buzunar să scoată telefonul abia când îşi aminteşte de Gustav, iar pe ecran vede că are multe apeluri pierdute. Frica îl cuprinde instantaneu. Răspunde la telefon, dar nu Gustav îl sunase, ci bona, iar primul impuls al lui Steen e să închidă, fără să spună nimic. Însă Alice îl informează că trebuie s-o găsească imediat pe Rosa: ceva nu e în regulă. Nu e foarte clar ce vrea să spună, dar cuvintele „oameni de castane” şi „poliţie” îl aruncă din coşmarul turelor prin cartier în alt coşmar, unul nou.

110

Cele trei dubiţe ale poliţiei, cu sirenele pornite, descongestionează imediat traficul de pe Aaboulevard. Nylander se află în coloana de maşini din spatele lor şi pe toată durata drumului dinspre oraş şi adresa primită se gândeşte că trebuie să existe şi o altă legătură, în afară de cea prezentată de Hess mai devreme la telefon. Analizează cu atenţie, iar şi iar, fotografia pe care Hess i-o trimisese prin SMS, cea cu elevii, şi, cu toate că recunoaşte figura puerilă din partea stângă a imaginii, nu-i vine să creadă că legătura e reală.

Sirenele au fost oprite înainte să sosească la destinaţie, pentru a nu-l avertiza astfel pe suspect, şi, când dubiţele poliţiei ajung în faţa Departamentului de Criminalistică, se împart conform planului. Perimetrul clădirii e încercuit în 45 de secunde şi, în timp ce primii curioşi încep să se uite afară de la ferestrele clădirii cubice, Nylander îşi croieşte drum prin zăpadă spre intrarea principală, unde totul arată ca de obicei. La recepţie se aude o muzică de fundal şi câţiva colegi discută despre planurile de weekend, stând în jurul coşului cu fructe aşezat pe un birou. Când recepţionera al cărei parfum fructat, de lămâie, îi spune voioasă că Genz se află în laborator, într-o şedinţă organizată din scurt, Nylander deja începe să blesteme în sinea sa din cauză că-l ascultase pe Hess, dând astfel o alarmă generală.

El ignoră oferta botoşeilor de plastic albaştri ce sunt puşi la dispoziţia oaspeţilor din cauza furtunii de zăpadă, în timp ce criminaliştii se ridică nedumeriţi de la mesele lor din birourile cu pereţi de sticlă, el şi trei detectivi înaintează spre laboratorul pe care el însuşi îl vizitase de atâtea ori, când dorise să constate în persoană că probele chiar arătau aşa cum erau descrise în rapoarte sau în discuţiile telefonice.

Dar laboratorul e gol. La fel şi biroul lui Genz, situat în continuarea laboratorului. Starea de

normalitate din ambele încăperi este liniştitoare – totul arată frumos şi bine aranjat, şi un pahar de plastic cu un rest de cafea încă se află pe biroul din faţa ecranului imens.

Recepţionera, care mersese după ei în laborator, observă fără nicio urmă de mirare că şeful nu e în biroul său, apoi îi informează că se duce să-l caute. După plecarea ei, Nylander începe imediat să mediteze la cum ar putea să-i facă viaţa şi cariera lui Hess şi mai grele decât erau, ca răzbunare pentru gafa pe care tocmai îl convinsese s-o comită. Când va reveni în birou, Genz va da explicaţii, poate chiar va izbucni în plâns, spunând că nu el e băiatul din fotografie. Că numele lui nu a fost niciodată Toke Bering – că nu a plănuit ani la rând o răzbunare –, că, în mod evident, nu e psihopatul şi criminalul descris de Hess.

Dar apoi vede cu ochii lui. Stând acolo, în laborator, cercetând încăperea din priviri, se uită prin biroul lui Genz şi la obiectele de pe masă, pe care nu le observase când intrase în încăpere. Cartea de identitate a lui Genz, cheile, telefonul de muncă şi cardul de acces în clădire – toate sunt aşezate în ordine pe masa goală, de parcă lucrurile respective au fost părăsite acolo, pentru totdeauna. Dar nu asta îi dă fiori. Ci omuleţul de castane ce tronează pe cutia de chibrituri de lângă ele.

111

Hess reuşeşte să-l prindă pe Nylander la telefon tocmai când se află pe ultima porţiune de autostradă spre Copenhaga. Încercase să-l sune de câteva ori deja, dar idiotul abia acum răspunde – şi e clar că nu prea are chef de vorbă.

— Ce vrei? Sunt ocupat!

— I-aţi găsit?

Laboratorul fusese golit. Nicio urmă de Genz, în afară de semnătura pe care o lăsase în întâmpinarea urmăritorilor săi. Colegii lui crezuseră iniţial că se dusese la o conferinţă de specialitate în Iutlanda, dar în urma unor verificări rapide s-a dovedit că Genz nici măcar nu era înscris la acel eveniment.

— Aici suntem acum. În apartamentul mare, în stil *penthouse,* dintr-un complex imobiliar nou-construit, din Nordhavn. Dar e gol – şi prin asta vreau să spun că e *complet* gol: fără mobilă, fără urme, posibil fără nicio amprentă.

Din cauza furtunii de zăpadă, Hess nu vede nimic pe autostradă. Cu toate astea, apasă mai tare pedala de acceleraţie.

— Dar aţi găsit-o pe Rosa Hartung, nu? Toată povestea o priveşte pe Hartung şi dacă Genz…

— Am găsit-o pe naiba. Se pare că nimeni nu ştie unde e, are telefonul închis şi din cauza asta nu poate fi localizat. Nici soţul ei nu ştie nimic, dar bona a văzut-o plecând cu maşina de acasă, după ce găsise o coroniţă din oameni de castane, lăsată în faţa uşii.

— Ce coroniţă?

— N-am văzut-o.

— Genz nu poate fi localizat? Telefonul sau maşina lui…?

— Nu. Şi-a lăsat telefonul pe birou şi maşinile de la Criminalistică nu au niciun fel de dispozitiv de localizare. Alte propuneri utile nu ai?

— Şi calculatorul din laboratorul lui? Adu-o pe Thulin să spargă parola, ca să putem vedea ce conţine.

— Deja am pus o echipă să se ocupe de spartul parolei.

— Adu-o pe Thulin, acum! Thulin poate să rezolve chestia asta în numai…

— Thulin a dispărut.

Cuvintele lui Nylander par să fie de rău augur. Hess aude că acesta şi ceilalţi tocmai coboară pe nişte scări ce produc ecou, prin urmare presupune că percheziţia de la locuinţa goală a lui Genz s-a încheiat.

— Ce vrei să spui?

— Aparent, s-a dus să-l caute pe Genz la Departamentul de Criminalistică şi s-a întâlnit cu el mai devreme. Un criminalist din garaj a spus că i-a văzut acum vreo două ore, coborând pe scările din spate, urcându-se în maşina lui Genz şi plecând. Nu ştiu mai multe.

— Acum vreo două ore? Dar sigur aţi încercat s-o sunaţi, nu-i aşa?

— Da, dar degeaba. Tocmai am fost informat că telefonul ei mobil a fost găsit într-un coş de gunoi, aproape de Departamentul de Criminalistică.

Cuvintele lui Nylander sunt copleşitoare. Hess frânează şi se strecoară spre banda de urgenţă a autostrăzii acoperite de zăpadă. Mai multe maşini îl claxonează şi el abia reuşeşte să evite coliziunea cu un camion de pe banda interioară, după care reuşeşte să ajungă în siguranţă pe banda de urgenţă şi opreşte maşina.

— Genz nu are nevoie de ea. Ar fi putut să o lase undeva. Poate e acasă sau cu…

— Hess, *am verificat.* Thulin a dispărut. Ai vreo informaţie utilă? Ai idee unde ar putea fi acum?

Hess aude întrebarea. Maşinile trec în viteză pe lângă el. Încearcă să-şi revină din starea de paralizie, dar singura mişcare din maşină e făcută de ştergătoarele de parbriz, care alunecă dintr-o parte în alta.

— Hess!

— Nu. Nu ştiu.

Hess aude portiera unei maşini trântindu-se, iar legătura telefonică se întrerupe. Abia după câteva clipe reuşeşte să ia telefonul de la ureche. Maşinile îşi croiesc drum în faţa lui, prin zăpadă, iar ştergătoarele continuă să se mişte dintr-o parte în alta.

Ar fi trebuit s-o sune. Ar fi trebuit s-o sune din aeroport, din clipa în care-şi dăduse seama că ceva nu era în regulă. Dacă ar fi sunat-o, acum ar fi fost preocupată să analizeze fotografiile de la locurile crimelor, pe care Linus Bekker le accesase de mai multe ori şi nu i-ar mai fi trecut prin minte să se ducă la Genz. Dar nu a făcut asta, iar sentimentele care-i stau în gât ca nişte noduri îi transmit că a avut mai multe motive decât i-ar plăcea să recunoască.

Hess încearcă să rămână raţional. Încă nu poate fi prea târziu. Nu are nicio idee de ce Thulin l-ar fi căutat pe Genz, dar, dacă s-a urcat de bunăvoie în maşina lui, probabil a făcut-o fără să ştie cu cine avea de-a face. Prin urmare, Genz nu avea niciun motiv să-i facă vreun rău, darmite să vrea să petreacă mai mult timp cu ea. Asta dacă nu cumva Thulin descoperise ceva şi din cauza asta l-a vizitat pe Genz, căutând un aliat cu care să poată sta de vorbă.

E un gând înfiorător. Dar Thulin reprezintă cel mult un mic obstacol pentru Genz, aşa că n-ar trebui să-şi schimbe ţinta din cauza ei. Cazul o vizează pe Rosa Hartung, dintotdeauna a vizat-o pe Rosa Hartung. A fost vorba despre ea şi trecutul ei.

Din senin, Hess îşi dă seama ce are de făcut. Mai degrabă şi-ar încerca norocul, e mai mult o intuiţie decât un gând raţional, dar celelalte variante sunt fie improbabile, fie deja verificate de Nylander şi detectivii din Copenhaga. Se uită peste umăr şi priveşte farurile şirurilor de maşini ce trec pe lângă el, împroşcând în toate părţile cu zăpadă cenuşie. Când găseşte o mică deschizătură de câteva secunde – în orice caz suficientă pentru ca următoarea coloană de maşini să poată frâna puţin şi să evite impactul –, apasă puternic pedala de acceleraţie şi

virează spre autostradă, îndreptându-se spre deschizătura din coloană, creată de lucrările de deszăpezire. Roţile îi derapează şi pentru un moment crede că maşina urmează să se rostogolească precum o minge blocată în şanţul de bowling. Dar apoi roţile capătă aderenţă şi el îşi continuă drumul spre banda din mijloc, de unde virează şi se întoarce în direcţia opusă. Hess nu se mai uită la maşinile de pe sensul opus, pur şi simplu claxonează şi se strecoară între două furgonete, îndreptând volanul abia când ajunge pe banda de viteză redusă.

Se întoarce de unde a venit. Câteva secunde mai târziu, vitezometrul indică 140 kilometri la oră şi întreaga bandă exterioară e liberă, la dispoziţia lui.

112

— E o zi grozavă pentru o excursie în pădure, dar, din câte văd, pe aici sunt doar copaci obişnuiţi.

Auzind cuvintele lui Genz, Thulin scrutează mai atent împrejurimile, uitându-se prin parbriz şi geamurile laterale, dar el pare să aibă dreptate. Chiar dacă nu ar fi zăpadă peste tot, probabil castanii ar fi fost greu de identificat. Şi fiindcă oraşul Møn este acoperit de stratul alb de nea, lui Thulin i se pare din ce în ce mai imposibil.

Cei doi merg cu maşina pe un drum de ţară, îngust şi şerpuit, iar Genz, care e la volan, se uită la ceasul de mână.

— A meritat încercarea. Dar acum ar fi mai bine să ne întoarcem spre pod, apoi te las în staţia de tren din Vordingborg, iar eu voi conduce mai departe, spre Iutlanda. Bine?

— Da…

Thulin acceptă faptul că drumul până acolo nu ajutase la nimic şi se lasă pe spate, cufundându-se în scaun.

— Îmi pare rău că ţi-am irosit timpul.

— N-are nimic. După cum ai spus şi tu, oricum mergeam în direcţia asta.

Thulin încearcă să-i zâmbească şi ea lui Genz, chiar dacă dârdâie de frig şi e obosită.

N-ar fi durat prea mult s-o găsească pe experta care-i ajutase pe criminalişti să identifice tipul de castană.

Ingrid Kalke, profesoară de botanică la Facultatea de Ştiinţe Naturale a Universităţii din Copenhaga, era foarte tânără pentru un profesor universitar, având poate vreo 35 de ani, dar tânăra academiciană s-a exprimat cu un aer autoritar. Din biroul ei, le-a confirmat prin Skype că acele castane pe care o rugaseră să le identifice erau diferite de castanele sălbatice, cele mai răspândite în Danemarca.

— Tipul de castane din care au fost făcuţi omuleţii e un soi comestibil. În mod normal, clima de la noi

este prea rece pentru castanele comestibile, dar există câţiva pomi răspândiţi prin zonă, spre exemplu în apropiere de Limfjord. Ca să fiu mai explicită, acest tip de castană comestibilă este un soi hibrid între cel european şi cel japonez, cunoscut sub denumirea de *castanea sativa x crenata.* La o primă vedere, pară să aparţină soiului *Marigoule,* care în sine nu ridică niciun semn de întrebare. Partea ciudată este că aceste castane analizate par să fie o încrucişare cu soiul *Bouche de Betizac.* Majoritatea experţilor consideră că tocmai acest soi încrucişat a dispărut de pe teritoriul ţării noastre şi ultima dată când am auzit ceva despre el a fost acum câţiva ani, când ultimii castani se pare că au fost decimaţi de un anumit tip de ciupercă. Dar v-am mai spus deja toate astea!

Tânăra academiciană comunicase deja informaţiile importante despre castane unui asistent de-ai lui Genz, care luase legătura cu ea. Thulin a observat că Genz a devenit foarte tăcut când profesoara le-a reamintit despre acest fapt, cel mai probabil fiindcă era o situaţie compromiţătoare pentru departamentul său, din moment ce descoperirile nu fuseseră comunicate poliţiei până în ziua de azi.

— În care parte a Danemarcei a fost văzut *ultima oară* acest soi Marigoule-Betizac?

Profesoara Ingrid Kalle a confruntat încă o dată informaţia cu un coleg şi s-a dovedit că ultima înregistrare a castanilor din acest soi s-a făcut în câteva locuri din Møn, dar a repetat faptul că soiul e considerat dispărut. Cu toate acestea, Thulin a notat în detaliu toate localităţile de pe insulă înainte de a încheia conversaţia cu profesoara. Apoi a fost nevoită să ducă muncă de convingere cu Genz, care nu prea înţelegea ce semnificaţie avea descoperirea respectivă.

Thulin i-a explicat că, dacă acele castane care aveau amprentele Kristinei Hartung nu erau castane sălbatice şi, prin urmare, nu aveau cum să provină de la standul ambulant al ei şi al Mathildei, atunci

originea lor ar putea fi şi mai misterioasă decât s-a considerat iniţial. Nu părea să mai existe o explicaţie logică despre cum ar fi putut intra în posesia lor Benedikte Skans şi Asger Neergaard, cu atât mai puţin în posesia celor cu amprentele Kristinei Hartung, lucru care ridica semne de întrebare faţă de modul de soluţionare ales de Nylander. Pe de altă parte, lui Thulin i se părea încurajator că ultimele înregistrări ale soiului de castane ce aveau amprentele Kristinei Hartung puteau fi reperate în relativ puţine locuri din Danemarca, mai exact pe insula Møn. Dacă soiul era atât de rar cum spusese experta, localitatea respectivă putea să aducă noi piste în anchetă. În cel mai bun caz, informaţii noi despre criminal sau despre Kristine Hartung.

Abia atunci Genz a înţeles că Thulin chiar credea că era posibil ca acele cazuri de omucidere să nu fie de fapt soluţionate. Că Hess ar fi putut avea dreptate. Că altcineva ar fi putut înscena totul, aşa încât să pară că tânărul cuplu a comis crimele.

— Doar nu crezi asta. Glumeşti?

Iniţial, Genz a izbucnit în râs şi a refuzat s-o ducă până pe insula Møn, ca să caute castani. Chiar şi după ce a încercat să-l convingă că se afla pe traseul lui, dacă el se ducea spre Iutlanda. Sau, în fine, cu un mic ocol. Dar el a refuzat categoric – până când şi-a dat seama că ea avea de gând să facă asta, cu orice preţ. Apoi s-a dat bătut, iar ea i-a fost recunoscătoare. Parţial, fiindcă în ziua respectivă nu avea o maşină la dispoziţie, parţial, fiindcă i-ar prinde bine ajutorul lui la identificarea soiului respectiv, presupunând că acesta nu dispăruse complet.

Din păcate, lucrurile nu s-au desfăşurat conform speranţelor ei. Genz a condus o bună bucată de vreme. În ciuda zăpezii, au reuşit să parcurgă traseul într-o oră şi jumătate, dar când au ajuns în localităţile din Møn, cele menţionate de experta în botanică, au găsit fie doar nişte cioturi uscate, acoperite de zăpadă, fie copacii fuseseră de mult timp îndepărtaţi de acolo pentru a facilita construcţia

de noi clădiri. Pentru a verifica o ultimă posibilitate, Thulin l-a rugat pe Genz să iasă de pe drumul principal şi să se întoarcă spre podul din Sjælland, un traseu ce-i ducea pe un drum de ţară şi mai înzăpezit, flancat pe o parte de pădure şi pe cealaltă de câmpuri. Dar zăpada de pe drum îi îngreuna tot mai mult înaintarea lui Genz şi, chiar dacă a încercat să fie optimist, în cele din urmă au fost nevoiţi să renunţe la demersul lor.

Thulin îşi aminteşte de fiica sa şi de bunic – cu siguranţă plecaseră deja de la petrecerea organizată la şcoală – şi se hotărăşte să-i sune pentru a-i asigura că e în drum spre casă.

— Mi-ai văzut telefonul mobil?

Scotoceşte prin buzunarele hainei, dar, indiferent cât de adânc cotrobăie, nu găseşte ceea ce caută.

— Nu. Dar am o teorie despre cum castanele din acel soi rar din Møn ar fi putut să ajungă în casa familiei Hartung. Familia ar fi putut oricând să facă o excursie pe insula Møn, să viziteze faleza şi să adune câteva castane, pe care apoi să le ia acasă.

— Da, poate.

Thulin îşi scosese ultima dată telefonul când l-a aşezat pe biroul din laboratorul lui Genz şi acum e foarte surprinsă să constate că l-ar fi uitat acolo. Niciodată n-a făcut asta. Tocmai se pregăteşte să mai scotocească o dată prin toate buzunarele, când privirea îi cade întâmplător asupra unui detaliu de pe marginea drumului. Ezită preţ de o secundă, dar imaginea rămâne acolo, iar ea înţelege imediat ce anume i-a distras atenţia.

— Opreşte! Opreşte-te aici! Opreşte!

— De ce?

— Am spus să te opreşti! Opreşte-te!

Genz apasă pedala de frână şi maşina se zgâlţâie puţin, înainte să se oprească de tot. Thulin deschide uşa şi iese în liniştea de afară. E încă mijlocul zilei, dar soarele va apune în curând. În dreapta ei se întind câmpuri întregi acoperite de zăpadă, cât vezi cu ochiul, până acolo unde zăpada şi cerul se contopesc la orizont. În dreapta se află pădurea,

întunecată şi încărcată de greutatea zăpezii. Şi acolo, puţin mai în spate, la marginea drumului, e un copac enorm. Mai înalt decât ceilalţi. Trunchiul lui e gros ca un butoi, în înălţime are 20, poate 25 de metri şi scheletul bogat şi greoi de crengi e acoperit de zăpadă. De fapt, nici nu seamănă cu un castan. În afară de zăpada care-l acoperă, în rest e golaş şi cojit, dar Thulin e destul de sigură pe ea. Se apropie de copac şi zăpada scrâşneşte în aerul rece, iar când ajunge dedesubtul crengilor, unde stratul de zăpadă nu mai e atât de gros, simte aceleaşi biluţe rotunde sub picioare. Nu are mănuşi la ea, aşa că începe să scormonească în zăpadă cu mâinile goale şi scoate la iveală castanele căzute din copac.

— Genz!

O enervează când îl vede pe Genz rămânând lângă maşină şi neimplicându-se la fel de mult ca ea. A şters zăpada de pe castane şi bilele reci şi maro-închis din mâna ei stângă par să semene cu castanele pe care s-au găsit amprentele Kristinei Hartung. Thulin încearcă să-şi aducă aminte caracteristicile la care experta spusese că ar trebui să fie atenţi.

— Vino să le vezi. Pot fi acelaşi soi!

— Thulin, chiar dacă sunt aceleaşi castane, asta nu dovedeşte nimic. Familia Hartung ar fi putut să vină aici, pe faleză, şi în drum spre casă să se fi întors pe drumul acesta, iar fetiţa să fi luat câteva castane cu ea.

Thulin nu răspunde. Ceva mai devreme, când trecuseră pe lângă copac, nu observase, dar acum, de sub castan, vede foarte bine că pădurea nu e atât de deasă pe cât crezuse. Din dreptul copacilor începe un drum şerpuit ce duce în adâncul pădurii, unde zăpada pare neatinsă.

— Ne urcăm în maşină, mergem pe drumul ăsta şi vedem ce găsim.

— De ce? Nu e nimic acolo.

— Nu ai de unde să ştii. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla ar fi să rămânem blocaţi.

Thulin mărşăluieşte energic prin zăpadă, întorcându-se spre maşină. Genz încă stă lângă

portiera şoferului şi se uită la ea, dar, când trece pe lângă el şi se duce în cealaltă parte ca să urce în maşină, privirea lui ocheşte un punct invizibil, undeva, ascuns pe drumul îngust din pădure.

— Bine, fie. Dacă îţi doreşti atât de mult.

113

Toamna anului 1987

Mâinile băiatului sunt murdare şi are pământ sub unghii. Încearcă destul de neîndemânatic să facă nişte găuri în castane cu sula, dar Rosa trebuie să-i arate cum se face. Nu doar s-o înfigă, ci să scobească. Învârţi sula până când străpunge coaja şi miezul castanei. Mai întâi faci o gaură pentru gât, în ambele castane, apoi înfigi bine o jumătate de scobitoare într-una dintre castane şi pe urmă pe cealaltă deasupra ei. După aceea mai faci cu sula câteva găuri pentru braţe şi picioare – de preferat, nişte găuri adânci, ca scobitorile să fie bine fixate.

Fata învaţă prima tehnica. Degetele băiatului parcă sunt prea rigide şi lipsite de delicateţe, iar castanele îi cad una după alta din mâini, aterizând pe iarba umedă. Rosa trebuie să le adune ca să încerce din nou. Rosa şi fata râd de el, nu ca să facă mişto de el şi nici băiatul nu interpretează aşa râsul lor. Poate a făcut-o puţin, la început, în primele dăţi când s-au dus până sub castanul cel înalt ca să culeagă castane, cu mama şi tata. După aceea se duceau în curtea din spate, ca acum, aşezându-se pe scările vechii căsuţe de joacă, între frunzele galbene şi arămii, iar Rosa râdea de lipsa lui de îndemânare cu castanele. El părea speriat, la fel şi sora lui, dar apoi Rosa i-a ajutat pe amândoi şi ei au înţeles că râsul ei nu era răutăcios.

„Omuleţule de castane, haide, vino înăuntru. Omuleţule de castane, haide vino înăuntru.”

Rosa cântă acel cântecel în timp ce-i arată băiatului ce şi cum să facă pentru ca şi oamenii lui de castane să fie gata şi să poată fi aşezaţi pe raftul de lemn, alături de ceilalţi făcuţi împreună. Cu cât vor face mai mulţi, cu atât vor câştiga mai mulţi bani când îi vor vinde la ghereta de la marginea drumului. Asta le-a spus Rosa. Ea n-a mai avut fraţi până atunci şi, chiar dacă ştie că gemenii nu vor rămâne acolo pentru totdeauna, poate nici măcar

până la Crăciun, nu vrea să se gândească la asta. E frumos să-i aibă aproape dimineaţa, când se trezeşte. Sâmbătă sau duminică dimineaţa, când nu se ţin ore la şcoală, se duce în camera de oaspeţi aflată dincolo de dormitorul părinţilor şi, chiar dacă îi trezeşte pe cei doi fraţi gemeni, ei nu se supără. Somnoroşi, se freacă bine la ochi şi aşteaptă să le spună ce au de făcut. Ascultă curioşi diversele propuneri de jocuri ale Rosei, iar pe ea n-o deranjează câtuşi de puţin că gemenii nu vorbesc la fel de mult, nici că nu au nicio propunere proprie. Ea se bucură de fiecare dată doar povestindu-le ce năzdrăvănie i-a mai trecut prin minte. Şi imaginaţia ei pare din ce în ce mai bogată: vine cu o mulţime de idei şi invenţii care mai de care mai amuzante, acum, că are la dispoziţie un alt public, nu doar pe mama şi pe tata, care de obicei spun un „oh" sau „ah" sau „Acum am văzut-o şi pe asta".

— Rosa, poţi să vii pentru câteva secunde?

— Nu acum, mamă, ne jucăm!

— Ba poţi, haide. Nu durează mult.

Rosa traversează grădina în fugă, trece pe lângă bucătăria de vară din curte, unde lopata tatălui ei este înfiptă între cuiburile de cartofi şi tufişurile de agrişe.

— Ce e?

Rămâne fără astâmpăr în dreptul uşii, dar mama îi spune că va trebui să-şi dea jos cizmele de cauciuc şi să vină înăuntru. Rosa e surprinsă să vadă că amândoi părinţii se află deja în uşa spălătoriei şi o întâmpină cu un zâmbet ciudat şi abia atunci îşi dă seama că probabil stătuseră acolo o bună bucată de timp, privindu-i cum se joacă în grădină.

— Îţi place să te joci cu Toke şi Astrid?

— Da. Ce-i, de ce m-aţi chemat? Suntem ocupaţi.

O enervează la culme că trebuie să zăbovească în spălătorie, cu pelerina pe ea, în vreme ce gemenii o aşteaptă lângă căsuţa de joacă. Dacă vor reuşi să termine de pregătit castanele în timpul dimineţii, vor avea suficient timp să aducă din garaj cutiile pentru

fructe şi să pregătească standurile înainte de prânz, aşa că nu au vreme de pierdut.

— Am decis să-i păstrăm pe Toke şi pe Astrid, să poată rămâne la noi pentru totdeauna. Ce părere ai despre asta?

Părinţii stau şi o privesc pe Rosa.

— Au avut o viaţă grea şi au nevoie de o familie bună, iar tatăl tău şi cu mine credem că la noi acasă ar fi cel mai potrivit. Sigur, dacă eşti şi tu de acord. Ce părere ai?

Întrebarea o ia pe Rosa prin surprindere. Nu ştie ce să spună. Se aşteptase ca părinţii s-o întrebe dacă mai vor să le aducă nişte gustări afară. Sau nişte suc, sau poate nişte biscuiţi. Dar au întrebat-o cu totul altceva. Aşa că dă exact răspunsul pe care feţele zâmbitoare îl aşteptau.

— Da, e în regulă.

În clipa următoare, mama şi tata traversează grădina plină de apă, mama în cizme şi tata în papuci de casă. Îşi dă seama că sunt fericiţi. Nu şi-au mai luat nicio haină pe ei, nici măcar vreun pulover mai gros, dar şi-au croit drum până la căsuţa de joacă, unde gemenii stăteau pe trepte, încă ocupaţi cu castanele. Rosa rămâne la uşa spălătoriei, unde îi dăduseră vestea. Nu aude ce vorbesc, dar mama şi tata s-au apropiat de gemeni şi nu grăbesc lucrurile. Rosa vede figurile gemenilor. Din senin, fetiţa se aruncă în braţele tatălui şi se cuibăreşte acolo. La scurt timp, băiatul izbucneşte în plâns. Rămâne pe loc şi continuă să plângă. Mama îl consolează cu o îmbrăţişare, după care mama şi tata se uită unul la celălalt, cu un zâmbet pe care Rosa nu-l mai văzuse până atunci, din câte îşi amintea. Cerul se dezlănţuie, ploaia cade torenţial şi, în vreme ce Rosa rămâne în uşa spălătoriei, ceilalţi se înghesuie sub micul acoperiş şi continuă să plângă.

— Vă înţelegem perfect decizia. Unde sunt?

— În camera de oaspeţi. Mă duc să-i aduc.

— Fiica dumneavoastră ce mai face?

— Destul de bine, având în vedere situaţia de faţă.

Rosa e aşezată la masa din bucătărie, dar aude foarte clar vocile din coridor. Mama trece pe lângă uşa întredeschisă şi se îndreaptă spre camera de oaspeţi, în timp ce tatăl rămâne în hol, cu doamna şi domnul care aşteaptă acolo. Rosa tocmai îi văzuse sosind cu maşina albă şi coborând pe aleea din faţa ferestrei de la bucătărie. Vocile din coridor devin tot mai şoptite, transformându-se într-un murmur indescifrabil pentru Rosa. În ultima săptămână s-a vorbit mult în şoaptă. Rosa îşi doreşte ca totul să se termine cât mai repede. Întreaga situaţie a început după ce le-a povestit întâmplarea aceea. Nu ştie de unde a aflat-o. Cine ştie, poate chiar în ziua respectivă, la grădiniţă. Încă îşi aminteşte cum au reacţionat toţi când o fetiţă pe nume Berit le-a spus ce s-a întâmplat în camera de joacă, plină cu perne de relaxare. Fetiţa se jucase cu băieţii, până când unul dintre băieţi a spus că ar vrea să-i vadă păsărica. Se oferise să plătească o jumătate de coroană daneză pentru asta. Berit îi arătase păsărica, după care a întrebat dacă nu vor şi ceilalţi băieţi s-o vadă. Mai mulţi dintre ei au fost interesaţi, iar Berit a făcut o mulţime de bani de la băieţi. Dacă voiau, puteau să mai şi bage ceva înăuntru în păsărică, dar asta îi costa încă un sfert de coroană.

Se vedea de la o poştă că părinţii intraseră în panică. După incidentul respectiv din camera de joacă s-a vorbit mult în şoaptă, pe la colţuri, inclusiv părinţii au avut discuţii în garderobă, şi la scurt timp s-au impus multe reguli noi, destul de stricte. Rosa aproape uitase episodul respectiv. Dar, într-o seară, când mama şi tata stătuseră toată ziua să cumpere paturi noi, să le asambleze şi să zugrăvească în camera de oaspeţi, şi-a amintit din senin de incidentul acela, într-un mod foarte firesc, fără măcar să se gândească prea mult la asta.

Prin deschizătura uşii poate vedea cele două siluete mergând spre coridor, cu capetele plecate. Le aude paşii pe treptele din faţa uşii de la intrare,

unde tata le pusese deja bagajele. O aude pe mama în coridor, întrebând-o pe doamnă unde vor fi trimişi copiii.

— Încă nu le-am găsit o altă familie, dar sperăm să nu dureze prea mult.

Părinţii îşi iau rămas-bun, iar Rosa se duce în camera sa. Nu vrea să-i vadă pe fraţii gemeni fiindcă o doare burtica, de parcă ar avea un nod înăuntru. Însă acum e prea târziu să-şi mai retragă cuvintele şi povestea. Ce a spus e bun spus şi nici nu-i bine să minţi despre astfel de lucruri. Acum nu mai poate decât să tacă, să ţină totul pentru ea şi să nu mai povestească nimic nimănui, niciodată. Cu toate acestea, simte o mare durere în piept când vede cadoul de pe patul său. Cei cinci omuleţi de castane sunt aşezaţi în formă de coroniţă, de parcă s-ar ţine de mână. Sunt prinşi unul de celălalt cu un fir de oţel, iar doi dintre omuleţi sunt mai mari decât ceilalţi, de parcă ar fi doi părinţi împreună cu cei trei copii ai lor.

— E în regulă, Rosa, au plecat…

Rosa o zbugheşte prin dreptul părinţilor ei. Când iese din casă alergând, îi aude strigând în urma ei, extrem de miraţi. Maşina albă tocmai pornise de pe aleea din faţa casei şi înainta cu viteză spre curbă. Doar cu şosetele în picioare, Rosa aleargă cât poate ea de repede, până când maşina se face nevăzută. Ultimul lucru pe care îl vede sunt ochii întunecaţi ai băiatului, care o fixează pătrunzător prin geamul din spate.

114

Când au cotit pe drumul ce coboară spre pădure şi au accelerat, lumina zilei dispăruse aproape complet, începuse iar să ningă, iar zăpada acoperise destul de bine urmele vagi pe care Rosa le poate zări în faţa sa, în lumina farurilor.

Iniţial, a condus prea departe şi a fost nevoită să se oprească, să coboare din maşină şi să ceară indicaţii de la una dintre case. Nu mai fusese vreodată pe insula Møn şi, chiar dacă ar fi fost, deja nu mai conta. Abia după ce a urmat indicaţiile doamnei din casa respectivă şi a făcut cale întoarsă şi-a dat seama că trecuse complet cu vederea castanul imens şi aleea ce conducea în pădure. Înconjurat de copaci bătrâni şi scorojiţi şi de pini înalţi, drumul acela e mărginit de alei şerpuite, pe jumătate ascunse, dar, datorită urmelor de roţi, ea poate să înainteze cu o viteză constantă, fără să derapeze. Pe măsură ce urmele de pe zăpadă se estompează, acoperite de ninsoarea puternică, femeia începe să se panicheze. În zonă nu e nicio fermă. Niciun om, absolut nimic, doar drumul şi pădurea şi-ar putea fi deja prea târziu dacă o luase iar în direcţia greşită.

Pe când Rosa se îndoieşte de alegerile făcute, pădurea parcă se deschide în faţa sa, iar drumul continuă în mod miraculos spre o fermă uriaşă, acoperită de straturi zdravene de zăpadă şi înconjurată de copaci enormi. Nu arată deloc aşa cum şi-o imaginase. Descrierea din raportul de pe calculatorul ministerului o făcuse să creadă că e un loc dărăpănat, urât şi neîngrijit. Dar nu arată deloc aşa. E un loc idilic. Rosa parchează maşina, opreşte motorul şi uită cu desăvârşire să încuie portiera când înaintează grăbită prin zăpadă şi se uită în jur, respiraţia ei transformându-se într-un adevărat nor de aburi.

Casa este alcătuită din două aripi, are două etaje şi acoperişul e făcut din stuf, iar la o primă vedere

seamănă cu o gospodărie bine renovată, ca dintr-un film al regizorului Morten Korch. Faţada zugrăvită în alb e iluminată de lămpi de exterior moderne, a căror lumină ajunge până departe în curte, unde se află ea. Pe cârligele prinse sub acoperişul de stuf sunt montate un fel de clopote de sticlă, despre care Rosa îşi dă seama că sunt camere de supraveghere. Prin ferestrele aburite se poate vedea o lumină caldă, pâlpâind undeva la parter şi e sigură că a ajuns la locul potrivit când observă inscripţia de deasupra uşii de la intrare, unde, cu litere negre şi bine îngrijite, stă scris „Ferma de Castane”. Rosa nu mai poate aştepta. Ţipă cât o ţin plămânii de tare, iar după ce inspiră şi scoate cuvintele din piept, numele pe care tocmai îl strigase se aude cu ecou prin toată curtea, ajungând până departe, între copaci.

— Kristine…!

Un stol de ciori îşi ia zborul din copacii aflaţi în spatele fermei. Se năpustesc prin ninsoare şi zboară în zare şi abia după ce ultima cioară s-a pierdut în depărtare, observă silueta ce stă la uşa hambarului.

E un bărbat înalt, de aproximativ 1,85 metri. E îmbrăcat într-un impermeabil din piele, cu o găleată albastră de zidărie într-o mână, plină cu lemne de foc, şi cu un topor în cealaltă. Faţa îi e blândă şi tinerească şi iniţial ea nu-l recunoaşte.

— Ai reuşit să găseşti locul… Bine ai venit!

În vocea lui se simte un soi de constatare, cu un ton aproape prietenos şi, după un scurt schimb de priviri, el traversează curtea şi se îndreaptă spre uşa casei, cu zăpada scârţâindu-i sub picioare.

— Unde e?!

— Aş vrea să încep prin a-mi cere scuze că ferma nu mai arată ca pe vremuri. Când am cumpărat-o, plănuisem să recreez locul aşa încât să-l poţi vedea în starea lui iniţială, dar ideea în sine era prea deprimantă.

— Unde e?!

— Nu e aici. Poţi să verifici dacă vrei.

Rosei îi bubuie inima în piept. Toată scena e ireală şi ea abia respiră. Bărbatul se opreşte în faţa uşii, o

deschide politicos, scuturându-şi bine zăpada de pe cizme.

— Haide, Rosa. Să terminăm cu povestea asta.

115

În casa întunecată şi rece, Rosa îi strigă numele pe toate holurile şi verifică toate încăperile. Aleargă pe scări în sus, până la etajul întâi, unde verifică fiecare colţişor din fiecare cameră, dar fără niciun rezultat. Înăuntru nu e nimic. Niciun pic de mobilă, niciun obiect personal, doar mirosul de lac şi lemn proaspăt, răspândit pretutindeni. E o casă goală, proaspăt renovată, şi lasă impresia că n-a fost niciodată folosită la ceva. Când coboară scările ce duc la parter, îl aude. Bărbatul fredonează ceva, un vechi cântecel de leagăn şi ei îi îngheaţă sângele în vene când recunoaşte melodia. Tocmai când Rosa traversează pragul dinspre holul de la intrare spre sufragerie, el stă pe vine, cu spatele la ea, aranjând cu vătraiul lemnele ce ard în şemineu. În găleata albastră de lângă el se află toporul şi ea îl prinde într-o fracţiune de secundă. El nici nu clipeşte. Rămâne chircit în faţa sobei când îşi ridică privirea asupra ei, iar ei încep să-i tremure mâinile, dar încearcă să apuce mai strâns mânerul toporului, în caz că va trebui să-l folosească.

— Spune-mi ce-ai făcut…

El închide cu grijă uşa şemineului şi prinde bine închizătoarea.

— Acum e într-un loc mai bun. Nu aşa se spune?

— Te-am întrebat ce-ai făcut!

— În orice caz, asta mi-au spus de fiecare dată când am întrebat ce s-a întâmplat cu sora mea. Puţin paradoxal, aş zice. Întâi trimiţi doi fraţi gemeni într-o pivniţă şi-l laşi pe bărbat să-şi satisfacă toate poftele, în timp ce mamei îi vine ideea genială de a filma toată treaba. După aceea, îi desparţi pe cei doi fraţi, ani întregi, fără să aibă niciun fel de contact, doar pentru că ai considerat că asta le-ar prinde cel mai bine…

Rosa nu ştie ce să-i răspundă, dar strânge şi mai bine toporul în mâini când el se ridică în picioare.

— Dar *un loc mai bun* să ştii că nu prea ajută lucrurile astea. Cred că partea cea mai grea e să nu ştii nimic. Nu eşti de acord?

Bărbatul e nebun. Toate ideile care-i veniseră Rosei pe drum încoace sunt absolut inutile. Niciun argument raţional, nicio strategie sau vreun plan nu funcţionează în faţa privirii lui fixe şi calme, aşa că Rosa se hotărăşte să facă un pas în faţă.

— Nu ştiu ce vrei. Nici nu-mi pasă. O să-mi spui ce-ai făcut şi unde e Kristine. Ai priceput!?

— Sau ce? O să mă loveşti cu chestia aia?

El ridică mâna şi arată foarte calm spre topor. Doar din cauza acestui gest, toporul parcă stă să se sfarme în mâinile ei. Rosa simte cum o podidesc lacrimile. Bărbatul are dreptate. Ea nu va folosi toporul, nu poate, fiindcă astfel nu va afla niciodată adevărul. Deşi încearcă să se abţină, lacrimile încep să i se scurgă pe faţă şi observă că el schiţează un mic zâmbet.

— Hai să sărim peste partea asta. Amândoi ştim ce vrei să afli de la mine, iar eu vreau să-ţi spun. Întrebarea este cât *de mult* îţi doreşti să afli?

— Fac orice… Doar spune-mi ce s-a întâmplat. De ce nu poţi să-mi spui…

El face o mişcare bruscă şi ea nu apucă să reacţioneze când se apropie, o prinde strâns şi-i acoperă gura cu o cârpă umedă. Mirosul tăios îi invadează nările. Încearcă să scape din strânsoarea lui, dar bărbatul e prea puternic şi îl aude şoptind mult prea aproape de urechea ei.

— Linişteşte-te… Inspiră. Se va termina curând.

116

Lumina e stridentă şi orbitoare. Rosa încearcă să clipească, se străduieşte să-şi deschidă ochii şi prima dată observă tavanul alb şi pereţii, tot albi. În stânga ei, ceva mai încolo, vede o masă joasă din oţel ce străluceşte în lumina puternică şi, alături de monitoarele pâlpâitoare de pe peretele opus, toate acestea o fac să creadă că se află la spital. Stă întinsă într-un pat de spital şi totul a fost doar un vis, însă, când încearcă să se ridice, îşi dă seama că nu poate. De fapt, nu stă într-un pat. E o masă de operaţii, tot din oţel, iar mâinile şi picioarele ei dezgolite sunt întinse în lateral şi imobilizate cu nişte curele din piele, legate la rândul lor de masă. Îi vine să urle, dar cureaua care-i ţine capul fixat îi trece şi peste gura deschisă, astfel că strigătul ei e aproape imperceptibil şi neinteligibil.

— Bună, ne vedem din nou. Eşti bine?

Rosa e ameţită şi nu-l poate vedea.

— Efectul va dispărea în vreo zece minute. Nu ştiu prea mulţi asta, dar soiul comun de castane sălbatice conţine esculină, care are aceeaşi eficacitate precum cloroformul, dacă o prepari corespunzător.

Rosa se uită în toate părţile, dar nu-i aude decât vocea.

— În orice caz, avem multe de făcut, aşa că ai face bine să rămâi trează de-acum încolo. Ne-am înţeles?

Din senin, apare în câmpul ei vizual, îmbrăcat într-o salopetă albă de plastic. Într-una dintre mâini duce o valiză cu formă alungită, pe care o aşază pe masa de oţel. Când se apleacă s-o descuie, îl aude spunând că povestea Kristinei a început în ziua în care a recunoscut-o pe Rosa la ştiri, total întâmplător, după mulţi ani de căutări.

— Deja începusem să cred că nu te voi mai găsi niciodată. Dar, de pe băncile din spate ale Parlamentului, ai fost promovată la rangul de

ministru al Afacerilor Sociale. Îţi dai seama ce ironie! Te-am găsit numai datorită acelei numiri în funcţie…

Rosa îşi dă seama că salopeta albă seamănă perfect cu cele folosite de criminalişti. Gura îi este acoperită cu o mască albă, capul, cu o bonetă albastră şi, purtând mănuşi chirurgicale, deschide capacul valizei. Când Rosa îşi smuceşte cu putere capul spre stânga, nu reuşeşte să vadă decât două cavităţi în suportul de spumă aflat înăuntru. Din cauza poziţiei lui nu se poate vedea conţinutul primei cavităţi, dar în celălalt capăt Rosa zăreşte o tijă metalică ce luceşte. Unul dintre capetele tijei este prevăzut cu o bilă de metal de mărimea unui pumn şi pe suprafaţa bilei sunt ţepi mici şi ascuţiţi. În celălalt capăt e mânerul, însă acolo unde mânerul ar fi trebuit să se termine, partea de metal se continuă sub forma unei sule de cinci sau şase centimetri lungime. La vederea acestora, ea se zbate şi încearcă să rupă curelele de piele, timp în care-l aude povestind că, în urmă cu multă vreme, după ce a accesat un registru al autorităţilor locale din Odsherred, a înţeles de ce el şi sora lui au fost trimişi la Ferma de Castane.

— Bineînţeles, tu erai doar o copilă mică şi nevinovată, care avea nevoie să fie în centrul atenţiei, să primească totul pe loc. Dar mica ta minciună a rămas nedescoperită, afectând cinci vieţi şi, de fiecare dată când te prezentai ca ministru la conferinţe de presă şi începeai să vorbeşti despre bieţii copilaşi, din expresia ta îngâmfată îmi dădeam seama că ai uitat totul.

Rosa urlă. Vrea să-i spună că nu-i adevărat, dar ţipătul ei sună mai degrabă ca acela al unui animal sălbatic şi cu coada ochiului îl vede cum scoate obiectul.

— Pe de altă parte, ar fi prea simplu dacă te-aş ucide şi cu asta basta. Marea mea dorinţă a fost să-ţi arăt suferinţa pe care ai provocat-o – doar că nu ştiam cum să procedez. Până când am descoperit că aveai o fată care are cam tot atâţia ani câţi avea şi

sora mea pe atunci – şi aşa mi-a venit ideea. Am început să vă studiez viaţa, obiceiurile, în special pe ale Kristinei. Şi, din moment ce nu era grozav de deşteaptă sau ieşită din comun, trăind tipica viaţă comodă a familiilor înstărite, nu a fost prea greu să-i descifrez tiparele şi să pun la cale un plan. Apropo, tu ai învăţat-o să facă oameni de castane?

Rosa încearcă să se orienteze în spaţiu. În câmpul ei vizual nu e nicio fereastră, nu sunt scări sau uşi şi totuşi începe să strige cu disperare. Cu toate că ţipetele îi sunt în mare parte atenuate de cureaua de piele ce-i acoperă gura, întreaga cameră răsună şi asta îi dă puterea de care are nevoie ca să se smucească dintr-o parte în alta, încercând să se elibereze. Dar când oboseşte, vocea lui e mult mai aproape şi îl vede mânuind un obiect în dreptul ei.

— A fost o adevărată plăcere s-o privesc. La momentul respectiv, nu ştiam cum să mă folosesc de asta, dar felul în care vindea omuleţii de castane cu prietena ei, la marginea drumului, toată scena avea un aer poetic. Chiar m-a făcut să dau înapoi câteva zile, apoi am urmărit-o plecând de la sala de sport, la fel ca de multe ori până atunci. La numai câteva străzi de casa ta, am oprit-o şi am rugat-o să-mi arate drumul spre Rådhuspladsen, numai ca s-o pot prinde şi trânti în portbagaj. Am drogat-o şi i-am lăsat bicicleta şi geanta de sport în pădure, să aibă şi poliţia cu ce să-şi ocupe timpul, apoi am plecat. A fost bine crescută, trebuie să recunosc. Avea încredere, era politicoasă. Crede-mă, te comporţi aşa numai dacă ai părinţi buni…

Rosa plânge în hohote. Pieptul său se ridică şi coboară în ritmul plânsetului, care-şi croieşte drum pe gât în sus şi încearcă să se facă auzit. Se simte copleşită de sentimentul că merită să se afle aici. E vina ei şi-şi merită pedeapsa. Indiferent ce s-a întâmplat, nu a avut destulă grijă de fiica ei.

— În regulă… întreaga poveste are patru capitole, iar ăsta a fost primul. Acum vom lua o pauză şi după aceea îţi povestesc mai departe. Ce zici, eşti de acord?

Sunetul care se aude o face pe Rosa să-şi întoarcă privirea spre el. Instrumentul e din oţel sau aluminiu, posibil de dimensiunea unui fier de călcat. Are prindere dublă pentru mâini, un ecran metalic şi o şină de ghidare cu urme de sudură grosiere, improvizate. În clipa aceea, Rosa pricepe că sunetul provine de la lama fierăstrăului rotativ montat în partea din faţă a instrumentului. Atunci înţelege de ce braţele şi picioarele îi sunt legate aşa încât mâinile şi tălpile depăşesc marginea mesei de operaţie. Când fierăstrăul îi secţionează oasele încheieturii de la mână, începe să urle, în ciuda curelei de piele care îi blochează gura.

★

— Eşti bine? Mă auzi?

Aude vocea, iar lumina orbitor de albă îi pâlpâie din nou prin faţa ochilor. Încearcă să se orienteze şi să-şi aducă aminte ce se întâmplase înainte să leşine. Pentru o clipă e liniştită că nu s-au întâmplat mai multe, dar apoi simte starea de paralizie de pe partea stângă. Când îşi întoarce privirea într-acolo, o cuprinde panica. O clemă mare de laborator, făcută dintr-un plastic negru, opreşte sângerarea masivă din rana deschisă, în locul în care fusese odată mâna ei stângă, iar în găleata albastră de pe podea zăreşte nişte vârfuri de degete.

— Al doilea capitol începe în acest subsol. Când ai început să simţi că lucrurile nu sunt tocmai în ordine, o adusesem deja aici pe Kristine.

Îi aude vocea în timp ce se mută pe cealaltă parte a ei, împreună cu instrumentul de tăiat şi cu găleata albastră. Salopeta albă e împroşcată cu sânge, cu *sângele ei,* până la nivelul umerilor şi chiar şi pe masca ce acoperă gura. Rosa se zvârcoleşte în toate părţile.

— Am ştiut că dispariţia ei va provoca haos în toată ţara, aşa că mă pregătisem bine. Atunci, subsolul arăta diferit şi aranjasem toate lucrurile aşa încât dacă oricine ar fi ajuns aici şi ar fi descoperit casa, tot n-ar fi găsit subsolul. Evident, Kristine a fost extrem de surprinsă când s-a trezit aici. Sau

speriată – cred că e un cuvânt mai potrivit. Am încercat să-i explic că eram nevoit să îi retez mâna ei mică şi frumoasă pentru că aveam nevoie de ADN-ul ei pentru a-i determina pe poliţişti să caute un alt criminal, iar ea a dat dovadă de mult curaj. Din păcate, mare parte a timpului şi l-a petrecut singură, eu trebuind să merg la slujba din Copenhaga. Sunt sigur că te întrebi cum s-a simţit. Dacă a fost tristă sau speriată. Ca să-ţi spun sincer, da, a fost speriată. M-a implorat şi m-a rugat de multe ori să-i dau voie să se întoarcă acasă, la tine. A fost într-adevăr mişcător, dar nimic nu ţine o veşnicie, iar după vreo lună, când tot haosul s-a calmat, sosise timpul să ne luăm rămas-bun.

Cuvintele auzite o sfâşie mai tare decât durerea din braţ. Rosa începe iar să plângă, de parcă întreg pieptul i-ar fi fost sfâşiat.

— Acesta a fost capitolul al doilea. Acum mai luăm o pauză. De data asta, încearcă şi tu să rămâi trează mai multă vreme: n-am toată ziua la dispoziţie.

Bărbatul plasează găleata albastră sub mâna ei dreaptă şi Rosa îl imploră să se oprească, dar din gura ei nu ies decât nişte sunete fără noimă. Instrumentul începe să bâzâie, lamele se învârt, iar ea urlă din nou de durere când îi pătrund în mână. Corpul i se arcuieşte în sus, spre tavan, când simte lamele tăindu-i osul, atingând un loc mai moale prin care pătrunde tot mai adânc. Durerea e inimaginabilă. Şi continuă, chiar şi când instrumentul cedează brusc şi este oprit. Urletele înfundate ale Rosei sunt acoperite de bipăitul unei alarme. Acel sunet i-a distras atenţia bărbatului, făcându-l să oprească procedura. Se întoarce spre monitoarele montate pe peretele opus, cu instrumentul încă în mână, iar Rosa încearcă să-şi dea seama la ce se uită. Pe unul dintre ecrane zăreşte ceva mişcându-se şi atunci ghiceşte că vede imaginile capturate de camerele de supraveghere. Ceva se apropie din depărtare. O maşină, poate. E

ultimul gând care-i trece prin minte înainte să leşine din nou.

117

Din cauza efortului depus, sângele ţâşneşte din rana capului, scurgându-se pe faţa lui Thulin, care e nevoită să inspire adânc ca să nu-şi piardă cunoştinţa. Banda adezivă i-a fost înfăşurată teribil de neglijent în jurul capului, prin urmare poate să respire printr-o singură nară, iar mâinile îi sunt bine legate, să nu cumva să poată rupe banda. Zace pe o parte în portbagaj şi, după ce reuşeşte să inhaleze suficient oxigen, începe să izbească iar cu genunchiul în acel loc din spaţiul întunecat în care presupune că se află încuietoarea. Corpul îi e încordat la maximum. Cu gâtul şi cu omoplaţii se sprijină de peretele din spate. Nu se opreşte, lovind în continuare cu genunchiul în încuietoare, până când din singura sa nară liberă ţâşnesc muci şi sânge. Refuză să se lase bătută. La un moment dat, simte cum o şurubelniţă îi sfâşie şi mai adânc rana de sub rotulă şi, când lipsa de oxigen o epuizează, renunţă şi se prăbuşeşte, încercând din răsputeri să tragă aer în piept.

Thulin habar nu are cât timp a zăcut în portbagaj. Ultimele minute i-au părut o eternitate, fiindcă reuşea să audă zgomotul îndepărtat al unei maşinării electrice, amestecat cu urletele unei femei. Deşi urletele sunt estompate, de parcă gura femeii ar fi fost acoperită şi de parcă sunetele ar veni dintr-un canal de ventilaţie, Thulin nu mai auzise niciodată un ţipăt atât de sfâşietor. Şi-ar acoperi urechile dacă ar putea, mai ales pentru că-şi poate imagina dureros de realist care ar putea fi cauza acelor ţipete, dar are mâinile şi picioarele legate, atât de strâns, încât braţele i-au amorţit deja.

Când s-a trezit din starea de leşin, nu avea nici cea mai vagă idee unde se află. Stătea într-o beznă deplină, dar, pipăind pereţii şi suprafaţa metalică de deasupra sa, a ajuns la concluzia că se afla în portbagajul unei maşini. Poate era chiar maşina lui Genz. După ce au găsit intrarea prin pădure şi au

ajuns în curte, şi-a concentrat toată atenţia asupra fermei. A urcat puţin dealul, prin zăpada neatinsă, analizând castanii înalţi şi bătrâni ce înconjurau curtea, şi, când a văzut inscripţia de deasupra uşii de la intrare, a scos imediat pistolul. Construcţia cu acoperiş de paie era întunecată şi părea neprimitoare. Când s-a apropiat mai mult, senzorii luminoşi au declanşat aprinderea lămpilor de exterior, făcând vizibile globurile în care se aflau camerele de supraveghere. Uşa de la intrare era încuiată şi în casă nu aveai ce sau pe cine să vezi, era complet goală. Dar ea nu avea nicio urmă de îndoială, sigur ajunsese unde trebuia.

Thulin începuse să dea târcoale curţii, căutând o altă modalitate de a intra şi tocmai când se hotărâse se spargă un geam de la sufragerie ca să pătrundă în casă, în spatele ei a apărut Genz, spunând că a găsit o cheie sub preşul de la intrare. Nu a surprins-o. Dimpotrivă, i-a trecut prin minte că ar fi trebuit să se gândească şi ea la varianta asta. Au intrat amândoi. Ea a luat-o înainte şi, odată ajunsă în hol, a lovit-o un miros de lac şi lemn proaspăt. De parcă ar fi fost o casă nouă, nelocuită vreodată. Dar, de îndată ce a ajuns în faţa şemineului din colţul sufrageriei, pe care de afară nu-l puteai vedea, a ajuns la concluzia că ferma era locuită. Pe o masă de lucru de culoare albă fuseseră lăsate două laptopuri, diverse dispozitive electronice, telefoane mobile, nişte castroane cu castane, planşe tehnice ale clădirii, flacoane din sticlă, echipament de laborator şi, pe podea, câteva canistre metalice. Pe peretele din faţă erau atârnate fotografii ale Laurei Kjær, Anne Sejer-Lassen şi Jessie Kvium. Fotografia Rosei Hartung fusese plasată deasupra celorlalte şi tot acolo se mai găseau câteva fotografii în stil paparazzi, cu ea şi cu Hess.

Thulin s-a înfiorat groaznic văzând toate acestea. Şi-a deblocat arma, pregătindu-se să percheziţioneze restul casei, şi, din moment ce nu avea la ea telefonul mobil, l-a rugat pe Genz să-l informeze imediat pe Nylander despre descoperirile de aici.

— Mi-e teamă că nu pot să fac asta, Thulin. Aştept un musafir şi n-aş mai putea să lucrez în linişte.

Vorbise pe un ton atât de ciudat, încât ea s-a întors şi l-a privit nedumerită. Genz stătea la intrarea din sufragerie. În spatele lui, luminile din curte erau încă aprinse, aşa că Thulin nu putea să-i vadă figura, ci doar silueta. O imagine fulgurantă i-a venit în minte: silueta care s-a furişat după prelata prinsă de schele, vizavi de apartamentul ei.

— Ce mama dracului tot spui acolo? Sună-l acum.

Brusc, şi-a dat seama că Genz ţinea în mână un topor. Atârna lejer, ca o extensie a propriului braţ.

— Folosirea castanelor de la fermă a fost un risc pe care mi l-am asumat. Mai târziu poate vei avea şansa să înţelegi de ce-a trebuit să procedez astfel.

Thulin îngheaţă. Apoi înţelege ce-a spus Genz şi înţelege ce greşeală teribilă a făcut când l-a rugat s-o ajute. Şi-a ridicat mâna ca să îndrepte pistolul spre el, dar în aceeaşi clipă el a lovit-o cu mânerul toporului. Ea şi-a ferit capul, dar nu suficient, după care s-a trezit direct în bezna din portbagaj, cu o insuportabilă durere de ţeastă. S-a trezit din cauza vocilor – vocea lui Genz şi un glas disperat de femeie, care semăna cu al Rosei Hartung. Veniseră din curte, apoi au dispărut iar şi, puţin mai târziu, femeia a început să urle.

Thulin îşi ţine respiraţia şi ascultă. Instrumentul acela electric s-a oprit. La fel şi strigătele şi nu ştie dacă liniştea aceea înseamnă că în curând va veni şi rândul ei să fie torturată. Se gândeşte la Le şi la bunicul care o aşteaptă acasă, apoi îşi dă seama că e posibil să nu-şi mai vadă niciodată fiica.

Dar în liniştea de afară aude sunetul unui motor ce se apropie. La început nu-i vine să creadă, apoi se aude tot mai clar, de parcă o maşină ar sosi într-acolo, până în curte. Când se opreşte motorul, ştie cu certitudine că asta e.

— Thulin!

Îi recunoaşte vocea. Iniţial se gândeşte că nu poate fi el. E imposibil să fie aici – trebuia să fie pe drum,

călătorind undeva departe de tot, dar numai ideea că totuşi s-ar putea afla aici îi insuflă speranţă. Thulin răspunde cu un strigăt, cât o ţin plămânii de tare. Dar strigătul ei răzbate prea puţin dincolo de portbagajul încuiat. Nu o poate auzi, cel puţin nu de acolo din curte, aşa că, de disperare, începe să lovească prin întunericul din jur cu picioarele. Izbeşte în lateral, aude un pocnet dintr-un loc ce sună a gol şi continuă să lovească în locul respectiv, iar şi iar.

— Thulin!

El continuă să strige. Abia când nu-i mai aude vocea, Thulin se gândeşte că probabil intrase în clădire, îndreptându-se spre Genz, care cu siguranţă prinsese deja de veste de sosirea lui, altfel instrumentul de tăiat nu s-ar mai fi oprit niciodată. Cu această certitudine, ea continuă să se zbată în bezna din jur, lovind cu picioarele.

118

Uşa de la intrare e descuiată şi Hess constata destul de rapid că atât parterul, cât şi primul etaj sunt pustii. Cu pistolul ridicat, se întoarce în viteză de la etaj la parter, coborând pe scările învăluite în întuneric, dar în casă nu pare să fie niciun semn de viaţă, în afară de propriile urme lăsate pe podeaua din scânduri late. Când ajunge în sufragerie şi găseşte spaţiul de lucru de lângă şemineu, unde fotografiile victimelor sunt agăţate pe perete împreună cu cele ale Rosei Hartung, ale lui Thulin şi ale lui, se opreşte şi ascultă cu atenţie. Nu aude nimic. Nici măcar un sunet, în afara respiraţiei proprii, dar şemineul încă e cald şi simte prezenţa lui Genz prin toată casa.

L-a surprins cum arată ferma. Nu seamănă deloc cu clădirea dărăpănată şi gata să se prăbuşească despre care citise în descrierile raportului de poliţie, iar mirarea i-a indus o stare de nesiguranţă. Totuşi a observat rapid maşina Rosei Hartung parcată în curtea fermei, aproape îngropată în zăpadă, motiv pentru care a estimat că trebuie să se fi aflat acolo de cel puţin o oră. Dar nu a reuşit să detecteze şi maşina cu care veniseră Genz şi Thulin, prin urmare, fie fusese ascunsă, fie se afla în altă parte. Hess spera să fie prima opţiune. La sosire, a observat camerele de supraveghere plasate în diverse locuri de pe faţada casei, aşadar, dacă Genz era acolo, cu siguranţă ştia deja de sosirea lui. Din acest motiv nu a ezitat nicio clipă să strige întâi numele lui Thulin şi abia apoi pe al Rosei Hartung. Dacă cele două se aflau în apropiere – şi dacă mai erau în viaţă – exista posibilitatea să-l audă. Dar nu s-a auzit niciun răspuns, doar liniştea ameninţătoare, pe care încă stă s-o asculte cu sufletul la gură.

Chiar dacă fusese deja acolo, aleargă înapoi în bucătărie, încercând să-şi amintească vechea fotografie din arhiva de la scena crimei. Cei doi adolescenţi fuseseră ucişi şi zăceau inerţi în câte un

capăt al mesei dezordonate, dar nu asta îl interesează. Ce-şi aminteşte el e uşa din fundalul fotografiei. Îşi imaginase că trebuia să fie uşa ce ducea spre pivniţă, unde fuseseră găsiţi Marius Larsen şi gemenii, dar acum, când el însuşi se află în bucătăria renovată – care aşa, neatinsă cum pare, seamănă cu un colţ tematic din IKEA –, n-o mai recunoaşte. Pereţii sunt deplasaţi, unghiurile sunt diferite. În mijloc se află o insulă extinsă şi nefolosită, destinată gătitului, alcătuită dintr-o plită cu şase ochiuri, o hotă din crom, iar în apropiere se află un frigider în stil american, un dulap alb din două corpuri, o chiuvetă de porţelan, maşină de spălat vase şi un cuptor mare, cu uşa de sticlă încă îmbrăcată în folie protectoare. Nu e nicio uşă acolo, cu atât mai puţin vreuna care să ducă spre vreo pivniţă, ci doar un hol ce duce spre spălătorie.

Hess se întoarce agitat în antreu, analizează priveliştea de deasupra şi dedesubtul scărilor, în speranţa că undeva va reuşi să zărească o uşă ce duce spre subsol sau o trapă în podea. Dar nu vede nici una, nici alta. Se gândeşte că poate *nu mai există* nicio pivniţă. Că Genz, sau cum şi-o mai spune el, ar fi acoperit-o de mult cu beton, să nu cumva să-i mai amintească vreodată despre ce s-a întâmplat când el şi sora lui geamănă au locuit acolo. Sunetul unei lovituri îndepărtate îl fac brusc să înlemnească, dar nu-l poate descifra. Nici nu ştie dincotro vine şi nu vede nicio mişcare, doar fulgii de zăpadă care se aştern peste curtea fermei, în lumina lămpilor. Se întoarce rapid în bucătărie, de data aceasta cu gândul de a traversa spălătoria şi de a merge până în celălalt capăt al casei, să vadă dacă există vreo fereastră sau vreun puţ sau orice altceva care ar putea să-i ofere un răspuns la întrebarea sa despre existenţa pivniţei. Dar se opreşte când trece prin dreptul mesei de gătit. Prin minte îi trece un gând banal. Se îndreaptă spre primul dulap alb, aflat oarecum în locul în care-şi aminteşte că era intrarea spre pivniţă în fotografia din arhivă. Deschide ambele uşi, dar înăuntru nu găseşte nimic, în afara

rafturilor goale. Apoi deschide dulapul alăturat şi imediat îi cad ochii pe mânerul alb al uşii. Rafturile şi peretele din spate al dulapului sunt înlăturate. Pipăind, simte conturul unei uşi grele, din oţel alb, în peretele bucătăriei. Face un pas în faţă, intrând în dulapul gol pe dinăuntru, şi apasă clanţa albă, iar uşa greoaie se deschide spre exterior şi dezvăluie o scară.

O lumină albă şi ascuţită se întinde pe podea, până la capătul scării de beton, la vreo trei metri mai jos. Îşi aminteşte cât de mult urăşte pivniţele. Pivniţa blocului din parcul Odin, garajul Laurei Kjær, complexul rezidenţial din Urbanplanen şi Secţia de Poliţie din Vordingborg, acum şi locul acesta. Îşi deblochează pistolul şi coboară treptele una câte una, rămânând cu privirea îndreptată spre podeaua de la capătul scărilor. După ce a coborât şi a cincea treaptă, vede ceva care-l face să se oprească. Pe treapta următoare e ceva, un obiect de plastic, mototolit şi lipicios, iar când îl împinge cu pistolul, observă că e vorba de nişte şoşoni albaştri din plastic, pe care el şi colegii lui criminalişti îi poartă de obicei la scenele crimelor. Dar setul acesta este folosit şi pătat cu sânge. Şi când îşi îndreaptă privirea pe scări în jos, vede urme însângerate de paşi, care merg de jos în sus, dar care se opresc la treapta pe care fuseseră lăsaţi şoşonii de plastic. Ştie ce înseamnă asta. Se întoarce dintr-o mişcare şi priveşte în sus, spre uşa albă, dar silueta se află deja acolo, la intrare. Cu un şuierat, toporul se abate asupra lui şi, înainte să-i lovească fruntea, lui Hess îi zboară gândul la Marius Larsen, poliţistul ucis.

119

Pivniţa de sub casa bunicii sale era veche şi plină de mucegai. Podeaua de piatră era neregulată şi pereţii construiţi într-o manieră grosieră, luminaţi pe alocuri de becuri electrice prinse de tavan, încadrate de nişte rame negre din porţelan, cu cablurile roase, îmbrăcate într-un material protector. O lume labirintică, cufundată în dezordine şi mizerie, camere şi culoare stranii, un univers cu totul diferit de cel aflat de cealaltă parte a uşii.

Parterul era de o culoare gălbuie. Mobilă masivă, tapet cu model floral, tavan cu ornamente decorative, draperii şi duhoarea trabucurilor bunicii. Scrumul se adunase ca o piramidă impunătoare în bolul Krenit, aşezat lângă scaunul tapiţat din living, pe care se aşeza mereu, până în ziua în care a fost dusă la un azil de bătrâni. Hess nu suporta să fie acolo, dar în subsol era cel mai urât. Nicio fereastră, niciun pic de aer, nicio cale de ieşire, în afară de scara şubredă pe care alerga întotdeauna în zigzag când se întorcea, cu întunericul în spatele său, de fiecare dată când cobora să mai aducă o sticlă pentru măsuţa de lângă scaunul tapiţat al bunicii.

Hess se trezeşte în subsolul Fermei de Castane cu aceeaşi greaţă şi senzaţie de panică din copilărie. Cineva stă lângă el şi-l loveşte peste faţă, iar Hess simte cum sângele începe să-i curgă peste unul dintre ochi.

— Cine ştie că eşti aici? Răspunde-mi!

Hess e aşezat pe podea, pe jumătate sprijinit de perete. Genz e cel care-l loveşte, cu dosul palmei. E îmbrăcat într-o salopetă albă şi doar ochii i se văd prin crăpătura din masca plină de sânge cu care şi-a acoperit faţa. Pe cap are boneta albastră. Hess ar vrea să se apere, dar îi e imposibil, fiindcă mâinile îi sunt legate la spate cu nişte cabluri de plastic.

— Nimeni.

— Dă-mi încoace degetul sau ţi-l tai de tot. Dă-l încoace!

Genz îl trânteşte la pământ şi-l întoarce pe burtă. Cu obrazul lipit de podea, Hess se uită în jur după pistol, care e aruncat pe podea, câţiva metri mai încolo. Simte că Genz îi pune degetul pe cititorul de amprente al unui telefon, iar când Genz se ridică şi se uită la ecran, Hess îşi dă seama că e telefonul său. Încearcă să se pregătească pentru avalanşa de furie ce va urma, dar şutul pe care-l primeşte în cap este atât de violent, încât e pe-aproape să-şi piardă iar cunoştinţa.

— L-ai sunat pe Nylander acum nouă minute. Probabil când erai în curtea fermei, chiar înainte să cobori din maşină.

— Ah, da. Uitasem de asta.

Hess mai simte o lovitură în aceeaşi parte a feţei, iar acum e nevoit să scuipe sânge ca să nu se înece. Îşi promite că va înceta cu glumele, dar informaţia primită e utilă. Dacă au trecut nouă minute de când sosise la fermă, recunoscuse maşina Rosei Hartung şi-l sunase pe Nylander, nu poate dura prea mult până când vor ajunge aici Brink şi echipajele de urgenţă din Vordingborg. Dacă nu ar fi nins…

Hess scuipă din nou, însă de data asta observă că balta de sânge de lângă picioarele lui nu are cum să fie de la el. Cu privirea urmăreşte dâra de sânge de pe podea şi brusc zăreşte rana deschisă a unei mâini tăiate. Rosa Hartung zace inertă pe o masă metalică, ca într-o sală de operaţie. În locul în care odinioară se afla mâna ei stângă este prinsă o clemă de plastic, pentru a opri hemoragia. Şi mâna dreaptă pare să-i fie tăiată pe jumătate, dar sub ea, pe podea, o găleată albastră aşteaptă pregătită. Hess întrezăreşte conţinutul găleţii şi senzaţia de greaţă i se accentuează.

— Ce-ai făcut cu Thulin?

Dar Genz nu mai e în câmpul său vizual. Acum o secundă, trântise telefonul mobil lângă Hess şi se dusese spre cel mai îndepărtat capăt al încăperii. Îl auzea zdrăngănind ceva, în vreme ce încerca în zadar să se ridice în picioare.

— Genz, renunţă. Au aflat cine eşti şi te vor găsi. Ea unde e?

— Nu vor găsi nimic. Ai uitat cumva cine e Genz?

Mirosul de petrol e uşor de recunoscut, iar Genz reapare cu canistra de metal. Începe să împroaşte lichidul pe pereţi şi când ajunge lângă patul Rosei Hartung toarnă petrol peste corpul ei inert, apoi continuă operaţiunea şi în restul încăperii.

— Genz are ceva experienţă în criminalistică. Nu va rămâne nicio urmă a lui când vor sosi. Personajul Genz a fost inventat cu un singur scop, iar când vor afla asta va fi mult prea târziu.

— Genz, ascultă ce-ţi spun…

— Nu, haide să sărim peste partea asta. E clar că ai aflat cumva ce s-a întâmplat aici acum multă vreme. Dar nu te deranja să-mi spui că-ţi pare rău că am trecut prin aşa ceva, că voi primi o pedeapsă mai uşoară dacă mă predau şi alte porcării din astea.

— Nu-mi pare rău pentru tine. Probabil ai fost un psihopat din naştere. De fapt, îmi pare rău că ai reuşit să scapi din pivniţa aia.

Genz se uită la el. Zâmbeşte uşor surprins şi Hess, prins pe picior greşit, primeşte o a treia lovitură în figură.

— Ar fi trebuit să te omor de mult. În orice caz, cel târziu când stăteai cu spatele şi te holbai la curva de Kvium, agăţată de copacul din colonia de vacanţă.

Hess scuipă şi mai mult sânge, pipăindu-şi interiorul gurii cu limba. Un gust de fier şi câţiva dintre dinţii de pe maxilarul superior se clatină. Ucigaşul stătuse în umbră în colonia de vacanţă în care se aflase Jessie Kvium, iar lui Hess nici măcar nu-i trecuse prin cap posibilitatea asta.

— Sincer, m-am gândit că eşti irelevant. Ceilalţi spuneau despre tine că eşti un nemernic ratat şi egoist, care a fost dat afară din Europol, dar apoi ai apărut din senin ca să disecăm porci sau ca să discutăm despre Linus Bekker. Atunci mi-am dat seama că nu doar la Thulin ar trebui să fiu atent. Pe lângă asta, v-am văzut jucându-vă de-a familia, chiar

înainte să plecaţi spre Urbanplanen. Doar nu te-ai îndrăgostit de curva aia, nu?

— Unde e?

— În orice caz, nu eşti primul care face asta. Am observat o serie de vizite la apartamentul ei şi, din păcate, nu eşti genul ei. Dar am s-o salut din partea ta înainte să-i tai gâtul.

Hess simte cum lichidul i se scurge peste corp când Genz goleşte canistra cu petrol. Îi ard ochii, la fel şi rănile vechi şi mai noi de la cap şi-şi ţine respiraţia până când nu mai curge nimic din canistră. Îşi scutură capul ca să scape de picăturile rămase şi, când deschide ochii, Genz îşi dezbrăcase salopeta şi aruncase pe jos costumul alb, masca şi boneta. Stă în capătul încăperii, în faţa unei uşi metalice albe, probabil cea care duce spre scările de beton şi, mai departe, spre bucătărie. În mână are un omuleţ de castane şi, privindu-l pe Hess în ochi, freacă chibritul din capul omului de castane de o cutie de chibrituri. Sulful scoate scântei. Când flacăra e suficient de mare, trânteşte omuleţul de castane peste lichidul de pe podea şi închide uşa în urma sa.

120

Bancheta din spate scoate un zgomot puternic, ca şi cum ar fi crăpat, şi se înclină în faţă, creând un spaţiu de trecere către interiorul maşinii. În sfârşit, Thulin întrezăreşte o urmă de lumină. Rămâne pe loc o clipă, transpirată şi epuizată, cu corpul în portbagaj şi capul strecurat în deschizătura formată. Întoarce capul şi sus, în partea dreaptă, reuşeşte să vadă ceva prin geamul lateral din spate: o rază de lumină, îngustă şi verticală, venind de la lămpile din curte, îi spune că maşina în care se află trebuie să fie parcată în hambar.

Încuietoarea părea imposibil de deschis. În schimb, a observat că peretele din spate începuse să cedeze când îl izbea cu genunchii, aşa că s-a sprijinit cu spinarea pentru a lovi cu mai multă forţă. Acum loveşte din nou, de data asta ca să se propulseze mai mult spre bancheta din spate. Dacă reuşeşte să găsească vreun obiect cu care să taie banda izolatoare din jurul mâinilor şi picioarelor, poate că nu-i prea târziu. Liniştea din casă e insuportabilă, dar, dacă ar reuşi să se întoarcă în casă, poate chiar să-şi găsească pistolul, ar fi doi oameni împotriva unuia singur. Pe lângă asta, Hess nu-i prost deloc. Dacă a ajuns până la fermă, cu siguranţă îşi dăduse seama că totul fusese orchestrat de Genz, aşa că ar şti cum să-şi poarte de grijă. Abia apucă să se gândească la asta când aude trosnetul focului care tocmai s-a aprins. Ca o rafală bruscă de vânt care umflă vela până când o rupe de tot. Nu e departe de Thulin. Probabil undeva prin casă şi posibil chiar în locul de unde auzise strigătele care amuţiseră de mult.

Thulin îşi ţine respiraţia şi ascultă. Da, e un foc ce arde cu putere şi începe să simtă mirosul de fum. În timp ce se zvârcoleşte ca să-şi tragă întreg corpul pe bancheta din spate, încearcă să-şi dea seama care-i treaba cu focul. Brusc, îşi aminteşte de cele două canistre metalice aşezate lângă masa din sufragerie.

Le observase într-o fracţiune de secundă când intrase în living, dar atenţia i-a fost apoi atrasă de fotografiile de pe perete şi de Genz. Dar, dacă focul face parte din scenariul gândit de Genz, pentru Hess poate fi ceva catastrofal. Îşi strecoară abdomenul pe bancheta din spate şi acum îşi trage după ea şi partea inferioară a corpului, astfel încât ajunge dincolo, întinsă pe o parte. Folosindu-se de coate, reuşeşte să se ridice şi să se întindă spre mânerul uşii, cu mâinile legate. În mintea ei, deja a găsit un instrument cu care să se elibereze, urmând să alerge în casă, dar apoi îl zăreşte prin deschizătura dintre porţile curţii.

Genz iese pe uşa principală, cu una dintre canistre în mână, şi, după ce coboară pe scările acoperite de zăpadă, începe să verse lichidul. Aruncă bidonul înăuntru prin uşa de la intrare şi, imediat ce a aprins chibritul şi l-a aruncat pe jos, se îndreaptă spre hambar. Vine direct spre ea. În spatele lui, Thulin aude cum focul cuprinde ferma, transformându-se într-un incendiu teribil. Când ajunge la crăpătura dintre porţi, flăcările din fereastră cuprinseseră deja tavanul şi doar silueta lui mai e vizibilă.

Thulin se aruncă înapoi pe bancheta din spate tocmai când porţile se deschid larg. Silueta pătrunde înăuntru, iar ea se ascunde cât poate de mult. Se deschide portiera din faţă şi, când se urcă la volan, simte greutatea care-i apasă obrazul. O cheie intră în contact, motorul porneşte şi, când maşina o ia din loc şi se îndepărtează de ferma acoperită de zăpadă, Thulin aude primele ferestre explodând în urma ei.

121

Hess privea de mult timp moartea cu un soi de indiferenţă. Nu pentru c-ar fi urât viaţa, ci pentru că existenţa era dureroasă. Nu încercase să solicite vreun fel de ajutor, nu apelase la puţinii prieteni pe care-i avea şi nici nu acceptase sfaturile primite. În schimb, a fugit de toate. A fugit cât a putut de repede, cu întunericul pe urmele lui, şi uneori chiar funcţionase. Mici oaze în colţurile străine ale Europei, în care mintea lui era fascinată de noile senzaţii şi provocări. Dar întunericul revenea de fiecare dată. Împreună cu amintirile şi figurile cadavrelor pe care le văzuse de-a lungul timpului. Nu *avea* pe nimeni, nu *era* decât un nimeni, iar datoriile sale nu erau faţă de cei vii, aşa că-i era indiferent dacă moartea îl va ajunge din urmă. Aşa se simţea, dar, stând acolo în subsol, o altă stare l-a cuprins.

Când uşa s-a închis în urma lui Genz şi focul a început să se răspândească, el s-a târât imediat spre instrumentul plin de sânge pe care-l văzuse trântit pe podea, dincolo de Rosa Hartung. N-a fost greu de ghicit la ce fusese utilizat şi i-a luat doar câteva clipe să folosească zimţii de diamant pentru a tăia cablurile ce-i ţineau mâinile legate la spate. A folosit acelaşi instrument pentru a-şi tăia şi cablurile de la picioare. Focul ajunsese pe la jumătatea încăperii şi se îndrepta spre masa pe care zăcea Rosa Hartung, iar el reuşise deja să pună mâna pe telefonul mobil şi pe pistol şi se ridicase în picioare. Nori negri de fum se plimbau deja pe sub tavanul subsolului şi, sub presiunea flăcărilor care se apropiau de el, a dezlegat curelele de piele, una câte una, cât de repede a putut. Tocmai când focul zvâcnea de pe podea, cuprinzând masa metalică, Hess reuşise deja să ridice corpul Rosei şi să-l care în singurul colţ în care Genz nu turnase petrol.

Dar răgazul e mult prea scurt. Focul cuprinsese plăcile din fibre lemnoase ale pereţilor şi la scurt

timp tavanul, iar atât el, cât şi Hartung erau îmbăiaţi în petrol. Nu va trece mult până ce focul se va extinde spre colţul în care se află ei sau până când temperatura din încăpere va creşte atât de mult, încât trupurile amândurora se vor aprinde spontan. Singura ieşire este uşa prin care dispăruse Genz, dar e imposibil de deschis, iar mânerul este deja atât de încins, încât haina pe care Hess şi-o scoate ia imediat foc când încearcă s-o folosească pe post de protecţie. Covorul negru de fum de sub tavan devine tot mai dens, dar Hess observă cum micile vârtejuri sunt aspirate într-o îmbinare a plăcilor din fibre lemnoase din peretele de deasupra lui. El înşfacă fierăstrăul de pe podea, poziţionează lama cu diamant în dreptul îmbinării plăcilor şi o foloseşte ca pe o rangă. Din prima încercare reuşeşte să rupă colţul placajului, suficient cât să-şi bage mâna şi să tragă cu putere, până se rupe.

Hess se trezeşte în faţa unei ferestre din pivniţă, blocată din interior cu două bare de fier. În întunericul de afară se văd farurile unei maşini, luminând curtea. Trage de bare cu disperare şi fără folos şi, când maşina dispare în beznă, Hess se gândeşte că acum i-a venit şi lui sfârşitul. Se întoarce spre flăcări şi spre Rosa Hartung, care zace la picioarele lui, şi ciotul braţului ei îi dă o idee. Apucă fierăstrăul, se întoarce spre fereastră şi primul gând care îi trece prin minte este că, din fericire, barele nu par mai groase decât oasele ce fuseseră tăiate cu instrumentul respectiv. Lama secţionează prima bară ca un cuţit ce trece prin unt şi toate stinghiile sunt îndepărtate după încă trei tăieturi. Hess deblochează fereastra şi o deschide.

În vreme ce pielea de pe spate îi arde, o ridică şi o împinge pe Hartung în deschizătura geamului, apoi se ridică şi el, târându-se pe lângă ea. Când se rostogoleşte pe fereastră afară, trăgând-o după el, simte cum focul îi arde ceafa şi haina, dar apoi aterizează pe spate în zăpada rece de lângă fereastră.

Tuşind, se ridică în picioare şi începe imediat s-o tragă pe Rosa Hartung spre curte. Simte cum îi arde

corpul şi ar vrea să se trântească în zăpadă, să se răcorească şi să-şi tragă puţin sufletul. Dar când ajunge la vreo 20 de metri depărtare de ferma în flăcări, o lasă jos pe Hartung şi o sprijină de un gard de piatră. Apoi o ia la fugă.

122

Thulin simte din toată fiinţa că ar trebui să facă ceva. Ghemuită în întunericul din spatele scaunului şoferului, analizează viteza maşinii şi fiecare cotitură, încercând totodată să-şi amintească drumul ce duce prin pădure, pentru a estima în ce moment ar putea Genz să fie mai neatent. Zăpada şi întunericul ar trebui să joace în favoarea ei. Genz trebuie să se concentreze asupra drumului – e învăluit într-o beznă deasă şi s-a depus un strat de cel puţin 5-10 centimetri de zăpadă. În mintea ei încropeşte diverse scenarii, încercând să-şi dea seama cum l-ar putea înfrânge cel mai uşor, având mâinile şi picioarele legate. Însă fiecare clipă în care nu întreprinde nicio acţiune pare o pierdere de timp. Trebuie să revină cât mai repede la fermă. Chiar dacă nu îndrăznise să ridice capul şi să arunce o privire pe fereastră când maşina a ieşit din hambar şi a traversat curtea fermei, totuşi auzise şi simţise amploarea incendiului.

Din senin, Thulin simte cum şoferul încetineşte. Maşina intră într-o curbă lungă şi toţi muşchii corpului ei sunt întinşi la maximum. Îşi dă seama că trebuie să fi ajuns la arcul aflat cam pe la jumătatea distanţei spre şosea. Se ridică brusc. Dintr-o singură mişcare, îşi ridică mâinile legate cu multă fermitate şi le aruncă peste scaunul şoferului, ca un cordon. Ochii din oglinda retrovizoare, care e slab luminată de tabloul de bord, o observă prea repede. Parcă ar fi pregătit, iar mâna lui parează atacul cu o lovitură puternică, împingându-i mâinile înapoi. Când ea mai încearcă o dată, el ia picioarele de pe pedale şi se întoarce spre ea, iar Thulin simte ploaia de pumni abătându-se asupra capului său. În cele din urmă, maşina se opreşte şi motorul merge în gol. Ea zace nemişcată pe bancheta din spate şi se chinuie să-şi recapete suflul.

— Dacă vrei să ştii, ai fost singura persoană din Direcţia Omoruri pe care chiar am simţit că trebuie

s-o ţin sub supraveghere. Asta înseamnă că ştiu totul despre tine. Până şi mirosul pe care-l emani când te încordezi şi transpiri ca o scroafă. Eşti bine?

Întrebarea lui nu are niciun sens. Ştiuse tot timpul că ea se afla acolo, iar când scoate un cuţit şi-l strecoară în dreptul benzii izolatoare de pe gura ei, Thulin îşi închipuie că i-l va înfige adânc în cap. În schimb, el crestează o deschizătură în banda izolatoare, astfel încât ea poate inspira.

— Unde sunt? Ce-ai făcut cu ei?

— Deja ştii asta.

Thulin încă zace pe bancheta din spate, respirând cu lăcomie şi rememorând scena fermei în flăcări.

— Hess nu s-a prea chinuit să respire. De altfel, m-a rugat să te salut înainte să-ţi tai gâtul. Dacă te consolează cu ceva.

Thulin închide ochii. Este copleşită peste măsură şi simte cum îi dau lacrimile. Plânge pentru Hess şi pentru Rosa Hartung, dar mai ales pentru Le, care o aşteaptă acasă şi nu a greşit cu nimic.

— Fetiţa familiei Hartung… Tot tu ai…?

— Da, a fost necesar.

— Dar de ce…?

Vocea îi e subţire şi fragilă şi detestă asta. Pentru o clipă se aşterne liniştea. Aude o respiraţie greoaie, ca un oftat şi când îşi îndreaptă privirea spre silueta lui, el pare că stă în întuneric, căzut pe gânduri. Apoi îşi revine din starea meditativă şi-şi întoarce figura umbrită spre ea.

— E o poveste lungă. Iar eu sunt ocupat şi tu trebuie să dormi.

Mâna în care ţinea cuţitul se mişcă dintr-odată, iar ea îşi aruncă mâinile în faţă, să se protejeze.

— Geeeeeeeeeeenz…!

Strigătul străpunge tăcerea, dar ea nu recunoaşte vocea răguşită. Vine din depărtare, parcă din adâncul pădurii sau de undeva mult mai jos. Genz înlemneşte şi se întoarce iute spre întunericul de afară. Ea nu poate să-i vadă figura, dar el pare să se holbeze la ceva, nevenindu-i să creadă. Thulin se chinuie să se

ridice ca să se poată uita pe geam afară, spre capătul razei de lumină de peste drum. Apoi înţelege de ce.

123

Pieptul parcă stă să-i explodeze şi inima i se izbeşte ca un ciocan de coastele răvăşite de durere. Aerul pe care-l expiră formează în faţa sa un şir de nori albi şi asimetrici, iar braţele îi tremură în ger când încearcă să îndrepte pistolul spre maşina din faţa sa. Sunt cel puţin 75 de metri până acolo şi el stă în zăpada din mijlocul drumului, la marginea zonei luminate de faruri, exact acolo unde, cu câteva momente în urmă, sosise în goană din bezna adâncă a pădurii, ca un mort revenit la viaţă.

Prima parte a traseului din pădure fusese luminată de ferma arzând în spatele său. Flăcările îşi aruncaseră valurile fierbinţi după el, iar el alergase spre umbrele prelungi ale copacilor. Îşi amintise că drumul de la fermă nu era drept, ci, înainte să se intersecteze cu şoseaua, mergea într-un fel de arc, semănând cu un C foarte larg, astfel că sperase să alerge pe scurtătură şi să ajungă acolo înaintea maşinii. Dar imediat ce s-a afundat în pădure, lumina emanată de flăcări devenise tot mai slabă. Reflexiile de pe suprafaţa zăpezii albe îl mai ajutau întru câtva, dar, cum pădurea părea să se închidă în jurul său, ajunsese să alerge aproape ca un orb. În jur era beznă totală, însă contururile copacilor aveau o nuanţă mai închisă, astfel că s-a hotărât să alerge în direcţia aceea, indiferent de obstacolele ce s-ar fi putut ivi. Se prăbuşise în zăpadă de mai multe ori, până când nu-şi mai putea da seama încotro ar fi trebuit să se îndrepte. Chiar în acel moment a văzut lumina slabă din partea stângă, undeva în depărtare. Lumina se afla în faţa lui, cu mult în faţa lui şi se deplasa constant. Dar, la un moment dat, maşina a încetinit şi, când a reuşit într-un final să ajungă la şosea, vehiculul se afla în spatele lui, pe loc, cu motorul mergând în gol şi cu farurile aprinse.

Hess nu ştie de ce maşina a rămas pe loc, dar nici nu-i pasă. Genz se află undeva în întunericul din spatele parbrizului şi Hess nu are de gând să se mişte

acum. Rămâne răbdător în mijlocul drumului, cu pistolul îndreptat înainte, în timp ce vântul şuieră lin printre copaci. Apoi, pe neaşteptate, aude sunetul ireal al unui telefon mobil care sună. Îşi dă seama că e al său. Se uită iar spre maşină şi vede o lumină slabă venind de la un ecran din scaunul şoferului. Ezitând, îşi scoate telefonul din buzunar, rămânând cu ochii pe maşină.

Vocea e rece şi monotonă.

— Unde e Hartung?

În întunericul din spatele parbrizului, Hess poate să distingă silueta de pe scaunul şoferului. Întrebarea îi aminteşte că tortura Rosei Hartung este singurul lucru important pentru Genz, aşa că încearcă să-şi regleze respiraţia, să pară cât mai calm cu putinţă.

— E bine. Stă în curte şi aşteaptă să-i spui ce s-a întâmplat cu fiica ei.

— Minţi. Nu ai reuşit s-o scoţi de-acolo.

— Fierăstrăul tău improvizat poate să taie şi alte lucruri, nu numai oase. Un criminalist bun s-ar fi gândit la chestia asta înainte să-l lase în urmă. Nu crezi?

La celălalt capăt se lasă tăcerea. Hess ştie că în clipa asta Genz rememorează interiorul subsolului şi succesiunea evenimentelor, pentru a-i verifica afirmaţiile, iar tăcerea îl face pentru un moment să se teamă că Genz se va întoarce cu maşina la fermă, cu toate că poliţia e pe drum încoace.

— Spune-i că mă voi întoarce altă dată să-i fac o vizită. Acum mişcă-te, o am pe Thulin.

— Puţin îmi pasă. Ieşi din maşină şi culcă-te la pământ, cu mâinile în lateral.

Tăcere.

— Genz, ieşi din maşină!

Hess ocheşte maşina şi singurul punct de focalizare la care se poate raporta înăuntrul ei. Dar ecranul luminos din spatele ecranului dispare şi legătura telefonică e întreruptă. Iniţial, Hess nu ştie la ce să se aştepte. Apoi motorul se ambalează. Maşina accelerează violent, de parcă pedala a fost apăsată până la capăt. Anvelopele se rotesc în zăpadă

şi gazele de eşapament se ridică în lumina roşie a farurilor din spate. Apoi cauciucurile capătă aderenţă şi maşina pleacă în viteză.

Hess azvârle telefonul mobil şi ţinteşte. Maşina vine direct spre el, prinzând tot mai multă viteză cu fiecare metru parcurs. Trage un prim foc, apoi altul, apoi încă unul. Trage primele cinci focuri spre radiatorul maşinii, dar nu se întâmplă nimic, iar mâna lui tremurândă trădează motivul. Încearcă din nou, prinzând arma cu ambele mâini, trage iar şi iar, dar încrederea în sine îl părăseşte. Parcă maşina ar fi protejată de un scut invizibil şi, când ajunge la vreo 50 de metri de el, îşi dă seama că riscă s-o împuşte pe Thulin dacă ea se află în maşină. Degetul îi îngheaţă pe trăgaci. Aude motorul ambalându-se, iar el rămâne nemişcat în mijlocul drumului, cu pistolul ridicat şi degetul de pe trăgaci neclintit. Ştie că va fi lovit – că e prea târziu să se arunce într-o parte. În ultima clipă, zăreşte o mişcare în spatele parbrizului şi maşina îşi schimbă cursul. Simte căldura emanată de motor când maşina trece chiar pe lângă şoldul lui drept, iar când se întoarce, vede cum sare de pe drum. Se aude o explozie. Metalul zdrobindu-se, sticla spărgându-se, acceleraţia motorului învârtindu-se în gol şi emiţând un scârţâit asurzitor. Alarma maşinii se declanşează. Două siluete contorsionate sunt aruncate prin parbriz, proiectate direct în copaci, ca nişte păpuşi neajutorate. Parcă se ţin una de cealaltă cât timp se învârt în aer, dar apoi se desprind şi una îşi continuă mişcarea, în vreme ce cealaltă se izbeşte de copaci şi se prăbuşeşte în întuneric.

Hess aleargă într-acolo. Capota maşinii s-a izbit de trunchiul unui copac, dar farurile continuă să lumineze, iar silueta din copacul înalt e primul lucru pe care-l observă. Ramura groasă şi strâmbă îi străpunge pieptul. Picioarele i se zvârcolesc în gol şi, când îl vede pe Hess, îşi forţează privirea să focalizeze.

— Ajută-mă…

— Unde e Kristine Hartung?

Îl fixează cu privirea pe Hess, parcă surprins.

— Genz, răspunde-mi.

Apoi viaţa i se scurge din corp. Atârnă lipit de copac, e aproape una cu copacul, cu capul aplecat în faţă şi braţele întinse în exterior, ca una dintre figurinele sale. În timp ce Hess se uită în jur cu disperare, strigând-o pe Thulin, simte castanele zdrobindu-se în zăpada de sub picioarele sale.

Marţi, 3 noiembrie, prezent

124

Soarele răsare încet pe cer când micul convoi format din trei maşini coboară pe rampă şi părăseşte portul de feriboturi. În Rostock e rece şi bate vântul. Convoiul porneşte spre destinaţia aflată la câteva ore distanţă. Hess stă la volanul ultimei maşini şi, chiar dacă nu vede ce rezultat ar putea obţine din această călătorie, nu-l deranjează o mică evadare. În ultimele zile, atmosfera dominantă de la Secţia de Poliţie şi de prin diversele departamente ale instituţiei fusese una de totală consternare şi toată lumea era ocupată să-şi asigure spatele, însă pe autostrada germană străluceşte soarele de noiembrie. Hess poate porni liniştit radioul, fără să fie prins în scandalul imens şi în vânătoarea de ţapi ispăşitori.

Faptul că Genz era Omul de Castane a fost un şoc pentru toată lumea. Ca şef al Departamentului de Criminalistică, bărbatul fusese un mentor pentru colegii săi, şi în echipă încă existau unii cărora le venea greu să creadă că şeful abuzase de funcţia sa şi că avea mai multe vieţi pe conştiinţă. În tabăra opusă, criticii săi susţineau că Genz devenise mult prea influent şi că obiecţiile lor ar fi trebuit ascultate cu mult timp în urmă. Dar nici criticile, nici îndemnurile la autoanaliză nu s-au oprit acolo. Şi nici în mass-media. Departamentul de Investigaţii Criminale, care apelase la Genz şi la abilităţile sale fără a avea cea mai mică suspiciune, se afla acum într-o situaţie extrem de gravă. La fel şi echipa de conducere, desigur, care fusese prima responsabilă de promovarea lui. Toate consecinţele pentru greşelile comise au fost amânate temporar de ministrul justiţiei – pus într-o situaţie extrem de delicată în contextul de faţă – cel puţin până la elucidarea faptelor lui Simon Genz.

Cu presa pusă pe jar, Hess şi ceilalţi detectivi s-au străduit să analizeze pistele neacoperite. Hess fusese şocat de gradul în care Genz reuşise să manevreze investigaţia crimelor: cum chiar de la început îi

ghidase pe Thulin şi pe el să găsească omuleţul de castane cu amprenta fetei, astfel încât Rosa Hartung să fie atrasă în joc; cum i-a făcut pe Thulin şi pe Hess să deducă legătura între livrarea telefonului mobil al Laurei Kjær şi persoana lui Erik Sejer-Lassen, în timp ce Genz însuşi dăduse buzna peste soţia lui Sejer-Lassen în casa din Klampenborg; cum reuşise să pătrundă în baza de date a Secţiei de Pediatrie a Spitalului Universitar, găsind motive să studieze copiii Laurei Kjær, Anne Sejer-Lassen şi Jessie Kvium – se dovedise că şi Olivia Kvium fusese internată acolo în urma unui incident petrecut în casă –, urmând ca apoi să trimită plângeri anonime către autorităţile locale, astfel încât poliţia şi autorităţile să se lovească de incompetenţa sistemului; cum reuşise să fie la curent cu ambuscada din Urbanplanen, menită să-l ademenească pe criminal, şi cum pesemne se simţise presat de vizitele făcute de Thulin şi Hess la Linus Bekker, motiv pentru care a plasat membrele amputate la domiciliul lui Skans şi Neergard, când el însuşi se dusese să cerceteze locul respectiv, în calitate oficială. Şi, nu în ultimul rând, cum reuşise să-i găsească pe cei doi tineri în pădure, urmărind dispozitivul de localizare din furgoneta închiriată şi cum reuşise să-i ucidă *înainte* să-l sune pe Nylander ca să-i spună unde se aflau aceştia. Descoperirile fuseseră de-a dreptul înfiorătoare şi era posibil să mai apară şi altele. În special datorită faptului că nu se putuse stabili ce rol jucase Genz în dispariţia Kristinei Hartung, din anul anterior.

În ceea ce priveşte povestea personală a lui Genz, informaţiile găsite de Hess în bazele de date au fost şi ele examinate şi aprofundate. Cei doi fraţi gemeni, rămaşi orfani, fuseseră despărţiţi după şederea la familia Ørum, iar când autorităţile au epuizat toate posibilităţile de a găsi o familie adoptivă pentru Toke Bering, pe atunci în vârstă de 17 ani, băiatul a fost trimis la o şcoală cu internat, în partea de vest a Insulei Sjælland. Aici norocul s-a întors în favoarea sa. Un om de afaceri mai în vârstă, fără copii, care

înfiinţase deja o fundaţie ce susţinea elevii defavorizaţi din şcoală, a ajuns să-l adopte pe băiat. Bărbatul, al cărui nume de familie era Genz, i-a dat şansa s-o ia de la capăt la o şcoală elitistă din Sorø – sub numele de adopţie, Simon Genz –, iar în acest loc băiatul s-a făcut remarcat cu o viteză uimitoare. Însă experimentul social al filantropului se transformase într-un succes doar la suprafaţă, căci la vârsta de 21 de ani Genz a fost admis la un program de studii de IT, cu specializare în economie şi afaceri, la universitatea din Aarhus, unde se pare c-o cunoscuse pe asistenta de laborator care a devenit victima crimei comise în 2001, în Risskov. În urma unei analize mai amănunţite, din dosarul de caz al Poliţiei din Aarhus a reieşit că „studentul Simon Genz, care locuia în apartamentul de vizavi, fusese audiat pentru a se stabili dacă în ziua crimei observase vreun indiciu relevant legat de fostul iubit al victimei”. Cu alte cuvinte, Genz locuia vizavi de victimă şi se oferise să contribuie la soluţionarea unei crime pe care, cel mai probabil, el însuşi o comisese.

Când binefăcătorul său a decedat, la scurt timp, în urma unui atac de cord, Genz a moştenit o sumă uriaşă de bani şi s-a folosit de libertatea proaspăt câştigată mutându-se în capitală şi transferându-se la Academia de Poliţie, cu modestul obiectiv de a deveni tehnician criminalist. Talentul şi dedicarea lui faţă de materia studiată au fost observate de îndată, dar, cum era de aşteptat, primul lucru învăţat acolo a fost cum să pătrundă în registrul naţional de evidenţă a populaţiei şi cum să-şi modifice informaţiile, aşa încât să nu mai poată fi identificată vreo legătură între el şi Toke Bering. Ascensiunea ulterioară a carierei sale era într-adevăr o lectură impresionantă, însă lăsa totodată mari urme de îndoială, având în vedere faptul că două alte decese violente ale unor femei, crime comise în perioada 2007-2011 şi rămase neelucidate, fuseseră acum redeschise pentru că în fotografiile de la locul faptei se descoperiseră omuleţi de castane.

Din 2014, în calitate de expert de renume internaţional, colaborase cu cunoscutele *Bundespolizei* şi *Scotland Yard,* dar încetase ambele colaborări cu vreo doi ani în urmă, când primise postul de şef în cadrul Poliţiei din Copenhaga. Adevăratul motiv pentru care dăduse concurs pentru postul respectiv fusese, probabil, intenţia de a se folosi de poziţia sa în planurile legate de Rosa Hartung, care tocmai devenise cunoscută la nivel naţional ca ministru al Afacerilor Sociale. Imediat după aceste întâmplări, Genz a cumpărat Ferma de Castane, pe care a renovat-o din banii rămaşi din moştenire, iar anul trecut, când se lăsase toamna şi frunzele începuseră să cadă din copaci, el era deja pregătit să-şi pună în practică prima parte a răzbunării faţă de Rosa Hartung. Ca şef al Departamentului de Criminalistică, putea să controleze cu uşurinţă diversele piste ale anchetei: iniţial, a fost vorba de dovezile ce plasau răpirea Kristinei Hartung în locul greşit, dar, după aceea, şi dovezile care au condus la condamnarea lui Linus Bekker. În cursul weekendului, cercetând calculatorul lui Genz din laborator, Thulin a descoperit că Genz îl depistase pe Linus Bekker, dar şi detaliile despre spargerea arhivei foto de la scenele crimelor, cu mult timp înaintea poliţiei. Evident, fără să menţioneze cuiva descoperirea făcută. Genz înţelesese că se putea folosi de Linus Bekker pe post de ţap ispăşitor şi cu siguranţă n-a fost mare scofală să plaseze maceta cu sângele Kristinei Hartung în garajul acestuia, apoi să trimită poliţiei un pont anonim. Iar faptul că Bekker ajunsese să recunoască fapta cu siguranţă fusese o surpriză amuzantă pentru Genz, cu toate că nu era necesară, doar probele fiind suficiente pentru a obţine condamnarea.

★

Pentru Hess, cea mai gravă problemă era faptul că printre puţinele obiecte ale lui Genz, de care în mare parte se descotorosise deja, nu exista nicio dovadă care să sugereze ce se întâmplase *cu adevărat* cu

Kristine Hartung. Toate fuseseră şterse, distruse sau incinerate, întocmai ca în cazul Fermei de Castane, arsă din temelii. Din acest motiv, îşi făcuse speranţe în legătură cu informaţiile din cele două telefoane mobile găsite în maşina din pădure, distrusă în totalitate, dar ambele telefoane se dovediseră a fi nou-nouţe, folosite prima dată chiar în ziua în care fuseseră descoperite. Pe de altă parte, istoricul GPS-ului din maşină a dezvăluit o serie de vizite într-o anume zonă, la sud-est de Rostock, în nordul Germaniei. Iniţial, informaţia nu părea de o relevanţă deosebită, ţinând cont de fosta colaborare dintre Genz şi *Bundespolizei.* Însă când Hess a luat legătura cu terminalele în care s-au oprit feriboturile daneze în ziua precedentă, Falster şi Lolland, pista Rostock începuse să devină interesantă. O maşină închiriată, de un verde-închis, aştepta să fie luată în primire la terminalul din Rostock şi se afla acolo încă de vineri, ziua în care Genz a rămas atârnat în castanul de lângă drum. Contactând compania germană de închiriere auto, Hess a aflat că maşina fusese închiriată pe numele unei femei.

— *Der Name der Mieterin ist Astrid Bering*[21]*,* i s-a spus de la celălalt capăt al telefonului.

Ancheta a prins viteză din acel moment. Hess şi-a folosit imediat contactele din poliţia germană şi, din câteva încercări, a aflat că sora geamănă a lui Genz figura acum ca rezidentă în Germania, iar adresa putea fi localizată într-o zonă nu departe de sătucul Bugewitz, la vreo două ore distanţă de Rostock şi nu departe de graniţa cu Polonia. Din verificările anterioare ale bazelor naţionale de date, Hess şi-a amintit că sora vitregă dispăruse fără urmă după ce fusese externată dintr-o instituţie psihiatrică – nici nu trecuse un an de atunci. Dar, dacă ea şi Genz păstraseră legătura, după cum indica istoricul GPS-ului din maşina lui Genz, sora ar putea fi singura persoană care să ştie ceva despre soarta Kristinei Hartung.

— Thulin, trezeşte-te.

Un telefon mobil începuse să sune din grămada de lucruri puse pe scaunul din dreapta, iar Thulin îşi scoate capul somnoros din haina cu care se înfofolise ca să doarmă.

— Ar putea fi germanii. Din moment ce eu sunt la volan, i-am rugat să te sune pe tine dacă apare ceva, aşa că dă-mi odată telefonul.

— Nu sunt invalidă, vorbesc o germană fluentă.

Hess zâmbeşte în sinea sa, în timp ce Thulin, somnoroasă şi morocănoasă, se străduie să scoată telefonul mobil din buzunarul hainei. Mâna stângă îi este ruptă în două locuri, motiv pentru care e legată într-o faşă. Dacă adăugăm şi vânătăile de pe faţă, Thulin arată ca proaspăt ieşită dintr-un accident rutier. Nici Hess nu arată mai bine, aşa că împreună au format un cuplu încântător cu o jumătate de oră mai devreme, când au luat micul dejun la bufetul de pe feribot. Odată întorşi în maşină, îl întrebase dacă ar fi în regulă să tragă un pui de somn, iar el n-a avut nimic împotrivă. De sâmbătă după-amiaza lucraseră contra cronometru, încercând să afle informaţii noi despre Kristine Hartung. Superiorii amândurora le puseseră la dispoziţie câteva zile să închidă cazul şi să se recupereze, iar Hess presupunea că Thulin nu prea dormise. În plus, el îi era extraordinar de recunoscător. Ar fi fost călcat cu maşina şi omorât dacă Thulin nu l-ar fi lovit pe Genz. O găsise pe Thulin zăcând inconştientă în zăpadă, dincolo de copacul în care atârna trupul lui Genz, şi nu avea cum să ştie dacă leziunile ei erau grave. Când s-au auzit sirenele, a ridicat-o şi a cărat-o până în drum, unde aşteptau tărgile ambulanţelor, şi cu prima maşină sosită la faţa locului a trimis-o la cel mai apropiat spital.

— *Yes… Gut… I understand… Danke.*

Thulin închide şi se luminează la faţă.

— Ce-au spus?

— Trupele de intervenţie ne aşteaptă într-o parcare aflată la cinci kilometri de adresă. Unul dintre poliţiştii locali spune că în casa aia chiar

locuieşte o femeie, iar din descriere reiese că e de aceeaşi vârstă cu Astrid Bering.

— Şi ce-au mai spus?

Hess citeşte pe faţa lui Thulin că primise mai multe detalii, dar nu-şi poate da seama dacă sunt sau nu de bun augur.

— Femeia stă cam izolată. Dar de vreo două ori a fost văzută la plimbare prin pădure împreună cu un băiat de 12-13 ani, despre care s-a presupus că e fiul ei…

125

Soarele străluceşte dincolo de geamul îngheţat. Bagajele se află pe covorul din nucă de cocos aflat sub picioarele ei şi Astrid, agitată, aşteaptă în hol ca familia de biciclişti să se îndepărteze de casă, să nu cumva s-o vadă când deschide uşa şi iese afară. Sunt doar vreo 15 paşi până la garajul în care e parcat vechiul Seat, dar, odată ieşită, merge cu paşi mărunţi şi e tot mai agitată, de parcă ar prefera să se întoarcă în casă şi s-o ia pe Mulle, înainte să mai treacă vreun ciclist sau vreo maşină.

Astrid n-a dormit mai deloc. O bună parte din noapte a stat trează, gândindu-se neîncetat la ce s-ar fi putut întâmpla, şi abia dimineaţa, pe la şase şi un sfert, a decis să sfideze ordinele fratelui său şi să plece de acolo. A descuiat debaraua îngustă şi a scuturat-o blând pe Mulle, spunându-i să se trezească şi să se îmbrace cât timp ea pregăteşte micul dejun. Astăzi aveau doar nişte felii de pâine cu dulceaţă şi un singur măr pentru Mulle. Nu îndrăznise să iasă la cumpărături de săptămâna trecută. Aveau bagajele pregătite încă de vineri seara, când fratele îi spusese să fie gata de plecare când va sosi şi el acolo. Dar nu a mai sosit. Astrid l-a tot aşteptat şi, din locul ei de lângă chiuvetă, în dreptul geamului de la bucătărie, urmărise constant mişcările de pe drum, tresărind de fiecare dată când nişte faruri apăreau în întuneric. Însă de fiecare dată acestea treceau pe lângă căsuţa singuratică înconjurată doar de câmp şi pădure. Se simţea şi speriată, şi uşurată, dar nu îndrăznise să facă nimic, doar să aştepte încă o zi. Apoi încă una şi încă una. În mod normal, el suna de fiecare dată la oră fixă, dimineaţa şi seara, voind să se asigure că lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie. Dar de vineri dimineaţa nu se mai întâmplase absolut nimic şi ea nu avea cum să-l sune, fiindcă nu-i ştia numărul. Ar fi prea periculos, îi spusese el cu mult timp în urmă, iar ea s-a conformat. La fel cum se conformase mai tuturor

propunerilor lui, doar el era cel puternic, doar el ştia ce-i mai bine. Dacă n-ar fi fost fratele ei, Astrid ar fi cedat de mult în faţa drogurilor, alcoolului şi urii de sine. Acesta a bătut neobosit la uşile multor case şi centre de tratament, încercând să găsească alte metode şi strategii medicale pentru a o ajuta. Stătuse de fiecare dată să-i asculte pe specialişti vorbind despre traumele cauzate psihicului ei, dar nu înţelesese că suferinţa ei era şi suferinţa lui. Bineînţeles, ştia de ce era în stare fratele ei, doar văzuse cu ochii ei în ziua aceea la ferma lui Ørum, însă fusese cufundată în propria durere atâta amar de vreme, încât a observat suferinţa lui abia când era deja prea târziu.

Cam cu un an în urmă, când ea se afla într-un alt centru de tratament, el venise s-o scoată de acolo. O băgase într-o maşină, au condus până la feribot, apoi au mers mai departe, până undeva la sud de Rostock, unde el cumpărase o căsuţă pe numele ei. Ea nu pricepea nimic din ce se întâmpla. Dar locul respectiv şi culorile toamnei erau incredibil de frumoase în ziua respectivă, iar ea a fost extrem de copleşită şi recunoscătoare pentru dragostea fratelui ei. Până când i-a spus de ce cumpărase casa şi la ce urmau s-o folosească.

Se întâmplase într-o seară, când el se întorsese cu fetiţa sedată şi închisă în portbagaj. Astrid fusese îngrozită. Recunoscuse figura fetiţei din reportajele difuzate în ultima lună la televizorul din sufrageria centrului de tratament, iar el îi amintise cu un aer triumfător cine era mama fetiţei. Când Astrid s-a opus planului, el a avut un acces de furie şi i-a spus că era nevoit s-o ucidă pe fată imediat dacă Astrid nu voia să aibă grijă de ea. După scena respectivă, el o instalase pe fetiţă într-o cămară special concepută pentru acest plan, apoi plecase, spunându-i lui Astrid că pusese suficiente camere video în casă, ca să le poată urmări şi cea mai mică mişcare, în orice moment al zilei. Se temuse de el şi înainte, însă de data asta o speriase mult mai tare decât atunci, când

îl văzuse în pivniţă, cu toporul în mână, lângă cadavrul poliţistului.

La început a evitat orice contact cu fetiţa. Stătea în preajma ei doar de două ori pe zi, când deschidea uşa cămării pentru a-i duce de mâncare. Dar plânsetul constant era insuportabil şi suferinţa fetiţei îi amintea de propria sa încarcerare. Curând, Astrid i-a dat voie să iasă din cămară şi să mănânce împreună cu ea, la masa din bucătărie. Sau în sufragerie, să vizioneze o emisiune pentru copii, difuzată la vreun post german. Astrid simţea că amândouă sunt prizoniere sub acelaşi acoperiş, iar timpul parcă trecea mai repede când stăteau împreună. Însă, când fetiţa a încercat să fugă spre uşă, Astrid a trebuit să-i taie calea şi s-o încuie iar în cămară. În zonă nu era niciun vecin, deci zgomotul făcut chiar nu mai conta, dar, cu toate acestea, era deranjant şi Astrid şi-a dat seama că-i părea rău pentru fetiţă. Prin urmare, imediat după Crăciun şi Anul Nou, pe care nu a avut energia să le sărbătorească, a decis să introducă o altă rutină, astfel încât să poată petrece timpul cu folos.

Ziua începea cu micul dejun, apoi continua cu pregătirea şcolară. Când fusese într-unul dintre oraşele mai mari din apropiere, Astrid cumpărase un penar roz şi manuale de engleză şi matematică, apoi s-a străduit cum a ştiut ea mai bine să se ocupe de educaţia fetei, predându-i la masa din bucătărie. Cursurile de daneză le-a pregătit cu ajutorul unei pagini găsite pe internet, iar fetiţa a acceptat recunoscătoare iniţiativa. Dimineaţa era împărţită în trei ore diferite, apoi luau împreună micul dejun, pe care îl preparau împreună, după care urma ultima oră, care întotdeauna consta în gimnastică improvizată în sufragerie. Aici au râs prima dată împreună, când încercaseră să alerge pe loc şi să ridice genunchii la piept, arătând amândouă tare caraghios. Se întâmplase pe la sfârşit de martie, iar Astrid se simţea mai fericită decât fusese de-a lungul multor ani. Fetei începuse să-i spună Mulle, pentru că era cel mai frumos nume din câte cunoştea.

Atmosfera se schimba când fratele venea în vizită, adică măcar o dată pe săptămână. Astrid şi Mulle deveneau temătoare şi tăcute, de parcă în casă ar fi intrat un călău. El simţea legătura creată între ele şi o mustrase de mai multe ori pe Astrid, inclusiv la telefon, când camerele video au surprins cât de multă libertate îi oferea fetei. Când mâncau toţi trei, de obicei în linişte, el o privea deseori pe Mulle cu o expresie sumbră în timp ce ea strângea farfuriile şi spăla vasele, iar Astrid era mereu atentă la mişcările lui. Dar niciodată nu s-a întâmplat nimic. Numai după o tentativă de evadare din vară o lovise pe Mulle – şi doar cu dosul palmei.

Înaintea episodului respectiv fusese insuportabil de cald şi nu se putea sta înăuntru, astfel că-şi mutaseră cursurile pe terasa din spatele casei; la fel şi ora de gimnastică. Într-o zi, Mulle o întrebase dacă n-ar putea să se plimbe puţin prin pădure. Astrid nu vedea niciun pericol în asta. Pădurea era mare şi rareori întâlnise alţi oameni. Mai mult, se aflau departe de Danemarca şi înfăţişarea lui Mulle se schimbase de când fusese adusă aici – datorită părului tuns scurt şi a hainelor diferite, ai fi zis că e băiat. Dar Mulle a luat-o la fugă într-una dintre plimbările pentru care Astrid cu greu reuşise să obţină aprobarea fratelui său. În pădure văzuseră nişte trecători, aşa că făcuseră stânga împrejur, voind să se întoarcă acasă, cum făceau de fiecare dată când zăreau pe cineva. Dar Mulle reuşise să scape şi încercase să ajungă din urmă cuplul de pensionari care treceau prin zonă. Astrid a fost nevoită s-o târască până acasă pe fetiţa care plângea isteric şi pe camerele video se văzuse clar că se întâmplase ceva. Câteva ore mai târziu a sosit şi fratele, iar pedeapsa primită a fost o lună de carantină: timp de 30 de zile, fetiţa n-a mai avut voie să iasă din debara decât pentru a merge la toaletă. După perioada asta, Astrid a scos-o pe terasă şi i-a dat cea mai mare îngheţată pe care o găsise în magazin. I-a explicat cât de dezamăgită fusese de gestul ei, Mulle şi-a cerut iertare, iar Astrid i-a îmbrăţişat trupul fragil.

Ulterior, lucrurile au decurs bine, cu programul obişnuit, pregătire şcolară şi gimnastică, iar Astrid îşi dorea ca lucrurile să continue la fel. Dar curând a sosit toamna – şi odată cu ea fratele său, cu castanele lui.

— Rămâi aici, Mulle. Mă întorc repede.

Familia de biciclişti nu se mai vedea, aşa că Astrid deschide uşa de la intrare şi iese afară, în aerul rece, cu câte un bagaj în fiecare mână. Merge repede spre garaj, estimând în minte cam cât de departe ar putea să ajungă azi, dacă va conduce cu viteză. N-a avut timp să facă vreun plan, doar fratele ei se ocupă de obicei de lucrurile astea, iar acum s-a trezit din senin pe cont propriu. Cu toate astea, totul e bine câtă vreme Mulle e cu ea. Ştia că există o legătură între ele şi de mult timp nu se mai gândise la faptul că fata a avut, de fapt, un alt cămin. Poate are chiar un avantaj din moment ce fratele nu e cu ele. În sinea ei, Astrid se temea că el îi va face rău fetei după ce-şi va fi dus la capăt planul.

Este ultimul gând care-i trece prin minte înainte să intre în garaj, unde o mână în mănuşă îi acoperă gura. Este trântită cu putere de peretele garajului de nişte bărbaţi îmbrăcaţi în negru, care poartă cagule şi puşti şi arată ca nişte soldaţi.

— *Wie viele gibt es im Haus?!*

— *Das Mädehen, wo ist sie?!*

— *Antworte!*

Bagajele îi sunt smulse din mâini, dar Astrid este prea şocată ca să mai poată reacţiona. Abia când un bărbat înalt, plin de vânătăi, cu ochi de culori diferite, i se adresează în daneză, ea reuşeşte să deschidă gura şi să spună, tremurând, să nu-i ia fetiţa. Simte un nod în gât şi-i dau lacrimile, fiindcă el nu are de gând s-o asculte.

— Unde e? continuă s-o întrebe.

Îi spune ce vrea să audă abia când îşi dă seama că bărbaţii aceia cu puşti şi cagule înfiorătoare vor da năvală în casă şi vor scormoni peste tot, apoi se prăbuşeşte la picioarele lui.

126

Modul în care a fost golită bucătăria îi transmite că nu se vor mai întoarce niciodată acolo. Stă cu haina pe ea, pe scaunul de lângă masa acoperită cu muşama, aşteptând ca mama să vină s-o ia, asta pentru că nu are voie să iasă afară de una singură.

Nu e mama ei adevărată, dar femeia o rugase să-i spună „mamă”. În loc de Astrid. În special când ieşeau din casă. Şi-i aminteşte încă pe părinţii ei adevăraţi şi pe fratele ei mai mic şi visează în fiecare zi să-i revadă. Dar visele dor, aşa că s-a învăţat să facă tot ce i se spune până când va reuşi să fugă. Încercase de multe ori, atât în realitate, cât şi în mintea ei, dar nu reuşise niciodată să ajungă prea departe. Dar acum, stând pe scaun şi privind atentă spre garaj, o speranţă stranie se naşte în sinea ei.

Poate că speranţa începuse să se înfiripe cu câteva zile în urmă, când bărbatul n-a mai apărut. Mama împachetase totul şi li se spusese să aştepte împreună, chiar pe scaunul pe care stătea ea acum. Dar bărbatul nu mai venise. Nici în ziua următoare, nici în cea de după. Nici apeluri telefonice n-au mai primit. Mama părea mai agitată şi mai nesigură decât de obicei. Şi în dimineaţa asta, când o trezise, din tonul vocii ei simţise imediat că mama luase o decizie.

Plecarea *ar putea* fi un lucru bun. Să plece departe de casa pe care o ura, de bărbat şi de camerele lui video, care o urmăreau constant. Dar încotro şi în ce situaţie vor ajunge – poate urma ceva şi mai rău? Încă nu îndrăznise să-şi ducă până la capăt gândul. Aşa că nu de la asta se născuse în ea o urmă de speranţă – ci datorită razelor de soare ce pătrundeau înăuntru prin uşa deschisă şi datorită faptului că mama încă nu se întorsese.

Îşi pune cu grijă picioarele pe podea şi se ridică de pe scaun, rămânând cu privirea fixată spre spaţiul gol din faţa garajului. Poate asta era ultima ei şansă. În colţul tavanului din bucătărie pâlpâie luminiţele

roşii ale camerei video, iar ea, ezitând, începe să se deplaseze cu paşi mărunţi.

127

Nylander *urăşte* faptul că se află la marginea unei păduri, împreună cu forţele germane de intervenţie, aşteptând să afle dacă în căsuţa de lemn se află sau nu Kristine Hartung. Treptat, absolut toate lucrurile par să-i scape de sub control şi la fel de haotic s-au desfăşurat ostilităţile încă de vineri, când i-a fost tras covorul de sub picioare. Umilinţa sa a fost difuzată pe toate ecranele. La încurajările specialistei în comunicare – pe care, de altfel, el se gândise s-o seducă într-o cameră de hotel –, superiorii lui l-au forţat să dea cărţile pe faţă şi să recunoască faptul că evaluase greşit situaţia, ajungând la o soluţie greşită. Ba chiar, a fost obligat să recunoască şi că toate meritele pentru rezolvarea cazului le reveneau tocmai lui Hess şi lui Thulin.

În ochii lui Nylander, conducerea ar fi putut la fel de bine să-i taie testiculele şi să le bată în cuie pe gardul Secţiei de Poliţie. Dar a procedat aşa cum i se ordonase, apoi a fost nevoit să-şi supervizeze propria echipă de detectivi şi experţi în timp ce analizau puţinele rămăşiţe lăsate de Genz, în speranţa că vor descoperi vreun indiciu despre fetiţa Hartung, un caz pe care Nylander îl încheiase definitiv cu câteva zile în urmă, în faţa sumedeniei de bliţuri ale reporterilor.

Nylander simte că s-a înfundat în rahat până la gât, dar a ajuns până în locul acesta ca parte a unui convoi alcătuit din trei maşini ce azi-dimineaţă au pornit în viteză de la Secţia de Poliţie din Copenhaga. În curând va fi eliberat de tensiunea teribilă sub care se află şi va şti dacă va primi sau nu lovitura fatală. În cazul în care Kristine Hartung *nu* se află în casă, prejudiciul poate fi trecut cu vederea, iar cazul ei va rămâne, cel mai probabil, un mister – va reuşi el să născocească vreo poveste pentru presă. Dar dacă *este* în casă, atunci va fi un adevărat coşmar. Desigur, dacă nu reuşeşte cumva să-şi scape pielea, argumentând că soluţiile sale greşite sunt absolut de înţeles şi, în mod evident, se datorează

faptului că altcineva a comis greşeala crucială de a-l pune pe un psihopat ca Genz într-o funcţie atât de importantă.

Forţele germane de intervenţie au înconjurat casa, iar oamenii au început să se deplaseze spre clădire, doi câte doi. Apoi se opresc brusc. Uşa de la intrare se deschide şi o siluetă plăpândă ţâşneşte afară în viteză. Nylander o urmăreşte cu privirea. Când ajunge în mijlocul grădinii cu iarbă înaltă şi umedă, crescută haotic, se opreşte uimită şi se uită la mulţimea de oameni.

Toţi înlemnesc. Trăsăturile i se schimbaseră. Crescuse şi privirea îi e sălbatică şi întunecată. Dar Nylander i-a văzut fotografia de sute de ori şi o recunoaşte pe loc.

128

Durează prea mult, iar Rosa simte că e un semn de rău augur. Nu au cum să vadă căsuţa din drumul principal, unde aşteptau acum, dar fuseseră informaţi că se află la numai jumătate de kilometru mai încolo, de cealaltă parte a câmpului şi a gardului sălbatic, flancat de copaci înalţi şi tufişuri. Soarele străluceşte pe cer, dar gerul e aprig, chiar dacă sunt adăpostiţi în spatele celor două furgonete masive ale poliţiei germane.

Cu o seară în urmă, când li s-a adus la cunoştinţă că poliţia va cerceta o pistă ce ducea în Germania, Rosa şi Steen insistaseră amândoi să se alăture. Aparent, sora criminalului trăia într-o căsuţă, aproape de graniţa cu Polonia, şi găsiseră indicii ce sugerau că Genz urma să se ducă într-acolo, înainte să moară la marginea unui drum de pădure, nu departe de Ferma de Castane. Se pare că exista o şansă reală ca sora să fie complice şi să ştie ceva despre Kristine. Din moment ce nu aveau vreo altă pistă de care să se agaţe, părinţii au insistat să se alăture convoiului. În special acum, când criminalul nu mai poate dezvălui nimic.

Tocmai aceasta fusese prima întrebare a Rosei, când se trezise în spital, în urma operaţiilor. Văzuse figura devastată a lui Steen şi când a înţeles unde se afla, adică într-un spital adevărat, nu în pivniţa aceea albă de coşmar, şi-a întrebat soţul dacă bărbatul spusese ceva. Steen a scuturat din cap, iar ea i-a citit în privire că în momentul de faţă nu mai conta. Pentru el fusese o enormă uşurare să afle că Rosa era în viaţă şi aceeaşi uşurare o văzuse şi în ochii lui Gustav. În mod clar, erau foarte afectaţi de felul în care ea fusese torturată şi mutilată. Clema de laborator ce-i ţinuse strâns capătul mâinii stângi îi salvase viaţa, fiindcă împiedicase extinderea hemoragiei, dar mâna secţionată fusese devorată de flăcări. Medicul le spusese că durerile vor dispărea. La un moment dat, în viitor, îşi va putea pune o

proteză adaptată corpului ei, se va obişnui cu ea şi nu se va mai opri şocată, cum se întâmplă acum, când mai uită pentru o clipă de dureri şi surprinde o reflexie a propriului corp şi a ciotului bandajat din capătul mâinii.

Oricât de straniu ar părea, pe Rosa nu o afectează. Nu s-a simţit zdrobită de asta. În schimb, totul i se părea un sacrificiu banal. Ar fi fost dispusă să renunţe la tot. Şi la mâna dreaptă, care-i fusese cusută la loc, la ambele picioare şi chiar la propria viaţă, numai de-ar fi putut să dea timpul înapoi s-o salveze pe Kristine. Stând în patul din spital, a cuprins-o un puternic sentiment de vinovăţie, reproşându-şi în lacrimi păcatul comis cu mult timp în urmă, pe când era şi ea doar o fetiţă. *Era* vina ei şi, chiar dacă încercase să se revanşeze în toată viaţa ei de om adult, n-a fost de niciun folos. Dimpotrivă, răzbunarea a căzut asupra Kristinei, care nu făcuse nimic, în afară de faptul că era fiica ei. Era îngrozitor să ştie acest lucru. Steen a încercat s-o convingă că n-ar trebui să se chinuie cu gândurile acelea, dar Kristine nu mai era, nici bărbatul care spusese că o răpise. Nu trecea nicio clipă în care Rosa să nu-şi dorească să fi fost *ea* cea răpită de bărbatul acela.

Cu o seară în urmă, chiar în toiul suferinţei şi gândurilor de autoînvinovăţire, au fost informaţi de noua pistă şi, înainte de răsăritul soarelui, au fost primiţi în convoiul de maşini ce pornise spre Germania. Câteva ore mai târziu, când au sosit la parcarea în care aşteptaseră iniţial forţele germane de intervenţie, dintr-un schimb de informaţii dintre ofiţerii danezi şi cei germani, Steen a înţeles că femeia din casa respectivă fusese văzută în cursul verii plimbându-se cu un copil. Posibil de vârsta Kristinei. Detectivii danezi nu au dorit să confirme nimic şi când s-a dat startul intervenţiei, Rosa şi Steen au fost lăsaţi în maşină împreună cu doi poliţişti germani.

★

Brusc, Rosa îşi dă seama că nici măcar nu îndrăzneşte să creadă că fiica ei ar putea fi în viaţă. Îşi făcuse încă o dată speranţe, îşi crease un vis, un castel în nori, care putea fi spulberat în orice clipă. Noaptea trecută, când se trezise să se pregătească pentru călătorie, s-a pomenit alegând haine pe care ştia că fiica ei le-ar fi recunoscut. Jeanşii albastru-închis, puloverul verde, haina purtată toamna trecută şi cizmuliţele îmblănite, pe care Kristine le numise dintotdeauna „cizme de ursuleţ". Îşi găsea diverse scuze, spunându-şi că oricum trebuia să se îmbrace cu *ceva,* dar alesese îmbrăcămintea respectivă dintr-un singur motiv – fiindcă începuse iar să spere că într-o zi va avea şansa să alerge spre ea, s-o îmbrăţişeze strâns de tot şi s-o învăluie în toată dragostea ei.

— Steen, vreau să ne întoarcem acasă. Cred că ar trebui să plecăm acum.

— Poftim?

— Deschide maşina. Nu e aici.

— Dar poliţiştii încă nu s-au întors…

— N-ar trebui să lipsim prea mult de-acasă. Vreau să mă întorc la Gustav.

— Rosa, rămânem aici.

— Deschide uşa! Nu auzi ce-ţi spun? Deschide portiera!

Ea smuceşte mânerul portierei, dar Steen nu vrea s-o lase să iasă. Zăreşte ceva în spatele ei, iar ea se întoarce imediat să vadă ce se întâmplă.

Două siluete se îndreaptă spre ei, venind dinspre gardul sălbatic de copaci şi tufişuri. Traversează câmpul arat, îndreptându-se spre drum, unde se află maşinile de poliţie, şi înaintează cu paşi mari, fiindcă încălţămintea li se afundă în noroiul din câmp. Una dintre siluete e poliţista, cea pe care o cheamă Thulin. Cealaltă, pe care Thulin o ţine de mână, pare, la o primă vedere, un băiat de vreo 12-13 ani. Are părul scurt şi e cam neîngrijit. Hainele atârnă pe copil ca pe o sperietoare de ciori. Băiatul stă cu privirea în pământ, străduindu-se să calce prin câmpul noroios. Dar când copilul îşi ridică privirea

şi se uită sfios spre maşinile lângă care stau acum Rosa şi Steen, Rosa o recunoaşte într-o clipită. Simte un mare gol în stomac şi, când se uită spre Steen să verifice dacă şi el vede acelaşi lucru, vede că figura acestuia e deja răvăşită şi lacrimile i se scurg pe obraji. Rosa începe să alerge. Lasă în urmă maşinile de poliţie şi ajunge în câmp. Când Kristine se desprinde de mâna poliţistei şi începe să fugă spre ea, Rosa înţelege că e adevărat: chiar e fiica ei.

Miercuri, 4 noiembrie, prezent

129

Ţigara nu mai are acelaşi gust ca pe vremuri şi Hess nu se grăbeşte să revină în atmosfera internaţională cu care este atât de obişnuit. Stă în faţa intrării, la Terminalul 3 al aeroportului şi chiar dacă plouă torenţial, aşteaptă acolo, să vadă dacă va veni şi Thulin.

Încă simte emoţiile zilei de ieri şi, dacă le uită cumva preţ de o clipă, şi le aminteşte de îndată ce zăreşte ecranul vreunui televizor, telefon mobil sau iPad. Reuniunea dintre familia Hartung şi fiica lor înlocuise toate reportajele despre Simon Genz şi devenise ştirea zilei, depăşită ca importanţă numai de posibilitatea unui nou război în Orientul Mijlociu. Până şi Hess se străduise să-şi suprime lacrimile când i-a văzut pe părinţi stând acolo în bătaia vântului, îmbrăţişându-şi fiica în mijlocul câmpului. Şi, pentru prima dată în ultimii zece ani, dormise zece ore neîntrerupte după ce, noaptea trecută, se prăbuşise în patul din apartamentul din parcul Odin.

Se trezise cu o stare de bine de mult uitată. Apoi le luase cu maşina pe Thulin şi pe fiica sa, care se aflau într-o vacanţă de toamnă cam întârziată, ducându-le până la centrul în care fusese transferat Magnus Kjær. Hans Henrik Hauge, fostul tată vitreg al lui Magnus Kjær, fusese descoperit în cursul weekendului şi arestat de Poliţia Rutieră într-un popas din Iutlanda. Dar nu din cauza asta voia Hess să-l viziteze pe Magnus. Cei doi copii, Le şi Magnus, se împrieteniseră repede datorită interesului comun pentru jocul *League of Legends,* iar directorul departamentului îi informase pe Hess şi Thulin că reuşiseră să-i găsească băiatului o familie adoptivă potrivită. Familia era din Gilleleje, avea zece ani de experienţă cu copii ţinuţi în plasament şi acum aveau un alt copil luat în plasament, puţin mai mic decât Magnus, care şi-ar fi dorit un frate sau o soră. Întâlnirea dintre Magnus şi familia respectivă a decurs bine, cu toate că Magnus a spus ulterior că,

dacă ar fi fost alegerea lui, ar fi preferat să rămână la „poliţistul cu ochi diferiţi”. Preferinţa lui nu avea nicio logică, dar Hess şi Magnus s-au jucat vreo oră, cât Thulin s-a dus la o plimbare cu Le. Victoria a constat în cucerirea unui turn, decimarea unei armate întregi de minioni, dar şi a unui campion. Înainte să plece, Hess i-a dat lui Magnus o bucată de hârtie cu numărul lui de telefon. Apoi a mai discutat încă o dată cu directorul de departament, dorind să se asigure că familia adoptivă era suficient de bună, după care a plecat.

La Muzeul de Ştiinţe ale Naturii mâncase oferta zilei împreună cu Thulin şi, cât timp Le fusese preocupată să se întoarcă în Labirintul Luminii, cei doi au rămas la masa din cafenea, înconjuraţi de toate familiile acelea cu copii care strigau întruna. Amândoi erau conştienţi că el urma să plece spre Bucureşti, dar intimitatea şi normalitatea care se instalaseră între ei doi în ultimele zile au dat curs unei conversaţii uşor ciudate. Hess se pierduse în profunzimea ochilor ei şi încercase să-i spună ceva. Dar chiar atunci a revenit Le, alergând spre ei ca să-i târască până la Bârlogul Leului, unde puteai să-ţi măsori puterea răgetului dacă îţi introduceai capul prin gaura unei cutii şi apoi urlai cât de tare te ţineau plămânii. După toată aventura de acolo, Thulin a trebuit să plece, dar la despărţire îi spusese că va veni la aeroport să-şi ia rămas-bun. Hess s-a bucurat să audă asta şi s-a întors în grabă la apartament, unde urma să-i întâlnească pe adjunct şi pe agentul imobiliar.

Din păcate, agentul imobiliar se dăduse bătut. Cumpărătorul îşi retrăsese oferta, găsind ceva „mai sigur”, în cartierul Østerbro. Întreaga situaţie părea să-l supere mai tare pe pakistanez decât pe Hess. Hess i-a mulţumit şi i-a predat cheile, iar pe drum spre aeroport se simţea atât de binedispus, încât l-a rugat pe şoferul de taxi să facă o oprire la Cimitirul Vestre.

Era prima dată când Hess venea la mormânt. Nu ştia exact unde se află, dar cei de la administraţia

cimitirului i-au indicat încotro s-o ia: trebuia să coboare pe o cărare, spre o pădurice. Mormântul arăta la fel de trist pe cât se temuse. O piatră funerară acoperită de muşchi, nişte iarbă crescută la întâmplare şi ceva pietriş pe jos. L-a făcut să se simtă vinovat. Hess a cules o floare din pădure şi a aşezat-o pe pietriş, apoi şi-a scos verigheta şi a îngropat-o sub piatra funerară. Ea şi-ar fi dorit ca Hess să fi făcut de mult gestul acesta, dar nici măcar acum nu-i fusese deloc uşor. Stând lângă mormânt, şi-a deblocat amintirile, lăsându-le să zboare libere. Nu mai făcuse asta de mult prea multă vreme şi, când s-a întors spre ieşire, s-a simţit mai uşurat decât la sosire.

Un alt taxi trece prin dreptul Terminalului 3, iar Hess îşi stinge ţigara şi decide să plece. Thulin nu va veni şi poate e mai bine aşa. El trăieşte ca un nomad şi absolut toate lucrurile din viaţa lui merg pe dos. Bagă mâna în buzunar şi scoate telefonul mobil ca să-şi pregătească biletul de îmbarcare. Pe drum spre scările rulante ce duc la controlul de securitate îşi dă seama că a primit un SMS.

Scrie doar „Drum bun”. Vede de la cine e mesajul şi deschide poza ataşată.

La început nu îşi dă seama ce reprezintă. E un desen ciudat, făcut de mâna unui copil, ilustrând un copac gros cu mai multe ramuri, pe care sunt lipite nişte poze cu el, un papagal şi un hamster. Apoi izbucneşte în râs. Râde din toată inima. Până când ajunge la controlul de securitate se uită de mai multe ori la fotografia primită şi încă nu se poate opri din râs.

★

— Ai trimis-o? A văzut-o?

Le stă lângă Thulin şi o priveşte insistent, iar Thulin lasă jos telefonul mobil şi se uită în jur prin bucătărie, să vadă pe care dulap ar putea să pună posterul.

— Da, am trimis. Acum du-te şi deschide-i uşa bunicului.

— Când se întoarce?

— Nu ştiu. Acum du-te şi deschide uşa.

Le se duce în fugă spre uşa la care sună cineva. Pentru Thulin, trimiterea acelei fotografii fusese punctul culminant al unei zile extrem de ciudate. Fusese emoţionant să meargă în vizită la băiatul familie Kjær împreună cu Hess şi Le, apoi situaţia nu se îmbunătăţise deloc când Le i-a convins să facă o excursie în infernul familial de la Muzeul de Ştiinţe ale Naturii. Stând în cafenea, printre copiii care urlau şi printre pacheţelele lor cu mâncare, simţise cum o paşte pericolul unei vieţi similare cu cea a familiilor din jur. Ştia foarte bine că Hess nu era genul ăsta de bărbat, dar când o privise lung şi îşi făcuse curaj să-i spună ceva, în mintea ei deja răsăriseră gânduri legate de case cu curte, economii pentru pensie şi toată paleta aceea de minciuni gogonate despre viaţa de familie. Câteva momente mai târziu, îi spusese lui Hess că va trece pe la aeroport, dar făcuse gestul acesta doar ca să scape de acolo şi să ajungă în siguranţă acasă.

Odată ajunsă acasă, Le o bătuse la cap să scoată la imprimantă una dintre fotografiile cu Hess, făcute cu telefonul mobil la Bârlogul Leului. Voia să-l adauge pe Hess în planşa şcolară a arborelui ei genealogic.

Thulin avea mari rezerve. Dar, după ce poza a fost lipită pe planşă, Hess arăta aproape la fel de firesc precum animalele din stânga şi din dreapta sa. Fetiţa insistase să-i trimită această fotografie a arborelui genealogic.

Thulin ezită stând acolo lângă bufet, dar continuă să zâmbească. În timp ce o aude pe Le poftindu-l pe bunic în casă, decide că planşa poate să stea pe peretele din bucătărie. Nu într-un loc prea important. Doar undeva în dreptul hotei. În orice caz, măcar o zi sau două.

130

Linus Bekker inspiră aerul proaspăt, dar deasupra lui se adună nori grei şi cenuşii. Peronul staţiei din Slagelse e pustiu, iar la picioare are rucsacul cu puţinele lucruri personale pe care dorise să le ia cu el de la Secţia de Maximă Securitate. Tocmai fusese eliberat şi ar fi trebuit să se simtă fericit şi uşurat, dar nu e deloc aşa. Fusese pus în libertate – dar încotro să se ducă?

Încă ia în considerare sugestia avocatului: să solicite daune morale pentru cele suferite. Fusese închis prea mult timp, având în vedere singura faptă penală comisă în realitate, adică accesarea ilegală a arhivei cu fotografii de la locurile crimelor. Desigur, banii sunt bine-veniţi, însă în acelaşi timp simte că nu vor schimba nimic şi nu-i vor alina dezamăgirea. Întreaga situaţie cu Omul de Castane nu se sfârşise aşa cum sperase. Când anul trecut, în timpul unei audieri, îşi dăduse seama că el însuşi devenise o parte importantă a marelui plan, chiar se bucurase. La început nu reuşise să-şi dea seama cine ar fi putut să-i plaseze maceta în garaj, dar, după ce detectivii încercaseră de nenumărate ori să-l convingă să recunoască fapta, confruntându-l cu fotografia armei ascuţite ce fusese găsită pe raft, în fundalul fotografiei a observat un omuleţ de castane. Linus a pus cap la cap toate faptele. A mărturisit crima şi în fiecare zi petrecută în infernul Secţiei de Maximă Securitate aştepta cu nerăbdare sosirea toamnei, când Omul de Castane urma să-şi execute următorul pas din plan. Meritase toată aşteptarea, în special când începuseră să apară ştirile despre crime, dar apoi toată treaba s-a dus dracului şi Omul de Castane s-a dovedit a fi un amator neglijent, care nu-i meritase încrederea.

Trenul opreşte în staţie, iar Linus Bekker îşi ridică rucsacul şi urcă în vagon. Când se aşază la fereastră, e încă agasat de plictisul vieţii. Până când observă o mamă singură care stă vizavi de el, în colţul opus,

alături de fetiţa sa. Mama zâmbeşte şi dă din cap politicos. Bekker răspunde amabilităţii doamnei, zâmbindu-i la rândul lui.

Trenul porneşte. Norii cenuşii se risipesc şi Linus Bekker se gândeşte că, în cele din urmă, va reuşi cumva să facă timpul să treacă.

Mulţumiri pentru:

Lars Grarup, care m-a încurajat constant să scriu un roman poliţist, începând de acum cinci-şase ani, pe când era editor digital senior la *Politiken* şi părăsise deja postul de director al departamentului de presă al Corporaţiei Daneze de Radiodifuziune, unde îl cunoscusem.

Lene Juul, directoarea editurii *Politikens Forlag,* care, alături de Lars Grarup, a reuşit să mă convingă să scriu. Când am cedat insistenţelor şi am acceptat provocarea, am avut un blocaj pe la jumătatea drumului, dar Lene şi-a păstrat încrederea în mine şi mi-a acordat spaţiul şi timpul de care am avut nevoie.

Emilie Lebech Kaae, producătoare şi mare iubitoare de literatură. Îi mulţumesc pentru extraordinarul ei sprijin şi optimism, pe care mi le-a oferit exact când îmi lipseau cel mai mult.

Prietenii mei Roland Jarlgaard şi Ole Sas Thrane, care au citit prima variantă a manuscrisului şi care m-au inspirat constant să scriu în continuare. Îi mulţumesc în mod deosebit lui Ole, fiindcă a şi contribuit cu vastele lui cunoştinţe de IT.

Scenaristul Michael W. Horsten, pentru ajutorul oferit la dezvoltarea primelor schiţe. Mulţumiri şi către Nina Quist şi Esther Nissen, pentru că m-au ajutat cu partea de cercetare. Către Meta Louise Foldager şi Adam Price, pentru că m-au suportat zi după zi, în spaţiul nostru comun.

Sora mea, Trine, pentru un extraordinar sprijin şi multă încredere.

Agentul meu literar, Lars Ringhof, pentru extraordinara experienţă, perspicacitate şi pentru

toate sfaturile bune.

Editorul meu de la editura *Politikens Forlag,* Anne Christine Andersen. Exigentă, perseverentă şi absolut genială.

Suzanne Ortmann Reith, pentru mentorat şi pentru umorul molipsitor.

Şi cea mai mare mulţumire i-o adresez soţiei mele, Kristina. Pentru dragostea ei şi pentru că nu a încetat niciodată să creadă în *Omul de castane.*

SØREN SVEISTRUP
CRIME
E o carte pe care n-o poți lăsa din mână, dar care te va face să eziți înainte să dai pagina, atât de tulburătoare este.
KIRKUS REVIEWS
Un psihopat terorizează Copenhaga.
Semnătura lui — figurine făcute din bețe de chibrit și două castane, lăsate la locul fiecărei crime sângeroase. Pe figurine, poliția găsește amprenta unei fetițe răpite și ucise cu un an în urmă. O coincidență tragică sau un mesaj diabolic?
Ca să pună capăt seriei de crime, cei doi detectivi care anchetează cazul trebuie să lase deoparte neînțelegerile și să descifreze indiciile macabre lăsate de asasin. Pentru că acesta nu dă niciun semn că se va opri.
Și nimeni nu este în siguranță.
ÎN CURÂND SERIAL NETFLIX
virtual project
TREI
www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0721-6
9 786064 007216

[1] Un caz similar real e reprezentat de condamnarea norvegianului Anders Breivik, autorul dublului atentat din Oslo, din 22 iulie 2011. În Norvegia, perioada maximă de condamnare este de 20 de ani de închisoare cu executare. Soluţia pentru infractorii deosebit de periculoşi este închiderea într-o secţie de psihiatrie şi, în urma unor evaluări periodice de specialitate, condamnarea poate fi prelungită de mai multe ori peste perioada maximă prevăzută de lege, aşa încât deţinutul în cauză să nu fie eliberat dacă este în continuare considerat un pericol pentru cei din jur (n. tr.).

[2] Din germană: „Numele clientei este Astrid Bering” (n. tr.).

CUPRINS

Marți, 31 octombrie 1989
1
Luni, 5 octombrie, prezent
2
Marți, 6 octombrie, prezent
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
Luni, 12 octombrie, prezent
28
29
30
31
32
33
34

35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
Marți, 13 octombrie, prezent
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
Vineri, 16 octombrie, prezent
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73

74
75
76
77
78
Marţi, 20 octombrie, prezent
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
Vineri, 30 octombrie, prezent
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112

113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
Marți, 3 noiembrie, prezent
124
125
126
127
128
Miercuri, 4 noiembrie, prezent
129
130
Mulțumiri pentru:

Table of Contents

Marţi, 31 octombrie 1989 3
1 4
Luni, 5 octombrie, prezent 10
2 11
Marţi, 6 octombrie, prezent 13
3 14
4 15
5 18
6 22
7 26
8 28
9 31
10 34
11 39
12 42
13 45
14 50
15 53
16 55
17 61
18 66
19 68
20 70
21 75
22 77
23 84
24 88
25 91
26 92
27 96

Luni, 12 octombrie, prezent 98
28 99
29 103
30 111
31 116
32 120
33 125
34 127
35 129
36 131
37 133
38 136
39 139
40 141
41 144
42 147
43 148
44 150
Marţi, 13 octombrie, prezent 151
45 152
46 154
47 160
48 163
49 171
50 174
51 179
52 184
53 187
54 189
55 191
56 193
57 197
58 199
59 200

60 203
61 204
62 208
Vineri, 16 octombrie, prezent 212
63 213
64 219
65 226
66 230
67 235
68 240
69 243
70 246
71 249
72 252
73 254
74 256
75 258
76 260
77 264
78 266
Marţi, 20 octombrie, prezent 268
79 269
80 276
81 281
82 286
83 293
84 296
85 299
86 306
87 310
88 316
89 324
90 331
91 337

92 342
93 347
94 351
95 360
96 363
97 365
98 368
Vineri, 30 octombrie, prezent 372
99 373
100 380
101 384
102 394
103 397
104 402
105 406
106 410
107 415
108 422
109 425
110 427
111 429
112 433
113 439
114 444
115 447
116 449
117 455
118 459
119 462
120 466
121 468
122 471
123 474
Marţi, 3 noiembrie, prezent 478

124 479
125 486
126 491
127 493
128 495
Miercuri, 4 noiembrie, prezent 499
129 500
130 504
Mulţumiri pentru: 506